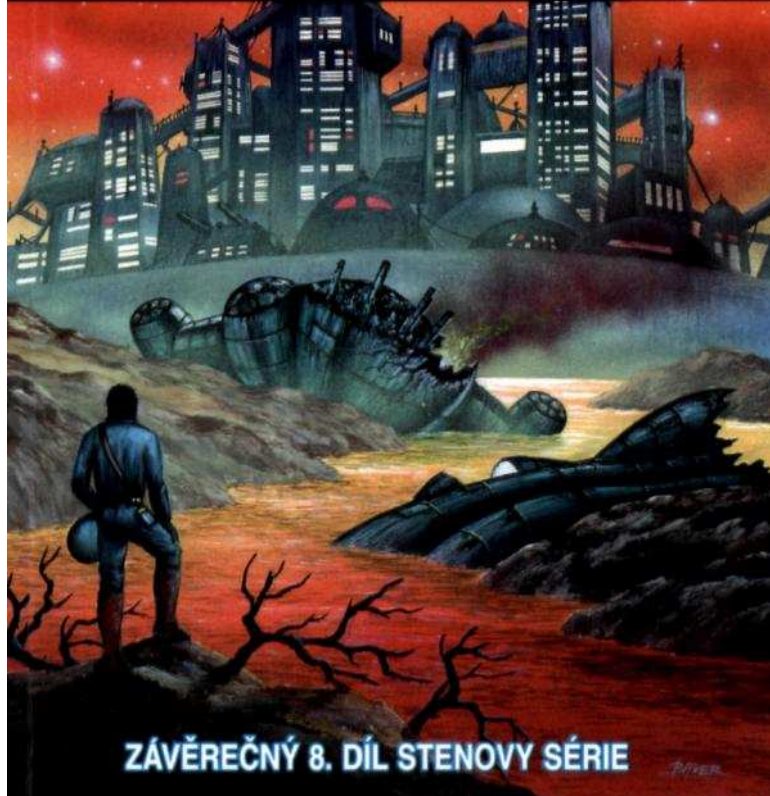

STEN BYL VŽDY CÍSAŘOVÝM NEJVĚRNĚJŠÍM SLUŽEBNÍKEM,
DOKUD JEJ VĚRNOST NEDONUTILA OBRÁTIT SE PROTI SVÉMU PÁNOVI...

Konec Říše

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

ZÁVĚREČNÝ 8. DÍL STENOVY SÉRIE

Allan Cole and Christopher Bunch

Konec Říše

V nakladatelství Perseus vyšlo:

Timurova trilogie:

Když bohové spali
Vlci bohů
Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí
Flotila zatracenců
Pomsta zatracenců
Císařův návrat
Smršť
Konec Říše

Připravujeme:

Sear King (český název bude upřesněn)

Tetralogie Vzdálená království:

Vzdálená království (již vyšlo)
Příběh bojovnice
Noční království
Návrat bojovnice

*Pro všechny, kteří byli při tom,
když
„Smrt tiše vstoupila do našich řad.“*

Text copyright ©1993 by Allan Cole and Christopher Bunch

Cover copyright ©2002 by Petr Bauer

Translation copyright ©2002 by Petr Černý

All rights reserved

Edition ©2002 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80-86481-22-0

KNIHA PRVNÍ

INDICKÉ ZAHÁJENÍ

KAPITOLA PRVNÍ

ZDECIMOVANÁ útočná flotila imperiálního válečného loďstva prchala „temnotou“ mezi hvězdokupami. Čítala jeden transportér taklodí, dva těžké a jeden lehký křižník, doprovodnou flotilu torpédoborců, formaci pomocných lodí a několik transportérů nesoucích zbývající vojáky z bitvou rozmetané první divize imperiální gardy.

Formaci uzavírala obří bitevní loď *Victory*.

Na jejím můstku Sten zíral na strategickou bojovou obrazovku a neviděl záři „vpředu“, která představovala Říši, ani symboly „vzadu“, jimiž byla anarchií zmítaná Altajská hvězdokupa.

Dva E-dny předtím:

Sten: Zplnomocněný velvyslanec. Osobní emisar Věčného Císaře. Admirál s nespočetnými medailemi a vyznamenáními, Galaktickým křížem počínaje a Velectěným společníkem Císařovy domácnosti konče. Hrdina.

Nyní:

Sten: Zrádce. Renegát. A to nejhorší - vrah.

Mezi symboly představujícími oběti *Victory*, vězel jeden bod v podobě imperiální bojové lodě *Caligula*, admirála Masona a více než tři tisíce oddaných imperiálních kosmoplavců. Byli zabiti Stenem při pokusu o splnění rozkazu shodit na hlavní svět Altajské hvězdokupy planet-buster, rozkazu vydaného samotným Věčným Císařem.

„Šéfe, měl bych takovej malej tip.“

Stenovy oči - a mysl - znovu zaostřily. Alex Kilgour, Stenův nejlepší přítel, poněkud kulatý těžkosvětlan, který věděl o smrti a ničení pravděpodobně ještě víc než Sten.

„SST.“ Sten se v duchu usmál nad tím, že oba stále používají žargon z již dávno minulých časů u oddílu Kudlanek, Císařovy supertajné jednotky pro tajné operace. „Sem s tím.“

„Vzhledem k tomu, že nemáš žádný zkušenosti s životem psance, protože si strávil celý svůj život zpíváním chorálů a tak podobně, možná si netušil, že týpkové jako Robbie Roy nemají čas zastavit se a přivonět ke květině, pokud si nechťej udělat pauzu a protáhnout si hřbet.“

„Děkuji, pane Kilgoure. Seš jednička.“

„Nedělej fóry, Steníku. Sebemenší problém a ty hned fňukáš jako malý děčko.“

Sten se odvrátil od obrazovky. Stál obklopen hlídkou čekající na můstku *Victory*. Špičkový jedinci z jeho osobního štábu, kteří byli ve skutečnosti spíše Stenovou soukromou špiónážní agenturou než reprezentativní suitou.

Třiadvacet Gurkhů - nepálských žoldáků proslulých svou službou u Císařovy osobní ochranky. Tito se ovšem dobrovolně přihlásili do speciální služby: hlídat svého někdejšího velitele, Stena.

Otho. A šest dalších Bhorů - shrbených chlupatých příšer s dlouhými vousy, žlutými zuby a silnými klouby na ruce a nohy, které šoupaly po zemi. Ti se jevíli jako nejšťastnější, když mohli cupovat nepřítele na kusy nebo činit to samé s jeho bankovním účtem na multisvětovém obchodním trhu. Také se pyšnili svébytnou poezií severského typu. Někde na *Victory* jich byla další stovka.

A to nejdůležitější nakonec, jejich velitel:

Cind: Lidská žena. Elitní odstřelovač. Potomek nyní již zaniknuvšího bojového kultu. Vysoce uznávaná bojovnice.

Kráska. Stenova přítelkyně a milenka.

Ale dost rekapitulací, uvědomil si. Kilgour měl pravdu: vlk by se nikdy neodvážil ležet na palouku a naslouchat bzukotu včel - snad jen v případě, že by se náhle rozhodl pro novou kariéru předložky ke krku.

„Dělostřelci?“

„Pane?“ Jméno mladé ženy v hodnosti poručíka bylo Renzi, vzpomněl si Sten.

„Přiveďte své lidi do společenské místnosti. Komandéře Frestone“ - to byl jeho dlouholetý osobní komunikační důstojník - „chci mít - ach, do háje. Ruším.“

Sten si vzpomněl, co chtěl říci. „Takže,“ zvedl hlas, „kdokoliv, koho to zajímá - poslouchejte.“

„Situace se zásadně změnila. Právě jsem Císaři vyhlásil válku. Což ze mě automaticky dělá zrádce. Po nikom z vás nežádám, aby uposlechl mých rozkazů. Nikomu, kdo zůstane věrný přísaze

jeho Veličenstvu, nebude zkřiven jediný vlas. My budeme -"

Jeho slova přerušilo kvílení sirén, jak dělostřelecký důstojník uposlechl Stenova prvního rozkazu.

To byla jedna odpověď.

Freston přišel s další. „Pardon, pane? Došlo k nějakému statickému výboji á já jsem vás ztratil. Váš rozkaz?"

Sten zvedl ruku na znamení, aby Freston vyčkal.

„Dělostřelci. Chci mít všechny stanice se střelami Kali a Goblin v plné palebné připravenosti. Někteří naši imperiální přátelé by se mohli rozhodnout ulovit vzbuřence do pytle. *Caligulu* navíc doprovázely čtyři torpédo-borce. Pokud by nějaké lodě zahájily útok, doleťte k nim s goblíčkou a odpalte ji v její blízkosti jako varování."

„A když je to nezastaví?"

Sten zaváhal. „Pokud se tak stane - spojte se se mnou. Žádné Kali nebudou vypuštěny bez mého rozkazu a každý odpal bude osobně řízen buďto mnou, nebo panem Kilgourem."

Kali byli operátorem navádění zabijáci lodí.

„To není -"

„To je rozkaz. Řiďte se jím."

„Anopane."

„Komandéře Frestone. Spojte mě bezpečnou linkou s generálem Sarsfieldem, ať už je na kterémkoliv transportéru." Velící gardistický důstojník Sarsfield byl druhým nejvyšším důstojníkem po Stenovi. Freston stiskl patřičné klávesy.

„A ještě něco," dodal Sten. „Prošel jste C&S školou?"

„Anopane."

„Dopustil jste se v minulosti nějakých hrozných hříchů, které by vám bránily ve vykonávání funkce kapitána lodí? Převrácení admirálový bárky? Leštění lodních kanónů kyselinou sírovou? Ilegálního vaření piva? Urážení hovězího dobytka? Sodomie?"

„Nepane?"

„Fajn. Piráty prý před oběšením hodně povyšují. *Victory* je vaše loď, pane."

„Anopane! Děkuji."

„Neděkujte mi. Staví vás to do řady na provaz hned za Kilgoura. Pane Kilgoure?"

„Pane?"

„Všechn hlídkový personál do hlavního hangáru."

„Anopane."

A Sten zaregistroval, že Alex vytáhl ruku zpoza zad. Možná si tam ohmatával staré válečné zranění v oblasti caudal vertebra. To však Kilgour nedělal - ruka se dotýkala rukojeti jeho miniwillypušky ukryté pod pásem. Alex neriskoval. Abstraktní loajalita k Císaři byla přijatelná, ale kdyby se někdo pokusil splnit slib, že bude „bránit Říši a její bohatství i za cenu vlastního života", byl by hlavním kandidátem na budoucího mučedníka. A Kilgour by pravděpodobně veřejně ocenil jeho věrnost.

Obrazovka se vyjasnila. Sarsfield.

„Generále, jste si vědom, co se stalo?"

„Ano."

„Dobrá tedy. Vzhledem k událostem jste nejvyšším důstojníkem flotily. Dokud nedostanete jiné rozkazy ze strany Říše, navrhuji, abyste pokračoval ve stávajícím kurzu směrem k nejbližším imperiálním světům.

Musím vás bohužel také varovat, že jakékoliv pokusy blokovat dráhu *Victory* budou odraženy za použití maximální síly. Nicméně žádné z vašich lodí nehrozí žádné nebezpečí, pokud ovšem uposlechnou těchto instrukcí."

Starý voják se ušklíbl. Zhluboka se nadechl a již chtěl něco říci. Poté si to rozmyslel.

„Vaše zpráva je srozumitelná."

„Sten. Končím."

Obrazovka potemněla. Stena moc zajímalo, co se Sarsfield právě chystal říci - že žádná imperiální loď nemá ani čtvrtinu palebné síly *Victory*, a navíc jim nevelí sebevrazi? Nebo - Sten se musel znovu proklínat za své naivně romantické smýšlení - hodně štěstí? Na tom nezáleželo.

„Jemedare Lalbahadure? "

„Pane!“

„Zavolejte sem své lidi. Chci je mít jako vnější bezpečnost.“

„Pane!“

„Kapitáne Cind, chtěl bych tu mít i vaše lidi.“

„Již tasí své zbraně,“ odvětila Cind.

„Komandére - pardon, kapitáne Frestone, připravte kapitánovu osobní loď ke startu. Někde vám ukradneme další.“ Zajímavé, pomyslel si Sten, jak rychle člověk odhodí svěřací kazajku disciplíny, již si válečné loďstvo tak cení.

„Anopane.“

„Pane Kilgoure? Myslíte, že bychom měli tasit šavli, abychom zjistili, zdali se někdo nachází ve vražedné náladě?“

Alex zaváhal.

„Esli si to přeješ, tak jo. Ale je tu ještě jedna taková malá votázka... votázka bezpečnosti... Myslím, že bys měl radši --“

„Kristepane!“

Najednou si Sten vzpomněl na bezpečnost. Neměl ponětí, s čím Alex tak váhá - ale připomnělo mu to jeho dvě trumfové karty. Pokud mají ještě nějakou cenu. Odepnul předešlého svého bojového skafandru a vytáhl z něj malý měšec, který měl pověšený na šňůrce kolem krku.. Vytáhl dva plastové obdélníčky.

„Zůstaňte v pohotovosti,“ rozkázal svým lidem.

Rozběhl se po můstku k centrální počítačové stanici. Poručil dvěma operátorům, aby vyklidili kóji, zatáhl za sebou bezpečnostní zástěnu a chopil se klávesnice.

Stiskl první klávesy.

Stanice byla jednou ze tří takových na palubě *Victory*, ze kterých se dalo přistoupit do ALL/UN - sítě centrálního imperiálního počítače, která zasahovala do kteréhokoli imperiálního velitelství na kterémkoliv světě a lodi Říše.

Tedy alespoň by měla, pomyslel si Sten.

Victory už je velmi pravděpodobně odříznuta od přístupu k čemukoli, stejně jako Císař Stenovi utnul přímou linku do Imperiálního apartmá.

Uběhly celé týdny. Měsíce. Dekády. Sten věděl, že jeho tělo mohlo zuhelnatět, než se obrazovka konečně rozsvítila a na něj zamrkal nápis ALL/UN, načež zmizel.

Následoval nápis: ACCORDANZA.

Sten zadal kód *Victory*.

Opět dlouhé čekání.

Další, co očekával, byla simulace pevně vztyčeného lidského prostředníčku vyjadřující sdělení STANICE ODMÍTNUTA.

Namísto toho: ATELIER.

Sten zadal program z prvního plastového čipu. Znovu čekání, poté, BORRUMBADA. Ztraceně, pomyslel si.

Přijali to. Znovu: ATELIER. Naládoval do stroje i druhý čip. A imperiální síť All Units program znovu přijala. Tak, a teď se musíme hodně modlit a doufat, že ti malí bastardi vykonají své kouzlo, přemítal v duchu.

Čipy byly darem od lana Mahoneyho, Stenova někdejšího velitele u Kudlanek, flotilního admirála a také bytosti, kterou měl po celé eony Věčný Císař za přítele. Mahoney byl však mrtev - Císařem obviněn ze zrahy a popraven.

Je hrozná smůla, lane, pomyslel si Sten, žes to nemohl použít pro sebe - spustit programy z čipů dřív, než tě ten Věčný idiot stačil zabít. Zarazil se. Ani na tohle není čas. Sten roztáhl bezpečnostní závěs a našel za ním čekajícího Alexe. „Děkan, žes mi zahrál sesli, šéfe. Teď eště, kdyby ses ráčil ztratit.“

„Jistě, pane Kilgoure. Mizím vám z cesty. Smím vám sem nechat poslat čaj, pane?“

„Ta příšerná tekutina koluje enem v žilách Anglánů. Já si potom dam radši doušek něčeho fajnovějšího.“ A Kilgour za sebou zatáhl závěs.

Sten vyrazil k jednomu z pohyblivých chodníků spojujících můstek s centrální tranzitní trubicí bojové lodě a tudy pak do hangáru na zádi. Gurkhové bez sebemenšího rozkazu kráčeli se zbraněmi

na prsou za ním.

Cind a její Bhorové čekali na křižovatce. Pokynula jim a Gurkhům, aby šli napřed.

V ohybu chodby se ona a Sten na chvílku ocitli o samotě.

„Díky," řekla a políbila ho.

„Za co?"

„Za to, že se neptáš."

„Neptám na co?"

„Ty jsi ale vůl," ulevila si.

„Ty myslíš -"

„Myslím."

„Ale mě nikdy nenapadlo, že bys nechtěla, chci říct -"

„Máš pravdu. Zůstávám na tvé straně. Nehledě na to, že jsem Císaři nikdy žádnou přísahu nesložila. A navíc, odjakživa tíhnu k vítězům."

Sten na ni upřeně pohlédl. Nevypadalo to ani, že si dělá legraci, ani že se mu pokouší zvednout morálku.

„Moji předkové byli Janičáři," dodala. „Sloužili tyranům, kteří se skrývali za lež, že jsou hlasem boha, kterého si sami vymysleli."

Přísahala jsem, že pokud se stanu vojákem, nebudu jako oni. Vlastně jsem vždycky snila o tom, že budu jako voják napomáhat zbavit vesmír takových bastardů jako byli Proroci. Nebo jako je Iskra. Či Císař."

„No, vlastně jsi mi to už jednou říkala. Ted' se ti tedy naskytla skvělá příležitost. Nebo alespoň dobrá šance na to, že zahyneš ve vznešených plamenech."

„Nic takového," nesouhlasila s ním Cind. „My mu to natřeme. A ted' pojď. Máš kázání."

Sten stál na křídle taklodi a díval se na téměř tisíc bytostí, které jej obklopovaly - kosmoplavci z *Victory*, kterých nebylo nutně zapotřebí na dělostřeleckých stanicích nebo pro udržení lodi při životě, a zbytek personálu velvyslanectví. Měl pocit, že se mu jeho kázání nabádající k vraždě tyrana příliš nedaří. Snažil se nehledět na lávky u stropu hangáru, kde číhali Gurkhové a bhorští střelci pro případ, že by někdo plánoval nějaké neverbální námitky.

„Dobrá tedy," shrnul svůj proslov. „Tak se věci mají. Strčil jsem to Císaři přímo pod nos. Není šance, že by mi dovolil zmizet a předstírat, že se nic nestalo. Což tak jako tak nehodlám."

Nechci tu rozvádět, co bude následovat. Protože si myslím, že žádný z vás by ze své vlastní vůle neměl zůstat při mně. Jestli je mezi vámi někdo, kdo je zběhlý v propočítávání prognóz nebo byl při vyučování bojové analýzy náhodou vzhůru, jistě si umí udělat obrázek, jaká je šance na úspěch.

Mám *Victory* a možná několik bytostí, které věří v to samé co já. Což znamená, že nadešel čas bránit se a bojovat. A přesně to hodlám udělat.

Po většinu svého života jsem sloužil Císaři. Ale doba se zbláznila. Stejně jako třeba události v Altaji. Jistě, ty ubohé bytosti šlípí po krvi. A bylo tomu tak již po generace.

Ale k rozpadu jejich společnosti přispěli i jiní. My jsme ti, kdo jsou zodpovědní za to, že se nepokoje proměnily v krvavý chaos."

Sten se odmlčel. „Ne," řekl a hlas mu zeslábl, že ti vzadu museli hodně napínat uši, aby slyšeli. „Neměl bych říkat 'my'. Vy, já, my všichni jsme se snažili ze všech sil."

Ale ani všechny naše síly na to nestačily. Protože jedna bytost měla svůj vlastní program. Císař. Poslouchali jsme jeho rozkazy - a podívejte, co to přineslo. Já jsem prostě nemohl připustit, aby se celá věc zametla jedním planet-busterem.

To je, myslím všechno, co jsem k tomu měl dodat. Za chvíli budeme mít připravenou kapitánovu vlastní loď. Připojí se ke zbytku flotily. Máte zhruba jednu lodní hodinu nato, abyste si sbalili své věci a nalodili se.

Udělejte to, lidi. Když zůstanete při Císaři, dožijete se mnohem vyššího věku. Bez ohledu na to, co je zač a co dělá. Já už nemám na výběr. Vy ano.

Jedna hodina. Vyhněte se palebné linii. Hned ted'. A vy ostatní, všichni, kdo již nechcete sloužit šílenci, který nevyhnutelně žene Říši do záhuby a chaosu, do chaosu, jaký jsme právě opustili - přesuňte se k přepážce hangáru.

To je všechno. Děkuji za pomoc. Děkuji za vaše služby. A ať už se rozhodnete jakkoliv, přeji vám

všem hodně štěstí. Rozchod."

Sten se obrátil zády. Předstíral, že musí velmi naléhavě hovořit s Cind, ale uši měl nastražené, aby slyšel šum a klapání bot po palubě.

Cindiny oči však nespočívaly na něm, ale hleděly někam za jeho záda a pátraly po potenciálním útočnickovi.

Poté hlasy i pohyb ustaly.

Sten se musel přemáhat ke klidu, když se otáčel zpět. Ohromeně zamrkal. Dřív než se stačil zeptat, Cind mu to sama vyložila.

„První, kdo se pohnul, byl tvůj personál. Řekla bych, že nějakých devět z deseti zůstane. V podstatě jsi je zkorumpoval."

„Sakra," bylo jediné, na co se Sten zmohl.

„Jo, to sakra jo," souhlasila Cind. „A navíc ti zůstaly dobré dvě třetiny vojáků. Myslela jsem, že ve válečném loďstvu by nikdo nikdy nenašel dobrovolníka, ale teď vidím celou bandu potencionálních rebelů."

Než Sten stačil cokoliv udělat - jako například padnout na kolena a děkovat dvojici bhorských bohů za to, že je *Victory* požehnána/prokleta posádkou o více než tisíce jedincích s poškozením mozku - zabzučel kom:

„Sten na můstek! Sten na můstek!"

V hlase volajícího byl znát slabý přídech vzrušení -což zřejmě znamenalo, že hrozí bezprostřední katastrofa.

„Těchhle šest lodí je napojeno na interní kom *Beningtonu*. Přilétly hned po prvním kontaktu."

Sten na ně pohlédl - dělostřelecké stanice a konzole pro řízení střel, všechny opuštěné.

„Nepředpokládám, že je to vysílání v reálném čase," pokračoval Freston.

Sten pohlédl na hlavní obrazovku. Uviděl *Benington*, transportér taklodí, který byl největší lodí v Sarsfieldově flotile. Po jejím boku pluly dvě další lodě, identifikované jako torpédoborce. Plnou rychlostí směřovaly přímo k *Victory*. Budťo Sarsfield nařídil sebevražedný útok, protože existovala nulová pravděpodobnost, že by mohl transportér Stenuv bitevní vagón ohrozit, nebo se tam dělo něco divného.

„Mám obsazených šest stanic střelami Kali," oznámil Freston. „Sledují cíl a jsou připraveny střelu do čtyř vteřin vypustit."

„Zopakujte první transmisi z *Beningtonu*. "

Freston vyvolal vysílání na sekundární obrazovce.

Skýtala pohled na můstek *Beningtonu*, který vypadal, jako kdyby se v posledních hodinách stal středobodem nějaké bitvy. Důstojnice na obrazovce měla zabandážované rameno a na sobě potrhanou uniformu.

„ *Victory*, tady *Benington*. Prosím, ohlaste se pevným paprskem na této frekvenci. Tady je velitel Jeffriesová. Převzala jsem velení *Beningtonu*. Důstojníci a kosmoplavci této lodě odmítli imperiální autoritu a jsou nyní pod mým velením. Chceme se k vám připojit. Prosím, ohlaste se." Obrazovka se zavlnila a zpráva se opakovala.

„Máme také vysílání z jednoho z torpédoborců - *Aiofe*," oznámil Freston. „Ten druhý je *Aisling*. Oba patří do třídy Emer." Ukázal na projekci z katalogu *Jane's* na další obrazovce, kterou Sten dosud ignoroval.

„Jejich transmise je kratší a předávaná bez kódu. Má následující znění: '*Aiofe* a *Aisling* se připojují. Přijímáme Stenovo velení. Obě lodi z domovského světa v Honjské soustavě.' Vysvětluje to něco, pane?"

„Do jisté míry ano. Honjové byli po celé Říši známí jako super obchodníci. Mimoto byli většinou občanů ze srdce nenáviděni. Jejich extrémní etnocentrismus byl až směšný. Zasvětili své duše maximálnímu profitu, ale zůstávali naprosto loajální k pánovi, kterému se rozhodli sloužit - ovšem jen pokud byla tato věrnost opětována. Byli také nebezpeční, téměř až k bodu celorasové sebevraždy, jak se o tom přesvědčila rada důvěrníků, když se v období své mezivlády Honjům pokusila ukrást AM₂.

Sten slyšel zvěsti, že od Císařova návratu měli Honjové pocit, do jisté míry oprávněný, že za svoji věrnost Říši nebyli náležitě odměněni (což znamenalo finančně).

„Vyřadte tyto lodi ze seznamu objektů sledovaných střelami Kali. Kontaktujte je, jakmile skončím. Řekněte jim, že jsme obdrželi jejich zprávu, a vyčkejte dalších instrukcí," nařídil Sten. „Za chvíli se

dozvíme, jak moc nás podporují. Spojte mě s Jeffriesovou na *Beningtonu*. "

Spojení bylo rychle navázáno. Rozhovor byl krátký. Na *Beningtonu* doopravdy došlo ke vzpouře. Kapitán byl mrtvý; pět důstojníků a dvacet mužů leželo na ošetřovnách. Zhruba třicet procent posádky, nyní držených pod zbraněmi, zůstalo loajálních k Říši.

„Žádám rozkazy, pane," zakončila Jeffriesová.

„Zaprvé," řekl Sten a rychle přemýšlel, „vás vítám v mém zlém snu. Myslím si, že jste všichni šílení. Zadruhé, připravte všechny loajalisty k přelodění. Pokud máte zásobovací člun, použijte jej. Jinak odzbrojte dostatečné množství taklodí, pokud je to jediná alternativa. Zatřetí, své dělostřelecké posty nechte neobsazené. Omlouvám se, ale nacházíme se v situaci, kdy si nemůžeme dovolit nikomu věřit.

Začtvrté, připravte se na přijetí návštěvníků. Zapáté, nastavte své navigační komy tak, aby mohly být řízeny velením naší lodi. Máme před sebou delší cestu a vy budete naším konvojem. To je vše."

„Ano, pane. Provedu. Jsme připraveni na nalodění vašeho osazenstva. A... děkuji vám."

Sten vypnul obrazovku. Neměl čas přemýšlet, proč se k pochodu smrti dobrovolně přihlásila další parta idiotů. Porozhlédl se po Alexovi a našel jej.

Seděl zády k hlavnímu pultu a tvářil se nadutě. Kilgour mu kradmo pokynul prstem. Sten jen zavrčel a přešel k němu.

„Sory, šéfe, ale než vyrazíme, mam tu jednu zajímavou zprávu... Jsme pořád bohatý, hochu."

Sten potlačil sebevražedné nutkání Alexe nakopnout. Co to má sakra do činění s-

„Nu, páč máme naspěch, tak to trochu zkrátím. Zatímco ses věnoval svému obvyklému úkolu inspirovat ty naše pitomce, já navštívil naše bankovní účty.

Další věc, kterou takovej psanec potřebuje, je likvidita. Takže všechny naše aktiva, na který sem moh rychle dosáhnout, sem vysypal do starý pračkobanky z kudlankovskejch časů."

Sten chtěl něco namítnout, ale vzápětí si uvědomil, že to není známka nějaké Kilgourovy chamtivosti - kredity jsou palivem revoluce, stejně jako je tomu u politiky, a nedostatek kreditů má za následek neúspěch stejně často, jako je tomu u absence alternativy. Pokud chce Sten tuhle válku přežít, natož pak vyhrát, bude potřebovat všechny kredity ve vesmíru.

A pokud jde o jejich jmění, Kilgour nijak nepřeháněl. Roky předtím, když byli válečnými zajatci v Tahnských světech, se jejich exkudlankovská společnost Rómka Ida nabourala k jejich akumulovaným výplatám a pyramidově je znásobila v nezměrné jmění. Výsledkem bylo takové bohatství, že si Sten mohl koupit vlastní planetu a Kilgour si postavit půl tuctu hradů obklopených statky jeho domovského světa Edinburghu.

„Pak sem si ale uvědomil," pokračoval Alex, „že po tý stopě možná někdo pude, a tak sem ty prachy ještě jednou vymáchal a přeposlal Idě spolu se zprávou, aby se připravila, že jí poctíme svou přítomností, přestože je tlustá, stará kráva, čuju, že ty její cigoše budeme moc potřebovat, dokud všechno to skřípání a vrzání neutichne.

Navíc sem poslal zprávu našemu králi pirátů, ale nevím, esli je Wildovo schránka ještě funkční.

To je všechno, šéfe. Tož, máš pro mě nákou prácičku? Předpokládám, že teď budeme rozumný, najdeme si jezevčí noru a pěkně jí za sebou zavřeme."

Alex stál na nohou a v pozoru. Sten obdivně přikývl.

„To jsi vystihl docela přesně. Mimoto, Císař za náma pošle jezevčíky. Takže tím se nebudeme zdržovat. Vem zhruba půlku Bhorů a leť s nima na *Benington*. Přesvědči se, jestli to tam myslí opravdu vážně."

„A když ne?"

„Udělej, co ti bude připadat správné. Ale jestli to má být past, ať krvácí oni, ne my. Nechám dvě odpalovací stanice pro Kali v plné pohotovosti, dokud mi nedáš jiný povel, a jako krytí využijeme jednu letku taklodí."

„Už letím."

A Kilgour letěl.

Sten se chtěl zhluboka nadechnout a přijít s nějakým plánem - ale neměl čas na nic jiného než na bezprostřední reakce. Vrátil se ke komandérovi - nyní kapitánovi - Frestonovi.

„Oukej, kapitáne. Slyšel jste, co se bude dít. Všechny tři lodě budou řízeny z *Victory*. Chci na navigačním počítači navolit iracionální únikovou dráhu."

„Anopane."

„Chci jednu letku taklodí kolem *Beningtonu*. A další letku chci... velením pověřte tu traskomyš - jak

se zase jmenovala, La Ciotat ... jednu světelnou vteřinu za formací, také připojenou na *Victory*, jako zadní štít.

Pokaždé když uděláme hyperskok, necháme za sebou jednu z Kali *Beningtonu*, řízenou jedním z Renziných důstojníků. Nemám rád, když mě někdo stopuje."

„Anopane."

„A teď mě spojte s těmi honjskými dubovými palicemi."

„Ano, pane. Máme nějakou finální destinaci?"

Sten neodpověděl.

Ne že by neměl odpověď, ale proto, že jedním z tajných receptů spiklence, jak zůstat naživu, bylo, neříkat nikomu nic předtím, než se to stane. Cílové stanice měl vlastně hned dvě. Zvláště teď, když se stal zázrak a on měl nejen loď, ale i jakous takous flotilu.

O té první neměl ještě zcela jasno. Ale bude to někde blízko centrálnímu jevišti, protože dobrá rebelie potřebuje pro začátek nějaké dobytí Bastily.

Ta druhá?

Když Mahoneyho vlekli těmi dveřmi na smrt, vykřikl: „Jed' domů!"

Sten se konečně dovtípil, který domov tím Mahoney myslel, ačkoliv zatím neměl sebemenší potuchy proč.

Alespoň v to doufal.

KAPITOLA DRUHÁ

RANETT ZARAZILA loket do žeber úředníkovi s ospalýma očima, stoupla na nohu důstojníkovi válečného loďstva a s nacvičenou nešikovností vychrstla horký kaff na nadutý pupek nějakého úředníka.

Jak se prodírala zástupem, nechávala za sebou jen omluvy: „Ach, pardon... to mě mrzí... Já jsem taková nešika..."

Kdyby byl někdo dostatečně bdělý na to, aby to zaregistroval, zjistil by, že Ranett jako po másle a s lehkostí bojového veterána postupuje neúprosně vpřed. Prodírala se davem maximální možnou rychlostí. Skákala do skulin mezi bytostmi. Vytvářela si průchody tam, kde žádné nebyly. A celou dobu upírala zraky ke svému cíli - k enormním dveřím vedoucím do tiskového střediska hradu Arundelu.

U dveří ji zastavila hora masa v černé uniformě. Zlaté insignie na hlídačově rukávu zobrazovaly zdobné 7" s písmenem S obtočeným kolem něj jako had. Báječné, zavrčela v duchu... Podělaná interní bezpečnost.

Nasadila svůj nejsladší úsměv, který zaručeně rozmrazil srdce většiny heterosexuálních mužů. „S dovolením, prosím..." Ranett se již shýbala pod paží strážníka, aby proklouzla do tiskového střediska. Uvnitř slyšela suchý hlas řečníka. Ti idioti již začali, pomyslela si. Za to někoho stáhnou z kůže.

Muž od interní bezpečnosti jí znovu zatarasil cestu. „Jen pro tisk," zavrčel.

Ranett zachovala medový úsměv. „To znamená pro mě." Vytáhla své doklady a podržela je tupounovi před očima. Pozorně si prohlédl legitimaci, poté Ranettin obličej. Trvalo mu to zatraceně dlouho.

„Vypadá to jako vy, to jo," řekl. Potom se na ni zlověstně zazubil. Opravdu báječné, pomyslela si Ranett. Další z těch, co nenávidí média.

„Přesto dovnitř nemůžete."

„A proč, do hajzlu?"

Muž od interní bezpečnosti sebou škubl. Sladký úsměv na Ranettině tváři byl ten tam. Nyní z ní visely ledové rampouchy. Přesto však po chvíli zaváhání odmítl vzít toto varování na vědomí.

„Je to rozkaz, proto," zavrčel nepřátelsky. „Brífink již začal... Dokud neskončí, nesmí nikdo dovnitř ani ven."

Za okamžik poté se však jeho spokojený úsměv proměnil ve výraz čistého děsu, kdy Ranett dala volný průchod zadržovanému vzteku.

„Zmiz mi z cesty, ty jeden samolibej idiote," supěla. „Okamžitě mě pustíš dovnitř, nebo si k snídani usmažím tvý genitálie."

Nechala ho v tom smažit celou jednu a půl hroznivé minuty. Zasypávala ho nadávkami a nejodpornějšími výhrůžkami, jaké kdy muž od IB slyšel - včetně toho, že jej seznámí s Císařovým vrchním učitelem.

Zatímco těch devadesát vteřin odkapávalo pomalu, jako kdyby to byl celý rok, jméno na novinářské legitimaci se v tom malém mozečku začalo zhmotňovat. Žena, která jej tu zaživa stahovala z kůže, byla legendární zpravodajská bytost. Ranett psala o Tahnské válce z čelních linií. Přežila zlé časy vlády rady důvěrníků. Vyrobita cenami ověřený dokumentární pořad na vidu, který i on sledoval s úžasem. Mocná vláda a kapitáni velkých korporací si připadali jako malí uličníci přistižení na švestkách, kdekoli se objevila se svým štábem.

Když se konečně odmlčela, aby se nadechla – nebo načerpala novou inspiraci - muž od interní bezpečnosti si pospíšil, aby jí ustoupil z cesty. Ve spěchu opustil svůj post - radši bude čelit šakalímu křiku svého seržanta než téhle ženě - když uslyšel, jak se velké dveře se sykotem rozestupují a zase zavírají. Ohlédl se. Nadechl se... dlouze a rozechvěle. Ranett byla uvnitř. Do chvíle, než tisková konference skončí, je v bezpečí. A do hajzlu s rozkazem.

Flotilní admirál Anders, náčelník operací válečného loďstva Jeho Veličenstva, v duchu zaklel, když spatřil, jak Ranett vklouzává do přelidněné místnosti a vystrkuje nějakého zelenáče z místa do uličky.

Až do teď šlo vše jako na drátkách. Když poprvé dostal zprávu o tom, že v Altaji začaly sračky padat do ventilátorů, uvedl krizového tiskového důstojníka do pohybu dřív, než k tomu dostal rozkaz od Císaře.

Admirálovi kritici - momentálně všichni mlčeli - byli přesvědčeni, že je na svůj post příliš mladý. Také příliš sebevědomý, pohledný a uhlazený. Muž, který se rychle vyšplhal na vrchol spíše pomocí politických schopností než těch vojenských. Ve skutečnosti všechny své bojové medaile získal zinscenovanými vyloďenými v předem vyklizených nepřátelských oblastech. Mnohokrát sice střílel, ale vždy jen prostřednictvím memoárů a tiskových zpráv.

Jeho prvním úkolem ve funkci operačního náčelníka válečného loďstva bylo vytvořit pohotovostní tiskový systém, který v menší míře fungoval již před ním. Pravidla zněla prostě. (1) Krizového brífinku se smí účastnit pouze bytosti akreditované jeho kanceláří. (2) Při brífinku se budou klást pouze dotazy týkající se „faktů“. (3) Dotazy se smí klást pouze autorizovaným tiskovým mluvčím. (4) Jakékoliv porušení tří předchozích bodů může být považováno za narušení imperiální bezpečnosti a všechny strany obviněné z vlastizrady.

Přesto zde zůstávaly jisté dané praktiky zacházení s médii. Někteří z žurnalistů před ním byli hvězdy stejného kalibru jako živobijákoví srdcerváči. A pobírali takové platy, že sami o sobě vládli mocí velkých korporací.

Většina z nich naštěstí nedělala problémy. Součástí Andersovy geniální teorie bylo, že i rýpalové musí umět vyhovět instituci, kterou očerňují, aby se stali bohatými a slavnými rýpaly.

Ranett do této formy nezapadala. Ona byla pouze slavná. Nějaké bohatství ji nezajímalo. A sláva, ta ji v podstatě zajímala jen jako mocný nástroj k dosažení vytyčených cílů.

A tak když admirál Anderse dával dohromady seznam svolávaných reportérů, nemohl její jméno vynechat, ačkoliv stálo až na samém konci. Poslové dostali důrazné pokyny, že oznámení musí dostat Ranett do ruky příliš pozdě na to, aby se mohla zúčastnit.

Ale ona byla tady. Osobně. Navzdory časně ranní hodině - Anders svolal krizový brífink záměrně na dvě E-hodiny před úsvitem - vypadala Ranett děsivě bděle, narozdíl od svých přiočilých kolegů, kteří zívali, přikyvovali a nepřítomně napínali uši, aby slyšeli Andersova podřízeného důstojníka, který odříkával informace hlasem prokládaným vojenským žargonem.

„...Tak to by bylo k historii a k fyzické charakteristice Altajské hvězdokupy. V materiálech, které jsme vám rozdali, najdete planetární mapky, data o relativní gravitaci a tabulky pro časovou konverzi,“ řekl důstojník.

„Jsou tam také faktické údaje o čtyřech základních rasách: o Jochianech a Torcích. Obě lidské. A o Suzdalech a Bogazích. Obě ET. Bude jistě prospěšné připomenout, že Jochiané jsou majoritní rasa. A každá z těchto ras v sobě chová historickou nenávist ke všem ostatním.“

Ozvalo se suché šustění dokumentů, zatímco důstojník pokračoval. „Jako další... je popsáno politické prostředí. Detaily jsou vám všem velmi dobře známy. Nicméně, abych to shrnul. Když Císařův věrný spojenec Khaqan zemřel, hrozila soustavě anarchie. Patřil k majoritní rase Jochianů. Byla velká smůla, že pracovní vytížení a státnické povinnosti Khaqanovi nedovolily vychovat si následovníka.

Císař jmenoval dr. Iskru - prominentního jochijského učenice a oddaného občana Říše - novým vůdcem...”

Ranett se dostávala do obrazu. Podle skelných pohledů svých kolegů jí bylo jasné, že nebylo řečeno nic důležitého...zatím. Ale brífink měl již za sebou celou jednu hodinu. Suchý přednášející před ní byl jen jedním z několika, kteří tu stáli před ním. Samozřejmě, že všichni probírali stejně nedůležitá fakta. Nebylo žádnou novinkou, že se celá Altaj zbláznila. Nepropustné zpravodajské embargo bylo již nějaký čas aktivní. Sama Ranett se právě vrátila po neúspěšném pokusu tento sektor navštívit. Nadosah své destinace dostala její loď od někoho velmi mocného rozkaz vrátit se na Původní svět.

Rychle prolistovala svazek tiskových materiálů, které někde sebrala po cestě na své místo. Našla program brífinku o krizi. První na seznamu bude jistě nápis Pozadí situace. Pak měla přijít Krize zblízka: Flotilní admirál Anders, náčelník operací válečného loďstva Jeho Veličenstva. Poté následovaly otázky a odpovědi. Nikde v programu - ani v ostatních materiálech ve svazku - nenašla jediný náznak toho, o čem přesně měl brífink být. Až na skutečnost, že to má něco do činění s Altají. A pravděpodobně se to týkalo armády, protože brífink vedl náčelník operací válečného loďstva.

Kdyby byla Ranett z těch, kteří hvízdají, učinila by tak již tehdy. Schylovalo se k nějakému pořádnému maléru. Ze své zkušenosti s bludištěm imperiální politiky věděla, že dobré zprávy jsou oznamovány okamžitě. Spatné zprávy se zamlčují až do konce.

Zpozorovala, jak po ní admirál Anders úkosem pohlédl. Její přítomnost mu evidentně zvedla mandle. Výborně! Věnovala mu svůj nejpodlejší úsměv. Anders předstíral, že ji nevnímá. Obrátil svou

velebou pozornost k hovořícímu důstojníkovi.

„... největší obtíží," říkal ten muž, „se ukázaly být četné ozbrojené složky pod velením několika vysoce prchlivých ras. Předně všeho bylo vyvinuto diplomatické úsilí směřující ke schůzce s veliteli nepřátelských sil seskupených proti doktoru Iskrovi. A co nejrychleji byly vyslány imperiální jednotky, aby asistovaly dr. Iskrovi při udržování míru. Tyto složky vedl jeden z nejschopnějších a nejvěrnějších velitelů - admirál Mason..."

Ranettiny poplašné signály se rozezněly. Proč taková štědrost, pokud jde o chválu Masonovi? Také si všimla minulého času u věty: „... jednotky byly vedeny." Poté sirény ještě zesílily. Důstojník z neznámého důvodu vynechal jméno muže, který celou diplomatickou misi řídil: velvyslanec Stena. Věděla, že Sten je jednou z nejprominentnějších bytostí z Císařovy stáje. Ubohý trouba, pomyslela si Ranett. Viděla to tak, že se na Stena buďto šíje nějaká bouda jako na odstrašující případ, nebo že již putuje na popravu. Napadlo ji také, jestli už se náhodou neuskutečnila.

„...navzdory mnoha obtížím," pokračoval důstojník, „vám s radostí můžeme oznámit, že situace v Altajské hvězdokupě je v současné době stabilizovaná. Byl nastolen pořádek. Někdy v blízké budoucnosti očekáváme, že budeme schopni povolit cestování a komunikaci s hvězdokupou."

Á-ha! pomyslela si Ranett. Dobře znala, na co tato slova poukazují. „Blízká budoucnost" velmi pravděpodobně znamenala... nikdy za jejího života.

„To uzavírá část programu věnovanou pozadí konfliktu," uzavřel řeč důstojník. Nasadil neupřímný úsměv. „Děkuji za vaši pozornost, milé bytosti. Admirál Anders vás nyní seznámí s aktuálním vývojem v kritické oblasti. Prosím, abyste mu přichystali vřelé uvítání."

Když Anders předstoupil, ozval se sporý potlesk. To Ranett zmrazilo. Všimla si, že většina aplausu pocházela od hvězdných reportérů. Ať to byli lidé či ET, Ranett všichni připadali stejní - oslniví, bohatí a spokojení sami se sebou.

„Toto je neveselý okamžik, milé bytosti," zanotoval Anders. „S těžkým srdcem vám oznamuji, že jeden z našich vlastních řad zradil vše, za čím já... a statisíce dalších členů imperiálních sil... stojíme."

Ranett se předklonila. A je to tady, pomyslela si.

„Zhruba před hodinou admirál Mason odhalil spiknutí, které mělo za cíl svržení Jeho Veličenstva Věčného Císaře."

Z řad žurnalistů se ozvalo hlasité zašumění. Anders zvedl ruku, aby si zjednal klid. Povedlo se.

„Pokus o puč - za použití nepokojů v Altajské hvězdokupě jako zástěrky - byl odhalen jen chvíli po svém zahájení. Admirál Mason se pustil do boje s jeho pachateli. A rozdrtil je...

...přičemž položil vlastní život. Spolu s celou posádkou své lodi."

Burácení se proměnilo v hřmot. Zpravodajské bytosti stály na nohou a hlásily se o slovo. Ranett zůstala sedět. Soustředila se na Anderse. Všimla si, že mu cuká v levé tváři. A oči má přehnaně jasné. Její závěr: admirál lhal, jako když tiskne.

Anders znovu posunkem požádal o ticho. Dostal je. „Tento puč byl osnován a řízen bytostí, kterou jsme všichni považovali za tu nejvěrnější... mužem, který jak se ukázalo, v skrytu duše živil touhu zavraždit našeho Císaře a znovu tak uvrhnout Říši do krize.

Zplnomocněný vyslanec Sten! Muž, který se kdysi hřál na výsluní Císařovy lásky a důvěry.

Budete potěšeni zprávou, že ačkoliv tento intergalaktický bandita přežil, jeho síly byly zničeny či rozmetány. Zatímco spolu hovoříme, jeden po druhém jsou dopadány."

Teprve nyní se Anders nechal zavalit otázkami.

„Máte nějaké zprávy, kde se ten zločinec nachází, admirále?" vykřikl jeden z přeplácených novinářských hvězd.

„Žádné takové, které bych směl potvrdit," odvětil Anders. „Ale buďte v klidu, Sten - a jeho poskok, Kilgour - sice mohou utíkat, ale nemohou se schovat."

„Byly v tom zapleteny nějaké vzbouřenecké síly Altajské hvězdokupy?" ozvala se další otázka.

„Opět musím konstatovat, že jsem omezen obavami o imperiální bezpečnost. Mohu vám však prozradit, že Sten se v průběhu své služby významně podílel na akcích rebelů."

„Je zde nějaké nebezpečí, že se spiknutí může rozšířit?"

„Na to nemohu dát jednoznačnou odpověď. Ale mohu vás ujistit, že jsme toto nebezpečí lokalizovali. Interní bezpečnost půjde po všech stopách."

Chystá se hon na čarodějnice, pomyslela si Ranett.

„Jaké byly celkové ztráty admirála Masona?"

„Promiňte... bezpečnostní důvody mi opět nedovolují odpovědět. Snad jen s výjimkou toho, že při tom zbabělém útoku zahynuli všichni, kdo se nacházeli na palubě lodi..."

„Kolik Stenových lidí bylo zajato nebo zabito?"

Anders pokrčil rameny. „Opakuji naposledy... nelze sdělit z důvodu imperiální bezpečnosti, a tak dále a tak dále. Slibuji, že všechny tyto otázky a mnoho dalších budou zodpovězeny... až pro to bude vhodná doba."

Ranett zalovila v měšci svých triků a vytáhla z něj jeden oblíbený - Donaldson. Její vycvičený křik přehlušil ostatní tazatele. „ADMIRÁLE ANDERSI! ADMIRÁLE ANDERSI!"

Nemohl ji ignorovat. Anders vzdychl a pokynul jí, aby pokračovala.

„Jaké máte proti údajným spiklencům důkazy?" otázala se.

Anders se zamračil. „Důkazy? Vždyť jsem vám to říkal... Byl to přece puč." Pokusil se o smích. „Vím, že na někoho může být příliš brzy ráno, Ranett, ale přáli bychom si, abyste dávala pozor, když tady něco sdělujeme."

„Slyšela jsem vás, admirále," zavrčela Ranett. „Ale předpokládám... že jestli bude Sten dopaden -"

„Až, Ranett. Až!"

„To je váš předpoklad, admirále. Ne můj. Nicméně. V případě že nebo až budou Sten a Alex Kilgour dopadeni... jaký máte důkaz o jejich spiknutí? Myslím pro tribunál. Nahráli jste například nějakou konverzaci? Objevili jste korespondenci mezi obviněnými pachateli? Máte svědky, kteří je viděli stýkat se s nepřáteli Říše? A podobné věci."

Anders vyprskl. „Zatraceně. Napadli a zlikvidovali loď admirála Masona! Jaké další důkazy ještě potřebujete?"

Ranett mu to nezbaštila. „Poctivý prokurátor by mohl žádat více než jen vaše slovo, admirále," nedala se odbýt. „To zajisté chápete. Ukažte nám třeba nějaké obrázky toho útoku. Transkripce mezilodní komunikace nebo něco podobného. Jakýkoliv důkaz, který máte."

„Opět se musím odvolat na bezpečnostní hlediska celé záležitosti," vykrucoval se Anders. „Všechny tyto věci dostanete... časem."

„Až doba nazraje?" otázala se Ranett.

„Sám bych to neřekl lépe," odvětil Anders.

Ranett v tu chvíli věděla, že nikdo nemá v plánu Stena polapit. Tedy určitě ne živého.

Admirál potlačil úsměv a už se chtěl otočit jinam.

„Ještě jednu otázku, admirále... jestli dovolíte."

Anders v duchu zaúpěl. „Dobrá, Ranett, *jednu*. Sem sní."

„Poukazuje tento incident s velvyslancem na značné slabiny v řadách imperiální diplomacie?"

Anders byl doopravdy zmaten. „Tomu nerozumím. Toto je izolovaný incident. Jeden člověk ve spojení s malou skupinkou vyšinutých jedinců. Nic víc."

„A co tedy Ian Mahoney?"

Anders zfalovl. „Ti dva spolu nijak nesouvisí," zavrčel.

„Eh? Nebyl snad Ian Mahoney také přidělen do Altajské hvězdokupy? Vlastně, nebyl v té době nadřízeným velvyslance Stena? A nebyl náhodou popraven? Také obviněn - s velkou pompou, nutno dodat - z velezrady? A stejně jako Sten, nestrávil i on celý svůj život ve službách Věčnému Císaři?"

Ale no tak, admirále. Buď jsou jedna a jedna dvě, nebo tu máme cosi, co přinejmenším naznačuje jistou nespokojenost s imperiální politikou. Loajální a schopné bytosti, které strávily celý život v boji za Císaře a Říši, se zničehonic mění ve zrádce. Pokud není něco hodně v nepořádku."

„Už píšete svůj úvodník, Ranett?" zavrčel Anders.

„Ne, admirále. Jen kladu otázky. To je má práce. Odpovídání na ně zase vaše."

„Nebudu vašim poznámkám přikládat váhu tím, že na ně odpovím," odbyl ji Anders a obrátil se k ostatním žurnalistickým bytostem. „A... varuji vás všechny... Půda, na kterou vaše kolegyně právě vkročila, je pravidly krizového brífinku zakázána. Ona - a vy ostatní - se sami *odsuzujete* k tomu, že budete smět klást pouze dotazy, které tyto pravidla dovolují. Je to všem jasné?"

V tiskovém středisku zavládlo podivné ticho. Nikdo se na Ranett ani nepodíval. Ranett dostatečně rozzuřená na to, aby Anderse oloupala a předvařila, otevřela ústa, aby vykřikla ještě jednu pichlavou otázku.

V tom však v Andersových očích spatřila vražedný pohled. Spatřila, že se přiblížil důstojník interní bezpečnosti, připraven vykonat admirálův rozkaz. Hlasitě sklapla čelisti.

Usmála se, pokrčila rameny a zavrtala nos do svých poznámek.

Ranett nebyla sebevrah. Na své otázky dostane odpověď - tak nebo onak.

Když tisková konference skončila a všichni byli vyháněni z místnosti, Ranett znovu pomyslela na Stena.

Ubohý chlapík. Nemá nejmenší šanci.

KAPITOLA TŘETÍ

„JSEM OBKLOPEN samými blázný," hulákal Věčný Císař. „Přeplácenými, samolibými, sebeuspokojenými blázný."

Mnoho bytostí se třásl strachy, když Císař takto vyjadřoval své rozhořčení. Mezi nimi stála také Avri, mladá žena s velmi starýma očima, která byla šéfkou jeho politického štábu. Walsh, ten krásný ale nesmírně hloupý politický boss planety Dusable, Císařův poskok v parlamentu. Anders, admirál, který se na tiskové konferenci dostal do křížku s Ranett. Bleick, Císařův kancléř. A tucty dalších bytostí - uniformovaných i ostatních. Všichni pobíhali po rozlehlé imperiální síni nebo klopiли zraky hanbou, zatímco jim Věčný Císař dál spílal.

Císař se napřímil nad Andersem. Modré oči přešly do barvy ledové oceli. „Jaká to byla tisková konference, admirále? Na takový věci byste měl být expert. Bůh ví, že když dojde na *pravý* vojenský záležitosti, nedokážete si ani vylejt chcanky z boty."

„Anopane," přitakal admirál. Stál v pozoru, paty sražené jako nějaký bažant.

„A ty, Avri... Ty jsi to měla všechno předem naplánovat. Podal jsem ti příběh na pozlaceným tácu, abys ho mohla roztroubit do vesmíru."

„Anopane," řekla Avri. Nervózním jazykem si olízla plné rty.

„Lidi, já nemám čas na to, abych vám vysvětloval základy politiky," procedil mezi zuby Věčný Císař. „Zrádcové - rada důvěrníků - dostali Říši do nejhoršího stavu za poslední dva tisíce let. A *tehdy* jsem jí z toho sotva vytáh.

Ted' jsem zatíženej dluhama, štvou mě hudrující spojenci a pokaždý, když zvednu nějaký kámen, vyplíží se zpod něj nověj zrádnej had.

A podle mýho - což je jedinej pohled, kterej se počítá - je právě Sten ze všech nejhorší. Celou tu podělanou dobu jsem si ho hřál na prsou. Dostal vyznamenání. Bohatství. A jak se mi odvděčil? Spiknul se s mými nepřáteli. Plánuje mou smrt. A když je odhalen, zabije nevinné kosmoplavce a jednoho z nejlepších admirálů v mých službách, a to zbabělým, plíživým útokem."

Císař ztišil hlas. Zavrtěl hlavou. Byl unaven. „No, *tohle* je ten správnej příběh, zatraceně. Ten promění žumpu v palác. Vždyť to není tak těžký, ne?"

„Je mi to moc líto, pane," ozval se Anders. „Nechápu, jak se tam ta reportérka - ta Ranett - dostala."

„Ach, držte zobák, admirále," okřikl jej Císař. „Když nedokážete udělat plán, kterej neobstojí ani u pár šťouralů, tak radši opusťte branži."

„Anopane."

„Avri, je čas napravit vzniklé škody. Chci mít *všechno* zpravodajský vysílání pokrytý našima scénáristama. Se silným využitím programu Op Ed. 'Stát čelem k Říši'. 'Být svědkem historie'. A všechny ty kecy.

A zvlášť pak chci, abys sáhla do kalhot tomu debilovi Pyťru Jynningsovi z K-B-S-N-O. Půlka Říše sleduje ty jeho sračky, kterejm říká 'Nightscan'. Nechápu proč. Hádám, že lidem dodává pocit, že sou chytrý, protože je tak nebetyčně blbej."

„Pustím se do toho, Vaše Veličenstvo," ujistila jej Avri.

„A ty! Walsh!"

Imbecil, který byl vládcem Dusable, zamrkal a uvedl se do stavu polointeligentní pozornosti.

„Jak... eh... vám... mohu... eh... být... eh... nápomocen, Vaše... eh... Výsosti?" vysoukal ze sebe.

„Chci trochu rozpumpovat ty líný hovada v parlamentu. Nějaký hlasování o odsouzení toho hrozného činu. Chci, aby Stena a toho jeho skotskýho kumpána oficiálně prohlásili za lumpy. A pokud nebude hlasování jednomyslný, nabodnu tě na kůl a tvýma vlastníma střevama tě k němu přivážu."

„Anopane," polkl Walsh.

„A ještě jedna věc. Sežeňte Kennu. Mám jednu takovou soukromou záležitost, kterou chci, aby zařídil."

„Okamžitě, Vaše Výsosti," odvětil Walsh. Kenna byl pravděpodobně nejprohnanější politický lišák na Dusable. Na světě, jehož politika byla tak zkorumpovaná, že tam nemluvňata brebentí slovo „úplatek" ještě dřív než „máma".

„Andersi. Chci mít na tomhle všechny síly z první linie. Je mi jedno, který flotily ožebračíte. Sten musí být dopaden.“

„Anopane.“

„Bleicku!“ Kancléř zpozorněl. „Chci -“

Zastavil se uprostřed rozkazu, jak se otevřely dveře a vstoupil Poyndex, šéf jeho interní bezpečnosti. V bezkrevné tváři se zračil zachmuřený výraz. Muž nesoucí špatné zprávy. Ale Císař byl příliš rozezlený, aby si toho všiml.

„Kde jste do hajzlu byl, Poyndexi? Řekl jsem vám přece, že chci okamžitě info o Stenovi a Kilgourovi. Ne až zejtra. Ale teď. Teď hned, zatraceně!“

Poyndex spěšně přehlédl všechny přítomné. Poté obrátil zraky zpět na Císaře. „Myslím, že si musíme promluvit v soukromí, pane.“

„Nemám čas na nějaký hříčky, Poyndexi. Vyklopte to.“

Poyndex zaváhal. Císařovy oči se najednou děsivě zaleskly. Poyndex odhadoval diagnózu na klinickou paranoi. „Pokud na tom trváte, Vaše Veličenstvo,“ řekl Poyndex. „Ale bylo by ode mne nedbalé vás ještě jednou nevarovat. Dotyčná záležitost by se měla probrat v soukromí. Rozhodně na vás apeluji, abyste to zvážil.“

Věčný Císař se obrátil ke svým lidem. „Vypadněte.“

Vypadli. A velmi rádi. Během chvíle byla místnost prázdná. Císař se podíval na Poyndexe. „Oukej. Podejte hlášení.“

Poyndex se napřímil. „Jen velmi nerad říkám, že není *co!* hlásit, pane. Všechny soubory o Stenovi a o Kilgourovi byly nenávratně smazány.“

„Co to sakra meleš?“

„Jeví se to tak, jako kdyby nikdy neexistovali, pane.“ Poyndexovi bušilo srdce jak o závod, když novinu sděloval.

„To přece není možný,“ namítl nevěřicně Císař.

„Bohužel, je, Vaše Veličenstvo,“ ujistil jej Poyndex. „Infiltrován byl dokonce i počítač Kudlanek. V archivním systému po celé Říši nenajdete o Stenovi či o Kilgourovi *jedinou* zmínku. Nemám tušení, jak to mohlo být provedeno. Všichni techové od IB na tom nepřetržitě pracují. Jediné, co víme jistě, je, že to musel udělat někdo, kdo má v celém systému velmi vysoké postavení.“

Císař zíral na Poyndexe jako na nějaké zjevení. Po dlouhé, nepříjemné chvíli odvrátil zrak a dlaní stiskl nějaké tlačítko. Terminál jeho osobního počítače zablikal a ožil.

„Naštěstí si pro takový případ vedu vlastní záznamy,“ prohlásil Císař a tiše se zasmál. „Když je všechno ztraceno,“ dodal, „musí se člověk spolehnout sám na sebe.“

Jeho prsty se rozběhly po klávesnici, aby zahájil hledání.

„Kdysi jsem míval lidi, na který byl spoleh,“ řekl Císař. „Třeba Mahoneyho. Někdy lituju, že jsem ho musel dát zabít. Ian byl má pevná pravá ruka, to je jistý.“ Císař, který obvykle vypadal na třicátníka, najednou připadal šéfovi IB velmi starý. Pohledné rysy byly strhané. Hlasy vysoký... a slabý.

Císař vzhlédl k Poyndexovi. „...A Sten to samý. Povím vám, Poyndexi, největší problém se zrádcema je, že to jsou obvykle vaši nejlepší lidé.“ Další mrazivé zasmání. „Možná, že právě to se pokoušel starej Julius sdělit Brutovi.“

„Promiňte, Vaše Veličenstvo? Tyto bytosti neznám. Mám připojit Julia a Bruta na seznam vašich osobních nepřátel?“

Císař si s úsměvem odkašlal. „Zapomeň na to.“ Zamumlal něco tak slabě, že to Poyndex sotva zaslechl. „To je další věc... Není s kým si popoví -“

Najednou zmlkl. „Co to má do hajzlu znamenat?“

„Je snad něco v nepořádku, pane?“

Císař zuřivě bušil do klávesnice. „Ne. To se mi asi jen - Svatý hovno!“

Císař pohlédl zkaleným zrakem na Poyndexe. „Mý záznamy...“ zajíkl se, „jsou...“

Poyndex pohlédl na monitor počítače. Spatřil nápis. „STEN, BI KILGOUR, ALEX. NENALEZENY ŽÁDNÉ SOUBORY. STISKNĚTE ENTER PRO NOVÉ HLEDÁNÍ.“

Šéf interní bezpečnosti se zapotácel stejně ohromen jako jeho bos. Císařovy záznamy o Stenovi a Kilgourovi byly vymazány.

Věčný Císař udeřil těžkou pěstí do stolu. „Chci Stena, zatraceně! Najděte ho, Poyndexi. Když to nedokážete, najdu si ho sám. A osobně nabodnu jeho hlavu na kůl hned vedle vaší.“

Poyndex se vytratil. Když vycházel ze dveří, mohl by přísahat, že za sebou slyšel vrčet nějakého velkého honícího psa.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„DOBŘÍ VEČER, MILÉ BYTOSTI. Já jsem Pyťr Jynnings. Vítejte u dnešního vydání týdeníku 'Nightscan', zpravodajského programu, který zkoumá zásadní otázky naší doby.

Dnes naši hodinu věnujeme události, která ohromila celou Říši. Tématem dnešního vysílání je neuvěřitelně prostá otázka...

Sten: Zrádce či nepochopený génius?

Po mé pravici sedí profesor Knovack. Renomovaný imperiální historik a expert na parlamentární zprostředkování moci. Po mé levici pan Wiker. Bývalý spisovatel proslavů Věčného Císaře. Momentálně velvyslanec v Tahnských světech.

Začněme u vás, profesore. Jak byste na zmíněnou otázku zareagoval vy?"

„No, samozřejmě, že to je zrádce. O tom není pochyb."

„A co vy, pane Wikere?"

„Sám bych to nedokázal vyjádřit lépe, Pyťre. Sten je jednoznačně zrádce."

„Aha! Takže souhlas! A... eh... tak brzy. Panečku. Nuže, prozkoumejme tedy druhou stránku mince. Profesore?"

„Já jsem začínal předtím."

„Ha ha ha. Pravda, pravda. Nuže, pane Wikere, abychom byli fér. Povězte nám, prosím... myslíte si, že Sten je nepochopený génius?"

„To je vskutku zajímavá otázka, Pyťre. A já jsem sem přišel na takové otázky připraven odpovédět... pokud to bude třeba."

„Výborně. Skvěle."

„Ale ještě než tak učiníme, musíme trochu probrat naturel tohoto muže."

„A vy jste toho člověka poznal osobně,"

„Dobrý bože, to ne! Eh... chci říci... že ho neznám. A že zajisté znám lidi jeho typu."

„Prosím, podělte se s našimi diváky o tyto náhledy."

„Tak předně všeho se celý život vyhříval na výsluní Císařovy přízně. Pravda, vykonal pro něj jisté služby. Někteří by dokonce mohli tvrdit, že to byly služby cenné."

„Ano, ale řekl byste to vy?"

„Já si myslím, že tato otázka je... ehm... předmětem diskuse. Navíc dostal řadu ocenění a poct. Takže za tyto služby - ať už je charakterizujeme jakkoliv - zajisté dostal zapláceno. Kromě poct se také těšil nezměrnému bohatství. Opět díky přátelství s Věčným Císařem."

„Jak byste na taková tvrzení reagoval vy, profesore Knovacku?"

„Myslím... myslím, že tento... tento... zrádce se s Císařem sblížil ve vzácném okamžiku vládcovy slabosti. Po té hrozné události s radou důvěrníků. A náš milovaný Císař jeho ambice mylně zaměnil za lásku a věnost. A nyní vše nasvědčuje tomu... že si Císař... hřál hada na prsou."

„Velmi dobře vyjádřeno, profesore. Opět jste potvrdil svou pověst skvělého bonmotisty... Někjaké další postřehy, pane Wikere?"

„Myslím si, že trochu zapomínáme na bytosti v imperiálních službách, které se staly obětmi Stenova zrádného a zbabělého jednání. Zvláště pak na admirála Masona. Pomyslete na jeho rodinu! Pomyslete, jakou agónii musí právě v této chvíli prožívat."

„Velmi trefná připomínka. Myslím, že bychom se na chvíli měli všichni odmlčet. Chvilku ticha, prosím. Z úcty k rodině admirála Masona a k posádce *Caliguly*..."

Jak se vidové záznamníky rozběhly pro miliardy diváků K-B-S-N-O, všichni tři muži vážně pokyvovali hlavou.

Režisérův hlas zašeptal Jynningsovi do ucha. „Doprdele, Pyťre. Hlavně ne zase minuta ticha, proboha!"

Reportérská hvězda špitla do mikrofonu na límci: „Drž hubu, Bady. Víš, co to je za fušku naplnit celou vysílací hodinu s těmahle kokotama?"

„No dobrá, ale přemejšlej rychle, kámo. Máme před sebou ještě padesát minut."

„Přepni na reklamy, zatraceně."

„To si děláš prdel," zhrozil se Bady. „Kdo by chtěl platit za reklamu při takovejchhle sračkách?"

„A co třeba ten spot 'Daruj krev s K-B-S-N-O', no?"

„Ježiši, člověče. Další vlastní reklama. No dobrá. Když musím. Takže na tři... jedna... dva..."

V tu chvíli dveře studia prorazilo beranidlo.

„K zemi," křikl Sten.

„Kdo se pohne, je po něm, hošánkové," zahromoval Alex.

Jinnyngs, jeho hosté, Bady a vidový štáb zůstali na celé dvě sekundy zírat s otevřenými ústy. Sten a Alex prošli zničenými dvojítymi dveřmi s willypuškami ve střehu. Za nimi vedla Cind kontingent Bhorů a Gurkhů.

„To je Sten!" utrousil Jynnings naprosto ohromen. „A Kilgour."

Sten pokynul svou zbraní. „Řekl jsem k zemi!" Vystřelil a vypálil ve stolu hlasatele zpráv díru.

Následovalo skákání po šipce na zem, přičemž Jynnings narazil svou velkou hlavou do stolu. Pouze režisér byl natolik duchapřítomný, aby špitl do mikrofonu: „Matko svatá... máme *naši* hodinu! Točte dál, pitomci. Točte."

Sten předstoupil do záběru mikrofonů a kamer. Po jeho pravici se otevřel nouzový východ. Sten spatřil záblesk mnoha uniforem. Strážce. Potom to zapraskalo, jak Cind vyslala dávku do dveří. Bolestné výkřiky. Uniformy zmizely.

Ze stínu vystoupil podsaditý muž a mával těžkým teleskopem s reflektorem.

„Hej ty!" zvolal Alex a uchopil světlo jednou rukou. Trhl s ním. „Udělal si chybu, hošánku." Muž se zapotácel. Alex pustil světlo a jednou rukou zvedl muže ze země. „Tohle přece nemáš v popisu práce, čéče. Máš štěstí, že nemam čas. Jinak bych tě nastrkal do skořápek vod tvejh vlastních vajec," zachechtal se svému vtipu.

Muž vykulil oči. Alex jím vrhl. Zařinčelo to, jak gorila narazila do zdi a sesypaly se na ni monitory.

Alex se otočil zpět ke Stenovi. „Myslím, že už máme jejich pozornost, Steníku... Představení začíná, lidičky."

Sten předstoupil před kameru.

„Milé bytosti," řekl. „Spoluobčané Říše... Mé jméno je Sten. Jsem předmětem tohoto vysílání. Promlouvám k vám živě z K-B-S-N-O.

Anders polykal jako ryba, když sledoval Stena, jak oslovuje Říši. Muž, kterého hledal, mluvil z hlavního vysílacího centra stanice - na orbitě pouhou půl E-hodinu od Původního světa. Jeho propagandisticky orientovaná mysl okamžitě postřehla plný význam rány, kterou Sten právě zasadil Císaři. Ten člověk stál téměř uprostřed Císařovy pevnosti a kynul svým drzým prstem na nejmocnější vojenskou sílu v historii.

„... Císař mě a mé kolegy označil nálepkou zrádce," říkal právě Sten. „Historie sama posoudí, jestli je to pravda. Tak jako bude soudit Císaře. A slibuji vám, že ho bude soudit velmi nemilosrdně. Na mém osudu nezáleží. Ale měli byste myslet na svou vlastní budoucnost. A na budoucnost svých dětí.

Obviňuji Císaře z toho, že vás... své lidi... zradil. Pracujete a žijete téměř v chudobě. Zatímco on si vesele a dosyta užívá. Stejně jako jeho oblíbení poskokové. Pracujete v chladu, horku, téměř ve tmě. Zatímco Císařovi oblíbenci se vyhřívají na výsluní blahobytu s dostatkem AM₂.

Ano, váš Císař vás zradil. To je ovšem jen jeden z mnoha zločinů, kterých se dopustil. Tyto zločiny vám s radostí vyjmenuji: spravedlnost hvězdicové místnosti. Věznění, mučení a popravy bytostí, jejichž jediným zločinem bylo, že věřily svému Císaři..."

Anders se vzpamatoval a obrátil se ke svému pobočníkovi, kapitánu Lawrencovi. Ženina tvář byla jedna zmatená maska.

„Posbírejte flotilu," vyštěkl admirál. „Chci po nich vidět díru na obloze. A to co nejdříve."

„Ale... co všichni civilisté na stání -"

„Do hajzlu s civilisty. Chci toho chlapa mrtvého. Tak pohyb!"

Kapitán se rozběhl.

Anders odvrátil zrak. Sten stále ještě mluvil. Výborně. Na shledanou v pekle, ty jeden zkurvysyne.

Alex dal Stenovi signál. Prstem si přejel pod krkem. Byl čas se zdekovat.

„... Seznam Císařových hříchů je mnohem delší, než bych zde stačil vyjmenovat. Předpokládám, že jeho flotily jsou již na cestě, takže nemám moc času. Snad jen abych řekl tohle:

Já, Sten, vyhlášu válku Věčnému Císaři. A vás všechny vyzývám, abyste se k této mé křížácké výpravě připojili. On vám nenechal nic, co byste teď mohli ztratit. Můžete jen získat. Vlastní svobodu.

Děkuji vám. A dobrou noc."

Sten pozvedl zbraň a proměnil kameru v seškvařený kus kovu a plastu. Stanice se znovu a znovu otřásala, jak Stenovi lidé odpalovali strategicky rozmístěné nálože. Žádným nevinným lidem nebude ublíženo. Ale bude zapotřebí mnoho měsíců a ještě více kreditů, než K-B-S-N-O bude moci znovu vysílat.

Sten strčil do Jynningse špičkou boty. Muž zasténal a pohlédl na něj vyděšenýma očima. Mediální hvězda byla přesvědčena, že se dívá do očí nebezpečnému šílenci.

„Díky za propůjčení vašeho programu," řekl Sten.

„Jistě," vypískl Jynnings. „Rádo se stalo."

„Podle plánu máme už tři vteřiny zpoždění," varovala Cind.

Sten přikývl a odsprintoval zčernalou dírou sloužící namísto dveří, jeho tým za ním. Cind opustila studio jako poslední. Zastavila se a vypálila dlouhou dávku po celé místnosti, aby přiživila hrůzu a zmatení. Z doutnajících stěn odkapával roztavený plast a kov.

Nato zmizela.

Jynnings zvedl hlavu ze země. „Díky Bohu," vydechl. „Jsem v bezpečí."

„Koho to zajímá?" řekl režisér, když se hrabal na nohy. „Uvědomuješ si, co jsme právě vysílali? Povídám ti, že sledovanost, která z toho bude, smete konkurenci pod stůl."

Bady se rozhlédl po ruinách studia. Něco si brumlal pro sebe. Od nynějška to bude všechno mnohem jednodušší. Bude si moc vybrat jakékoliv místo ve vidbyznysu.

Zajímalo ho, jestli nějaká komlinka zůstala nepoškozená. Potřeboval zavolat svému agentovi. A hodně rychle.

Všechny alarmy varovně vířskaly, když Sten s ostatními skákali na palubu *Victory*. Během několika málo minut už stál Sten na můstku. Tvář kapitána Frestona se nepatrně uvolnila.

„Právě včas," poznamenal Freston. „Po našich hebkých prdelkách jde celá podělaná flotila. A vede ji podělaná bojová loď... *Nevsky*. Potřebuji povolení uhánět jako o život, pane."

„Negativní," odvětil překvapivě Sten, když prohlížel blížící se tečky. Měli dost času. „Nejdřív chci zařídit, aby řady konkurence trochu prořídly, kapitáne."

Sten se otočil k poručíkovi Denzi. „Dělostřelectvo? "

„Všechny jednotky Kali a Goblin v plné pohotovosti," hlásila žena. Byla připravena bojovat.

Stena mrzelo, že ji musí zklamat. „Je mi líto, ale tu čest budu mít já, poručíku," oznámil.

Rozběhl se k odpalovací stanici Kali. Zavolal kapitánu Prestonovi, když si nasazoval helmu. „Až řeknu teď... tak vyrazte, jasné?"

Freston přitakal. Nebylo ho třeba příliš popichovat. Monitory ukazovaly rychle se přibližující loď *Nevsky*, doprovázenou tuctem křižníků a lesem torpédoborců.

Sten automaticky nabil střelu, poté ji odpálil. Před sebou viděl černý prostor prošpikovaný světlicemi všemožných barev, které kolem něj ubíhaly, jak raketa vylétla z odpalovací trubice.

K *Victory* se přibližoval křižník. Za ním dokonce viděl nějakou bojovou loď. Měl šanci, že se mu podaří prokličkovat s Kali podél křižníků. Sten se rozhodl neriskovat. Zvláště když uviděl otevřené rampy, připravené pálit po *Victory*.

Kapitán Leech na palubě lodi *Nevsky* stál před podobným problémem. Jeho bojové monitory zobrazovaly *Victory* v parkovací orbitě po boku vidové stanice na oběžné dráze. Alarm signalizoval nepřátelskou střelu Kali mířící do vřdicího křižníků. A tento křižník blokoval jakoukoliv možnost vypálit na *Victory*.

Poté našel řešení. Vidovou stanici.

Leech uvykl té odvěké pozemské hře, ještě když se jako mladý důstojník poprvé ocitl na osamělém hlídkovém postu. Říkalo se jí „pool" jako bazén. Proč, to neměl tušení, protože na tom stole se zeleným sukrem a koulemi žádná voda nebyla. Jednou z jeho oblíbených taktik v obklíčení byl takzvaný „power break", který mu velel, aby bílou koulí napálil vši silou do jejích bratrů. Výsledek byl chaotický, ale někdy úplně zázračný.

Vidová stanice před ním představovala podobnou situaci. Přímý zásah stanice by způsobil explozi, která by mohla nedalekou *Victory* přinejmenším poškodit. Čím větší výbuch, tím větší šance, že bude moci poškodit nebo dokonce zničit Stenovu loď.

Leeche však ani ve snu nenapadlo, že k provozu vidové stanice jako K-B-S-N-O je zapotřebí minimálně dvou tisíc lidí. Ostatně, jeho rozkazem bylo dostat Stena. Za každou cenu.

Změř rozkazů určených dělostřeleckým důstojníkům uvedla jeho plán do pohybu. Chvilí nato vyšlehly z trubic raketometů na *Nevském* tři řízené střely s nukleárními hlavicemi.

Freston o „poolu“ nikdy neslyšel, ale byl požehnan nesmírně rychlou myslí. Když nepřátelské střely zablikaly na obrazovce, nejprve si myslel, že kapitán *Nevského* musí být neschopný idiot. Jejich trajektorie je nenavigovala ani nikam poblíž *Victory*. V duchu promptně vypočítal jejich kurz... vidová stanice? Co to má do hajzlu znamenat? Vzápětí mu svítilo.

Nebyl čas stanici varovat.

Natož pak Stena, který se hrbil u ovládacího pultu střel Kali a v duchu uháněl spolu s řízenou střelou prostorem na nepřátelský křižník.

Freston udeřil pěstí do ovládacího pultu.

Křižník se před Stenem obłudně zvětšoval, jak se k němu Kali přibližovala. Palcem zmáčkl ovládací tlačítko, obraz se rozostřil a jeho mysl padala někam hluboko... hluboko... hluboko...

Imperiální střely zasáhly stanici téměř současně. Nukleární hlavice detonovaly. Dva tisíce bytostí přestaly náraz existovat.

Radioaktivní suť vystřelila všemi směry ven. Za moment bude *Victory* jak řešeto.

Sten se probal k vědomí, když *Victory* zamířila do hyperprostoru. Zírala na něj Kilgourova tvář. Bledá a ustaraná. Za ním úzkostně přešlapoval Freston.

„Pověz nám, jak se jmenuješ, hochu,“ řekl Alex.

„Cože vám mám říct?“

„Své jméno. Je to takovej test.“

Sten zavrčel. „Kilgoure, jestli mi nepřestaneš dejchat do ksichtu tím svým dechem páchnoucím po haggisu, nacpu tě do odpadního systému týhle lodě i se zbytkem té tvý ovesný kaše.“

Kilgour se otočil zpět k Frestonovi. Jeho kulatou tvář lemoval velký úsměv. „Jo, myslím, že je v pořádku. Ačkoliv by krapet potřeboval vypilovat svůj sleng.“

„Co se to tu sakra děje, Alexi?“ dožadoval se Sten nějakého vysvětlení.

„Museli sme se zdejchnout bez ňákýho čekání na rozkaz. Není čas ani na to, abys zlikvidoval ten křižník. Ten magor Císař šlápnul do hovna, jo, přesně to se stalo, milej zlatej Steníku.“

„Opakuji svoji původní poznámku, Kilgoure. Co se to tu do hajzlu děje?“

„Císař právě vyhodil do povětří svou voblíbenou vidovou stanici.“

„A proč, proboha?“ zíral nechápavě Sten.

Alex jen pokrčil rameny těžkosvětě. Takové pokrčení znamenalo masivní vlnu.

„Možná nemá rád pantomimu.“

KAPITOLA PÁTÁ

POUZE VIZUÁLNĚ
PO OBDŘENÍ OSOBNĚ ZNIČIT
POTVRZENÍ PŮVODCI POUZE ÚSTNĚ

ID DOKUMENTU: žádné (chyba původce)

PRO: VŠECHNY VELITELE STANIC
JMENOVANÝM VELITELŮM VELVYSL. STANIC OSTATNÍMU PERSONÁLU JMENOVANÉMU
P. ČI VYŠŠÍ OSOBOU
OD: POYNDEX, VELITEL INTERNÍ BEZPEČNOSTI

1. Všechny stanice obdržely rozkaz k okamžitému zadržení STENA, (BEZ INICIÁL). Žádný úkol nemá pro personál IB vyšší prioritu, pokud nebude předem sděleno jinak P. nebo jeho zplnomocněným podřízeným.

2. Tento zahrnuje zadržení nebo deaktivaci všech spolupiklenců a to všemi dostupnými prostředky; jak jedinců, dosud jmenovaných v imperiálním bulletinu, tak i těch, kteří jsou zcela zjevně účastníky, ale zatím nebyli jmenováni.

3. K tomuto účelu jste oprávněni zabavit či zrekvírovat jakékoliv imperiální zdroje, S NEJVYŠŠÍ AUTORIZACÍ, aniž byste museli nějak ospravedlňovat své jednání, jak se to vyžaduje při běžných operacích.

4. Navíc, VEŠKERÉ zprávy jakékoliv povahy, týkající se STENA, BI a KILGOURA ALEXE, musí být postoupeny této stanici, PRIORITA JEDNA-ALFA. Zvláště žádaný je fyzický popis, zvyky, koníčky, speciální záležitosti (civilní i jiné), místa, která výše jmenovaní v nedávné minulosti navštěvovali, VŠECHNY údaje týkající se výše zmíněných jedinců.

5. Není zapotřebí provádět žádné ověřování informací k paragrafu 4.

6. Paragraf 4 a paragraf 5 nebudou diskutovány s lokálními autoritami ani s žádnými konvenčními divizemi imperiální rozvědky.

7. Jakékoliv žádosti o informace ve smyslu paragrafu 4 nemůže být momentálně vyhověno a náčelníci IB se nikomu nesmí zmiňovat o důvodech k paragrafu 6. Toto je vzhledem ke zmatku a zdvojeným zprávám, způsobeným aktem sabotáže ze STENOVY strany nebo jinými konspirátory, kteří budou teprve odhaleni a usvědčeni. Jakmile budou k dispozici kompletní údaje o STENOVÍ, BI a o KILGOUROVI ALEXOVÍ, budou okamžitě postoupeny na všechny úrovně.

8. Za *žádných* okolností nesmí být informace v par. 4, par. 5, par. 6 a par. 7 diskutovány s kýmkoliv, kdo byl v minulosti spojován s diskreditovanými jednotkami Mercury nebo, a to především, s oddílem Kudlanek. Navíc, jakékoliv dotazy na STENA, BI, ze strany bývalých agentů této branže, zvláště pak z oddílu Kudlanek, musí být *okamžitě* hlášeny, priorita Jedna-Alfa, panu P.

9. Pokud možno, STEN, BI, má být zadržen tajně a okamžitě připraven k transportu na Původní svět. Nesmí být o tom vydávány žádné informace, zvláště pak ne médiím.

10. Pokud však zadržení provedou jiní agenti než agenti Interní bezpečnosti, STEN, BI, má být obviněn z VELEZRADY, Z VRAŽDY, SPIKNUTÍ a POKUSU O CÍSAŘOVRAŽDU. Ostatní obvinění budou vznesena až poté, co bude STEN, BI, transportován na Původní svět a umístěn do vězení s nejvyšší ostrahou.

11. Nebude-li v případě kontaktu se STENEM, BI jeho zadržení možné, nebo v případě, že se zadržený pokusí o útěk, *musí* být provedena okamžitá likvidace.

12. Jako dodatečný úkol je všem agentům IB uloženo, aby odhalili stupeň spiknutí, o které se STEN, BI, pokusil. Nicméně za žádných okolností se toto vyšetřování nesmí považovat za „loveckou licenci“ k odstraňování dalších nepřátel Říše. Tento úkol je příliš důležitý a naléhavý, aby se mohl rozšířit do takových rozměrů, ačkoliv záznamy z výše zmíněných akcí by si agenti měli uchovat pro pozdější využití.

13. Úspěšné vykonání této životně důležité mise nebude posuzováno pouze podle nejvyšších tradic Interní bezpečnosti, ale také jako osobní služba Věčnému Císaři, a stejným způsobem i odměněno.

ZA VĚČNÉHO CÍSAŘE

P.

KAPITOLA ŠESTÁ

HEJNO RYB rozčíslo hladinu a vrhlo spršku proti větrem zčeřené vlně, načež se vrhlo dolů přes koryto.

Jejich úprk byl beznadějný. Smrt se blížila.

Moře explodovalo, jak se obrovské stvoření vynořilo z vody před hejnem a otevřelo tlamu dokořán, aby pozřelo vůdce. Monstrózní ploutev plácla do vody a dvě další půlmetrové ryby se zachvěly a momentálně omráčeny se zplihle vznášely na hladině.

Kom zabzučel a Rykořino soustředění na čerstvý oběd vzalo za své. Neodpověděla však okamžitě. Namísto toho ještě spořádala obě ryby, než se stačí vzpamatovat, a zamyšleně zkoumala jejich chuť.

Ano, pomyslela si. Tyhle nejsou z výtěrů na našich farmách. Další druh se dostává na svou někdejší početní úroveň. Právě divoké ryby jsou vždy snadno rozeznatelné. Jejich chuť je... mnohem... mnohem...

Bytost, která byla nejtalentovanějším psychologem Říše, přemítala, jak nejlépe tuto chuť vystihnout a převalovala se na zádech, aniž by vnímala zuřící hurikán a teploty pod nula stupňů Celsia. Rykor mávla ploutví přes indukční kom, který měla pevně upevněný kolem krku. Krk se sice nedal rozpoznat, ale Alex Kilgour kdysi poznamenal, že „ta holka musí mít krk, protože něco jí musí bránit v tom, aby si nemlátila hlavou do hrudi, ne?“

Volající byl jeden z jejích asistentů v luxurním příbytku/kanceláři, který si s péčí zbudovala a jež někteří necitliví jedinci nazývali arktickou mořskou jeskyní.

„Nemám příliš v lásce,“ ozvala se Rykor, „když mě někdo ruší uprostřed poledního jídla. Oběd, jak tvrdí humanoidi, je velmi důležitý.“

„Dorazila urgentní zpráva z Původního světa,“ oznámil asistent, který byl poměrně nový na to, aby ho tato komunikace přímo z hlavního světa Říše nějak udivovala. „Žádá se po vás, abyste se připravila na plnění zvláštních úkolů pod velením“ - a to se mu již trochu rozechvěl hlas - „samotného Věčného Císaře.“

Rykor se napružila. „Jakých úkolů?“

„Zpráva není nijak specifická. Ale stojí v ní, že tyto úkoly budou velmi pravděpodobně dlouhodobé, takže si s sebou máte vzít gravikřeslo a podle toho si také sbalit.“

Žádná zmínka o nebožtíku lanu Mahoneym, pomyslela si Rykor. Ani o nedávno vyobcovaném Stenovi. Zpráva nenaznačovala, že by třeba Císař - nebo spíš šéf jeho tajné policie, Poyndex - byl zvědavý, proč se Rykor před nedávnem ve velké tajnosti spojila s emeritním diplomatem panem Ecu.

To je zlé, velmi zlé.

„A jak se mám dostat na Původní svět?“

„Byla vypravena imperiální loď. Z kosmopřístavu mám potvrzeno, že doba jejího přiletu je zhruba za dva E-dny.“

Ještě horší, uvědomila si Rykor.

„Mám odpovědět, nebo počkat na váš návrat?“

„Sděl jim... Sděl jim, že se mě ještě pořád pokoušíš kontaktovat.“

„Rozumím. Ale...“

„A pro vaši bezpečnost, pokud tuto konverzaci nahráváte, navrhuji, abyste ji smazal. Vlastně je to rozkaz.“

„Vracíte se hned?“

Rykor se soustředěně zamyslela. Má dva E-dny, než loď s Poyndexovým gestapem na palubě dorazí. Času dost.

„Ano, ale pouze dočasně. Před takovými úkoly budu potřebovat strávit nějaký čas o samotě, tady v otevřeném moři, abych si připravila mysl a zkoncentrovala energii.“

„Samozřejmě,“ řekl stále zmatený asistent. Tak jako všechny aquatické rasy potřebovala ta Rykořina moře nejen pro fyzické zdraví a výživu, ale i pro dobíjení mentálních baterií. „Připravím vás obvyklý cestovní vak.“

„Výborně. Vracím se. Ruším spojení.“

Aniž by Rykor čekala na potvrzení, vypnula kom a uháněla k domovu.

Dva dny.

Dost času na to, aby si sbalila všechny nezbytně důležité věci a vyrazila k atmosférickému letounu, který ukryla pod vodou nedaleko od jeskyně. Letoun zakoupila před několika lety, když ucítila, že se Říše ubírá velmi špatným směrem.

Všechny její domněnky a expertizy v tomto směru byly jen teoretické, ale strávila dlouhá léta jako Mahoneyho poradce, když byl velitelem jednotek Mercury, a poté radila i Stenovi. Věděla, že každý spiklenec, který si zaslouží svou kůži, má vždycky nějaká zadní vrátka.

Zbytkem těchto zadních vrátek byla malá jachta ukrytá ve vzdáleném skladišti v malém kosmopřístavu na druhé straně jejího světa. Měla dva dny do jejich přiletu, potom možná dva další, kdy po ní budou bezvýznamně pátrat v ledovém oceánu na jejím mýtickém wanderjahru - a teprve poté jim dojde, že upláchla.

To bude stačit, doufala.

V záloze měla dokonce i útočiště - u bytosti, která za ní jako první přišla s podezřením, že Věčný Císař zešílel.

Pan Ecu zachytil stoupající vír, který se zvedl poblíž téměř vertikálního, sluncem ošlehaného útesu, a nechal se jím vynést z klikatícího se kaňonu vysoko na oblohu.

Před ním, uprostřed obrovského údolí, se tyčila věž manabijského střediska pro hosty.

Pan Ecu protahoval svůj průlet kaňonem tak dlouho, jak se mu líbilo, když se jím proplétal k údolí. Už nedokázal déle otálet.

Dal si na čas, než odpověděl na volání, ovšem ne z nezdvořilosti - mezi hlavní kvalifikaci Manabiů jako diplomatů Říše patřil i nepřekonatelný smysl pro decentnost - ale potřeboval si být jist, že jeho pečlivě vymyšlené lži budou znít přesvědčivě.

Také na něj dolehl poměrně cizí „pocit“. Pokud měl použít lidský výraz, označil by to jako strach. Kdyby na pana Ecu dopadl sebemenší stín podezření, Manabiova hlavní ochrana, absolutní neutralita, by mu určitě k přežití nepomohla.

Již před dávnou dobou pan Ecu sám tuto politickou a morální neutralitu porušil, když usoudil, že Věčný Císař již není dále schopen vládnout a že v podstatě ničí Říši, kterou vybudoval. Na tento popud vyhledal Rykor, aby potvrdila jeho teorii a vyvrátila podezření, že se stal prvním Manabiem v historii, který zešílel.

Následně vyhledal i Mahoneyho a Stena, zpravil je o nastalé situaci, a co hůře, ohlásil, že celá rasa Manabiů je ochotna asistovat při jakémkoliv pokusu odvrátit zdánlivě nevyhnutelný kolaps Říše.

Ian Mahoney byl však již nebožtíkem a Sten na útěku.

Před ním se možná nachází nástroj Ecova vlastního rozkladu na nehmotnou rasovou přítomnost. Přemítal, kdo se asi stane Císařovým inkvizitorem.

Ecovo dlouhé černé tělo s červenými špičkami křídel, třímetroým ocasem, kterým zkušeně kormidloval, doplachtilo ke Středisku. Ecu cítil, že jeho smysly jsou na vrcholu. Možná proto, že to je naposledy, kdy si může vychutnat klid svého domovského světa. Občas se divil, proč si zvolil svoji kariéru, kariéru, která jej často odváděla pryč ze Seilichi a jejich jediného jezery posetého super kontinentu s občasnými pohořími.

Asi tu měl zůstat a stát se něčím víc než pouhým filosofem, vznášejícím se na něžném větru tohoto světa, myslet a učit. Jeho rané skeče při formování osobní dialektiky byly uloženy na kartě někde pod zemí, kde Manabiové uchovávali všechnu strojní technologii a nezbytná zařízení.

Jedinými umělými stavbami, které bylo možno nad povrchem Seilichi spatřit, zůstávala tři hostinská střediska, a ta byla pouze projevem zdvořilosti k nevzdušným bytostem, které se planetu rozhodly navštívit. Byla konstruována tak, aby se pokud možno co nejvíce podobala hrdlům obřích, přirozeně vyhaslých sopek s přistávacími plochami zakrytými „kráterem“.

Středisko zaregistrovalo, že se Ecu přiblížil, a portál se otevřel dokořán. Ecu vlétl dovnitř a jeho tykadélka se rozechvěla. Našel stopy identifikační vůně, kterou používal, a následoval její stopy do přiřazené konferenční místnosti.

Uvnitř poklidně čekal Císařův vyslanec.

Solon Kenna byl ještě tlustější a přívětivější, než si jej pan Ecu z minulosti pamatoval, třebaže to pramenilo ze Solonova pokročilého alkoholismu.

Ti, kteří Kennu celá léta považovali za obézní karikaturu stupidního, křiváckého politika, obvykle nepřežili v politické aréně dost dlouho na to, aby si na něj mohli poopravit názor.

Nyní se Kenna ocital na Seilichi jako Císařův sekerník.

„Je to již tak dlouho," uvítal se s ním pan Ecu.

„Příliš dlouho," doplnil Kenna, když pohotově vstal a usmál se. „Sedím tu a kochám se přemítáním o krásách Seilichi." Samozřejmě, že Kenna jméno planety vyslovil správně. Stále na něm byla patrná láska ke květnaté mluvě, které si již před lety všimnul sám Věčný Císař. „Měl jsem si najít příležitost cestovat sem častěji, zvláště nyní, když se Věčný Císař vrátil.

Ale..." Pokrčil rameny. „Čas se nám všem plíží za zády. A já mám spoustu vlastních starostí. Víte o tom, že připravuji své paměti?"

„Ty budou jistě velmi zajímavé."

Ecu byl více než zdvořilý - nepřestával se divit, proč lidé chovají takovou náklonnost k úskokům nepoctivé politiky, když z pohledu jeho rasy má přímý přístup mnohem větší naději na úspěch. Ne že by toto přesvědčení nějak omezovalo lásku Manabiů k okolům nebo ke schopnosti jejich účelového využívání.

Takže jestli jsou tyto paměti skutečně připravovány, Eca by jistě fascinovalo, kolik způsobů Kenna objevil, aby se vyhnul prosté skutečnosti, že je a byl již od chvíle, kdy se objevil na volebních lístcích, křivák ze všech nejkřivější.

„Nyní se tu však ocitám v pracovní záležitosti," dodal Kenna na oko zarmouceně. „V záležitosti Věčného Císaře." Vytáhl z kapsy kartu a imperiální emblém kódovaný na Kennovy vzorce pórů se rozzářil.

„Tuším, že se to týká Stena."

„Tušíte správně."

„Samozřejmě," přitakal pan Ecu. „Jsem vám plně k dispozici. Ve spolupráci nespatřuji žádný problém, protože neutralita naší rasy se nikdy nevztahovala na zpovědní tajemství o zločincích - což Sten samozřejmě je, že?"

„Toho nejhoršího řádu," souhlasně přitakal Kenna. „Zradil Říši - bez sebemenšího důvodu, který by jej k tomu vedl, kromě osobních ambic."

Kenna se snažil vypadat zbožně, směšný pokus. Manabi věděl, že to mělo vypadat hloupě a povzbudit svědka k tomu, aby za hloupého považoval i Kennu a nevšíml si tak rezavého lesku v jeho prasečích očích.

„Ambice... cosi, co z nás všech činí hlupáky, jak by řekl básník."

„Sten," přemítal Ecu nahlas, jako kdyby třídil své myšlenky. „O něm vím skutečně jen velmi málo, protože doba, kterou jsem strávil v jeho společnosti, byla poněkud... hektická, je tuším to správné slovo.

Tehdy jsem měl hlavu plnou tribunálu a rady důvěrníků. Jak jsem již řekl, poskytnu vám veškerou pomoc, které jsem schopen. Ačkoliv upřímně řečeno, jsem zmaten. Když zvážím všechny ty roky, které Sten strávil v imperiálních službách, domníval bych se, že vaše... tedy imperiální... záznamy budou mnohem podrobnější, dokonce i vzhledem k tomu, že značné procento své kariéry strávil plněním... nestandardních úkolů."

Kenna se zamračil - a zdálo se, že jeho grimasa je upřímná. „To jsem si také myslel. Evidentně je však opak pravdou. Nebo si možná Císař potřebuje křížově ověřit záznamy, které má k dispozici. Nebo, a to je velmi pravděpodobné, se chytá každého stébka, které by tohoto zrádce dostalo za katr."

„Kdy byste tedy chtěl začít?"

„Jste ochoten svolit k mozkoskeniu? Stroj spolu s nejšpičkovější obsluhou je na palubě mé lodě."

Ecu sebou trhl a špičky křídel se mu samovolně rozechvěly. Mozkosken pro něj nepředstavoval pouze to nejzazší mentální znásilnění, ale mohl způsobit i dlouhodobé poškození mozku či dokonce smrt, i když jej prováděl ten nejzkušenější technik.

„To v žádném případě ne," prohlásil Ecu rozhodně, když se vzpomatoval z toho šoku. „Ačkoliv jsem sloužil Císaři, musím vám oficiálně připomenout, že jsem nikdy nebyl v jeho službách, stejně jako žádný jiný příslušník mé rasy. A že přirozeně máme jistá interní tajemství, která Císaři nepřísluší."

Kenna přitakal na znamení přijetí jeho vysvětlení a natáhl se k okraji stolu. Na něm stálo občerstvení, které Manabi nabídl - Kennovo oblíbené brandy z Dusable, sklenka a tácek pochutin, které měly mírnit účinky alkoholu, ale ve skutečnosti byly chemicky upraveny tak, aby je umocňovaly.

„Císař říkal, že odmítnete, a nařídil mi, abych na vás v této záležitosti příliš nenaléhal. Nicméně dodal následující - a to není předmětem záznamů, takže pokud tuto schůzku nahráváte, žádá se po

vás, abyste v tom ustali - cituji doslovně:

Až bude Sten zadržen, odsouzen a před popravou podroben mozkoskenu, všechny bytosti, které se s ním zapletly, či se přímo účastnily spiknutí, jakkoliv neutrální mohou být, budou považovány za osobní nepřátele a bude s nimi naloženo odpovídajícím způsobem."

„To," řekl pan Ecu, který pociťoval hrdost na to, že se jeho tykadélka při té pohružce ani nepohnula, „není právě nejdiplomatičtější prohlášení, které jsem kdy od Věčného Císaře slyšel."

„Toto také není pro diplomacii," odvětil Kenna. „Bere hrozbu Stena i ostatních příliš vážně na to, aby plýtvat časem s nějakými zdvořilostmi. Nicméně se za tuto ne-taktnost osobně omlouvám, ačkoli jsem pouhým poslem této zprávy. A také se chci omluvit za množství času, o které vás hodlám připravit, protože Císař chce vědět *všechno*."

Nyní vám musím sdělit, že tato konverzace je zaznamenávána. Máte právo na poradce, právního zástupce a zdravotního pozorovatele, kteří by potvrdili, že nejste pod žádným vlivem, ať již fyzickým či farmakologickým."

„Rozumím a děkuji vám za vaši dvojí omluvu," řekl Ecu. „Ale pro mne je momentálně ze všeho nejdůležitější čas. Takže, můžeme začít?"

Opatrně začal vyprávět svůj příběh. Vyprávěl velmi pomalu, s naprostou přesností a celá báchorka trvala několik dní.

Na konci každého dne svůj příběh, Kennovy reakce i to, co by mělo následovat, konzultoval se svojí mentorkou, která zůstávala ukrytá hluboko pod konferenční místností v jedné z manabijských laboratoří.

Rykor.

Náčelník (vyšetřovací oddělení) Lisa Hainesová se náhle probudila - ale nepohnula ani brvou.

Nejprve... nastražit sluch.

Nic.

Čich. Nic.

Co tedy?

Pohyb. Celý její „hausbót" se lehce hýbal.

Otevřela oči, jen na štěrbinku.

Měsíční světlo zaplavovalo jedinou velkou místnost jejího domova - bárky poháněné McLeanovými generátory, zakotvené několik set metrů nad jednou ze zalesněných ploch Původního světa.

Místnost byla prázdná.

Její manžel, Sam'l, poklidně podřimoval vedle ní.

Hainesová zajela rukou za postranici postele vedle vodní matrace. Dotkla se rukojeti miniwillypušky. Vždy nabitá zbraň jí vklouzla do ruky a ona ji odjistila.

Hausbót se znovu zakýval.

Někdo se snaží vyšplhat nahoru po kotvících lanech? Ano.

Hainesová se v mžiku vymrštila z postele a nahá a přikrčená se ocitla v bojové pozici uprostřed místnosti se zbraní v ruce. Ověřila situaci. Je tu sama.

Připlížila se k šatníku a vytáhla z něj jednoduchou fototropickou kombinézu. Kombinéza, stejně jako pistole, byla striktně imperiálního vydání, a dokonce ani policejní náčelník jako Lisa Hainesová neměl právo je vlastnit. Ale jako vždy, poldové nedbají zákonů, jejichž dodržování sami vymáhají.

Hainesová něco podobného již delší dobu čekala.

Teď se to jen potvrdilo.

Sunula se ke dveřím vedoucím na palubu hausbótu a nepatrně je pootevřela. Poté sundala z věšáku vedle dveří brýle pro vidění v noci a nasadila si je.

Denní světlo. Trochu nazelenalé, ale denní světlo.

Ven na palubu.

Hausbót se znovu zavlnil.

Ještě ne. Nejprve si dej pozor na... zadívala se do tmy na kopci naproti ní. Nic. Přepnula na termální pozorování a podívala se znovu. Ach. Malá záře někde támhle. Několik bytostí.

Velitelský post, spekulovala. Přesně to by to bylo, kdyby se dělo to, co očekávala. Nebo také hlava mafiánů, což umožňovalo druhou variantu - že se jí nějakí gangsteři, kterým již léta pravidelně ztrpčuje život, přicházejí pomstít za způsobené příkoří. Nepravděpodobné. Křiváci vyhledávají nevýdělečnou pomstu jen v živobijácích.

Hainesová přepnula brýle zpět na zesílené světlo, lehla si na palubu a sunula se vpřed, aby nahlédla přes okraj.

Docela správně.

Někdo... respektive tři bytosti... stoupaly po kotvících lanech. Zkušený lezci - ale jak šplhali, lano se nevyhnutelně kývalo a hausbót se nepatrně otřásal. Všichni tři měli na sobě identické fototropické kombinézy, bojové vesty a pistole v pouzdrech. Jakýsi speciální operační tým.

Dobrá tedy, pomyslela si Hainesová. To, v co jsi doufala, že se nestane, se právě děje. Bála ses toho již od chvíle, co jsi slyšela, že Stena prohlásili zrádcem - neměla daleko od toho, aby svého někdejšího milence začala proklínat - a není šance, že bys jen čekala na mozkosken nebo na jiná krásná zařízení, která Interní bezpečnost k „hloubkovým výsledkům“ používá. Ne, ty ne. A *proboha*, hlavně ne Sam'l.

Celej podělanej život jsi na správné straně zákona a jen kvůli nějaké malé milostné zápletce - no dobře, velké milostné zápletce - v dávné minulosti je z tebe psanec.

Hlavou jí probleskl zcela neznámý útržek, přeložený z nějakého dávno zapomenutého jazyka:

„...kde každý policista zločincem jest / a všichni hříšníci svatí...”

Prvního lezce střelila přímo do obličeje.

Třesnutí explodující kulky zarezovalo do tmy a muž bezhlesně spadl rovnou dolů a vzal s sebou i druhého infiltrátora.

Výkřik a Hainesová už se kutálela zpět ke dveřím. Otevřela kryt čehosi, co vypadalo jako venkovní elektrická zásuvka, ale byl to spínač, zmáčkla jej a... děkovala si, že byla tak paranoidní - tři nálože přepálily její kotvící lana v půli.

Třetí lezec překvapeně vykřikl a tiše padal do náruče smrti, jak se hausbót odpoutal a silou svého antigravitačního generátoru se zvedl jako balón.

Takže, pomyslela si Hainesová, doufejme, že ti idioti nechtěli rušit spánek mých sousedů nějakými přelety těžkých letounů, protože jestli měli krytí shora, jsme v háji.

Zevnitř uslyšela zamručení, jak se Sam'l probudil, vstal z postele a napochodoval přímo do stolku.

„Co to má sakra...?”

Nebyl to žádný Sten, žádný policajt, žádný voják, takže mu trvalo půl hodiny, než se dostatečně probral, aby byl použitelný, a právě z toho důvodu... a z mnoha dalších... jej Hainesová tak bezmezně milovala.

Noční vítr zachytil hausbót a ten začal rotovat nad lesem. Hainesová zaslechla hluk zevnitř, obrazy padající ze stěn a rozbíjející se talíře. Vstoupila dovnitř, rukou pevně opřená o zeď, zatímco loď dělala ve vzduchu své opilé piruety.

„Tým únosců,” oznámila Sam'lovi, ačkoliv věděla, že mu v tom nočním otupění bude trvat několik minut, než její sdělení dešifruje. „Všichni uniformovaní. Imperiální pochopové.”

Sam'l byl překvapivě rychle ve střehu.

„Jo,” hlesl. Poté přikývl.

„No, asi to bylo nevyhnutelné,” dodal. „Ačkoliv bych si přál, abychom mohli podniknout něco aktivnějšího... než jen utíkat.”

„Ale to nejdřív musíme utéci,” připomněla mu Hainesová. „Potom se schováme. A pak už budeme mít všechen čas na světě, abychom vymysleli nějakou odplatu.”

Přešla k prádelníku, otevřela jej a vytáhla dva osobní „padáky” - silné McLeanové motory s postroji, které člověka průměrné váhy bezpečně dopraví na zem z výšky až dvou kilometrů, než se baterie vybijí.

Až hausbót dosáhne výšky zhruba čtyř kilometrů, oba vyskočí ze dveří a volným pádem překonají polovinu vzdálenosti k zemi. Doufala, že budou příliš malými terči, aby je imperiální senzory zaznamenaly. Tomuhle sportu ji naučil Sam'l.

Na pomstu je času dost. Ano. S trochou štěstí bychom to mohli zvládnout, pomyslela si, ale nevyslovila to nahlas, když pomáhala Sant'lovi do jeho postroje.

Dokonce i nyní v nejtemnější části noci vypadala věž jako duha na konci strže zahalená mlhou.

Uvnitř neklidně podřimovali Marr a Senn zapletení do sebe. Vypadali téměř stejně jako před lety, kdy ještě sloužili jako imperiální šéfkuchaři a Sten byl mladý kapitán v čele Císařovy osobní ochranky Gurkhů. Možná jim trochu ztmavly jejich zlatavé kožíšky. Oba Milcheni, finančně zajištění a na zaslouženém odpočinku, stále milovali krásu a jeden druhého. Marr a Senn nebyli pouze Stenovými

přáteli, ačkoliv již uplynulo mnoho let od chvíle, kdy jej naposledy viděli, ale kdysi uspořádali velké párty, po kterém se Sten s Hainesovou stali milenci.

Marr se náhle probudil. Posadil se na posteli. Senn tázavě hvízdal a zamrkal obrovskýma očima.

„Byl to jen sen.“

„Ne. Graviauto. Blížící se údolím.“

„Já nic nevidím. To se ti jen zdálo.“

„Ne. Táhle. Podívej. Jede bez světel.“

„Ach, drahý. Mám pocit, jako by mi chladné prsty ohmatávaly duši. Chladné. Ledové. V noci, bez světel. Jestli zastaví, neotevřeme.“

Marr neodpověděl.

„Řekl jsem, že neotevřeme. Teď, když se Císař tak změnil, po půlnoci otevírá jen blázen. Ti, co jezdí nocí bez světel, nejsou přátelé.“

Ticho. Venku zastavilo graviauto.

„Ten chlad sílí. Ty to necítíš?“

„Cítím.“

„Zvonek. Kdo je to?“

„Nemám tušení.“

„Nerozsvěcej. Třeba odejdou.“

Marr mávnul štíhlou rukou do vzduchu a venku na parkovišti se rozsvítily čtyři bodové reflektory.

„Ty blázne,“ vyhrkl Senn. „Teď ví, že jsme tady. Kdo je to?“

Marr pohlédl ven. „Jsou dva. Lidé. Jeden muž. Druhá žena. Toho muže neznám... ale ta žena je mi nějak povědomá.“

„Ano. Mně také. Marre. Má v ruce zbraň. Rychle zhasni.“

„Já ji znám,“ oznámil Marr. „Je to ta policistka. Před pár dny mi pod nějakou nesmyslnou záminkou volala. Bylo mi to divné.“

„A od které policie... ach, ano. Hainesová.“

„Ano. Ta, co milovala Stena.“

„To znamená, že je na útěku. Císař chce vyslechnout každého, kdo ho znal. A ona musí něco vědět, jinak by neprchala.“

„Senne. Přemýšlej. Ty bys neutíkal před tím hrozným Poyndexem? Před tím, co osobně zavraždil Mahoneyho?“

„Zhasni a pojd' zpátky do postele. Do lidské politiky se nebudeme plést.“

„Vidíš? Už odcházejí. Někdo jiný je jistě vezme dovnitř.“

Marr neodpověděl. Měl dojem, že venku na parkovišti slyší chroupání kroků.

„Kdysi mi jeden člověk řekl,“ promluvil rozvázně, „že kdyby se ocitl v situaci, kdy by měl zradit buďto přítele, nebo svoji vlast, doufá, že bude mít dost odvahy na to, aby se stal velezrádcem.“

Milchenové se k sobě přitulili a proplekli svá tykadélka. Senn se odtrhl.

„Dobrá,“ řekl. „Ale nedělej mi potom kázání o loajalitě a o všech těch složitých lidských emocích. Ty chceš mít jen hosty, pro které bys zase mohl vařit.“

Rukou opsal půlkruh.

A světelná věž najednou ožila, vítajíc Hainesovou a Sam'la.

KAPITOLA SEDMÁ

KOMNATY Věčného Císaře byly zase jednou plné lidí a osvěžovače vzduchu pracovaly na maximum, když rozdával rozkazy plynoucímu proudu svého personálu.

„Avri.“

„Ano, Vaše Výsosti?“

„Jaký je stav K-B-N-S-O?“

„Nedobrá, pane. Pracují na tom naši nejlepší specialisté pro styk s veřejností. Ale naši verzi nikdo nežere.“

„A ta zní?“

„Že to byla uvozovky tragická nehoda konec uvozovek zapříčiněná Stenovým útokem na stanici. Že jsme se jen snažili uvozovky ochránit nevinné civilisty konec uvozovek.“

„Změňte 'nevinné civilisty' na snahu 'omezit vedlejší poškození'.“

„Děkuji vám, pane.“

„Potom chci, abys zahájila odvetnou palbu.“

„Jako například, pane?“

„To je jednoduchý. Vlny éteru patří Říši. Což znamená mně. Informujte je, že jim seberu licence k těm jejich lžím, když nezačnou říkat víc těch mých.“

„Anopane...“

„Neříkáš to moc přesvědčivě. Co dalšího jim vadí?“

„Mají strach. Bojí se, že Sten příště zaútočí na ně.“

„To není problém, Andersi.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Splaš nějaký rezervní lodě a vojáky. Chci, aby byly všechny hlavní vysílací stanice Říše obklíčené. Chci síť, kterou nepronikne ani blecha, jasný?“

„Anopane. Ale tolik toho v záloze nemáme. Teď po škrtech v rozpočtu. A s velkými jednotkami stabilizujícími naše slabší spojence. Pak mám posádkové jednotky. Ty jsou roztroušené po celé -“

„Najděte je, Andersi. Prostě je najděte.“

„Anopane.“

„A ještě jedna věc.“

„Pane?“

„Nezapomínejte, že v tomhle maléru máte své jemné italské prsty.“

„Ano, pane. Beru na sebe plnou zodpovědnost.“

„Sklapněte, Andersi. A zatímco budete vykonávat moji vůli, chci, abyste přemýšlel o nějakém krásném místě, kam vás pošlu, až tohle všechno skončí. Nějakej ostrov. Hodně daleko. Studený ostrov. A když už v tom budete, ať je malej. Ne víc než kilometr na každou stranu. A teď pohněte kostrou.“

„Eh... Ano, Vaše Veličenstvo!“

„Walshi.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Jaká je situace kolem zákona o dani na AM₂?“

„Nejsem si jist, jestli máme dost hlasů, abychom to v parlamentu prosadili, pane.“

„Kdo to brzdí?“

„Řadové poslanci namítají, že zvýšení daně odporuje vašemu slibu.“

„To je dobrý. Oni porušují sliby pořád. Proč nemůžu já? To do tyhle branže patří. Míněno do politiky. Tu netvoří nic jiného než spousta lží a zatracená spousta lží.“

„Ano, pane, ale oni to nevnímají stejně, teď, když se vzdali své nezávislosti. Nabídli jsme jim AM₂ na nejspodnější cenové hranici, jestliže se stanou dominii Říše.“

„Jistě, to si pamatuju. Taky si pamatuju, že jsem hoch, kterej má ruku na kohoutu s AM₂. Jsem jeho výhradní dodavatel. Tudíž, ceny určuji já.“

„Anopane. To vím, pane. Mluvím ale o ostatních poslancích. Říkají, že se propadli do deficitů, které je dusí.“

„Nuže, sděl jim, že budou muset vstoupit do klubu. Protože já ze stejného důvodu budu muset zvýšit daně. Má pokladna je vyčerpaná. Jen prach na dně truhly. Já těm lidem nevěřím. Do hajzlu, stejně celý břemeno nesu já. Beze mě nemají nic. Tuším, že šest let vlády rady důvěrníků to potvrdilo.“

„Pravda, Vaše Výsosti. Ale v kuloárech se šeptá, že to možná nebylo tak zlé, eh, když jste, eh, byl pryč, eh, a všechno řídila rada důvěrníků.“

„Na nějaké šeptání nesmíš dát... Hej, Kenno?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Chci, abys s tím Walshovi pomohl.“

„S radostí, pane. Jako vždy.“

„Chci, aby Dusable stálo za mnou, až dojde na hlasování. Chci velký tlak. A větší hlasovací převahu. Jednohlasnost by byla ideální, ale 99 procent bude stačit.“

„Nejsem si jist, zdali je něco takového možné, pane.“

„Dusable je teď tučná a bohatá soustava, nemám pravdu?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Udělal jsem z vás hlavní překladiště AM₂. Což znamená, že si můžete nasbírat smetany, co hrdlo ráčí.“

„Protestuji, Vaše Veličenstvo. Dobří občané Dusable -“

„Nech toho, Kenno. Kdybyste neukrádali, bylo by to podezřelý. Jde o to, že vám dávám všechny výhody. Udělal jsem z vás hlavní klenot v mé koruně. Nyní přišel čas zaplatit dudákovi. A vytáhnout se s hlasama.“

„Vynasnažím se, pane.“

„To nestačí. Je zapotřebí krádeží. A lámání rukou. Chci tenhle parlament srovnat do lajny. Aspoň do té doby, než bude rozpustěnej. Vždycky ho pozdějc můžu doplnit o vlastní lidi.“

„Jako by se stalo, Vaše Výsosti -“

„Bleicku.“

„Anopane.“

„Ty spolupracuješ s Poyndexem na té kněžce, nemám pravdu? Jak se zase jmenuje?“

„Zoran, pane. Nejvyšší knězka Kultu Věčného Císaře.“

„Jo, to je ta buchta, kterou mám na mysli.“

„Anopane. Na tom úkolu pracuji.“

„Jak to vypadá? Čekal jsem, že už budu mít náky to božství v kapse. Zoufale potřebuju zvednout image u otupělých mas. Ty chudáci umí bejt na svého vládce pěkně tvrdý. Všude kolem nepokoje. To je špatný pro byznys. Pár chrámů postavených na mou počest by mohlo obnovit důvěru v ekonomiku a zásadně zmírnit krizi.“

„Mám-li být upřímný, pane... neměl jsem s tou ženou moc štěstí. Buďto není k dispozici, a nebo když je, mluví v hádankách a pořád se hihňá. Myslím, že je šílená.“

„Je jako liška, Bleicku. Jistě, je to cvok. Ale mnohem mazanější než většina lidí v týhle síni. Vzkaž jí, že už mě unavuje sypat kredity do její organizace. Aniž by to něco přineslo.“

„V tomhle smyslu už jsem ji varoval několikrát. V naprosté vážnosti.“

„Hmmm. Čichám, čichám skunka. Fajn. Zapomeň na ni. Pošli ji do exilu nebo něco takovýho. Řekni jí, že nadešel čas začít pomýšlet na svatý sféry. Vzkaž Poyndexovi, ať ji odpovídajícím způsobem odmění. Něco rychlého a ne moc bolestivého. Potom si podmaňte jejího následovníka.“

Když to nezabere, pokračujte v seznamu tak dlouho, dokud nenajdete někoho s velkýma očima a malým mozkem. Promluv si o tom s Poyndexem. Ten už bude vědět, co tím myslím.“

Dveře zasyčely a otevřely se. Poyndex vstoupil - opět s výrazem posla špatných zpráv ve tváři.

Věčný Císař okamžitě pokynul svému personálu, aby se ztratili. Učinili tak.

„Posaď se.“

Poyndex uposlechl a usadil se do strnulé pozice, že to vypadalo, jako kdyby seděl v pozoru. Císař vytáhl ze stolu láhev skotské. Trvalo mu mnoho let, než přišel na kloub receptu na výrobu té starodávné, pozemské whisky. Nalil si sklenku a zhluboka se napil. Poyndexovi Císař záměrně nenabídl.

„Oukej. Co se děje tentokrát?“

„Jde o Stena, pane.“

„To mi došlo. Co s ním?“

Poyndex se naklonil přes stůl. Muž byl upřímně zmaten. „Pane. Moji lidé již stokrát prošli všechny kontakty, které jste nám dal. A přišli jsme na mnoho dalších. Ale nikam to nevede, pane. Nikdo, ale nikdo ho nezná, pane. Nanejvýš zběžně. Provedli jsme i spoustu mozkoskenů. Nechal jsem je analyzovat experty. Ale podle mých zjištění... nemá Sten v celé Říši jediného přítele.”

Císař hlasitě vydechl, potom se napil svého nápoje. Poyndex si všiml, že jeho kdysi jasné tváře jsou nyní opuchlé a vedle nosu se udělala malá rudá skvrnka.

„To nedává smysl,” namítl Císař. „Dokonce i ta nejnižší bytost Říše má alespoň *jednoho* přítele. I ti, co sešli na špatnou cestu, přitahují sobě podobné. Nebo bych měl říci, *obzvláště* ti, co se vydali po nesprávné cestě.”

Poyndex obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Přesto vám říkám pravdu, pane. Hlavní problém spočívá v tom, že všechny záznamy o Stenovi a Kilgourovi jsou vymazány... nemám z čeho vycházet.”

„Kromě mé paměti.”

„Která je samozřejmě excelentní, pane. U těch pár úspěchů, které jsme zaznamenali, pocházely všechny tipy od vás.”

Císař zíral na Poyndexe a četl mu z tváře. Ne. Ten člověk se mu nepokoušel lichotit. Myslel to vážně. Císař se podívil, zdali nezačíná na Poyndexe spoléhat víc, než je zdravo.

Bytosti mohou napadat velmi nebezpečné myšlenky... když je na nich člověk příliš závislý. Tak například pouze Poyndex ví o bombě, kterou měl kdysi nastraženou ve svém těle. O bombě napojené na tu... na tu věc.

Na tu velkou loď někde za sektorem Alva, někde v nekonečnu.

Na tu velkou loď, která jej řídila.

Císař se v duchu rozechvěl při pomyšlení na loď s bílou místností a na ten anonymní hlas, který k němu promlouval.

Otřásl se. Znovu se napil. Poté se rozpomněl. Oprava: řídila. Byl to právě Poyndex, který zajistil speciální operaci, při níž mu vyjmuli bombu z těla a přeřekli tak spojení s řízením.

Další doušek. Ano. Teď se cítil mnohem lépe. Byl poslední Věčný Císař. Až do konce Říše... což bude?

Nikdy.

Vzpamatoval se. „Je tedy možné udělat pouze jediné,” odvětil. „Nějakým způsobem musím získat víc času. Připravit vyšetřovací tým. Každou volnou vteřinu, kterou mám, musím věnovat svým vzpomínkám na Stena. S jakýmkoliv detailem, který ze mě můj tým vydoluje, můžete začít okamžitě pracovat.”

Poyndex zaváhal. „Jste si jist, že je to moudré, pane?”

Císař se zamračil. „Vím, že to není moudré. Už mě z toho postihl jimmycarterovský syndrom, zatraceně. Mikromanažeruji každý detail své Říše. Za chvíli budu s Bleickem probírat seznam novoročních přání. Ale... co jinýho mi sakra zbejvá?”

„Sten je jen jediná bytost, Vaše Veličenstvo,” uklidňoval Poyndexe. „My už si s ním nějak poradíme.”

„To nemohu riskovat. Sten je symbol všeho, co se zhatilo. Občané nemají žádnou víru. Nebudou poslouchat rozkazy. Pochybují o každém mém prohlášení. Přitom jsem vlastně jediný, komu na nich záleží.

Kdo jiný může vidět dlouhodobou perspektivu? Myslím tím opravdu dlouhodobou. Vidím věci ne na roky, ale na generace.”

Císař na chvíli zmlkl. „Ne. Tohle je něco, co musím udělat já,” uzavřel. „Proklínám ho!” A Věčný Císař vyprázdnil svoji sklenku.

KAPITOLA OSMÁ

DOMOV.

To líně rotující moře průmyslového šrotu se nacházelo tisíc tisíců kilometrů v prostoru.

Vulkán.

Sten zíral na ruiny průzorem svého vesmírného skafandru. Zvuk jeho hlasu mu připadal silný.

Toto byl ten pekelný svět, kde se Sten narodil, umělá tovární planeta postavená a řízená Společností jako drsná, nebezpečná průmyslová továrna. Zde zemřeli jeho rodiče migrantní/nekvalifikovaní dělníci a jeho bratři a sestry, zabiti bezcitným rozhodnutím exekutivy o utajení havárie.

Nato se chlapec Sten zoufale vzbouřil. Byl zajat a odsouzen na práce v Exotické sekci, v experimentálním sektoru, kde si dělníci mohli být jisti pomalou a bolestivou smrtí. Sten však přežil. Přežil, naučil se bojovat a opatřil si smrtící zbraň, kterou skryl do pouzdra ve svaly paže - nůž, který si „vyrobil“ z exotického nerostu.

Uprchl z exotické sekce, stal se jedním z delinquentů žijících v tajných potrubích a v opuštěných skladištích planety a snažil se mít stále jednu krádež náskok před dopadením sociostrážci a následným vypálením mozku. Tam také potkal svoji první opravdovou lásku. Zde byl také lanem Mahoneym zachráněn před jistou smrtí, omráčen po vyzrazení razii a odveden do imperiální gardy.

Posléze jej Mahoney opětovně „dobrovolně“ rekrutoval - tentokrát od útočné jednotky pěchoty do své vlastní tajné jednotky: ke Kudlankám -- kde se naučil vše o temných uličkách práce výzvědných služeb a ještě temnějšímu umění utajeného násilí. Jak zabít bytost, aniž by na ní nechal jedinou stopu. Nebo, a to bylo důležitější, jak je svést nebo zkorumpovat tak, aby mu sloužily, aniž by si ovšem vůbec uvědomily, že byly zneužity.

A potom ho Mahoney poslal zpět na Vulkán s Kilgourem a ostatními členy týmu Kudlanek. Mise: zničit muže, který zabil Stenovu rodinu.

Jeho první velký úspěch. V průběhu tohoto ničení Sten, tři ET a tři lidé, včetně cikánky Idy, zorganizovali a provedli celoplanetární revoluci.

Toto minipovstání umožnilo vstup imperiální gardy na planetu a Stenův tým odletěl, on sám napojen na přístroje pro udržení životně důležitých funkcí.

Nikdy nezjistil, co se poté dělo s Vulkánem. A nikdy to ani nechtěl vědět. Předpokládal, že na Vulkán přišel nový management a stala se z něj jen o něco méně vražedná tovární planeta, než byl předtím.

Evidentně ne, pomyslel si, když pohlédl na trosky před sebou. Nebo každopádně ne na velmi dlouho. I kdyby bylo Vulkánu zapotřebí pro obranné účely v dobách Tahnských válek, era rady důvěrníků by jej zajisté učinila neziskovým - AM₂ se prostě stalo příliš nedostatkovou a drahocennou komoditou na to, aby se jí plýtvalo na těžkoprávní planetě na vakuové bázi.

Vulkán byl opuštěný, vyrabovaný a vykradený. Ostatně, šrotiště již připomínal i v dobách své největší slávy - továrny, ubytovny a skladiště byly stavěny, používány a opětovně rušeny, aby byly zbořeny.

Nyní to však vypadalo, jako kdyby bohové chaosu pohlédli na práci člověka, shledali ji příliš amatérskou a rozhodli se situaci napravit.

Někde v tomhle zmatku se nachází - Sten v to alespoň doufal - to záhadné tajemství, ke kterému jej Mahoney nasměroval.

Když Sten zprvu rozebíral Mahoneyho šifrovaný výkřik, domníval se, že tím jeho přítel myslel Smallbridge

- svět, který Sten před lety zakoupil a který byl jeho jediným domovem mimo imperiální službu.

Nepravděpodobné. Jestli Mahoney „domovem“ myslel něco, co může Stenovi pomoci - nejlepší teorie: zbraň proti Císaři - určitě by to neschoval na místě známém jak Stenovým přátelům tak i jeho nepřátelům. Plus, podle toho, co Sten věděl, Mahoney byl na Smallbridge pouze jednou, a to když jej přijel varovat, že pochopové rady důvěrníků jsou již na cestě. Určitě nemohl mít dost času na to, aby tam něco schovával.

Ne - Smallbridge to nebude. To bylo příliš evidentní

- i kdyby mělo jít o nějaký ukrytý dopis - zvláště pro inteligentního Irčana, jakým Mahoney byl.

A tak Stenovi nezbylo než si vyhledat meziplanetární souřadnice Vulkánu a vydat rozkazy. Dokonce i kdyby tu nic nebylo, pomyslel si, je to adekvátní dočasný úkryt. Likvidace Thoresena byl úkol mimo záznamy a s nejvyšší autorizací, což znamenalo, že význam a její spojitost s tímto Velkým zrádce budou viditelné, dokonce ani v poměrně přesném a přísně tajném kudlankovském svazku. Sten jako zkušený voják vycházel z předpokladu, že Mahoneyho lest nebyla účinná a že Říše všechno ví.

Samozřejmě, je tu ještě další možnost, pokračoval v duchu a nořil se hlouběji do dvoj- troj- či čtyřsmyslného uvažování, které všechny agenty kontrarozvědky nakonec dožene za mříže blázince. Pokud má Císař opravdu dobrou paměť a vede si soukromou likvidační složku, pak by si měl velmi pravděpodobně vzpomenout na svůj rozkaz zmařit záhadný projekt Bravo na Stenově domovském světě.

„Hochu?“

Sten se s povděkem vrátil do reality, než své úvahy stačil dál rozvést.

„Nechci tě honit, ale musíme sebou pohnout, nehledě na to, že nechci křísit starý vzpomínky. Dáme se do toho?“

Kudlankovští vojáci, kteří zemřeli na Vulkánu -- Jorgensen, Firck, Frack - byli také Kilgourovými přáteli. Alex sám tam málem zemřel, když odpaloval jadernou nálož.

Sten přitakal, poté si uvědomil, že jeho gesto Alex nemůže skrz tu silnou slitinovou helmu vidět.

„Pojďme.“

Stiskl ovládání a poslal svůj skafandr poháněný miniaturním motorem Yukawa směrem k vraku - centrálnímu objektu Vulkánu.

Pravděpodobně byl bláhový, ale raději než aby použil jeden ze skafandrů pro práci v hlubokém prostoru - které byly ve skutečnosti malé vesmírné lodě s malým sedadlem byciklového typu a prostorem poškrabat se, když člověka něco svědčelo - on a Kilgour se nasoukali do bojového brnění.

Vulkán, přemítal, by stále mohl mít aktivní McLeanův generátor, a tudíž i nějakou vlastní gravitaci. Nebo bude mít jeho rotující těleso alespoň nějakou váhu a chůze bude lepší, než pokoušet se prolétat chodbami v hlubokoprostorových skafandrech ve tvaru kanystru.

Za nimi visela *Victory* s torpédoborcem *Aoife* jako hlídkující lodí. *Benningtonu* a *Aislingu* nařídil pokračovat ve směru Stenova konečného místa určení poté, co jeho miniflotila těch několik lodních dní po razii strávila sledováním zcela iracionálních trajektorií, aby unikli pronásledovatelům.

Kromě *Victory* kolem Vulkánu rozmístil i celou flotilu taklodí.

Past byla nepravděpodobná.

Za své úspěchy vděčil Sten i přirozené opatrnosti ještě umocněné výcvikem u tajných služeb. Jedno příkázání, jež se datovalo do prehistorie na starověké Zemi, nazývané Reger's Rangers znělo:

„Pokud to není nezbytně nutné, nikdy neriskuj.“

Nyní se ovšem nabízela otázka, kde má v té hromadě šrotu začít.

„Stene.“ Byl to Freston z paluby *Victory*. Sám sebe sesadil z funkce kapitána na člověka u komunikačního pultu a zůstal na otevřeném kanálu pevným paprskem spojen s muži ve skafandrech.

„Zachytil jsem nějaké vysílání.“

„Kde?“

„Z Vulkánu. Velmi slabý širokopásmový signál vycházející odněkud z jádra. Slabý a kolísavý. Něco jako dohasínající SAR maják. Zařídil jsem triangulaci z *Aiofe*. Od vašeho orientačního bodu to je dvanáct hodin, někde poblíž vrcholu.“

„Tomu se říkalo Oko,“ vysvětlil Sten. „Zůstaňte ve spojení.“

Přibrzdil skafandr, rychlost se snížila a on zamířil k Alexovi tak, aby směrový kom jeho skafandru mířil přímo na Kilgoura.

„Slyšel sem to,“ ozval se Alex bez nějaké předmluvy. „Namísto odpovědi to vzbuzuje ještě zapeklitější votázky. Esli tu Mahoney vážně něco nechal, zřejmě na to upevnil nějaký menší transpondér. Aby nám to trochu usnadnil.“

Ale přece by to nenechal běžet, kdyby to bylo něco fakt hodně tajného a citlivého, ne? Nechal by to spustit někým nebo nečím, kdyby se to k tomu přiblížilo. Jako když sme s dětství hráli zima, přehořívá, hoří. A to ani nemluvíme o životnosti baterie, kerá, esli to Freston vidí správně, asi vyhasíná.“

„Dost možná,“ souhlasil Sten. „Což by znamenalo, že to zapnul někdo další.“

„Aniž by to čul nebo byl s to zboží sbalit. Nebo je to celý jedna velká past a šílený atentátník neměl trpělivost čekat, než objevíme jeho ruční práci a potom nás vyhodí do povětří.“

„Pravda. Což nám dává důvod k obavám - jakmile vstoupíme na palubu.“

„Jo. Takže. Domov sme našli, za předpokladu, že se nemejlíme a to pípání není žádnéj divokej signál z nějakýho zapomenutýho kusu elektroniky.“

„Souhlas. Domov je někde tam v Oku. Něco, o čem jsme věděli. Nebo přinejmenším já. Naše schovka - ta stará linková loď - byla někde tam. Ne. To nedává smysl. Mahoney o tom nemoh vědět. Možná jeho stará kancelář z dob, kdy tady čmúchal předstíraje, že je armádní verbíř? Možná - ale ani to není tak docela jednoznačné. Mahoney by neriskoval, že si nebudeme pamatovat, kde to tenkrát bylo, což si nepamatuju... Jo, jasně,“ zvolal Sten.

„Jo. Ten hlavní chlápek. Vévoda nebo kníže nebo jak si to říkal.“

„Baron. Baron Thoresen.“ To jméno Sten nikdy nezapomene. Ve finálním duelu se holýma rukama utkal s vrahem svých rodičů - a zabil jej.

Jeho obydlí se nacházelo v samém vrcholku Oka, v palácové kopuli, kde měl Thoresen svoji kancelář, zahradu a domov.

„To je ono. Ale nepůjdeme tam přímo. A taky už dýl nesmíme zůstat tady jako nějaké tučné terče.“

Sten zapnul pohon svého skafandru naplno a s Kilgourem v patách volil dráhu, která protne Vulkán těsně v oblasti starého kosmopřístavu. Do doků se neodvažoval - tam by bylo nastražení pasti ze všeho nejsnadnější.

Jak přelétali „nad“ Vulkánem, na jedné straně zela v plášti planety velká trhлина v místech, kde bývala laboratoř projektu Bravo do té doby, než Kilgour odpálil své bomby.

To taky znamenalo, že někde pod nimi se nacházel stísněný byt, ve kterém Sten vyrostl. Dost možná, že ten živý obraz, který ho strašil ze sna, možná stále visí na zdi. Zobrazoval zasněženou krajinu na nějakém pomezím světě a jeho matka jej koupila za šest měsíců života, živý obraz, který se ani ne za rok rozbil a zůstal nehybně stát. Sten podvědomě zkopíroval tuto scénu na Smallbridge v arktické oblasti této své planety.

Ne. Nepůjde tam - nemůže. To by na něj bylo příliš.

Vypnul tuto část svého mozku. Blížili se k Vulkánu.

Sten přistál na holé ploše pláště. Ukázal prstem. Udělej mi dveře, Alexi.

Kilgour vytáhl z kufříku připravenou nálož, vysunul její malé nožky a přicvakl ji k plášti Vulkánu. Zapnul časovač a pokynul Stenovi, aby si pospíšil pryč. Alex, demoliční expert, se beze spěchu odrazil do prostoru a poodlétl do bezpečné vzdálenosti pouhých několika metrů.

Časovač dosáhl nuly, nálož explodovala a prorazila v plášti rozšiřující se kovový kónus. Byl to brutální, ale poměrně tichý způsob vloupání. Ven neunikl žádný vzduch. Vulkán - nebo alespoň tato jeho část - ztratil svoji atmosféru.

Perfekcionista Kilgour pak rukama olámал ty nejzubatější hrany. Jako velmi svalnatý těžkosvětlan to mohl udělat i bez pomoci pseudosvalstva skafandru. Ale byl líný.

Prolezli dírou dovnitř.

Tma. Oba zapnuli své bodové reflektory. Byli v jakési strojní dílně.

Sten se otočil zpět k díře.

„Jsme uvnitř,“ vyslal zprávu na *Victory*. „Žádné problémy. Zapínám značkování. Pokračujeme.“

Inertní navigační systém skafandru nastavil na Oko pro velmi pravděpodobný případ, že by se ztratili v klikatých chodbách, a vyrazili. Jeho „visačka“ - vysílačka předávající signál na nezvyklé frekvenci - bude *Victory* dávat zprávu o tom, v jaké části kovového bludiště se právě ocitají.

Nulový kyslík. Nulová gravitace.

Bylo rychlejší využít pohonu skafandru a „letět“ k Oku. Sten přemítal, co by si o něm pomyslel ten sedmnáctiletý delinq, kterým kdysi byl, kdyby v záchvěvu jasnozřivosti viděl uvnitř Vulkánu někoho lézat.

Pravděpodobně by mu to připadalo skvělé a rychle by přemýšlel, jak této nově nabyté schopnosti využít při loupežných razíích.

Svádělo to ke zvyšování rychlosti, zvláště když dráha vedla přes otevřené prostranství velkých montážních linek. Svádělo to - ale něco takového by se jim mohlo stát osudným, kdyby tam byla nějaká past. Nebo kdyby za nedostatečně ubržděnou zákrutou čekalo něco zubatého.

Postupovali dál, „nahoru“ do doků. Velká atmosférická zdymadla o velikosti vesmírných lodí zela

otevřená do vakua a přístroje byly nahruho odpáleny či odříznuty. Mrchožrouti se ani neobtěžovali tím, že by za sebou zavírali dveře.

Klouzací cesta - nebo místo, kde kdysi byla klouzací cesta. Někdo z ní odpáral slitinový vršek, čímž odhalil pláty vzduchových polštářů pod ním. Klouzací cesta původně vedla na „sever“ - směrem k Oku.

Znenadání se objevila obrovská díra, rozpáraný kov ústící skrz několik palub rovnou do otevřeného prostoru. Tady jedna z útočných imperiálních lodí záměrně narazila do pláště Vulkánu, aby vytvořila bránu, kterou se dovnitř nahrnuli vojáci imperiální gardy.

„Měli byste být v dosahu toho vysílání," špitl v komu Freston. „Naladte se na šest-tři-kilo-čtyři." Sten tak učinil na sekundárním komu. Tentokrát už slyšel. Kvílení, které ustávalo a znovu se ozývalo, a jehož tón kolísal nahoru a dolů. Opravdu to znělo jako pátrací vysílač, kterému docházela šťáva.

Nyní se přiblížil k „vrcholku" Oka poblíž Thoresenova domu. Ačkoliv měl Sten nutkání postupovat rychleji, přinutil se zpomalit. Ocitl se před velkými dveřmi. Jedna z pravidelných bezpečnostních bariér - atmosférických zdymadel - které měly v případě náhodných prasklin zabránit úniku atmosféry Vulkánu do prostoru.

Alex se do nich opřel, ale zarazil se ještě dřív, než ho Sten stačil varovat.

Odpor. Velmi zajímavé. To pravděpodobně znamená, že na druhé straně je atmosféra.

A vtom signál na šest-tři-kilo-čtyři zmlkl.

Otevřelo se spojení s *Victory* a Freston začal vysílat, pravděpodobně aby Stenovi řekl, co se právě stalo.

„Přijem," špitl Sten do mikrofону. „Ruším spojení. Monitorujte. Nevysílat. Klik kód."

Dávno věděl, že to nemůže být tak snadné.

Kilgour zatnul pěst a opřel willypušku do popruhu. Zvedl obočí. Mám ty dveře odpálit, šéfe?

Potřesení hlavou. Pokynutí - zpět.

Sten stiskl tlačítko OTEVŘÍT.

Zdymadlo se skřípotem vyprázdnilo atmosféru do hlavní komory. Už chtěl vykročit, když jej Kilgour prudkým pohybem ruky zastavil. Krytí... a Sten ho kryl. Alex přistoupil ke dveřím, rozevřel je a uskočil ke zdi koridoru.

Nic. Vstoupili do zdymadla. Znovu násilím zavřeli vnější dveře.

Nyní byli v opravdové pasti. Oba vypnuli světlo na svých helmách. Již takhle sloužili jako dobrý terč a nebylo zapotřebí, aby na sebe upozorňovali světlem.

Cyklus.

Skřípot ustal, ale světlo, které mělo signalizovat ATMOSFÉRA VYROVNÁNA se nerozsvítilo. Bylo vyhořelé. Možná.

Stejně tak se ani automaticky neotevřely vnitřní dveře.

Sten do nich zatlačil a ty se s nevolí rozestoupily.

Ocitli se v Thoresenově domu.

Oba muži se přikrčili po obou stranách zdymadla se zbraněmi ve střehu. Sten ucítil, jak se mu atmosférickým tlakem zvenčí přitiskl skafandr na tělo, než se rozdíl vyrovnal. Odkud se tam ta atmosféra vzala? Byl Thoresenův dům postaven tak důkladně, že si i po mnoha letech opuštění v sobě udržel vzduch? Ztraceně nepravděpodobné.

Pohlédl na měřák. Neutrální plyn, 75 procent; kyslík, 18 procent; stopové množství blablabla plynů. A heleďme se. Půl procenta kysličníku uhličitého. Exhalace bytosti dýchající kyslík? Možná.

Směs dýchatelná - žádné jedovaté plyny nebyly analyzovány.

Tlak polovina E normálu.

Kopulí pronikalo dost svitu hvězd a světla ze vzdáleného slunce, aby Sten viděl i bez reflektoru na helmě.

Kilgour někam ukázal a Sten spatřil stohy prázdných kontejnerů na kyslík. Odtud tedy dýchatelná atmosféra - ruční láhve otevírané jedna po druhé.

Thoresenův dům byl obrovský. Představte si džungli, momentálně fosilizovanou poté, co před nějakým časem zmizela atmosféra. Zahrada. Nahoře před nimi bude Thoresenovo kancelářské/obývací apartmá. Sten s Alexem budou muset dům pročesat. Jejich úkol byl o to těžší, že nevěděli, co přesně hledají - ani jestli tam to něco vůbec je.

Sten zapnul vnější mikrofon a nastražil uši. Nic. Samozřejmě, že se neodvažoval otevřít průzorový štít a dýchat atmosféru domu bez ohledu na to, co mu říkala analýza skafandru.

Vstoupil do síně.

Před ním se objevily pokroucené, vysušené ostatky kdysi hustého Thoresenova lesa.

Velmi podivné. Snažil se našlapovat zlehka, jako kdyby kráčel na hrotu pěšácké patroly, hluboko v nějaké planetární džungli. Ve skafandru. Nejprve špičkou nohy... nahmatat pevnou půdu pod nohama, položit patu, přenést váhu, druhá noha nahoru, pomalu před sebe, podél těžiště... dotknout se špičkou...

Mrtvé větve se kolem něj ovíjely jako ruce, které se v agónii natahují ke hvězdám, na něž nikdy nedosáhnou.

Zachroupání. Sten zpozorněl a shlédl k zemi.

Zářivě bílé kosti.

Upamatoval se. Jeden z Thoresenových tygřích „miláčků“. Ten, kterého zabil v zoufalství snožným kopem. Sten se oklepal. Byl to on, kdo měl tenkrát zemřít.

Kilgour následoval Stena. I on pohlédl k zemi na kostru tygra a pak, aniž by si to uvědomil, na Stenova záda. Do hajzlu, pomyslel si. Tu historku sem slyšel, ale ve skutečnosti jsem jí vůbec nevěřil. Do toho bych nikdá, ale nikdá nešel.

Odněkud z druhé strany ke Stenovi dolehl šramot. Nebo si to myslel.

Ztuhl, čekal. Nic. Odvážil se ohlédnout na Alexe. Za průzorovým štítem viděl jen, jak Alex zavrtěl hlavou ze strany na stranu. Nic neslyšel.

Sten pokračoval vpřed.

Tak trochu očekával, že příště narazí na Thoresenovu kostru, hrudní koš rozdrcený v místě, kde mu z těla vyrval stále bijící srdce. Ale tělo určitě odstranili a umožnili mu nějaký pohřeb, či je alespoň vrhli do vesmíru.

Nebo ne?

Tady byla zeď, na kterou Thoresen vystavil svoji sbírku zbraní, všechno od archaického plamenometu až po širočinu. Police byly prázdné; zbraně se zřejmě staly suvenýry vítězných gardistů, kteří se prohnali dómem.

Tam. Thoresenova kancelář. Velká deska, vznášející se na neviditelném poli McLeanových generátorů, byla opřena o zeď.

A z temnoty vykročil baron Thoresen.

Stenova willypuška vylétla do střehu, prstem přepnul na plnou automatiku a v duchu křičel, *panebože, to nejsi ty, to nejsi ty, ty jsi mrtvěj, zatraceně nebo prokristapána, musíš to být ty, protože žádní duchové neexistují, plný zásobník doprostřed tý podělaný róby, přímo mezi ty vyzábělé paže, co se natahují po mém krku...*

Prostřednictvím vnějšího mikrofону uslyšel baronův hlas:

„Nezabíjejte mě. Prosím, nezabíjejte mě.“

Byl to nakráplý sípavý, bezpohlavní hlas staré bytosti.

Tisíc z tisíce normálních lidí by již dávno zahájilo palbu. Devět set devadesát devět vycvičených gardistů s bojovými zkušenostmi by učinilo stejně.

Stenův prst sklouzl ze spouště.

„Nezabíjejte mě,“ žadonil znovu ten stařecký hlas.

Sten rozsvítil reflektor helmy.

Před ním stál stařík kost a kůže a vztahoval k němu paže ve snaze odehnat smrt, která se k němu blížila v podobě zabijáka ve skafandru. Poslední zbytky vlasů mu hrůzou stály na hlavě.

„Neublížím ti,“ vydoloval ze sebe Sten.

Stařec měl na sobě kostým Thoresenových společenských šatů, stejný typ, v jakých ho Sten viděl, když pronášel svoji posměšně truchlivou řeč při smutečním obřadu jeho rodičů. Ukradené z Thoresenova nevyřabovaného šatníku?

Sten spustil zbraň k zemi.

Kilgour ne.

Udělal krok stranou vedle Stena.

„Kdo jsi?“

Jeho hlas, zesílený aparaturou skafandru zahřměl síní. Stařík sebou trhl.

„Prosím. Prosím. Ne tak nahlas.“

Kilgour pomalu přešel ze stavu *řízené paniky* do *vražedného režimu* a stáhl i hlasitost vnějšího reproduktoru.

„Identifikuj se.“

„Jsem nikdo. Jsem Dan Forte.“

„Kde je tvá loď?“

„Nemám žádnou loď. Ostatní mají loď. Nechali mě tady. Řekli, že nemám právo žít. Řekli, že jsem - to je snad jedno, co o mně řekli, ne?“

„Někdo ho tu vysadil,“ podivil se Sten. Alex přikývl - také si to myslel.

„Zajímalo by mě, co ten hošan spískal, že ho tu vyhodili?“

„Třeba to ani *nechceme* vědět.“

„Jasan. Čék se nemůže vobrátit ke každému ničemovi zády.“

Kilgour přistoupil k Fortemu - muž sebou trhl - a rychle a zkušeně jej prohledal, jestli u sebe nemá nějaké zbraně. „Metaforicky řečeno je čistej... ale nehodlám votevírat štít, abych si k němu čuchal.“

„Jak dlouho už jsi tady, Dane?“ otázal se Sten.

„Moc dlouho ne. Moc ne.“ Stařík se rozchechtal a poté začal zpívat: „Láhev tam a láhev sem, proviant tam a proviant sem/vydechnout a nadechnout.“ Ustal ve zpěvu.

„Víte, slunce zemře. Chtějí ho zabít. Tahnové umí takové věci. Co umí/ vždycky umí/ co dělají/ vždycky udělají.“

„Matko slitovná,“ zvolal Kilgour. „Ten nešťastnej idiot je tu vod války!“

„A já se dívám,“ pokračoval Forte.

„Pořád se dívám.“

Vemte mě s sebou. Prosím. Nenechávejte mě tady. Byl tu jeden člověk. Měl skafandr. Jako máte vy. Měl zbraň. Jako máte vy. Báł jsem se ho požádat. Měl zbraň. Ale to jsem byl ještě mladý. A báł jsem se.

Ale teď už se nebojím. Není čeho se bát. Nebo ano?“

Kilgour pustil zbraň a popruh mu ji přitáhl k tělu do pozice k poctě zbraň.

„Ne, starochu,“ vydechl těžce. „Ty se ničeho bát nemusíš. My sme kámoši.“

„Ten člověk,“ spustil Sten opatrně. „Nechal tu něco? “

Forte se rozechvěl.

„A Mojžíš dvakrát udeřil do skály... a kongregace se napila... a Pán promluvil... protože mi nevěříte, abyste mne posvětili v očích dětí... nepřivedete tuto kongregaci do země.“

„Eh... my ti věříme, Dane.“

„Pak udeřte do zdi!“ vykřikl Forte a mávl rukou.

Alex se Stenem na sebe pohlédli. Sten přikývl. Alex pokrčil rameny, namířil svou willypušku na zed', na kterou si Thoresen věšel své zbraně, a vyslal čtyři krátké dávky. Každou do jednoho rohu zdi.

Ta se utrhla a vcelku padla na zem.

Za zdí, vysoko navršené v komoře, kterou mohl postavit jen Thoresen nebo Mahoney, bylo jejich hledané tajemství. Jeden štos vedle druhého zcela identických archivních přepravek.

Sten se k nim rozběhl. Poklekl u jedné. Byla úhledně označena Mahoneyho dokonalým vojenským rukopisem:

ATENTÁTY, ÚSPĚŠNÉ

Oficiální popření

Zamlčené důkazy

Zvěsti následující události

Osobní teorie

Další přepravka:

TAJNÉ ROKY

Systémová politika

Nařízené vraždy

První poskytnuté dodávky AM₂

Založení filantropické nadace

Ještě další:

EXPEDICE „CIBOLA “

Vědecké deníky - expedice navrhované jako možné

Žádné další dostupné informace

Podstatná data nenalezena

Pouze osobní teorie

Stenovi okamžitě došlo, na co se dívá.

Nevěděl - a měl podezření, že to nevěděl ani Mahoney - jestli tyto bedny obsahují Tajemství, které zničí Věčného Císaře - nebo dokonce Tajemství, které by tomu mohlo napomoci. Přesto si *uvědomoval*, že tyto bedny obsahují dostatek pro Císaře natolik nebezpečných dat, aby byl ochoten obětovat většinu imperiální gardy k tomu, aby je zajistila. Byly to poznámky k jeho nikdy nenapsané biografii.

Poté, co byl Věčný Císař zavražděn radou důvěrníků při atentátu v sowardském kosmopřístavu, Mahoney považoval za vhodné odejít do důchodu a začít plánovat likvidaci rady. Jako krytí oznámil, že zachvácen smutkem pro svého drahého vůdce a přítele sepíše kompletní životopis Věčného Císaře. Nejprve to byla skutečně jen zástěrka. Ale jak se později svěřil Stenovi, Mahoney by byl v životě docela šťastný jako archivář namísto generála, a tak se jeho složky rozrůstaly a rozrůstaly a stávaly se čím dál tím detailnějšími a nebezpečnějšími.

Stenovi na mysli vytanula myšlenka: kdyby se byl Mahoney opravdu stal badatelem, možná by žil déle. Záhy však tuto myšlenku zahnal.

Pracovní náplň této krycí identity Mahoneyho zcela uhranula, zvláště když záhy zjistil, že *všechny* předchozí životopisy Věčného Císaře, ať již autorizované či neautorizované, jsou v zásadě podvrhy. Nabízely záměrně nepravdivé údaje; psali je neschopní spisovatelé, badatelé a nadace byli podporováni, zatímco ti schopní byli odsouváni stranou.

Mahoney našel mnoho, mnoho verzí jednotlivých událostí, verzí, které byly záměrně přetvořeny Říší a použity jako takzvaní červení herinkové, tj. falešné stopy.

Sten se tehdy velice podivil, co by se Císař tak usilovně snažil zatajit, načež Mahoney jen odsekl: „Zatraceně, skoro úplně všechno, počínaje tím, odkud přišel, až konče tím, kde teď je... Zmíním se jen o dvou nejtemnějších oblastech, kromě toho, kde je to podělaný AM₂. První zní, že ten bastard je - nebo určitě byl - nesmrtelný.

A druhá věc říká... že ho zabili už v minulosti."

Sten se mu posmíval - a Mahoney mu tehdy nabídl, že mu dá někdy nahlídnout do svých záznamů. Ale události nabraly příliš rychlý a příliš krvavý spád, a když jednou Sten na existenci takových záznamů pomyslel, usoudil, že budou poněkud výbušné a že kdokoliv, kdo má zájem setrvat v Císařově přízni, by neměl ani zvažovat jejich existenci.

Nebo jak to bývá u zetkových živobijáků, těsně poté, co se scénáristovi nepodařilo přijít s alespoň trochu uvěřitelným vysvětlením pro všechny ty nesmysly, se kterými na diváky vyrukoval předtím: „Ve vesmíru jsou věci, hochu, o kterých by člověk ani neměl vědět."

Dobrá, pomyslel si Sten. Ale tentokrát se to lidstvo dozví.

Protože Mahoney v podstatě pro tyto záznamy zemřel.

Sten vstal. Už chtěl zapnout kom a nařídít *Victory*, aby poslala nákladní člun a nějaké silné nakladače. On - nebo někdo jiný - zahájí analýzu, až dorazí na místo určení, na Stenovu zamýšlenou operační základnu.

„Vy jste můj přítel, nemám pravdu?"

Sten si vzpomněl na Forteho - a když volal *Victory*, řekl jim, aby také poslali nafukovací nosítka bez interního přístupu k ovládání.

Evidentně šílený Dan Forte bude pokud možno buďto vyléčen - a Sten věnuje všechny své prostředky na to, aby mu pomohl - nebo se mu dostane dlouhého, šťastného života v nějakém luxusním azylovém domě, kam jej Sten dá.

Protože mu s největší pravděpodobností právě předal klíč k Říši.

KAPITOLA DEVÁTÁ

„VÁŠ DOSAVADNÍ ÚSPĚCH hraničí se zázrakem," prohlásil pan Ecu.

„Oprava," namítl Sten. „Zatím to nebylo nic jiného než série *opravdových* zázraků. Ale nemohu přece donekonečna počítat, kolikrát se na mě bohové usmějí. Potřebuji cíl. A plán. Zatím jen střílím do tmy a prchám."

„Zcela chápu, že konání bez nějakého zřejmého plánu pro tebe musí být obzvláště rušivé," řekla Rykor. „Vždycky jsi byl bytost, která vyhledávala nějakou strukturu."

Sten se rozesmál, aniž by ho pohotová analýza jednoho z nejlepších psychiatrů Říše nějak vyvedla z míry. „Další zmařená představa. Já si vždycky myslel, že jsem nenapravitelný rebel."

„Ach, ale to samozřejmě jsi," namítl Rykor. „Vzpomínám si na první profil, který jsem ti dělala. Oplýval jsi vynalézavostí, s jakou jsem se do té doby nesetkala. Ale máš tendenci být nespokojený, když se tvé činy mají odehrávat ve vakuu. Je to typická vlastnost většiny expertů na speciální operace. Máš rád iluzi naprosté svobody. Ale zároveň vyžaduješ určitý řád."

Z nádrže vyšplouchla voda, jak Rykor změnila polohu. „V minulosti ti tu nepostradatelnou strukturu poskytovala služba Věčnému Císaři."

Sten se oklepal. To pro něj byla velmi nepříjemná pravda.

„Pocit viny není v téhle situaci na místě," uklidnila jej Rykor, která v něm četla jako v šifrované zprávě na úrovni mateřské školky. „Je mou smůlou, že s tebou některé tyto charakterové rysy sdílím. I já jsem na Císařově hrudi nalézala útěchu."

Jak to Sten převracel v hlavě, jedno z Ecových tykadélek se natáhlo, aby stisklo skrytý vypínač. Z výklenku ve zdi vyjel ukrytý robot s nějakým podnosem. Chvilí nato již do sebe Sten spokojeně klopil stregg.

„Nerad bych ze sebe dělal nějakého staromódního dipsomaniaka," řekl Sten. „Ale tohle jsem zatraceně potřeboval. Díky."

Pan Ecu pobaveně zavrtěl tykadly. „Okolnosti volají po stimulaci. Mimoto, Rykor a já již máme jistý náskok. Do atmosféry byly přimíchány odpovídající uvolňovače stresu. Stejně jako do tekutiny, ve které se tak spokojeně cachtá naše objemnější přítelkyně."

Rykor vyštěkla a ponořila hlavu pod „okořeněnou" vodu. Znovu se vynořila, rty rozevřené, velké kly odhalené, v čemž Sten bezpečně rozpoznal úsměv.

„Proto jsem dneska tak pedantská," připustila s nezvyklou upřímností Rykor. „Když jsem sjetá, mám sklony k pompéznosti."

„Vidím, že mám co dohánět," dodal Sten. Pozvedl sklenku streggu. „Na zmatek v nepřátelských řadách," pronesl přípitek. Vyprázdnil sklenku a znovu si nalil.

Ačkoliv se Stenova situace nijak nezměnila, cítil se mnohem lépe. Se streggem to však mělo pramálo do činění.

Svoji miniflotilu nechal ukrytou mimo soustavu, zatímco se vydal na návštěvu Seilichi, kde chtěl požádat pana Ecu o radu. Sten byl okamžitě přenesen do ukryté síně pod jedním z návštěvnických středisek planety.

Skutečnost, že tam našel starou přítelkyni Rykor, jej nijak nepřekvapila, ale byla pro něj jakýmsi zadostiučiněním. Vědomí, že má na své straně bytosti, jakými jsou pan Ecu a Rykor, mu dodávalo pocit jistoty a naději, že jazýčky vah se nepatrně vychýlily v jeho prospěch. Nyní už měl pouze devadesáti devíti procentní šanci, že dojde brzké a hrozivé smrti.

Spokojeně hltal další stregg. A jak tak činil, najednou se zarazil. „Pane Ecu, to míváte obvykle při ruce stregg? Dost dobře si nedokáži představit, že by bylo mnoho diplomatů, kteří prahnou po tomto ďábelském bhorském nápoji."

Další vrtění tykadélky. „Ne. Ten mám jen a pouze pro vás."

Sten byl zmaten. „Potom ale nechápu, proč ho tu skladujete. Naposledy, když jsme se setkali, jsem vaše pozvání kategoricky odmítl. Byl jsem si zatraceně jist tím, co hodlám udělat. To jest, zmizet Císaři z cesty a zalézt někam pod kámen. A hledět si svého."

Měl na mysli Ecovu návštěvu v Altaji, když od Rykor přinesl důkaz, že se Věčný Císař zbláznil. Manabi jej vyzval ke spolupráci. Stenova odpověď však zněla ne.

„Přece jsem již tehdy řekl, že vám důvěřuji. Jakmile jsem se vrátil, opatřil jsem si zásobu streggu."

„Jsem v místnosti plné bytostí, které ví mnohem lépe než já, jaké budou mé příští kroky.“

Rykor si odfrkla přes vousy. „Nelogické. Avšak za daných okolností pochopitelné... Ach, bratře. Už zase poučuji... Přesto věřím, že tě ta představa nijak neděsí.“

„Ne. Jen doufám, že mě takhle nepřečte Věčný Císař.“

Na to nedostal žádnou odpověď. Chvilí bylo ticho, jak každá z bytostí přemítala o různých hříších a oddávala se svému oblíbenému typu jedu.

„Ještě zpět k té návštěvě, pane Ecu,“ prolomil ticho Sten. „Předpokládám, že když jste mě tehdy žádal o pomoc, měl jste na mysli nějaký konkrétní plán.“

„Ach ano... Iluzorní plán,“ zabublala Rykor. Než Sten stačil zareagovat, dodala: „Což je velmi přirozený předpoklad, pro dva uprchlíky, jako jsme my.“

Vyzvedla se výš v nádrži a zamávala ploutví na pana Ecu. „Vy jste nějaký plán připravil, nemám pravdu, drahý příteli? Představa, že čelím životu na útěku, se mi vůbec nelíbí. Pro jedince mých potřeb... a objemu... je velmi těžké se skrývat.“

Sten zahnal samovolnou představu, jak se Rykor skrývá někde v temných uličkách a vláčí s sebou svoji nádrž.

„Upřímně řečeno, nemám,“ odvětil pan Ecu. „Jsem diplomat. Ne voják. A obávám se, že situace volá předně všeho po vojenské akci. Vyjednávání přijde později.“

„Císař nebude vyjednávat,“ namítl Sten. To je jisté. „Dokonce i v minulosti... když byl -“ To slovo mu uvízlo v krku.

„Normální?“ nabídla Rykor. „Jak může být evidentně nesmrtelná bytost někdy normální? Ne. On byl šílený od samého začátku. Teď už to vím jistě. Něco jen zhoršilo jeho stav... je to sice výrok odsuzující, to je mi jasné, ale v tomto případě, myslím, platný.“

„Já bych celou situaci viděl asi takto,“ řekl pan Ecu. „Nyní hovořím za Manabie. Všechny naše progy došly ke stejnému závěru. S Říší je konec. Budoucnost nemůže přinést nic jiného než pomalý, zoufalý úpadek do chaosu.“

Předpovídáme nejkrvavější války v historii vesmíru. Hlad a mor v měřítku dosud nevídaném. Naprostý kolaps všech společenství a kultur. Nakonec skončíme tam, kde jsme začali. Jako barbaři.

Všechny progy volají po jediném řešení. Císař se musí vzdát své moci. A to co nejrychleji. Protože všechny progy také naznačují, že i pouhé otálení se zjednáním nápravy může mít za následek stejnou katastrofu. Řečeno diplomatickým žargonem: 'Okno příležitosti je velmi malé'. Musíme neprodleně jednat. Nebo se brzy zavře.“

Sten byl předešlými událostmi příliš otupělý na to, aby jeho prognóza zkázy šokovala. Všechno mu to dávalo velmi dobrý smysl. „Fajn. Okno je otevřené. Jak jím prolezeme?“

„Nemám nic, co bych mohl poctit jménem *plán*,“ prohlásil pan Ecu. „Ale mám jistý návrh...“

„Díky Bohu. Tak nám ho vyložte.“

„Bytosti v celé Říši mají stejné pocity, jako máme my. Možná, že jen potřebují povzbudit. Takže... vy máte pod svým velením ozbrojené síly. Co kdybyste zahájili partyzánskou válku? Sérii útoků, která by povzbudila občany po celé Říši. Mnozí z nich by se k nám mohli přidat.“

Až bude tlak takový, že už to Císař nebude moci snést, učiníme mu návrh. Budeme požadovat jeho abdikaci... nebo aby přistoupil na konstituční monarchii. V minulosti existovaly úspěšné vlády tohoto typu. On bude stále Císařem. Bude mít všechnu slávu. Ale ne totální moc.“

Stenovy naděje se smrskly na nulu. „K tomu nevím co dodat, snad jen, že alespoň v jednom jste měl pravdu, pane Ecu. Opravdu nejste voják.“

Realita je taková, že Císař drží *všechny* karty. A jediný důvod, proč mám ještě hlavu na krku, je, že ho zatím stále udržujeme v reaktivní pozici.

Možná je šílený, ale určitě je to také nejmazanější bytost, s jakou jsem se kdy setkal. Říše je obrovská. Takže mu trvá hodně dlouho, než nabere rychlost. Jestliže jí chce Císař zasadit ránu, musí se nejprve vypořádat s tisíci a tisíci detailů.

Ale věřte mi, až ta rána dopadne - což se stane, a garantuji vám, že on se nezmýlí - budou z nás ze všech jen krvavé šmouhy na chodníku.“

Rykor se převalila ve své nádrži, až voda vyšplouchla přes okraj. „Má pravdu, pane Ecu. Už si nepamatuji, při kolika operacích se se mnou Císař v minulosti radil. Ale vždycky to skončilo tak, jak Sten říká.“

„Další skulinou,“ dodal Sten, „je, že dokonce i kdybychom ho dostali pod takový tlak, nikdy by nesvolil k ústupu. Natož pak ke sdílení moci. Proč také? On je Věčný Císař. Pro některé bytosti v podstatě bůh.“

„Není divu," řekl velmi zachmuřeně Ecu. „Jeví se jako nesmrtelný. A to, jestli tomu správně rozumím, je klíčová definice božství."

„O tom silně pochybuji," namítl Sten. „Nikdo nemůže být nesmrtelný. To dokázal už Klaudius."

„Ale všichni jsme dobře viděli, co se dělo, když rada důvěrníků zaútočila," protestoval pan Ecu. „Miliony bytostí po celé Říši jej viděly zemřít. Potom... o šest let později... jsme ho oba společně přivítali, když vykročil z té lodi. Jako kdyby vstal z mrtvých."

„Mahoney tvrdil, že už se to v minulosti stalo," řekl Sten. „Několikrát. A podle lana, pokaždé, když byl zavražděn, následovala v místě obrovská exploze. Stejná jako ta poslední. Jako kdyby měl v těle implantovanou bombu."

A také pokaždé, kdy byl uvozovky zabit konec uvozovek, se v průměru za tři E-roky vrátil. Tentokrát to trvalo šest let. Zatím nejdéle ze všech případů."

„Ale vy našemu zesnulému příteli nevěříte?" dodal Ecu.

„Musím připustit, že lan věděl o Císaři víc, než kterákoliv jiná žijící bytost. Na palubě své lodi mám spoustu přepravek se studiemi, které lan o Věčném Císaři pořídil a sesbíral. Plánujeme, že jakmile bude trochu času, všechny je probereme. Třeba v nich najdeme nějakou slabinu, která by nám mohla pomoci."

Ale pokud jde o nesmrtelnost... Ne. Tomu nevěřím. Je to člověk, stejný jako já."

Jak tedy potom vysvětlíte, co se stalo?" otázal se pan Ecu.

„Nevím," připustil Sten. „Historická fakta říkají, že se to stalo. Přirozené zákony zase, že to není možné. Já se vždy držím spíš přírody než historie. Z minulosti je známo, že historie může lhát."

„Konečně vím, co si křesťané představovali, když vymýšleli peklo," utrousila Rykor. „Právě ho prožíváme. A jsme odsouzeni zůstat tu až do skonání času. Protože poté, co jsem vyslechla Stena, nevidím žádné možné řešení."

Sten nepřítomně usrkl ze své sklenky. Roztěkané myšlenky se pomalu začínaly sjednocovat. Praštil sklenkou o stůl. „My se o to pokusíme, zatraceně!"

„Ale jak?" chtěl vědět pan Ecu. „Obávám se, že jste mě svými argumenty přesvědčil. Souhlasím s Rykor. Nemáme naději."

„Možná jen ždíbíček," řekl Sten. „Ale určitě zapomeňte na nějaké pokusy přivést Císaře k rozumu. Císařové, říkal mi často v minulosti lan, žádné rozumné důvody nevidí. Těmi důvody jsou *oni* sami."

„Tím pádem ho musíme buďto zajmout... nebo zabít."

„Tohle je situace, která se mi vždycky moc líbila," zabublala Rykor. „Stanovení cíle. To člověka vždy velmi uspokojí."

Pan Ecu namítl: „Ale vy jste právě vysvětlil - a nutno dodat, poměrně logicky - že Císař je příliš mocný na to, abychom ho přemohli."

„Musíme to udělat tak, aby jeho velikost hrála v náš prospěch," vysvětlil Sten. „Musíme ho co nejdéle udržet ve zmíněné reaktivní pozici." Zabubnoval prsty o stůl. „Když dokážeme jeho ozbrojené síly vylákat ven do prostoru. .. aby se co nejvíce roztrousily po vesmíru... pak by... teoreticky.. jeho velikost nehrála žádnou roli. Musíme najít díru - nebo ji vytvořit - a tou zaútočit. Navíc nepotřebujeme dostat všechny figurky. Stačí, když zabijeme krále."

„Za předpokladu, že se všechny tyto nemožné věci stanou možnými," řekl pan Ecu, „ocitáme se před stejným dilematem jako rada důvěrníků."

Bez AM₂ říše zkolabuje. Víte stejně dobře jako já, že na této substanci je založen veškerý moderní průmysl a doprava. A že jen Císař zná její zdroj."

„Rada důvěrníků strávila jejím hledáním šest let," souhlasila Rykor. „A ani se jejímu objevení nepřiblížili."

„O tom jsem již přemýšlel," dodal Sten a vzpomněl si na dlouhý hovor s Cind, když je poprvé napadlo, že Císař zešílel. „Nejsem si jist, že je to tak hrozný osud. Tím myslím život bez AM₂. Pravda, když nám docházelo - v době vlády rady důvěrníků - bylo to zlé. Ale všechny bytosti se alespoň začaly učit, jak se o sebe postarat."

„Ale bude to znamenat konec mezihvězdných cest," namítl pan Ecu. „Což z nás záhy opět učiní cizince."

Sten pokrčil rameny.

„Možná to pro nás bude jenom dobře. Začít znovu od začátku. Krom toho, třeba někdo někdy přijde na to, jak AM₂ vyrobit synteticky."

Naplnil si sklenku streggem. „Samozřejmě, že by bylo snadnější, kdybychom ho mohli dostat

živého. Pálit mu prsty nebo něco takového, dokud z něj to tajemství nevydolujeme."

Rykor se pohnula v nádrži. „Jeden další velký problém... jenom, abych doplnila ty ostatní. Co když se mýlíme v otázce jeho nesmrtelnosti? Co když bude následovat další velký výbuch - předpokládám, že to vezmeš v úvahu a zůstaneš v bezpečné vzdálenosti - a on zmizí, jen aby se o pár let později vrátil."

„Já si stejně myslím, že je to nějaký trik," řekl Sten. „Nějaká šikovná lest. Nebo to dělá se zrcadly. Prostě něco takového. Kdybych tenhle šachový souboj dokázal vyhrát - a přišpendlil jeho královskou zadnici - slibuji vám, že ať už k tomu používá jakoukoliv kosmickou zástěrku, nedonutí mě pohlédnout jiným směrem."

„Nevidím žádnou další šanci," prohlásil pan Ecu. „Mám-li hovořit za Manabie - a takovou pravomoc mám - zavazuji se ke všestranné podpoře."

„Budu ji potřebovat," ujistil jej Sten. „Ocenil bych, kdybyste vypracovali diplomatické podklady. Samozřejmě v naprosté tajnosti."

„Vlastně jsem k tomu již vydal tichý rozkaz," odvětil Ecu.

„Existuje mnoho přirozených spojenců... takových, kteří přicházejí s určitými dílčími úspěchy. Váš útok na vidovou stanici byl dobrým začátkem. Vlastně jen samotné zjištění, že Císaři stále unikáte, je pro ně ještě lepší."

„Pokusím se, aby to tak zůstalo," prohodil Sten suše.

„A co já?" otázala se Rykor. „Jak v téhle velké křižácké výpravě mohu figurovat já?"

Labužnický si říhla. „Panečku, to je ale zajímavý lektvar, pane Ecu. Musíte mi prozradit recept."

Sten vstal. „Rykor, ty má něžná ochlasto, ty pojedeš se mnou. A ten tvůj zapeklitý mozek bude dnem i nocí pracovat na tom, jak unikat Věčnému Císaři."

„Ha. Konečně budu také bojovat. Do zbraně! Do zbraně!"

Když nakládali její nádrž na palubu *Victory*, Stenův nejnovější statečný bojovník chrochtal blahem.

KAPITOLA DESÁTÁ

„ZDÁ SE," odtušil Sten, „že jsme v pasti."

Cind na něj zavrčela, stále ještě lapajíc po dechu.

„Bylo *tohle* na mapě?"

„Negativní. Nebo i kdyby to bylo, nevybral bych to na prohlížeči."

„Vlastně je to jedno. Až na to, že budeme muset provést dost složitý zpětný přesun."

Vyklouzl ze svého těžkého ruksaku, že málem uklouzl na strmém ledovém svahu. Zpětné stopování? Ohlédl se za sebe.

Daleko, daleko, *daleko* dole viděl stopy jejich lyží táhnoucí se po svazích k téhle napodobenině hory, na níž uvízli. Asi před dvěma kilometry se stoupání stalo natolik strmým, že strčili lyže do ruksaků a nasadili si krampony. Asi kilometr poté se oba uvázali na provazy, protože svah byl ještě strmější.

Dva kilometry... jeden kilometr... to byla vzdálenost po přímé, téměř vertikální ose. Ve skutečnosti už měli lyže sundané od úsvitu a nyní se schylovalo k soumraku. Potřebovali se co nejdříve rozhodnout, co podniknou dále - Sten by raději netrávil noc ve spacáku, který by musel ukotvit, aby nesjel z hory.

Když už ne z žádného jiného důvodu, tak proto, že měl jisté plány s Cindinými vnaďami...

Sten dorazil na svou plánovanou základnu - bhorský svět v Lupuské hvězdokupě - aniž by narazil na nějaké imperiální bojové lodě. Nyní naplánuje a připraví svoji specifickou kampaň a vytáhne do války.

Stále ještě potřeboval svolení bhorského koncilu k používání jejich světa jako základny. Zatím se ale musel spokojit jen s tím, že byl uvítán s jásotem, pozváním na opilecké hostiny a spoustou dobrovolníků, kteří se k němu chtějí přidat v zabíjení kohokoliv.

Bhorským stařešinům však trvalo značnou dobu, než se vůbec sešli, a ještě déle, než dospěli k nějakému rozhodnutí, vzhledem k bhorské tendenci detailně prozkoumávat všechny aspekty čehokoliv formou debaty, v níž jsou všichni bhorští řečníci vítáni. Zřejmě to bylo dědictví z primitivních dob, kdy za dlouhých arktických nocí trpěli, zoufalým nedostatkem zábavy.

Sama Rykor potřebovala trochu času a soukromí, aby mohla zvážit, co může být z jejího pohledu podniknuto proti Říši.

Žádný ze Stenových potenciálních spojenců se zatím nezhmotnil. Ne že by snad měl nějaké záruky, že se tak stane - jak Rómové, tak Wildovi pašeráci si možná uvědomili, že spojenectví se Stenem jim mnohem pravděpodobněji než svobodu přinese smrt.

A Stenovi vojáci - od jeho asistentů na velvyslanectví přes Bhory a Gurkhy až po imperiální kosmoplavce - dlouhou cestou velmi utrpěli. Nikdo z nich neměl ani den volna od chvíle, kdy přistáli na Altaji. Dokonce i Gurkhové byli unavení tím množstvím prolité krve.

Unavené bytosti dělají chyby a ty si Sten nemohl dovolit.

Rozmístil své čtyři lodě po Vlčích světech, pečlivě je ukryl na venkovských letištích a dal svým vojákům dovolenou. Sten se obával, že jeho přilet na bhorský svět bude odhalen stoprocentně přítomnými imperiálními agenty, ale Kilgour mu řekl, aby se neštenkroval. Prý má již plán, díky němuž si s touto drobností poradí ještě před svým vlastním opuštěním, který se týkal převážně Otha, obrovského množství streggu a jakýchkoliv opileckých šarvátek, které mohou případně rozpoutat.

Cind již měla nalajnovaný rozkaz pro Operaci dovolená. Konvenční milenka by zřejmě dala přednost tropickým oceánům a romantickým ostrůvkům s desetihvězdičkovými letovisky a s dvaceti ovívači a maséry na každého hosta. Avšak Cind, potomek Janičárů, který vyrostl mezi Bhory, byla tvrdý, zkušený voják. Pro ni dovolená znamenala divočinu - a Stenovy vlastní představy se od jejích příliš nelišily.

Domovská planeta Bhorů byla stále pokrytá ledovci, ačkoliv jich Bhorové proti své vůli Část odstranili s tím, jak se civilizace v závislosti na stoupající porodnosti rozrůstala. Po celém světě byly roztroušeny sopečné „ostrovky" - jakési oázy uprostřed ledu. Většina z nich byla obydlena Bhory již před eony, ale několik jich stále zůstávalo opuštěných.

Na jeden takový plánovala Cind unést Stena, a tak nyní přemítala, která z potencionálních oblastí by byla nejlepší na lyžování a třeba i na nějaké to zimní horolezectví. Sten trochu začal učit Cind lézt

po skalách a ona byla odhodlaná naučit se to alespoň tak dobře, jako to uměl on, když ne ještě lépe.

Na nejnovější letecké fotomozajce, ne na mapě, našla něco ještě lepšího. Zcela neznámé místo. Stačilo by jen sehnat pilota s gravisaněmi a během hodiny mohou být na místě.

Cind se ušklíbla. Ale to také není žádná dovolená. Dostat se tam je přece polovina celé zábavy.

A tak s batohy na zádech tak těžkými, že za sebou nechávali klikaté koleje, se nechali od Kilgoura vysadit v místě, kde končila polní cesta. Alex slíbil, že se za pět dní vrátí, aby je tam vyzvedl - nebo uvede do pohybu pátrací skupiny.

Jedním z důvodů, proč měli tak těžké batohy, bylo, že ani jeden z nich nechtěl brát sušené jídlo - to mohli klidně zůstat v kasárnách a konzumovat armádní proviant. Byli ochotni zlomit si páteř, jen aby si mohli vzít několik dalších laskomin.

Jejich lyžařská trasa vedla podhůřím k úpatí velké hory. Tam, kde se hora zvedala vzhůru, se budou držet obvykle zamrzlé řeky, nahoru, skrze průrvu, do Cindina tajemného místa. Vzhledem k tomu, že mapy divočiny nestály za nic, použijí anténní navigaci.

A tak to také bylo - než dorazili na místo nedaleko vrcholu hory, kde se řeka zvedala vertikálně a změnila se ve třicet metrů zmrzlého vodopádu.

Byli v pasti.

Dostala mě do zatracené šlamastyky, pomyslel si. A stejně tak se i vyjádřil.

„Drž hubu,“ radila Cind. „Snažím se zjistit, jestli se nemůžeme sklouznout zpět dolů po srázu do té rokle, kterou jsme asi před hodinou míjeli. Možná se tam odtud dostaneme na vrchol. Potom můžeme spadnout dolů do míst, kam máme namířeno.“

„To mi smrdí dřinou.“

„Přestaň fňukat.“

„Já nefňukám. Já přímo vzlykám. Kolik máme lana?“

„Pěťasedmdesát metrů.“

„Do prkna,“ zaklel Sten. „Už nikdy si nebudu hrát na horolezeckýho puristu. Teď by se mi hodilo pár plechovek lezeckýho vlákna, žumáry a kotva. Nebo rovnou schody. Ale oukej, proč to dělat jednoduše, když to jde složitě.“

Odpoutal se z lana, odložil ruksak stranou, odkud se pravděpodobně neskutálí dolů na úpatí, uvázal se do postroje, zhluboka se nadechl a začal lézt.

Vzhůru po ledovém vodopádu.

„Tohle se mi nelíbí,“ hudroval. A byla to pravda - jediný důvod, proč Sten věřil, že se po kostkách ledu dá lézt, byl ten, že už to viděl někoho dělat v živobijáku a také proto, že kdysi strávil týden s jednou instruktorkou od Kudlanek - copak s ní asi je - která byla blázen do lezení po vodopádech, když teplota klesla hluboko pod nulu Celsia.

Vzpomínal si, že tehdy dvakrát sletěl a nahoru ho museli téměř vytáhnout. Ne. Jeho paměť se pletla. Nikdo z nich to toho víkendů plného mrazu a modřin nedotáhl na vrchol.

Uposlechni Cindiny rady. Drž hubu.

Přece to nemůže být tak hrozné, domníval se. Řekněme, že ne horší, než někde viset za ruce a dělat každých pět minut jeden shyb.

Alespoň, že je led pěkně zmrzlý. Nemusíš se bát jarního tání.

A občas se najde i dobré místo, kde se dá odpočinout. Na jednom z nich právě stál.

„Jak se tomuhle vlastně říká,“ ptala se Cind pět metrů pod ním.

„Sebevražda,“ hekl Sten. „Nefalšovaná sebevražda.“

Momentální dobré místo k odpočinku sestávalo ze dvou předních kovových hřebů na jeho mačkách - na botách měl připásané slitinové pláty, z jejichž spodních okrajů trčely dvoucentimetrové trny a horizontální hřeby pak přímo z palců.

Jedna noha mu najednou vyklouzla z ledu a Sten se zase houpal. Chvilí se vrtěl sem a tam, potom udělal další shyb, natáhl se po chytu, našel místo, kam zaklesl ruku a zarazil volnou botu o půl metru výš.

Dvakrát vydechnout a znovu.

A znovu. A znovu.

Nakonec už neměl nad sebou žádný led, kterého by se mohl chytit a trochu se zapotácel, jak máchl rukou do prázdna. Sáhl do strany. Trčící hrot skály. Skála. To jako už žádný vodopád?

Žádný vodopád.

Sten se vytáhl na pozhnaně rovnou plochu a odpočíval. Potom se odvázal a křikl dolů na Cind.

Nejprve šly nahoru batohy; uvázal je na lano a vytáhl je. Znovu se vydýchal. Ty nejen že stárneš, ale stárneš a slábneš, pomyslel si.

A teď Cind. Stále čekal - přestože už netrpělivě volala - dokud se mu nevrátil *všechn* dech. Upustit batoh by mu tak nevadilo, ale...

Cind se uvázala.

„Ještě nikdy jsem to nedělala.“

„To říká každá,“ utrousil.

Cind se pustila do lezení. Samozřejmě, pomyslel si Sten znechuceně, jí to jde báječně. Vylétla po vodopádu nahoru, jako kdyby voda byla tekutá a ona nějaký pozemský losos v době tření. Navíc, když dorazila na vrchol, nebyla ani udýchaná.

„Netušila jsem, že to jde *takhle*.“

„I tohle říkají všechny.“

Sten si nasadil svůj ruksak. Pomohl Cind s jejím. Nacházeli se poblíž zmrzlého jezírka, kameny trčely ven z ledu. Sten si všiml, že led vypadal mlžně, čím víc se od něj vzdalovali.

Přímo před nimi - ne více než padesát vertikálních stop - se k nim snášel šedivý mrak. Skvělé. Teď polezou navíc v mlze.

Sten se mýlil: zbytek výstupu - poklidná procházka po rovné zemi - trvala pouhé čtyři minuty.

Hustou mlhou se prodrali do zimního ráje. Mlha se rozestoupila a před nimi se otevřelo půvabné údolí. Keře. Tráva. Divoké květiny.

„No to mě teda podrž,“ zvolal užasle Sten. Na jedné straně údolí bublal horký pramen, jehož voda stékala po loučce a vlévala se do většího potoka, který měl stále dostatečně vysokou teplotu, aby rozehrál led. Po celém toku se objevovaly tůňky, z nichž některé úplně vřely a jiné téměř mrzly, čím dále od vyvěrajícího pramene se nacházely.

Sten si pomyslel, že ta dřina snad i stála za to.

Doutnající pramen je přitahoval - ale oba znali ten neměnný rituál: nejprve přístřeší, potom oheň, potom jídlo, potom zábava. S přístřeším to bylo jednoduché - spojit tři sady hůlek na gumovém lanku do sebe. Prostrčit je otvory a měli postavený malý dóm. Pro jistotu jej kolíky připevnili k zemi. S ohněm také nebyl problém - jejich vařič z výzbroje Kudlanek nebyl větší než Stenova dlaň, ale jako palivo využíval AM₂ a bez dobíjení mohl běžet nejméně jeden rok naplno. Sten jej vyndal z ruksaku a postavil vedle stanu do kruhu postaveného z kamenů, na které přijde malý skládací gril. Jídlo? S tím prozatím počkají - momentálně je bolavé svaly trápily víc než prázdné žaludky.

Nebo se na to alespoň vymluvili.

„Sakra, ale že jsou ty skály studený.“

„Samozřejmě, že jsou studený. Musíš tam lézt z místa, kde je teplo.“

Sten nahý vklouzl do tůňky vedle Cind.

„Co je v té láhvi?“ zeptala se.

„Zjistíš, že je to standardní slitinová láhev, kterou si nechutní lidé zastávající zdravou výživu a zdravé myšlení pravděpodobně plní nějakým zdravým sojovým sajrajtem. Ale jistí podvrtní živlové biobřečku vylévají a plní láhev streggem.“

Sten otevřel láhev, napil se, znovu ji zašpuntoval a podal Cind.

„V batohu mám ještě tři takové.“

„To je gól. Sama jsem dvě vzala. Tak to by pro zdravou životosprávu stačilo.“ Napila se.

Sten na ni chlípně pohlédl.

„Ony ti plavou!“

„Skvělý postřeh. To sis toho všiml až teď, a to jsme spolu jak dlouho? To snad proto z tebe udělali admirála?“

„Jo.“

„To jsem si na svržení Říše vybrala skvělého parťáka.“ Cind se překulila ve vodě, odrazila se o skalnaté stěny tůně a doplula do jejího středu.

„Hele, tady uprostřed se skoro dá plavat.“

„E-hm.“

Sten neměl na plavání ani pomyšlení. Ležel v mělčině na zádech, nebezpečně blízko k místu, kde pramen proudil do tůně. Všechny ty strastiplné, krvavé roky jako by se tou vodou smývaly z jeho

mysli i těla.

„Mám pocit," vytlačil ze sebe, „že mi zgumovatěly všechny svaly."

„Ach, drahý."

„Pravda, ne tak docela všechny. Můžeš se přesvědčit, ty chytrá."

„Krásné, romantické, lichotivé a na pěst. No, tak jsem tady. Co teď?"

„Tam... no tam. A teď. Trochu dolů."

Cind vzdychala, jak Sten prohnul tělo. Přešel jí rukou po řadrech a posadil ji na sebe.

Pak už nikdo z nich nepromluvil.

Večeři z nějakého důvodu vůbec neudělali.

Jediným světlem na celém světě jim byla malá svíčka zavěšená u stropu, která prosvítala tenkými syntetickými stěnami červeného stanu.

„Myslím, že jsem pro zbytek noci vyřízená."

„Vždyť já po tobě taky nic nechci."

„A co to tedy děláš?"

„Jenom se... tak nějak protahuju."

„Jo. Jasně."

„Ne fakt, někde jsem čet, že se přitom člověk vůbec nemusí hýbat. Ze se jen soustředíš a po chvíli, *bác*. "

„Tomu nevěřím."

„Víš přece, že nikdy nelžu. Říká se tomu téntrické nebo tantrické milování," hájil se Sten.

„Alespoň, že to zkoušíš na správném místě. Hej! Ale ty se pohybuješ."

„Ne, nepohybuj. To ty se hýbeš."

„Já... já ne. Mohl bys... alespoň zpomalit? Slyšíš! Jestli mi chceš zvedat nohy až tam... spálíš mi je!"

Sten sfoukl svíčku.

Ani Sten ani Cind se druhého dne neprobudili dřív než v pozdním odpoledni.

„Jak dlouho budeme čekat, pane Kilgoure?"

„Minutu. Hodinu. Celou věčnost," odpověděl Alex naprosto lhostejně. „Tajný služby nejsou pro netrpělivý."

Komunikační technik Marl se ošila. Možná je netrpělivá, možná se cítí trochu podivně, nacpaná v nákladním prostoru gravisaní vedle svalnatého Skota a stejně robustního bhorského policejního konstábla. Volný prostor byl navíc ještě snížen o nepřeberné množství špičkové elektroniky.

Ale nic neřekla - Alex si ji osobně vybral jako bytost vhodnou pro vycvičení na rozvědčíka z celé komunikační posádky *Beningtonu*.

Kilgour měl již poměrně rozsáhlou sekci špiónů jako součást Stenova velvyslanceckého personálu, plus ještě pár podobných, které našel mezi posádkou *Victory* a na Altaji si je vycvičil. Teď ale potřeboval další. Domníval se, že Marl je dobrá kandidátka. Již měla v ozbrojených složkách něco odslouženo, takže to nebylo žádné ukřourané batole. A pořádně stavěná, ne jako ty věchýtky, kterým dával přednost Sten. Ne že by s ní měl Kilgour nějaké soukromé plány - romance s podřízeným pod vaším velením pro něj byla zhruba stejně neetická jako například pozvat Campbella do svého zámku na panáka. Ale dívat se mohl, to ano.

V pultu to zacvakalo. Rafičky se pohnuly. Obrazovka se rozsvítila. Čidlo se pootočilo. Gravisané byly ve skutečnosti maskovaný mobilní lokátor.

„Ha-há," zvolal Kilgour s jistým sebeuspokojením. „Vidíš, co sem ti povídal vo trpělivosti? Jen pískni a sem u tebe, hošánku. Přesně podle plánu."

„První lekce. Esli se máš stát špiónem, techniku, nedrž se žádnýho plánu. Ani svýho, a hlavně ne plánu tvý spojky. Jíjemu totiž dělá mnohem větší starosti, jestli bude mít večeři, než jestli budeš vyzrazená. Jednou z tvejch vopravdovejch zbraní je nevypočitatelnost. Támhleten hošan funguje přesně jako hodinářská myš."

Zcela nenadále ukazatele všech zařízení spadly na nulu.

„Neni dost rychlej," zalitoval Kilgour. „Řek sem třetí patro, zpátky. Kde je tvůj hovor, Paane?"

Policista něco vymačkal na svém komu napojeném na druhý lokátor. „Tak."

„Aha," vzdychl Kilgour. „Přesně takovej chlapík, jak jsme si mysleli. Zralej na ránu. Další lekce. Když se ukrejš před agentama v terénu, nikdy nepoužívej svý vlastní lidi, když můžeš získat místní. Ty neni tak snadný zpozorovat."

„A když jsou vyzrazeni, člověk nemá takové výčitky, jako kdyby to byl někdo z vlastních," shrnula to Marl.

„Učíš se. Učíš. A teď pudem na návštěvu."

Agent, který používal krycí jméno Hohne, si pečlivě včesával gel do vlasů, když dveře vletly do místnosti. Odskočil od zrcadla.

„Pomoc! Policie!"

„Vypni to!" zavrčel Bhor. „Já jsem policie!" Podržel muži před očima svoji ID placku.

„Kdo jste? Kdo je on? Co chcete?"

Kilgour neposlouchal.

„Konstáble Paane," oznámil nenucené. „Já teď vemu ty dveře a dam je zpátky s váma na druhý straně. Chci prohodit slovíčko s tímhle milým, čestným mladíkem."

Policista uposlechl.

„Nemáte žádné právo -" řekl muž.

„Pché," ušklíbl se Alex. „První chyba. Vidíš, holka," obrátil se k technikovi, „začal docela dobře. Projevit patřičný rozhořčení z narušení jeho soukromí. U toho měl zůstat a hulákat něco v tom smyslu, že na tomhle podělaným bhorským světě nemá ček žádný vodvolání."

„Chci vidět nějaké pověření," prohlásil rezolutně muž.

„Žádný neexistuje," oznámil mu Alex. „Nejsi zatčenej. Dneska večer neni záznam o žádný policejní akci v týhle lokalitě."

Hohne zbledl, poté se trochu vzpamatoval.

„Jo," dodal Alex. „To je už cena za špionáž. Ale to sám přece dávno znáte, pane Hohne. Vy nejste žádné špiónskej zelenáč, vy ste starší imperiální agent v tyhle hvězdokupě. Zkušeněj ček a tak dále. Ačkoliv musím připustit, že vás hochy vod Interní bezpečnosti nepovažuj u za hodný ani utírání řitě tomu nejnižšímu týpkovi vod Kudlanek. Ale to je muj předsudek. Takže. Dovolte mi, abych vám voznámil, jak si stojíte. Uprostřed hodně, hodně hluboký žumpy, přáteli.

Nic neříkejte a posadte se, zatímco vám to vysvětlím. Jo. Jedno musím předeslat. Mám vobšancnutou celou vaší síť a jen vyčkávám."

Hohne uposlechl rozkazu a posadil se, zatímco Kilgour hovořil dál. Říše zcela přirozeně vyzvídala jak mezi svými přáteli a spojenci, tak i mezi nepřáteli. Tak jak to v historii ostatně dělala každá rozumná mocnost. A když Interní bezpečnost nahradila Mercury/Kudlanky a Císaře popadly nové obavy, špionáž se stala o to intenzivnější.

Pan Hohne byl skutečně starší agent Interní bezpečnosti, což ve skutečnosti nebylo nic zvláštního, vzhledem k tomu, že Interní bezpečnost byla na poli špionáže nováčkem trpícím Císařovým a Poyndexovým rozhodnutím, že nikdo z jednotek Mercury pro ni není dostatečně schopný, loajální či poctivý.

Hohne byl již nějaký čas v Lupuské hvězdokupě v přestrojení za nákupčího uměleckých prací domorodých řemeslníků. Nebyla to příliš originální krycí identita.

Bhorská kontrarozvědka samozřejmě věděla, že jsou špehováni. Stejně jako jejich externí úřad špehoval kohokoliv, u koho to bylo možné. Většina podagentů, které Hohne ovládal, byli Bhorové nebo pokud to byli lidé, alespoň narození na hvězdokupě. Pouze jejich spojky byly z vnějšku - podle Kilgourova názoru trapná chyba. Spojky v terénu by měly také být Bhorové a jedinec, který celou síť řídí, by měl zůstat v bezpečí imperiální ambasády.

Ale Císař stejně jako Poyndex nevěřil nikomu. Na imperiálním velvyslanectví v Lupuské hvězdokupě sloužili samí hlupáci a oportunisté.

Agenti z terénu podávali Hohnovi pravidelně hlášení. Jejich vysílání či předávky byly monitorovány či snímány, kopírovány a následně vráceny bhorskými agenty na místo k vyzvednutí. Jediné, co Bhorům chybělo, byl Hohne. Ne že by se ho snažili nějak usilovně dostat, Říše a Bhorové byli technicky vzato stále spojenci, ačkoliv hvězdokupa se nacházela v imperiálním podezření, tak jako byl potencionální vyděděnec kdokoliv či cokoliv, kdo měl v minulosti sebemenší kontakt se Stenem.

Kilgourovi trvalo jen několik hodin na ústředí kontrarozvědky, aby odhalil vzorec fungování imperiálních agentů v terénu a zjistil, že pracují podle pevného časového harmonogramu. Hlášení byla podávána do data a času X, ať již špión získal nějaké podstatné údaje nebo ne. Odpověď měla být také poskytnuta v datum a čas Y v místě Z, jiném než byla schránka, takže ten stále ještě neznámý imperiál nebyl naprostý *blb*.

A teď najít spojku. Kilgour pracoval s předpokladem jaký pán, takový sluha. Širokopásmové pročesávání našlo neznámé vysílání na uzavřeném paprsku směrem ke známé imperiální základně „poblíž“ Vlčích světů, transmise, které „chytil do pasti“, byly dekodovány a později lokalizovány. A to Kilgoura dovedlo do Hohnova bytu.

„Takže,“ uzavřel Kilgour, „vzhledem k tomu, že určitá porce vašich hlášení o někdejších imperiálních kosmoplavcích na Vlčích světech prošla do místa určení, váš pán začne mít starosti. Bude chtít mnohem podrobnější hlášení, žejo?“

„Chcete, abych pracoval pro obě strany.“

„Ne. Já *chci* mnohem míň. Půllitr, doutník, holku a stejně velkej špalek uzenýho lososa, jako je tvý ego. Ty *budeš* pracovat pro obě strany, hochu. Nemáš na vybranou. Nezáleží na tom, jaký máš důvody pro práci špióna, jestli sou to prachy, sláva nebo něco docela jinýho. Teď pracuješ pro Alexe Kilgoura.“

„V žádném případě,“ ohradil se Hohne. „To by napomáhalo krytí Stenovy a vaší zrady. Vy po mně chcete, abych tu seděl a podával hlášení, že tahle podělaná hvězdokupa je na 152 procent loajalistická, že tu nikdo nikdy neviděl Stena, že tu o něm nikdo nikdy ani neslyšel a že by si všichni odplivli na jeho hrob, kdyby se tu ukázal.“

„Dvě věci, kámo:

Za první, nechci po tobě, abys o hvězdokupě lhal. To nemam rád. Ne. To je nebezpečný. Budeš potřebovat další agenty. Celý týmy agentů, čtyř, celý klany, esli se ti je podaří schrastit.

Za druhý, budeš pomáhat mně. A já vo tom ani v nejmenším nepochybuju, takže bys neměl ani ty. Sem si jistej, že je jen votázkou hodin, než porozumíš moudrosti mejch slov a uvědomíš si, jakej *fajnovej* chlápek to sem.

Jasný? Co? Ty mi pořád ještě nevěříš.

Pane Paane, nechcete vstoupit? Můžete si toho chlapíka vzít. Promluvím si s ním pozdějc.“

Pan Hohne od Interní bezpečnosti byl nepříliš něžně odveden.

„Přijde k rozumu?“ ptala se Marl.

„Jasně že přijde,“ ujistil ji Alex, když je civilní gravisaně vezly do míst, kde byl Kilgour se svým týmem ubytován. „Bude ve svý cele pěkně přemejšlet vo svejch hříchách, kerejch je moc, a vo svý budoucnosti, kerá je nejistá, a přijde. Špióni, kerý sou tim čím sou, to vždycky nakonec udělají. Abych si tim moh bejt jistej, Bhorové mu přehrajou náký strašlivý pásky vyslýchaných vězňů, jak křičí zoufalstvím, když jim stahujou kůži zaživa a nutí je poslouchat politický projevy. Když mam dobrou nahrávací techniku a pořádněj sprej na hlasivky, tak sem docela dobrej. Vidiš, co všechno se naučíš, Marl. Začneme třeba uměním trpělivosti. Nu, a abych to trochu rozved, mam jedno takový podobenství. Seš věřící, holka?“

„Nepane. Ale má chuva byla.“

„Pak ti ta bajka přiroste k srdci ještě víc. Kdysi dávno žil jeden chlapík. Nebyl ani chudej ani bohatej. Ale žil v jednom hrozně malým domku a vůbec se mu to nelíbilo, ale nemoh sehnat peníze, aby si postavil větší.

A tak, když se doslech vo mudrcovi, velmi, velmi moudrým mudrcovi, rozhod se, že se s ním vo tom poradí.

No a protože ten mudrc byl vopravdu moudřej, bylo samozřejmě hrozně těžký ho najít. Ale nakonec se náš hrdina vyškřábal na vrchol hory, kde ten čaroděj dobroděj sušil svý fazole, a ptá se: 'Ó velký, porad', co mam dělat? Muj domek je moc malej a já už to nemůžu vydržet.'

Moudrý muž se zamyslel a ptá se: 'Máš krávu?'

'Krávu?'

'Jo, krávu.'

'No, jasně. Krávu mam.'

'Přestěhuj ji tedy do toho svýho domku.'

A mudrc vodmítá říct víc, přestože chasník naléhá a pláče. A tak se náš čék vydá domů. No a

cesta je ještě horší než tam.

Láme si hlavu a přemítá, ale ví, že mudrc je vopravdu moc a moc moudřej, takže přestěhuje krávu k sobě do domku. A jeho malej dům je najednou ještě menší.

A von to nemůže vystát. Takže se vydá zpátky po tý strastiplný cestě za mudrcem a znovu se ho ptá, co počít.

Vševěd se zamyslí a potom povídá: 'Máš kozu?'

'Kozu?'

'Jo, kozu.'

'Jasně, že mam kozu.'

'Tak si jí do toho domku taky nastěhuj.'

A mudrc znovu vodmítá cokoliv dalšího říct.

A tak se zmatenej chasník trmácí po tý hrozný cestě domů a přemítá. Ale protože ten mudrc je vopravdu moudřej, přestěhuje kozu do domku ke krávě.

Ale teď už to tedy *vopravdu* nemůže vydržet, protože jeho domek je ještě menší.

Znovu se tedy vypraví za mudrcem a žádá vo radu s tím, že jeho malej domek je teď dokonce ještě menší a že to nemůže vydržet."

A ten moudrý muž se zamyslí a řekne: 'Máš slepice?'

'Slepice?'

'Jo, slepice.'

'Jasně, že mam slepice.'

'Nastěhuj si je do domu. Di k rybníku a jestli tam máš kachny a labutě a prasata, tak je tam taky vem.'

A navzdory chasníkovu žadonění a naléhání mudrc vodmítá cokoliv dalšího říct.

Přesto, když se chasník vrátí domů, nastěhuje do domku slepice. A teď je to ještě vo hodně horší, je to tak zlý, že se to nedá vydržet. V domě není pro chasníka žádný místo, jak je přecpanej zvířatama.

A tak znovu putuje do hor za mudrcem a znovu říká: 'Já to už vážně nemůžu vydržet, je to tak hrozný, že se tam nedá bejt! Muj dům je plnej zvířat a pro mě už tam není místo! Snažně tě prosím, pomoz mi!'

A mudrc nato odpoví: 'Jdi domů a vyžeň všechny zvířata z domu.'

A nic víc už neřek.

A tak si chasník pospíší domů, vyžene z domu všechny ty zvířata a víš, co zjistil?

Ze má pořád malej domek.

Ale *úplně* plnej zvířecích hoven."

Marl na Kilgoura dlouho ohromeně hleděla. Varoval ji. Měla to tušit. Ale...

„Co to má společného s trpělivostí?"

„Celou dobu si mě pozorně poslouchala, nebo ne? "

Cind byla první, která spatřila Kilgourovy gravisaně, jak se k nim blížily po prašné cestě.

„Takže to končí, co," řekl trochu posmutněle Sten.

„Ano, končí. Stejně už bylo čas na návrat, když nám došel stregg. Ale máme ještě tři konzervy kořeněné sardelové pasty, tady v mém batohu. S tou báječnou pochoutkou, jejíž lahodnost musíme teprve objevit, abychom si vystačili ještě další týden."

„No tak jsem se splet, no. Ta etiketa vypadala lákavě. Dej mi s tím svátek - to já jsem ten, kdo přines kořalku.

Pravda, je to zapomenuto, jestli ne odpuštěno," řekla Cind. „Teď jen musíme vymyslet nějakou výmluvu, proč jsme opálení na místech, na kterých se při lezení po skalách nikdo nepřizhne."

„Krycí příběh zní, že jsme se učili lyžovat nazí. Ne že by se měl někdo ptát."

Sten zvážněl. „Díky, Cind. Pět dní - kéž bychom jich mohli mít pětkrát pět. Vzpomínku na ně budeme v následujících týdnech potřebovat.

Až se události znovu naplno rozhoří. Skvělé ujištění, že to celou dobu nemusí být jen šílenství."

Odpověděla mu polibkem.

Sten si ji pevně přitáhl k sobě. A gravisaně dosedly, takže nikdo z nich nemusel pokračovat v přemítání, že prožít něco takového se jim už možná nikdy nepoštěstí.

Čekali jen Alexe. Namísto toho ze sedadla vedle něj vyskočila Ida. Byla snad ještě tlustější, než

když ji Sten viděl naposledy, a její pestrobarevné šaty vypadaly ještě přepychověji. Samozřejmě, že členové její vitsy - rodiny/tlupy - se dočista nezbláznili a ona zůstala jejich náčelnicí - voivodem.

Byla možná obézní, ale z gravisaní vyskočila se stejnou lehkostí jako před mnoha lety a kilogramy, když byla ještě agentkou oddílu Kudlanek.

Samozřejmě, že Stena nepozdravila žádnými lichotkami, ale byl na tom pořád líp než Kilgour, u kterého se to neobešlo přinejmenším bez urážky.

„Seš pořád ten nechutnej tramp," zněla její první věta. Poté si změřila Cind od hlavy k patě.

„Takže to jsi ty."

„Já nevím," odvětila Cind. „Co znamená ty?"

Sten zakročil. „Ido, odkdy strkáš nos do mého soukromého života?"

„Vždycky jsem se o tebe starala, imbecile. Tys jen prostě nebyl dost inteligentní, aby ti to došlo."

„Aha."

„Vypadá dobře," ocenila Ida. „Dobrá společnice. Chlap by neměl spávat sám. Ani ženská."

„Ta stará kráva je hrozně sentimentální," vmísil se do hovoru Kilgour. „Představ si, že mě celou cestu sem štípala do stehna."

Ida se jen ušklíbala nad Kilgourovou lacinou lží.

„No to by na uvítanou stačilo," řekla, „můžeme se vodporoučet z tohodle podělaného sněhu někam k hřejivému ohni a nějakému tomu alku?"

Všichni čtyři nastoupili a Kilgour zamířil s gravisanými zpět k Othovu hradu, kde byl Sten ubytován. Ida - která Stenovi samozřejmě neuvolnila místo vepředu vedle Kilgoura - se po očku otočila dozadu.

„Tak co, Steníku. Nemáš pocit, že je na čase ukončit ten nesmysl s Císařem, co?"

„Vidím, že jdeš rovnou k věci, co?" poznamenal Sten.

„Čeho je dost, toho je příliš. Pro Rómy to bylo stěží tolerovatelný už předtím. Všechny ty zákony a bytosti s hranicema a mezníkama, který se pouští do válek kvůli tomu pitomci, kterej si říká Císař. A tehdy byli všichni považovaný za normální, aspoň z pohledu gadžů. My Rómové sme to vždycky viděli trochu jinak. Svobodu nelze zajistit žádnýma zákonama ani plotama.

Říše už na nás byla moc dokonce i předtím, než se ten bastard na Původním zcvoknul. Na kmenovejch shromážděních se o tom vedly dlouhý diskuze. Možná nazrál čas, aby Rómové odtáhli dál."

„Kam?"

„No dál," pokynula nahoru, přičemž zapomněla na nízký strop gravisaní a udělala v něm důlek. „Někam za Říši, za sektory, do kterejch se dneska rozprostírá, dál, než kam může kdy dosáhnout. Je na čase hledat poklady a bytosti, který si ani neumíme vybavit. V týhle malý Říši se najednou začalo špatně dejchat."

Stena zničehonic přepadla omračující, uhrančivá vize rotujících, neznámých galaxií, hvězd a soustav šeptajících pozvání za dobrodružstvím namísto zdánlivě nekonečné série válek a vraždění. Dálky. Přitahovaly jeho duši jako magnet.

„Naládujeme lodě našim nejcenějším a nejskladnějším obchodním artiklem, vezmeme několik bárek s palivem a nastavíme nevratnej kurz," pokračovala Ida. „Slyšela jsem zvěsti, že některý voivodové už svý kmeny přemluvili, aby se pohnuli jinam, a je pravda, že některý vitsy už na pravidelnejch shromážděních není vidět. Koneckonců, povídá se, že my Rómové původně nepocházíme z lidskejch světů."

Vrátila se k bezprostřednímu tématu. „Ale to přijde na řadu pozdějc, až zabijeme toho gadžu, kterej se už moc dlouho vydává za Císaře. Situace nás Rómů je následující, Stene. Rozhodli jsme se sloužit hvězdě míru. Což znamená tobě a tvejch spojencům. Když se změní - nebo když se změníš ty - pak budeme nuceni situaci přehodnotit."

„Děkuji," řekl Sten. „Přijímám."

„Taky se nám vozval Wild," promluvil Alex, aniž odtrhl zraky od pilotování. „Nabídnul se, že přistane, ale já mu poradil, aby zůstali v mimosvětě. Možná, že čím míň bytostí bude vědět, že máme úmluvu s králem pašeráků, tím líp."

„Správně," souhlasil Sten. „Pošleme jednu z bhorských lodí, aby ho vyzvedla i s některým z jeho velitelů pro strategickou schůzku, až ji připravíme."

Uvelebil se ve svém sedadle.

Povstalecké síly se začínaly sjednocovat...

„Mám cosi," spustil Sten, „co by se v krajní nouzi dalo nazvat plánem. Nebo aspoň jeho začátek."

Sedm naslouchajících bytostí se choulilo v Othově obří hodovní síni, která bez problémů pojala dva tisíce křepčících Bhorů.

Sál by uspokojil i toho nejnáročnějšího Vikinga jako přijatelné místo pro *Valhallu*, třebaže střecha nebyla zhotovena z válečných štítů a nebyla tam připravená koza s vemenem nadutým aquavitem. Vysoko nad hlavami měli obří strop podepřený dřevěnými trámy se střešními okny momentálně zasypanými sněhovou bouří, která řádila venku. V každém z rohů síně burácel obří krb, ve kterém by snad mohla zaparkovat i takloď, a pod falešným kamenným ostěním byly ukryté radiátory na AM₂, které zajišťovaly skutečné teplo.

Tlusté koberce pokrývaly dlážděné podlahy a zdi byly ověšeny válečnými a loveckými trofeji. Nábytek - dlouhé stoly a lavice - byly stejně pevné jako všechno ostatní v síni. Nezbytnost, vzhledem k tomu, že Bhorové dokázali dospět k nějakému kategorickému úsudku pouze s kyji.

Toto bylo vysoce strategické, plánovací zasedání. Napjatě zde poslouchali a upíjeli pouze nealko nápoje (ačkoliv Otho zadumaně hleděl na svůj roh ze streggrohu a na soudek tohoto smrtícího nápoje nedaleko stolu); Freston, který zastupoval Stenovu konvenční miniarmádu; Ida; Wild, který téma schůzky svěřil pouze těm svobodným pirátům, o nichž ví, že se jim dá věřit a že dají na jeho radu; Otho, který ačkoliv formálně rezignoval na funkci hlavy bhorského koncilu, aby mohl sloužit jako žoldák pod Stenovým velením, byl Bhory stále považován za významného státníka; Kilgour a Cind, Stenovi nejbližší pobočníci, a Rykor. Nikdo krom Cind s Alexem nevěděl o panu Ecu a o tom, že se Manabiové aktivně účastní spiknutí směřujícího ke svržení Císaře. Rykor bude hlásit vše důležité na Seilichi Ecovi, který doufejme nebude *nikdy* veřejně vnímán jako jedna ze Stenových šachových figurek.

„Ted' vám sdělím, co chci udělat, a odpust'te mi, pokud budu říkat věci, které pro někoho z vás mohou být zřejmé. Zatím máme Říši v reaktivní pozici. Tento stav chceme udržet co nejdéle, protože ve chvíli, kdy zpomalíme, budeme rozmačkáni jako švábi.

Musíme Císaři zasazovat rány pokaždé, kdy se nám k tomu naskytne příležitost - ale nikdy nesmíme útočit na místech, kde to lze očekávat. Ten bastard je mazaný a pracují pro něj téměř stejně prohnání lidé.

Takže ho zasáhneme na místech, kde to nečeká..."

„Jako K-B-N-S-O," zamumlal souhlasně Otho.

„Přesně tak. Proto vás, kdo přijdete s podobnými terči útoku, vyzývám, abyste se je neostýchali přidat do společného banku. Chceme Říši zasahovat také na choulostivých místech. Tak například, jestli někdo víte, kde se nachází hlavní dodavatel toaletního papíru pro Říši, mohl by to být účinný cíl.

Nebudeme sice schopni dát Císaři KO, ale možná mu můžeme zamotat hlavu šikovnými úkroky a popichováním do té míry, že zakopne o vlastní nohy, v kterémžto případě z něj vytlučeme duši, dokud bude na zemi.

Chceme, aby se škodám na něm napáchaným dostalo co možná největší publicity. Chceme, aby vypadal zmláceně. Přidržíme se bojového přirovnání - chci, aby se potácel a krev mu crčela z tržných ran na obočí. Opuchlé rty. Na každém oku monokl. Natržené ucho. A tak podobně.

Pokud se nám ho podaří rozzuřit, bude to jenom dobře. Když už mluvíme o těchto raziích, také zvažte, jaký dopad mohou mít na naše případné spojence. Tak například mám již dvě honjské lodě. Věřte mi, jejich činy budou na domovských světech Honjů tiše oslavovány. S trochou štěstí se nám může podařit, že se k nám Honjové otevřeně připojí, pokud je přesvědčíme, že Císař prohrává. S tímto a s další propagandou, ke které se za chvíli vrátíme, se zabývá Rykor."

Sten se na chvíli odmlčel, aby vyprázdnil svůj šálek čaje.

„Druhou prioritou bude AM₂. Chceme ji loupit, ničit, odklonit konvoje. Vycházím z předpokladu, že Císař je jediná bytost, která ví, odkud AM₂ pochází, nebo jak se vyrábí, pokud je syntetická. Fajn. Touto schopností se budeme zabývat. A chceme shromáždit tolik antihmoty dvě, kolik se snaží dávat svým poskokům. Podrobněji o tom pohovoříme později.

Kilgour bude řídit výzvědné křídlo. Takže cokoli, co o AM₂ zjistíte, i kdyby to byla nějaká podivná zvěst, že je to ve skutečnosti Císařova stolice a že voní jako růžová voda, předložte ji k analýze a její výsledky budou případně zařazeny do databáze.

Stejně naložte s informacemi o Císaři samotném. Jakékoli příběhy o tom, odkud přišel, co udělal, milenky, milenci, ovce, kozy nebo chobotnice, se kterými prožíval své románky v dobách temna... cokoli, cokoli, cokoli. Toto je kritická součást celé kampaně a rádi bychom udrželi v tajnosti, že o Císaři shromažďujeme osobní záznamy. Takže nedávejte svým rozvědčikům žádné psané

dokumenty. Pro našeho Věčného oponenta by pak bylo velmi jednoduché zahájit dezinformační kampaň jako léčku.

Nikdy nezapomínejte - naším cílem je Císař osobně. Pokud to bude v naší moci, chceme ho zajmout a přimět k rozumu. Mnohem pravděpodobnější ovšem je, že ho budeme muset zabít. To je samozřejmě také přísně tajné."

„Stene?" byl to Freston.

„Ano."

„Právě teď se Císař nachází na Původním světě. Těch několik málo momentů, kdy se ocitl v mimosvětě, nebylo oznámeno a většinou to bylo inkognito. Je to pravda, pane?"

„Jo," souhlasil Alex. „Hošánek je zalezlejší ve svém hradu. To je pořádná pevnost a pochybuju, že bysme jí mohli nějak zlikvidovat."

„Souhlas. Musíme ho vykourit na otevřeném prostranství."

„Hodně štěstí," poznamenal cynicky Wild. „Nedostal se tam, kde je, díky tomu, že by dělal to, co po něm chtějí ostatní."

„My se o to přesto pokusíme."

Chceme ho mít venku v terénu, kde ho můžeme přišpendlit. A jakmile se tam ocitne, rozdrtíme ho."

„Obdivuhodné," nechala se slyšet Ida. „Ale mé vitsy budou chtít nějaké bližší údaje, než se začnou brodit krví. Jako například, jak hodláme vypáčit Císaře z jeho krásný, bezpečný ulity."

„Rykor?"

„Vyženeme ho ostudou," vysvětlila Rykor. „Nejprve vy, milé bytosti, připravíte scénu. Jeho armáda musí vypadat bláhově. Jeho admirálové a generálové se musí jevit jako neschopní břídilové. Pokaždé, když se vám podaří zvítězit v bitvě, bude toto vítězství publikováno. A to na dvou úrovních.

Ta první je otevřená. Musíme říkat pravdu bez ohledu na to, jak bude bolestivá. Se štěstím si naženeme Císaře do náruče jeho vlastní propagandou. Jednou z mnoha slabin, které Císař v poslední době odhalil, je velké bující ego. Pokud o tom někdo pochybuje, podívejte se na imperiální demagogii v Altajské hvězdokupě.

Egomaniaci, stejně jako jedinci prahnoucí po moci nemohou být nikdy spokojeni. A tak doufáme, že Císařovi lidé vezmou jakékoliv vítězství či úspěch a pěkně ho nafouknou. To se nazývá technikou Velké lži. Teorie, která ji podpírá, tvrdí, že když řeknete dostatečně velkou nepravdu, posluchači se začnou hádat o její velikost a ne o její pravdivost.

To platí v některých situacích, ale ne když jsou jejich vykonavatelé pod dozorem hlídacího psa. A pokaždé, když pozvednou trumpety, aby vytroubili své nejnovější nepravdy, někdo na to okamžitě poukáže - a stačí mu k tomu jen obyčejná pravda. Konečný výsledek bude takový, že všechny informace poskytované rodiči této Velké lži budou zpochybňovány a nikdo jim nebude věnovat pozornost, což je přesně to, co chceme udělat s Císařem.

Ale naše strana *musí* vždycky říkat pravdu."

„Děsivá představa," ozval se Alex.

„Žádné strachy, pane Kilgoure. To se týká jenom bílé propagandy - příběhů, které evidentně pocházejí z naší strany. V té šedé a černé... budeš mít i nadále možnost vyniknout a přelhat třeba i Císaře."

„Tož, nenapadlo mě, že su *takhle* dobře... ale prubnout to můžu."

„A pokud jde o černou propagandu," navázala Rykor, „Sten se o ní zmínil již na začátku. Rozšíříme nějaké ukrutné zvěsti. Příběhy o tom, že Císař se ve skutečnosti nikdy nevrátil. Když se nám ho podaří vylákat z Arundelu, aby se zúčastnil bitvy, roznese se zvěst, že byl v této bitvě zabit. Bude se šuškat, že je duševně, morálně nebo dokonce fyzicky zmrzačen. Tady zabrnkáme na strunu nejhorších obav lidských samců."

„Malichernosti," zamumlal Otho. „Císař je bojovník. Jemu je fuk, jestli se po ulicích šeptá, že je eunuch."

„Malichernosti," souhlasila Rykor. „Povím ti jeden takový vtip, Otho. Víš, jaký je rozdíl mezi starým Císařem, novým Císařem a radou důvěrníků? "

„To nevím."

„Kdyby se nějakým záhadným způsobem všichni ocitli na palubě pozemního vozidla a byli informováni, že se vozidlo zastavilo, jejich reakce by byly následující: rada důvěrníků by nařídila zastřelit řidiče, posádku vyhnala do exilu a přivolali by někoho nového. Starý Císař by nařídil

vyšetření problému a poté by povolal co nejkompetentnější posádku a vozidlo by se dalo znovu do pohybu. Nový Císař by zatáhl závěsy a předstíral by, že se vozidlo stále pohybuje."

Otho se nad tím krátce zamyslel a zdvořile se pousmál. „Jak si sama řekla, Rykor, malichernost."

Cind to došlo. „Aha," zvolala. „Není snad pointou příběhu, aby bytosti začaly přemýšlet o pojmech *starý a nový*? Což zpochybňuje víru v ten věčný majestát a ve Věčného Císaře vůbec?"

„Tak, tak. Jakmile dosáhneme tohoto mentálního rozdělení, bytosti začnou našim příběhům a šuškanám věřit."

Další oblast - myslím, že by bylo přínosné podívat se pozorněji na ten Kult Věčného Císaře, který byl tiše podporován. Jakmile máte dvě bytosti přesvědčené, že nehmotný svět existuje a že může ovlivňovat ten hmotný, pak můžete jednoho z nich přimět, aby toho druhého prohlásil za kacíře. Možná dokonce můžete přesvědčit tu první bytost, že nové božstvo je ve skutečnosti antibůh.

Bytosti, obzvláště lidé, jsou ve jménu boha, kterého se rozhodli uctívat, ochotni žít v sobě ty nejimbecilnější myšlenky a dopouštět se nejhrůznějších činů... Ale omlouvám se. To už příliš rozvádím."

„Ale vůbec ne," namítl Sten. „Alespoň máš nějakou jasnou kampaň. Já v tomhle okamžiku mám jen pár všeobecných informací a pár potenciálních terčů. Milé bytosti, pole je otevřené novým myšlenkám, návrhům i hloupým poznámkám."

„Který se nejlíp navozují za pomoci šťávy z hroznů nebo streggu. Co piješ, šéfe?"

Sten zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji. Někdo přece musí řídit." Začínal si uvědomovat, že jedním z rysů patřících k bytostem, kvůli kterým se zastavuje čas, je poměrně vysoký stupeň střízlivosti.

Shodou okolností byli jedinými pijany Otho, Kilgour a Freston, a Freston přestal po jedné silně naředené sklenici alku.

Otho si jej změřil od hlavy k patě a zamručel. „Báječný, prostě báječný. Pro matčiny vousy. Vypadá to, že sem se dal do holportu s bandou abstinentů."

A rychle vyprázdnil svůj velký roh a znovu ho naplnil, odhodlán napravit tento nedostatek osobně.

Zasedání skončilo za svítání. Bylo produktivní - byl na něm definován první z možných cílů.

Všichni se ospale odploužili do svých pokojů na pár hodin tupého bezvědomí, než se sen krok za krokem, loď za lodí, služba za službou, zbraň za zbraní, proviant za proviantem rozplyne v operační rozkaz.

Cind se zastavila a pohlédla na Otha. Přítakal, protože věděl, na co se ho zeptá.

Naplnil si roh a namísto otázky zamručel. Cind na něj kývla a Otho jí také jeden nalil.

„Kdy se shromáždíme?" otázala se.

„Už se mi ozvala rada starších. Čekají, až se nám to bude hodit."

„Brzo," navrhla Cind. „Víš už, co jim řekneš?"

Otho nakrčil čelo. Vycenil své velké tesáky. Zavřel. Dotyčný, jenž nebyl obeznámen se způsoby Bhorů, by to považoval přinejmenším za hrozbu, v nejhorším za zahájení kanibalistického útoku. Cind věděla, že je to úsměv.

„Při Sarle a Larazovi, vím. Ale to není můj hlavní plán. U otcových tajících šunek, občas jsem překvapivě blbej. Ale teď mě napadají ty správná slova a uříznu si vousy, když to bude nutné, abych stařešiny přiměl k pozornosti."

Uřezávání vousů byl pro Bhory způsob, jak předložit nějakou záležitost k okamžitému „hlasování" před shromážděním - a to takový, že pokud „hlasování" nevyznělo ve prospěch řezače vousů, vyústil ve vyobcování dotyčného.

„Ano, já vím, že mám správná slova," opakoval Otho.

„Budu informovat radu starších a sejdem se dnešního dne za soumraku. Doporuč Stenovi a ostatním, aby po rozbřesku zůstali ve svých pokojích. Nechci zahanbit takové velké bojovníky, jakými jsou - ale tahle záležitost musí být provedena pouze za přítomnosti našich lidí. Došlo k situaci, kdy Bhorové už nemohou být takový, jaký byli."

A to bylo jediné, co Otho Cind řekl.

Krátce před soumrakem přijeli Bhorové, jednotlivě i ve skupinách. Správnější by bylo „trousili se", ale laviny se nemohou trousit. Cind byla jednou z hrstky lidí -všech narozených v Lupuské hvězdokupě a sloužících ve vysokých funkcích v bhorské armádě - kteří do této enklávy směli. Stejně jako ostatní měla na sobě kompletní bojový úbor.

Otho nechal na banket prostřít obrovské stoly a na postranních stolcích stály studené pečínky a

pochoutky pro pozdě příchozí. Všechno bylo předem naplátkováno, protože politické diskuze Bhorů nepotřebovaly přistřevovat pobízení povolením používání ostrých zbraní.

U stolů byly ve strategických intervalech rozestavěny sudy se streggem. Což znamenalo na délku paže.

S příchodem tmy bylo bhorskými staršími formálně oznámeno téma: Mají se Bhorové obrátit proti Říši? A pokud ano, měli by vyhlásit nezávislost a válku otevřeně - nebo Stena podpořit jen do určité míry, trvat na své nevině a prohlásit kohokoliv, jehož jméno/popis se objeví na plakátech HLEDÁN, za zrádce?

Doplňující téma bylo probráno rychle. Bhorové nebyli navzdory svému neurvalému stylu žádní imbecilové -a při pouhé zmínce o velikosti imperiálních flotil, existenci planetbustera a o pravděpodobném odhodlání Císaře tyto zbraně použít se síní přehnal mráz.

Dokonce i ten největší bojovník smí mít přátele a potomky a tak nějak doufat, že má domov, kam se může vítězně vrátit.

Následně bylo nadneseno hlavní téma.

Do půlnoci se prodiskutovalo několik otázek:

Je moudré, aby se Bhorové zapojovali do *jakékoliv* kauzy s člověkem u kormidla?

Je Sten ve skutečnosti člověk nebo je v tom jeho malém těle reinkarnovaný Bhor?

Je Alex Kilgour ve skutečnosti Bhor (odsouhlaseno s nadšenými ovacemi)?

Co je nejúspěšnější způsob zahřátí zmrzlé řítě?

Když návrh vyhlásit válku Říši neprojde, mají Bhorové vyhlásit válku *někomu* jinému?

Žijí na poloostrově Wlev ještě nějakí divocí streggani?

Za předpokladu, že tam nenalezneme žádné streggany, skýtá poloostrov Wlev lepší příležitost k rybolovu než záliv Clone Bay?

Lze rozpor s Věčným Císařem vyřešit tím, že jej vybraný bhorský bojovník vyzve k duelu na život a na smrt, kdy vítěz bere vše?

Šest stolů bylo zlomeno, dva o bhorské hlavy. Dvanáct bojovníků putovalo do nemocnice. Cind utržila monokl a zhmožděnou hranu ruky od špatně předloženého (uštědřeného) argumentu. Bylo domluveno pět velmi zajímavých soubojů. Sedm bojovníků bylo vyhozeno oknem, aby zaboření do sněhové závěje vystřízlivěli.

Bhorové však teprve začínali - toto bylo první velké téma, které se za posledních několik let vynořilo, a mohlo trvat celý týden, než bude rozřešeno, za předpokladu, že zásoby streggu vydrží a že zůstanou ještě nějakí nehospitalizovaní Bhorové, schopní vést diskusi.

Otho toho měl právě dost.

Rada starších se pokusila nasměrovat 'dialog' k Othovi, avšak s mizivým úspěchem. Otho čekal, až byl l'vr uprostřed svého proslovu, překvapivě blízko k tématu, kdy vedl jízlivé poznámky, že dokonce ani nejlepší imperiální gardista by nebyl Bhorovi důstojným soupeřem, bez ohledu na to, o kolik je jich víc než jeho bojovníků.

l'vr spatřil, jak si jeho dlouholetý přítel - Otho jej kdysi předčil ve zkoušce vytrvalosti sestávající ze správcovství v jedné nepokojné arktické oáze - ohmatává vousy, a hned věděl, co se Otho ze zoufalství chystá udělat, a tak mu „v zájmu pořádku" postoupil své místo.

To znamenalo, že poslal pěstí do bezvědomí Bhora, který hlučně vykřikoval cosi o nedostatečné délce vousů l'vovy matky, a posadil se.

Náhle se rozhostilo ticho.

Otho spustil. Říkal, že nastaly těžké časy. Z Říše se stala proradná síla a její vůdce není nic jiného než bezvousý podrazák. Bhorové musí na tuto hrozbu reagovat novým způsobem, nebo čelit záhubě. Otho jim připomněl, jak se svolením proroků Talameinu a jejich bojovníků Janičárů pronásledovali své odvěké nepřátele streggany až k vyhynutí, ještě než do Vlčích světů prvně zavítal Sten.

Nyní bylo na čase učinit rozhodnutí - a oni nemají na výběr.

„Volba je vaše," hulákal Otho a jeho hřmotný hlas se odrážel od vysokého stropu, „a je jasná. Jinak se z nás stane rasa, která sněhem prchá před streggany."

To na celou záležitost vrhlo docela jiné světlo. Bhorové se postaví za Stena.

l'vrův výkřik všechny přehlušil: „Pak si tedy zvolme vůdce. Největšího bojovníka ze všech, který nás povede do boje."

Rozpoutalo se hotové peklo. Někteří souhlasili, jiní byli proti v obavě z tyranie - ačkoliv volit jediného válečného náčelníka v těžkých dobách bylo ctěnou bhorskou tradicí - a nejhlasitěji ti, kteří

věděli, že jsou jedinými možnými kandidáty na tento post.

Iv'r začal skandovat: „Otho! Otho! Otho!”

Postupně se k němu přidávali i ostatní.

Othův výkřik se proměnil v třesknutí zvukové vlny -a rozhostilo se ticho, které žádal, nebo byl hluk alespoň zredukován pod práh bolestivosti. „Ne!” zvolal.

Tím získal *skutečné* ticho.

Souhlasné i nesouhlasné výkřiky. Otho je nevnímal. „Budu k dispozici, pomohu. Ale došel jsem již podzimu svého života a tento boj se možná potáhne roky. Rád bych v nadcházejícím konfliktu sloužil jako prostý voják. Nebo snad jako vůdce bojové jednotky.

Řekl jsem, že na hrozbu ze strany ďábelského Císaře musíme reagovat zcela novým způsobem a to myslím vážně. Což znamená někoho, kdo vidí dál, než je naše hvězdokupa, ví, co je pro nás nejlepší, a předá tuto vizi naší radě starších.”

Otho měl „nominační” řeč vystupňovat k nějakému „bojovnému vrcholu”. Namísto toho sestoupil ze stolu, naplnil si streggroh, kopl jej do sebe, až mu stregg vychrstl na hrud', zalapal po dechu a ukázal palcem přes stůl.

„Ona.”

Ona byla samozřejmě Cind.

Rozhostilo se hrobové ticho následované ještě větším blázincem.

Když se Cind vzpamatovala, pokoušela se něco namítat. Je přece jen člověk. Je velmi mladá a nezasluhuje takovou poctu. Je-

Cokoliv dalšího ze sebe vysoukala, zůstalo nevyslyšeno. A blábolení Bhorů pokračovalo.

Někdy za úsvitu byl rozpor urovnán. Ti, kteří byli stále při vědomí a znali a uznávali Cindiny vojevůdcovské schopnosti, plus ti, kterým se zamlouvala novota v podobě člověka mluvícího za Bhory, „zvítězili”, ačkoliv to tam už vůbec nevypadalo jako v politické debatní síni.

Cind bude mluvit za Bhory.

Šla probudit Stena netušíc, jak tuto novinu přijme.

Sten byl samozřejmě nadšen. Zaprvé z toho, že se k němu Bhorové oficiálně přihlásili a zadruhé, že si vybrali tak talentovaného a schopného vůdce. Také mu připadalo zatraceně legrační, že on a Bhorka jsou milenci. Hned jí sdělil, že si musí okamžitě začít pěstovat vousy.

Ani Alex Kilgour té noci nespál. Před rozbřeskem se nacházel venku na jedné z vysokých zdí pevnosti. Když ho spatřil strážný, vyzval jej, aby se zastavil, ale pak ho poznal a nechal ho na pokoji i s jeho myšlenkami.

Bouře ustala a nad hlavou mu chladně zářily hvězdy.

Alex hleděl vzhůru, očima přejížděl po podivných konstelacích Vlčích světů, daleko do mezihvězdného prostoru, směrem k neviditelné galaxii, která skrývá jeho domovskou hvězdu a soustavu.

Edinburgh, kde byl lordem Kilgourem z Kilgouru s hrady, statky a továrnami. Drsný svět s trojnásobným g, který rodí drsné muže a ženy.

Alexe najednou opanoval pocit, že svůj svět již nikdy neuvidí.

Mimoto, připomněl si. A když si přijímal Císařovo šilinky, nebylo to s vědomím, že tě ta služba pravděpodobně přivede do hrobu, jako tvýho bratra Kennetha? Nebo z tebe v nejlepším případě udělá mrzáka, jako z Malcolma?

Jó. Jó. Ale to niterný tušení, že se nedožiješ toho, až budou tělo Věčného Císaře ukládat ke konečnému odpočinku, je dost děsivý.

Snad bys radši natáh brka v posteli, o pár let později, s hlavou fixovanou na minulost, jako šedivá uslintaná troska se scvrklým tělem?

Alex se rozechvěl při pomyslení na nabízející se cesty, z nichž všechny vedou ke smrti.

Oklepal se a nebylo to zimou.

Poté se otočil a vrátil se do svých komnat.

Jestli má přijít smrt, jeho poslední myšlenka, jak to říkají Janičáři, zněla budiž!

Ale než to přijde, máme tu válku, kterou musíme vyhrát.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

DUSABLE SE OCITALO jeden E-rok před volbami, které se tu konaly každé čtyři roky. V sázce byl úřad Tyreneho a dvě třetiny křesel Rady Solonů.

Po celé hustě obydlené, velké přístavní planetě - industriálním a politickém srdci Caiernské soustavy - se již debatovalo o nadcházejících volbách. Dokonce i zprávy o imperiálním honu na toho zrádce Stena zanikly pod lavinou pompy a spekulací v živovidovém vysílání.

Každý od kanalizačního pracovníka až po průmyslového barona zjišťoval, jakým směrem vane politický vítr. Rodiče u nedělního oběda diskutovali o šancích Tyreneho Walshe a Solona Kenny. Potěšitelé a potěšitelky zahrnovali místní policisty štedřejšími úplatky než dosud. Bosové okrsků znovu a znovu přepočítávali příslibené hlasy. Špinaví švindlíři spekovali nad rejstříkem pohřbených. Byly angažovány dokonce i děti z mateřských škol, aby v jednotlivých okrscích hledaly nějaké peprné skandály.

Věčný Císař s pýchou říkával, že politika je velký byznys. Na Dusable to byl však *jediný* byznys.

Patronství bylo na Dusable osou, kolem které se točí svět. Bylo nepravděpodobné, že zde žila bytost, jejíž existence by nezávisela na politice. Policaři upláceli kapitány svých okrsků, aby dostávali pochůzky bohaté na úplatky. Vlastníci obchodů upláceli inspektory kvůli svým licencím. Odbory vyměňovaly svůj vliv za pohodovou práci. Dokonce i uklízeči nádobí prodávali své hlasy, aby se mohli stát umývači. A umývači nádobí platili za to, aby u drhnutí hrnců mohli zůstat.

Zakrátko se Dusable stalo nejzkorumpovanější planetou celé Říše, ale její systém svým zvráceným způsobem fungoval. Občan, který si dával pozor, aby vždy vsadil na správného koně, měl solidní naději na šťastný život. Pouze smolaři a ztroskotanci vymýšleli, jak „ty ničemy vystrčit od žlabu“.

Když se Císař po dlouhé době a mnoha peripetiích vrátil ze záhrobí, byly to právě volby na Dusable, které mu poskytly první schod zpět na trůn. Od té doby již svůj dluh několikanásobně splatil.

Předně všeho, Walsh a Kenna vděčili za své vznešené postavení Císařově nenezanedbatelné politické chytrosti. Ukradl volby Tyrene Yeladovi - bosovi s třicetiletou praxí v oboru vykrádání volebních urn.

Ale Císař pevně věřil v odvěký zákon politiky: „Ti, kdo se mnou byli před Chicagem...“ a rozdával svoji přízeň plnou náručí.

S tímto prospektem také Solon Kenna vytáhl do boje. Agitoval, jako kdyby se volby měly konat za týden a ne za rok, přestože mu všichni jeho poradci tvrdili, že volby mají v kapse. Poukazovali na skutečnost, že Dusable ještě nikdy nezažilo takový blahobyť jako za jejich vlády. Přistávací orbity jeho velkých přepravních přístavů byly plné. Továrny pracovaly dvacet čtyři hodin denně. HNUI (Hrubý národní úplatkový index) dosahoval rekordní úrovně.

AM₂ nebylo jen levné a snadno dostupné, ale Věčný Císař navíc obdaroval soustavu zbrusu novým skladištěm této energie, jež obsluhovalo obrovský sektor v této oblasti Říše.

Kenna odmítal jakékoliv sebeuspokojení. Kdyby mělo dojít k nějakým mylným kalkulacím, jako prezident Rady Solonů a hlavní síla za Tyrene Walshem by mohl ztratit mnoho. Což znamená vše. Kenna se nehodlal dopustit stejné osudové chyby jako Tyrene Yelad, tj. přehnané sebejistoty.

A tak k prvnímu významnému projevu své volební kampaně přistoupil obzvláště obezřetně.

Předně všeho si vybral přátelské publikum - caireneskou divizi obřího loďařského svazu, SDT. Svaz byl jedním z Kennových základů moci již v dobách, kdy se stal nejmladším členem Rady Solonů. Na vazounské pracovníky z doků se vždy mohl spolehnout, že mu budou k ruce, ať již se jednalo o jejich hlasy, tučné příspěvky do pokladny kampaně, výstražné stávky na požádání či o komanda pro razie v rivalských okresech.

Sáhl hluboko do své soukromé válečné truhlice, aby jim nabídl zábavu. Tři stovky stolů s občerstvením se prohýbaly pod tunami jídla. Další stovka sloužila jako otevřené bary. Bylo postaveno centrální pódium a byly zapláceny tucty hudebníků, komiků a skromně oděných tanečnic, aby od rána až do noci poskytovali zábavu. Po okrajích velkého doku stálo padesát stanů plných vlasteneckých potěšitelů a potěšitelek, kteří byli automaticky povoláni, aby udělali pro Dusable, co je v jejich silách.

Nakonec vyvinul mírný tlak na Císaře, aby mu pro jeho řeč poskytl vhodnou municí. Když tedy vstupoval na jeviště, aby oslovil shromážděné členy SDT, mohl s radostí oznámit svým pobočníkům,

že Věčný Císař mu dal ještě více, než v co mohl doufat.

Aplaus, který Kennu přivítal, byl tak hlasitý, že přehlušil řev blížící se linkové lodi. Stál dlouhé minuty před bouří jásotu a veselí. Pokusil se dav uklidnit chabým pozvednutím ruky. Poté ji opět spustil k tělu... Proti nadšení svých stoupenců byl momentálně bezmocný. Když na něj zaostřila kamera zpravodajského štábu, Kenna nasadil skromný úsměv, který si za dekády volebních kampaní vypěstoval.

Kenna se třikrát pokusil aplaus zastavit. A třikrát se musel poklonit před vůlí zástupů a přijmout jejich chvalořečení. Při čtvrtém pokusu udělal Kenna nepatrné gesto rukou, na které okamžitě zareagovali kapitáni volavek, kteří vyslali signál ke svým posluhům hustě rozmístěným v davu, aby zklidnili atmosféru. Tentokrát se aplaus a radostné výkřiky pomalu vytratily do ticha.

„Ještě než začneme, mám jednu otázku,“ zaintonoval Kenna. Jeho hlas rezonoval v přenosných reproduktorech. „Souhlasíte, že jste na tom dnes všichni mnohem lépe než před čtyřmi lety?“

Odpověď davu byla ještě hlasitější než předtím. Technik od zpravodajství sledoval, jak ručička jeho měřáku popularity narazila na kolík maxima a celou minutu se od ní neodlepila. Loktem šťouchl do své zpravodajské hvězdy, která jen vykulila oči. Téměř rekord.

Potom klaka zástup uklidnila a Kenna pokračoval.

„Dnes před vámi rád a pokorně stojím, abych vás znovu požádal o podporu. Jistě, moji čestní oponenti si teď myslí, že jsem blázen, že se obracím na dobré, poctivé, pracující bytosti, jako jste vy...“

Odmlčel se, aby poskytl prostor zlostnému zavrčení publika při neupřímném „čestní oponenti“. Zavrčení se dostavilo přesně podle plánu.

„Ale já se jich ptám: Kde by bylo Dusable bez pracující třídy?“

Z davu se jako na povel ozvala jedna volavka:

„V hajzlu, jo, přesně tam bysme byli!“ Zástup se rozchechtal.

Kenna znovu nasadil svůj úsměv močálové šelmy. „Děkuji, sestro!“ Další výbuch smíchu.

Úsměv na Kennově tváři náhle vystřídal patentovaný výraz smutku, při kterém se mu jeho vznešeně husté obočí spojilo do dramatického v. „Ale ve vzduchu visí změna, přátelé, a nikdo, nikdo to neví lépe než pracující bytost. Ze všech nejvíce pak těžce pracující lid Dusable. A je to právě SDT, které je předvojem nadcházejících změn.“

Po těchto slovech následoval ohlušující aplaus i bez popichování volavek. Kenna čekal, až křik samovolně utichne.

„Jistě všichni víte, že nejsem z těch, co by měli sklony k falešné pokoře,“ spustil Kenna. Následoval smích. „Ale k dobrým lidem, jako jste vy, hodlám být vždy upřímný.“

Změna ve větru, o níž jsem hovořil, poctila Dusable největší prosperitou v historii planety. Plná zaměstnanost. Rekordní platy. Ceny na hranici rekordního minima.

Všech těchto věcí jsme si užívali částečně i díky osvětlenému vedení Tyrene Walshe... a mé skromné maličkosti. .. ale ve skutečnosti za svůj blahobyt vděčíme jen jediné bytosti. A tou je... Věčný Císař.“

Při této větě dav propukl v divoký jásot. Křik. Bušení jeden druhému do zad. Aplaus neustával, jak jej volavky horlivě přizívovaly. Tentokrát se technikova rafička zastavila na dorazovém kolíku na celou jednu a půl minuty.

Kenna znovu promluvil. „Moji oponenti tvrdí, že všechen prospěch, který jsme získali po tom památném dni, kdy Věčný Císař, žijící mezi námi, odhalil svoji pravou totožnost, je prachsprostá charita.“

Nato se ozvalo hlasité bučení. Kenna se souhlasně usmál, ale pokračoval dál. „Říkají, že Dusable je vydáno na milost a nemilost svého pána, Věčného Císaře. Že jsme od té doby, co jsme se stali Císařovým dominiem, opustili svoji tradiční nezávislost.“

Dav začal hýkat.

„Všechny tyto lži a další jste již slyšeli,“ pokračoval Kenna. „Ale pravdou je, že jméno Dusable má poprvé ve své historii skutečný zvuk. Nyní můžeme zvednout hlavu na všech velkých, hlavních planetách Říše. A na koho se Císař v těchto těžkých časech obrací? A co náš vlastní Tyrene Walsh, který zatímco my tu hovoříme, tvrdě pracuje ve velkém sále parlamentu na Původním světě?“

Kenna se napil speciálního nápoje na uklidnění hrdla, zatímco dav aplaudoval.

„Ano... Dusable vděčí Věčnému Císaři za mnohé. O tom není pochyb. Ale Císař na oplátku dluží

něco nám. A v těchto těžkých dobách nás potřebuje víc než kdykoliv předtím. Nedávno jsem s ním osobně hovořil a řekl mi, abych lidem na Dusable poděkoval za jejich neutuchající boj za svobodu.

A řekl také, že chce zvláště poděkovat dělníkům z SDT. Prý chce, abyste všichni věděli, že si je vědom, že bez velkých loďařských svazů Říše by veškeré jeho úsilí vyšlo vniveč."

Shromážděným trvalo pětadvacet minut, než Císaři za tuto poctu poděkovali.

„Ale jak všichni jistě víte," řekl Kenna, když aplaus utichl, „Věčný Císař si nepotrpí na prázdná slova. A já jsem tu dnes proto, abych vám pověděl, že opět jednou proměnil své díky v činy."

Kenna pozvedl velký, starobylý kus pergamenu. Kamera vidového štábu zaostřila na imperiální pečeť na konci dokumentu. Potom přešla na Kennu.

„Předně všeho, naše zbrusu nové skladiště AM₂ -obíhající vysoko nad našimi požehnanými světy - bylo povýšeno do třídy Tři A!"

Po tomto oznámení se dav skutečně zbláznil. Tři A přinese do přístavu dokonce ještě více práce a obchodu.

„Ale to není zdaleka všechno," dodal Kenna. „Spolu s naším novým hodnocením přichází větší zodpovědnost."

Drazí přátelé, je mi radostí vám zvěstovat novinu, že Císař sklonil enormní náklad AM₂ od méně záslužné soustavy. Svým množstvím by tento náklad pokryl potřebu celého tohoto sektoru na dva E-roky.

Zatímco tu spolu hovoříme, náklad se blíží k Dusable. A až bude tato zásilka bezpečně uložena v našem super-moderním skladišti - postaveném našimi vlastními, talentovanými lidmi, nutno dodat - Dusable se bude moci po právu chlubit Císařovou úctou a vírou v jeho lid.

Protože od tohoto posvátného dne bude Dusable výhradním dodavatelem AM₂ v tomto sektoru. A to, drazí přátelé, musí každému jako splátka za věrnost stačit."

Aplaus, jásot a všeobecné veselí vítající toto prohlášení se neslo nad celým Dusable. Lidé ze vzdálených okrsků zvedali hlavy k nebi a podívovali se, proč za dne bez mraků slyší hřmění.

Na palubě *Pai Kow* - šedesát sedm milionů mil daleko - se jásot proměnil v náhlý výbuch, který téměř knockoutoval reproduktory komunikační jednotky.

Kapitánka Hotsco stáhla hlasitost a v duchu se smála Kennovým štědrým slibům hojnosti AM₂. Stiskla tlačítko monitoru a Kennova tvář - odříkávající věty svého proslovu - se změnila v malé okénko na pravé straně obrazovky. Zbytek zaplňoval vesmír.

Hotsco zkoumala monitor a přitom si zpívala. „Mushi, mushi ano nay, ano nay... mushi, mushi ano nay..."

Potom to spatřila. Světla zablikala v sektoru tří hodin.

„Ah so desca." Rozesmála se.

„Tak pojdte pěkně k mámě, dětičky." Pohlédla na Kennův kulatý obličej, který stále klapal čelistmi pro zdivočelý dav. Kapitánka na Kennu posměšně zasalutovala. „Solidaritu, bratře!"

Její prsty se dotkly vypínačů a Kennův obličej zmizel. Blikající světla se přesunula přesně do středu. A na monitoru se skokem zvětšil obraz.

Hotsco údivem tajila dech, když se robotické „procesí" objevilo na obrazovce. Vůdčí element vypadal jako imperiální bojová loď přeříznutá v půli. Svým způsobem to tak vlastně bylo. Nepříliš velká loď byla vyrobena před několika desítkami let v jedné z loďařských továren Tanze Sullamory. Velící i obranná část lodi byly odříznuty a nainstalován nový čumák, který nyní obsahoval téměř výhradně motor. Trakční paprsky obklopovaly střed. Na pravoboku se pak nacházel mozek lodi.

Jediným úkolem tohoto obřího motoru bylo táhnout za sebou osmdesát kilometrů dlouhou formaci bárek.

Hotsco začala automaticky počítat nákladní lodě, poté toho raději nechala udivena sumou, ke které došla.

Všechny do jedné byly až „po okraj" naplněny nejcennější substancí Říše - AM₂.

Kapitánka Hotsco, pirát na poloviční úvazek a pašerák na plný, užasle hleděla na kořist snů. Hodnota kolony s AM₂ směřující do skladiště na Dusable byla nepředstavitelná. Dokonce i za předpokladu, že Kenna lhal o množství lodí - dělme to dvěma - Hotsco věděla, že se nedívá na jedno, ale na tolik jednotlivých bohatství, kolik je lodí v konvoji.

A jenom čekala, aby si je vzala. Samozřejmě, že všechno vzít nemůže, ale určitě by si dokázala ukrojit dost na to, aby si mohla koupit dvě nebo tři soustavy o velikosti Cairenes.

Wild by jí ovšem vzteky podrízl hrdlo.

Do hajzlu s Wildem.

Ale co ten rozkošný Kilgour? To on přinesl informace o nákladu AM₂. Zatoužila po tom podsaditém Skotovi už v okamžiku, kdy Wildovi a skupině kapitánů - již byla Hotsco součástí - předkládal svůj plán.

Postup měl být takový, že pašeráci využijí svých běžných cest na Cairenes - obvykle se zásobami exkluzivního, ilegálního zboží pro politiky a jejich poskoky - jako krytí pro stopování kolony s AM₂.

Zatraceně dobrý plán. Na monitoru před sebou měla jasný důkaz.

A nebyl tu nikdo, kdo by se o tom dozvěděl.

Ale kdyby teď uposlechla své instinkty, nikdy by se nedozvěděla, co nosí Skoti pod kiltem.

Do háje s kiltem.

Podívej se na všechno to AM₂.

Ostatně, nikomu nic neslíbila. Alespoň ne doopravdy. Pouze řekla, že se podívá. A teď se přece dívá, ne?

Hlavou jí probleskla hrozivá myšlenka. Co by s uloupeným palivem udělala? Kdo by takové množství mohl uskladnit? Kdyby se ho pokusila prodat po kouskách, někdo by ji nakonec prásknul. A za chvíli by měla imperiály v patách.

Do hajzlu s imperiálama. Hotsco se v podstatě narodila na útěku.

Jo... ale... Nikdy zatím nemusela prchat před celými flotilami. Což by se jistě stalo. Takové množství AM₂ to více než zaručovalo.

Nu což. Hotsco se rozhodla jednat poctivě - přestože to bolelo.

Aby se trochu povzbudila, pomyslela na Alexovu širokou, usměvavou tvář. A na jeho krátký kilt.

Rychle zakódovala zprávu včetně souřadnic konvoje se zásobami AM₂ a poslala ji v jedné krátké, silné dávce.

Hotsco několik okamžiků vyčkala.

Její komunikační přístroj zapípal.

Byla to *Victory*.

Zpráva doručena.

Hotsco rychle přerušila spojení a na cestě ze sektoru si v duchu povzdychla, *doufám, že za to stojíš, Alexi Kilgoure*.

Nové dusableské skladiště na AM₂ mělo velikost malého měsíce. Svým vzhledem připomínalo rozčtvrcený měsíc. Každý „plátek“ byl umístěn v rohu imaginárního čtverce a spojen se svými bratry enormními trubicemi. Uvnitř těchto trubíc probíhala veškerá doprava a přeprava. Nad touto soustavou se rozprostírala spleť pavoucí sítě komlinek, opravných lávek a trubíc, v kterých proudilo vše od průmyslových tekutin až po recyklovaný vzduch a odpady z biologicky živých jednotek.

Normálně potřebovalo skladiště pro svůj provoz šest set bytostí. Ale na Dusable normálně nefungovalo nic. Dokonce i tady, vysoko na orbitě platila pravidla života v bavlince. Když náklad AM₂ dorazil, v komplexu se jich nacházel dvojnásobek.

Většina z nich spala. Nebo se bavila v rekreačním středisku. Kennovo ohlášení nebylo pro lidi ve skladišti žádným překvapením. Byli uvědomeni s několikadenním předstihem, aby se stačili připravit. Ne že by toho museli mnoho dělat. Skladiště bylo téměř celé automatizované.

Ospalý operátor si na svém radaru všiml přibližujícího se konvoje. Ledabyly ověřil, zda všechny automatické systémy fungují, načež se vrátil do postele a přitulil se k pružným zádům svého potěšitele.

Chvilí zvažoval, zdali má hocha vzbudit, aby se s ním trochu poveselil. Mírně ho svědělo v rozkroku. Potom jej však přemohl spánek a za chvíli již sladce oddychoval.

Obří konvoj AM₂ na monitoru se přiblížil. Potom se zastavil. To znamenalo, že konvoj dorazil na synchronní orbitu se stanicí.

Byl vyslán signál. Komunikační pult se rozsvítil počítačovými zprávami.

První kontejnerové jednotky se odpoutaly od konvoje. V pozvolném oblouku se přesouvaly směrem ke skladišti, kde čekaly robotické jednotky, aby se na ně napojily a dovedly je na palubu.

Kdyby se operátor díval, všiml by si, že jedna z kontejnerových jednotek se odpojila od konvoje i od svých druhů.

Scénu přikryl stín skladiště. A vše zahalila tma.

„Už nikdy nebudu moci pozvednout hlavu v halách, kde se popíjí stregg," hořekoval Otho.

„To ti jen prospěje," řekla Cind, když kočírovala smečku kontejnerových lodí, přibližující se k dokořán zejícímu nakládacímu otvoru hlavního skladiště.

„Potřeboval bys shodit tak osmdesát kilo, aby se ti vrátila tvá dívčí figura."

„Pro matčiny vousy, ženská, ty nemáš srdce," prohodil Otho, zatímco sledoval hlídkovou loď, jak měl za úkol.

Odhadoval, že mají tak padesát minut, než dokončí svůj okruh.

„Já, Otho, jsem dostal za úkol něco, co se dá stěží nazvat hrdinstvím."

„Ubožáčku," politovala jej s posměchem Cind.

Už si začínala zvykat na ovládání. Zprvu to bylo náročné. V podstatě vlastně pilotovala vrak - až na to, že byl docela vyprázdněný a uvnitř se skrýval standardní záchranný člun. Jediným náznakem, že nejde o standardní kontejner, byl malý otvor vyříznutý v zádi pro pohonnou trubici člunu. Kontejnerová loď byla tak otlučená od milionů světelných let na cestách, že pouze zevrubná prohlídka by odhalila únikový poklop, který kosmoplavci z *Victory* pod Kilgourovým vedením vyřízli plamenomety. Záchranný člun samotný vzal Otho a půl tuctu bhorských bojovníků.

„Když mě přítel Sten informoval, že naším prvním cílem budou hašteřiví dusabelští politikové, myslel jsem, že se mi srdce rozskočí radostí," nechal se slyšet Otho.

„Pro otcovu zmrzlou řiť, pomyslel jsem si, tohle je opravdovej bratr. Protože není nic, co by Bhor nenáviděl víc než politiky. A tady se mi těch hadů nabízí celá planeta.

Povím ti, Cind, že sním o tom, jak ke stáru napíšu pověst o všech těch politických lebkách, který jsem rozdrtil. Jejich krev poteče jako stregg o posvícení. Jediný, co mě na tom rmoutí, je, že musím připít na cestu do pekel tolika duším, že nebudu žít tak dlouho, abych je všechny náležitě poctil."

„Nesnaž se mě obměkčit, Otho," ohradila se Cind. „Tak zaprvé, nejsi tak starý. Zadruhé, už jsi toho pozabíjel tolik, že by ses tím mohl chlubit nejmíň šest životů. Takže na to zapomeň. Nehodlám tě najednou litovat a říkat: 'Nuže... jestli jsi o tom tak pevně přesvědčen... tak se do těch jatek pusť.'"

„Jatka nebudou zapotřebí," prohlásil Otho. „Kdybych moh rozdrtit pár hlav, byl bych spokojený, šťastný Bhor."

„Ne," odmítla kategoricky Cind. „A k tomuhle tématu je to mé poslední slovo." Právě v té chvíli kontejner dosedl k jednomu z „plátků" skladiště. Odrazil se jednou. Dvakrát. Pak už jej Cind měla pevně přilepený na kovové stěně.

Aplikovala krátké dávky pohonu, aby se plížili podél trupu stanice. Nakonec se zastavil o servisní otvor. Cind se na něj připojila.

„A teď dovnitř," pobídla své Bhory. „A pamatuj, Otho... Žádné zabíjení. Nezapomínej, že jsme bojovníci za svobodu, jasné? Krvavá stopa po nevinných civilních obětech dělá špatný dojem."

„Pokud na tom trváš," ušklíbl se Otho. „Nezbývá mi než doufat, že si na tyto moderní metody časem zvyknu."

Za pár minut malou náloží odloupnuli utěsněné dveře a byli uvnitř.

Cind dvakrát klikla svým komem. Chvíli na to se ozvalo kliknutí z *Victory*.

Krok číslo jedna kompletní.

Cind nikdy neviděla žádné skladiště AM₂ osobně, natož pak aby se ocitla rovnou uvnitř. Na obrazovce počítače vypadal jejich úkol jednoduše. Schéma, které Kilgour vyčmúchal v referenční knihovně, ukazovalo velmi nudnou, funkční strukturu. Pouze její účel byl dramatický. Skladiště a distribuční centrum pro nejúčinnější zdroj energie, jaký byl kdy objeven.

Schéma ukazovalo, že téměř celá stanice byla využívána právě k tomuto účelu. Skladovalo se tu pouze AM₂, v kójič opláštěných Impériem X. Dále se tu nacházely obytné a pracovní prostory. A zatraceně velký počítač, který vše udržoval v chodu.

Na obrazovce to vypadalo prostě...

Cind se rozhlédla po chodbě, po které se svou skupinou tiše kráčela. Nic než šedé stěny, šedé stropy a podlaha zalitá chabou září nepřímého osvětlení. Od servisního poklopu pokračovala chodba asi půl kilometru zcela rovně. Poté se stočila doleva. Ještě čtvrt kilometru a byli u centrálního počítače.

Pro jednu vypadala praxe stejně jednoduše jako teorie.

Poté dorazili k ohybu. Zašli za něj. A přestalo to být snadné.

„Pro kudrnaté vousy na bradě mé drahé matky," zaúpěl Otho, „vypadá to tu jako v útrobách stregganského doupěte."

Jeho přirovnání bylo docela trefné. Streggan - odvěký nepřítel starých Bhorů, nyní vybit k vyhynutí

- žil v hlubokých jeskyních, do kterých se vstupovalo bludišti vyhrabanými ve skále. Do dnešního dne hráli Bhorové komplikovanou hru založenou na těchto legendárních bludištích.

Cind hleděla na cosi velmi podobného. Inženýři Dusable dodrželi referenční schéma jen částečně. Namísto samostatné chodby vedoucí jedním směrem, se hlavní tunel rozděloval hned dvanáctkrát.

Neměla sebemenší poněti, kterou odbočkou se vydat.

„Kolik máme času?“ otázala se Cind trochu zoufale.

„Na tom nesejde,“ řekl Otho.

„Zatraceně, že na tom sejde. Jestli ta hlídková loď-“

„Překonal jsem tvého mentora v mnoha věcech,“ řekl Otho, „ale pořád tu je něco, co se můžeš naučit. Pro otcovu scvrklou zadnici. Povím ti... že právě to ve mně vzbuzuje naději.“

Přátelsky naježil na Cind husté obočí.

„Bludiště,“ řekl, „je věc, která má svůj smysl. Takovým smyslem může být buďto pobavit, nebo něco skrýt.“

Pohlédl na tunely, které se před ním plazily jako hadi. Stíny uvnitř každého z nich naznačovaly na další chodby, vinoucí se kdo ví kam. „Zdá se, že bytostem Dusable jde spíše o to druhé. Podle toho, co jsem slyšel, tak tam politici mají co skrývat.“

„Proč by chtěli skrývat svůj centrální počítač?“ nechápala Cind. „Myslela bych, že rychlý přístup pro ně bude v případě nouze důležitý.“

Otho přitakal. Udělal několik kroků do centrálního tunelu a poklepával přitom na stěny. Pevně. Najednou se však dostavil dutý zvuk. Vytáhl od opasku příruční plamenomet a rychle vyřízl malý otvor.

Nahlédl dovnitř. Za stěnou se nacházela velká místnost plná přepravek a barelů luxusního kontrabandu.

„Skladiště slouží ke dvěma účelům,“ shrnul to Otho. „Ke skladování AM₂ pro Říši. A k obohacování černých obchodníků Dusable. Vidíš. Měl jsem pravdu. Jako obvykle.“

„Fajn, máš bod,“ řekla Cind. „Ale to stále nevysvětluje, kterým koridorem se máme vydat.“

„Ehm... *Tímhle*. To je úplně jednoduchý,“ ujistil ji Otho. „Jen mě zajímal účel týdle hádanky.“

„Chceš říct, že znáš cestu?“

„Jistě. Tihle hlupáci z Dusable zvolili ten nejzákladnější plán bludiště. Půjdeme odbočkou nejdál nalevo. Odtud bez ohledu na nabízené možnosti půjdeme vždy doleva. Nakonec tam dorazíme.“

„Jestli se pleteš,“ řekla Cind, „můžeme tu ztratit dlouhé hodiny a celá mise bude zmařena. O tom, že se naše řítě ocitnou pod palbou ani nemluvě.“

„Ty o mně pochybuješ? O mně, o Othovi, mistrovi bludištních her?“ Otho vykulil své zarudlé oči, dotčen Cindinou nedůvěrou.

Zaváhala, pak pokrčila rameny. „Veď nás,“ nařídila.

Otho tak učinil. Postupovali rychle levým koridorem, který se kroutil a točil a vinul do všemožných cest, ale Otho vždy nekompromisně volil odbočku doleva. Někdy měla cesta slepý konec a oni se museli vrátit k poslednímu rozcestí. Poté se sunuli dál.

Najednou se v chodbě objevil levý ohyb, jako ten první, který je zmátl. Před nimi byly dveře. Za nimi slyšeli mírný bzukot elektronických zařízení.

Otho dramaticky pokynul rukou ke dveřím. „Naše místo určení,“ zanotoval a zazubil se na Cind v očekávání, že bude zahrnut obdivem.

Cind jen přikývla a pospíšila si ke dveřím. Odepnula od svého postroje naslouchací zařízení. Položila je na dveře a nastražila uši. Chvilí nato dala signál, že je všechno v pořádku, stiskla vypínač a dveře se syčivě otevřely.

Světlo se vylilo na složitý počítač, který řídil všechny funkce skladiště AM₂.

Cind se vrhla dovnitř a zamířila přímo k počítači. Hleděla na různé možnosti, stiskla pár kláves, usmála se, vytáhla z pouzdra u opasku naprogramovanou kartu a založila ji do stroje.

Otho a ostatní Bhorové zaujali své předem naplánované hlídkové pozice. „Ta dnešní mládež je hrozně nevychovaná,“ stěžoval si Otho. „Neumí ocenit zkušenost svých starších druhů. Nu, když jsem byl ještě zelenáč -příliš mladý na to, abych pil stregg v jiné formě než zamíchaný do mléka - matka by mě stáhla zaživa z kůže, kdybych někomu staršímu neprojevil odpovídající úctu.“

Ale což... Nemá cenu naříkat. Aspoň jsem měl příležitost zahrát si bludiště.“

Poplácal svého desátníka po zádech. „Nebyl to skvělý úspěch?“

Dřív než desátník mohl odpovědět, ozvalo se neuvěřitelně hlasité zakvílení, následované jekotem

sirén.

Cind vyběhla z řídicí místnosti, jak počítačový hlas hulákal koridorem a rozléhal se po celém skladišti.

„Skladiště bylo právě zasaženo meteoritem. Body nárazu, hlavní skladovací středisko AM₂. Hrozí bezprostřední nebezpečí exploze AM₂ - Všechnen personál musí okamžitě opustit skladiště. Postupujte podle pravidel 1422A. Zachovejte rozvahu. Opakuji, zachovejte rozvahu a nepropadejte panice.“

„Vypadněme odtud, než se začnou pakovat všichni ostatní,“ křikla Cind a všichni pospíchali pryč - tentokrát se drželi napravo, aby se bludištěm prodrali k východu.

Všude po skladišti se bytosti hrnuly k záchranným člunům. Třebaže je počítač opětovně vyzýval, aby nepanikařili, zuřivě bojovali o své místo na palubě člunů. Za několik minut bylo skladiště prázdné. A malá část vesmíru byla plná záchranných člunů spěchajících do bezpečí povrchu planety.

Cindin kontejner se poklidně odpoutal od skladiště.

Třikrát kliknula komem.

Úkol splněn.

Freston na palubě *Victory* odklikal, že zprávu obdržel. Poté vydal promptní rozkazy *Aiofe*, aby sebrala tým a zamířila s ním domů.

Freston se obrátil na Stena. „Připraven, pane.“

„Pokračujte.“

Jak se konvoj s AM₂ a opuštěné skladiště rozhoupaly na svých orbitách, z hyperprostoru se najednou objevila *Victory*. Otvory pro odpalovací trubice se otevřely a loď vycenila své zuby. Z trubic vyšlehlo šest Kali.

Než zasáhly cíl, *Victory* zmizela ve vesmírné hlubině.

Na *Dusable* nebylo slyšet nic, když Kali odpálily masivní explozi AM₂. Kenna a tisíce pracovníků SDT stále ještě shromážděných na volebním pártu v lodních docích si zničehonic uvědomili, že něco je jinak. Byl to podivný plíživý pocit, kdy všechny předměty zničehonic ztratily svůj rozměr. Jako kdyby se všechny převtělily do světa teček na archu papíru.

Vzhledli k obloze. Ta zmizela.

Jediné, co spatřili, bylo oslepující bílé světlo.

Ozvaly se hlasité výkřiky. Dav se zavlnil, jak jej posedla děsivá hysterie.

Kenna se snažil opanovat své reakce. Zvedl ruku -aby požádal o klid.

Náhle bylo vše zase normální. Bílé světlo zmizelo. Rozměr se vrátil.

Kenna prudce zalapal po dechu a srdce mu zabušilo o žebra, když spatřil, že obří vidmonitor na konci zástupu nevysílá jeho obraz.

Hleděl do tváře nějakému jinému muži.

Tvář toho jiného muže na ně shlédla. Ten člověk mu byl jaksi neurčitě povědomý. Z davu se ozvaly zděšené výkřiky. Vzápětí Kennovi vše došlo.

Byl to Sten.

„Občané *Dusable*,“ duněl Stenův hlas prostranstvím. „Přináším vám smutnou zprávu. Vaši vůdcové se rozhodli bezcitně hazardovat s vašimi životy, protože Věčnému Císaři prodali právo být svobodnými a nezávislými lidmi. Nyní jste jeho otrockými poddanými.“

Kenna horečně křičel na techu, aby vymazal Stenův obraz z monitoru. To ovšem nepomohlo. A nebylo to jen v docích, kde lidé slyšeli a viděli Stena mluvit. Vysílání přehlušovalo všechny frekvence i kanály planety.

„Vzhledem k tomu, jakou má *Dusable* důležitost pro Říši zla, nemám jinou volbu, než planetu odstranit jako hrozbu pro mou osobu a pro všechny ostatní svobodomyslné bytosti.“

První útok byl již zahájen. Zničili jsme skladiště AM₂, kterým se zrádce Solon Kenna chvástal. Také jsme zničili dodávku AM₂, které byla cenou, již vaši jidášští vůdcové žádali za zrazení svého lidu.“

Dav byl jako zmrazený, visel na každém slově, které vypadlo z těch obřích rtů na vidmonitoru. Kenna začal hledat únikovou cestu. „Mé jednotky zahajují sérii útoků na váš svět,“ oznámil věčně Sten.

Shromáždění lidé se začali divoce rozhlížet kolem sebe, jako kdyby střely měly každou chvíli

dopadnout.

„Nícméně," dodal, „si nepřejeme ubližovat nevinným civilistům. Proto vám chci sdělit seznam vojenských cílů, na které hodláme zaútočit. A současně vás všechny vybízím, abyste okamžitě opustili tato místa."

Sten pozvedl k očím svůj seznam zkázy. A začal číst: „V okrsku číslo tři, skladiště zbraní... V okrsku číslo padesát šest, nástrojové zařízení... V okrsku číslo osmdesát devět, doky...."

Kenna a jeho odborářští poskokové nečekali na zbytek seznamu. Sten právě vyjmenoval doky, kde všichni stáli a otevírali ústa dokořán.

Dav se s křikem, pláčem a voláním po zapomenutých milostivých bozích vylil z doků a valil se ulicemi do bezpečí.

Kennu přemohl příliš velký strach na to, aby se styděl prchat mezi ostatními.

Střela se líně odloupnula z oblohy, snesla se sedm metrů nad široký bulvár a pomalu se sunula nad třídou na spěšně instalovaném McLeanovém pohonu. Po cestě vysílala:

„Varování. Jsem střela Kali. Nesu jadernou hlavici s omezenou účinností. Prosím, nenarušujte můj postup. Nemám v úmyslu ublížit nevinným civilistům."

Všude na ulicích se bytosti zoufale vrhaly do úkrytů. Okna se zabouchávala, jak se střela nesla někde ve výši druhého patra.

V jednom činžovním domě se dítě natáhlo s holí z okna, aby se střely dotklo. Jeho matka je právě včas popadla a strhla dovnitř.

V okrsku číslo tři se dělníci hrnuli z rozlehlého komplexu budov jmenované zbrojovky. Prchali po svých, graviauty a občas i jeden druhému po hřbetě.

Kali vznášející se nad jejich hlavami se pomalu blížila.

„Pozor. Pozor. Jsem střela Kali. Mým cílem je továrna na výrobu zbraní. Prosím okamžitě opustte prostory továrny. Při mém zásahu nepropadejte panice. Jsem nastavena k výbuchu za patnáct minut."

Nepřetržitě vysílající Kali proplula otevřenými dveřmi ředitelství továrny.

Vedoucí výroby s údivem sledoval, jak střela zaměřila hlavní pracovní plochu. Poté dosedla na podlahu.

„Máte patnáct minut na evakuaci. Prosíme, okamžitě opustte prostory továrny. Není v našem zájmu ubližovat nevinným civilistům... Máte čtrnáct minut na evakuaci. Prosíme, okamžitě opustte..."

Vedoucí výroby a jeho tým nepotřebovali žádné další pobízení. Dali se na útěk.

V továrně na ložiska, nacházející se v okrsku číslo čtyřicet pět střela vžela po čumák zabořena do kráteru.

„...prosím, opustte tento prostor. Jsem vyzbrojena čtyřadvaceti výbušnými náložemi. První z nich detonuje za jednu hodinu. Prosím, nevracejte se po první explozi do této oblasti. Nálože jsou naprogramovány, aby explodovaly po hodinách. Varování. Jsem střela Kali. Prosím -"

Podsaditý okrskový bos zklamaný, že byli dělníci okradeni o přesčas, za který měl shrábnout tučný úplatek, se rozběhl ke střele máchaje dvoumetrovou železnou tyčí.

V momentě, kdy se dotkl jejího trupu, zmizel z povrchu Dusable, jak Kali explodovala.

Dvě tovární budovy se zhroutily. Byl zabit pouze šéf okrsku a čtyři další lidé. Prostý rozum zachránil život třinácti tisícům dalších pracovníků.

Největší loděnice na Dusable byly momentálně prosté jakýchkoliv politiků, flákačů a veškerého myslícího života. Všude kolem zůstaly roztroušeny stovky opuštěných nákladních lodí, transportérů, linkových lodí a soukromých letadel.

Kali se bez varování sypaly k povrchu jako déšť.

Během dvou děsuplných minut se doky proměnily v doutnající díru, obklopenou pokroucenými konstrukcemi a roztaveným kovem.

Všechny přístávací kružnice byly proměněny v krátery. Přístav bude po mnoho desetiletí nepoužitelný.

Sten studoval na monitoru napáchanou škodu. Jeden za druhým se na něj hrnuly obrazy zvěstující totální destrukci.

Továrny byly pryč.

Oheň a dým se objevovaly v dalších lokalitách na mapě Dusable, kde docházelo k opožděným explozím.

V troskách se nenacházel pouze jeden, ale hned třicet doků.

Potrvá velmi dlouho, než bude Dusable znovu pro někoho znamenat hrozbu či oporu.

Jak se mu před očima míhaly mlžné výjevy destrukce, dolehla na něj až závratná lehkost. Připadal si skvělý. A mocný.

Téměř jako... bůh?

Na zlomek vteřiny poznal, jaké to asi je být Věčným Císařem.

Sten se oklepal a odvrátil zraky od obrazovky. Bylo mu ze sebe špatně.

Kapitán Freston jej zastavil, právě když se chystal odejít z můstku. Měl v obličeji zaražený výraz. „Stala se podivná věc, pane," oznámil.

„Pokračujte."

„Ten konvoj s AM₂? No, tak podle komunikačního důstojníka se těsně před zásahem odehrálo podivné vysílání. "

„Jste si jist, že to bylo z té lodi?"

„Anopane. Sám jsem to dvakrát ověřoval. Zpráva byla kódovaná. Přirozeně."

„Kam byl ten signál vysílán?" zeptal se Sten.

„To je ještě podivnější, pane," odvětil Preston. „Několikrát jsem osobně ověřil souřadnice. A pokaždé jsem došel ke stejné odpovědi."

„To jest?"

„Nikam, pane. Signál byl vysílán nikam."

KNIHA DRUHÁ

JEDOVATÝ PĚŠÁK

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Stenův drtivý úder na Dusable zastihl Věčného Císaře zcela nepřipraveného. Jak Sten doufal, ocital se stále v reaktivní pozici a soustředil svou energii k ohromnému honu na bandu rebelů.

Když do Arundelu probleskla zpráva o útoku, Císař okamžitě přešel do stavu maximálního vypětí. Byli svoláni vojenští a političtí pobočníci. Celé flotily byly odkloněny ze svých drah, aby hlídaly další skladiště AM₂. Diplomaté byli stahováni ze svých postů a vysláni napříč Říší, aby zajišťovali chabá spojení.

Úsilí směřující k polapení Stena bylo několikrát zdvojnásobeno.

Než však Císař nařídil všechny tyto akce, zavedl největší informační embargo v historii své vlády. Po celé Říši dostali výkonní ředitelé zpravodajských korporací zprávu: až do odvolání se nesmí ani slovem zmínit o Dusable ani o Cairenes.

Císařovi emisáři se ani neobtěžovali sdělovat, jaké tresty mohou následovat, pokud bude tento výnos porušen.

To ponechali na fantazii kapitánů zpravodajských korporací.

Mezi rozkaz a jeho naplnění však vstoupil jeden krátký okamžik.

Žurnalistická země nikoho...

„Toto je Ranett v živé reportáži z Dusable.

Dnes byla Věčnému Císaři zasazena krutá rána, když stále unikající rebel Sten podnikl nečekaný útok proti Císařovu nejdůležitějšímu spojenci.

Při jedné bleskové akci Stenovy síly zničily životně důležitý sklad AM₂ spolu se zásobou AM₂, jež by podle lokálních zdrojů vystačila na dva E-roky. Útok následovala ničující série chirurgických zákroků proti klíčovým vojenským a transportním zařízením.

Vysocí představitelé Dusable říkají, že potrvá deset nebo více let, než budou tato zařízení zrekonstruována... pokud se tak vůbec stane.

Očití svědkové útoku vypovídají, že se Stenovy jednotky podle všeho snažily předejít obětem v řadách civilistů. Ztráty v řadách civilistů jsou hlášeny jako extrémně minimální.

Přesné útoky evidentně trvaly jen několik hodin, ale za tu dobu, říkají zdroje na Dusable, byla kdysi prosperující přístavní planeta efektivně eliminována jako klíčové dopravní a skladovací zařízení.

Vzniklá škoda - kterou experti odhadují na několik trilionů kreditů - může mít ovšem mnohem větší dopad na Říši jako takovou.

Vysoce postavené zdroje tvrdí, že Stenova razie nejvíce ze všeho poškodila Císařovu prestiž. Mnozí spojenci, dodávají, mohou začít zpochybňovat Císařovu schopnost chránit své přátele proti podobným činům.

Jeden zdroj dokonce řekl, že ponížení, jaké Císař utrpěl, se podobá souboji David versus Goliáš a že -"

Ranett se vzdalovala, jak se její obraz na monitoru rozpadl ve zmatek rušivých signálů. Z reproduktorů se ozvalo ječení velmi silných rušiček.

Zbytečně se nezdržovala popisem toho, co se stalo. V podstatě se podivovala, že její vysílání mohlo tak dlouho běžet. Doufala, že v nejlepším případě se podaří dostat několik grafů na světlo dřív, než Císařovi cenzoři zatáhnou závěs.

Ranett zadala příkaz, který poslal její malou loď plnou rychlostí pryč z lesíka poblíž dusableského hlavního kosmopřístavu, jež se momentálně nacházel v troskách. Plavidlo byla vlastně luxusní jachta, kterou vypáčila z nějakého obchodníka, který jí dlužil velkou laskavost za to, že jeho jméno vynechala ve své vidové sérii o zotročování námezdních dělníků.

Ve skutečnosti však její nečinnost nebyla žádnou laskavostí. Nedostávalo se jí rozhodujících důkazů, aby toho parchanta přitlačila ke zdi. Byla to ztracená příležitost, které vždy litovala. Ale tato nespravedlnost bude nyní napravena, až imperiální agenti hledající Ranett zaklepou na jeho dveře s registračními čísly jeho jachty.

Ranett se v duchu smála nad náhlou mizérií, kterou si ten idiot beztak zaslouží. Poté si pospíšila, aby co nejrychleji vypadla z Dusable. Nyní musí jít pěkně k zemi. Tak jako to dělala předtím, v období rady důvěrníků a její vlády teroru.

Tam zůstane, dokud se situace nezchladí. Nedělala si žádné iluze. Bylo velmi pravděpodobné, že se bude muset nějakou dobu skrývat.

Jak se loď odlepila od gravitace Dusable a zamířila k první zastávce Ranettina složitého únikového itineráře, přemýšlela o reportáži, kterou právě dopsala.

Bohužel v ní nikdy nebude moci pokračovat. Z jejího pohledu to bylo téměř jistě pootevřené okno do největšího zpravodajského příběhu v sáhodlouhé, zmučené historii Říše.

Většího než zavraždění Císaře. Většího než jeho návrat. Většího než kterákoliv válka.

Věčný Císař, pomyslela si, možná právě potkal sobě rovného soupeře. To, co dřív bylo zcela nemožné, nyní dostalo příděch jakés takés pravděpodobnosti.

Romantická stránka Ranettiny otrlé žurnalistické duše se podívovala, co by se stalo, kdyby Sten nějakým záhadným způsobem tento souboj vyhrál.

Vládl by pak namísto Císaře on? Velmi pravděpodobně ano. A pokud by to tak dopadlo, stal by se tou mýtickou bytostí, kterou vyplešlí učenci nazývají „osvícený vládce“?

Dej si pohov, Ranett, zavrčela sama na sebe. Žádní kladasové a křiváci neexistují. Jen ti, kteří tam jsou. A ti, kteří se tam chtějí dostat.

Není šance, že byl tenhle Sten nějak jiný než všichni ostatní.

Při první příležitosti, která se mu naskytne, nás vezme u huby.

Avri byla přesvědčena, že již mnohokrát v životě zažila nefalšovaný vztek. Ale nic z jejích nesčetných zkušeností s mocnými ji nepřipravilo na tvář Věčného Císaře.

Měl zsinale bledou pleť, čelo se mu krabatilo zadržovaným hněvem. Oči v důlcích přelétaly sem tam jako velcí dravci, sledující svoji kořist.

Nejhorším ze všeho byl jeho orlí škleb.

Druhou nejděsivější skutečností byl jeho naprostý klid.

„Toto je čas pro chladné hlavy,“ oznámil Císař svému nastoupenému štábu. „Hysterie ještě nikdy nepomohla krizi. Musíme k našim problémům přistupovat tak, jako by šlo o rutinní nepříjemnosti.

A teď k věci... Avri? Jaká panuje nálada v parlamentu?“

Avri sebou trhla, nervy na pochodu z toho, že byla oslovena jako první. Rychle se vzpamatovala. „Není dobrá, Vaše Výsosti. Tyrenne Walsh se samozřejmě musel urychleně vrátit domů.“

„Samozřejmě,“ řekl Císař, zachovávaje ten podivně mírný tón.

„Nikdo nic neříká otevřeně... ale zaznamenala jsem četné změny postojů mezi vašimi spojenci. A spoustu konverzací s řadovými poslanci.“

„Já je zkrotím,“ prohlásil Císař. „Ostatně, ke komu by mohli přeběhnout? Ale chápu, co naznačuješ, Avri. Vypracuju nějaké programy, abych jim narovnal páteře.

Mezitím je zahrň zprávami o mém znepokojení. Hluboce polituj všeho, čeho myslíš, že je třeba politovat. Slib jim spoustu vojáků. Spoustu praktické podpory. Ach, ano. Sděl jim něco ve smyslu, že Sten bude každou minutou předán spravedlnosti, nebo tak něco.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odvětila Avri. „Ale... kromě Stena... jim dělají hlavu hlavně dodávky AM₂. To, že je situace špatná, říkali už předtím, než Sten udeřil. Ale nyní... nevím... Pokud jde o budoucnost, jsou dost nabroušení.“

Věčný Císař znovu našpulil rty jako nějaký zobák. „O AM₂ se postarám. A to je slib, se kterým můžou počítat. Vlastně,“ - Císař ukázal na své osobní komcentrum - „před necelými patnácti minutami jsem uvedl do pohybu nové zásobovací konvoje. První z nich by měly brzy dorazit.“

„Ano, Vaše Výsosti. To jistě všichni moc rádi uslyší.“

„Poyndexi?“

„Pane!“

„Vysílání té Ranett... Někaké progy o tom, kolik z mých poddaných to ve skutečnosti slyšelo?“

Poyndex se snažil ze všech sil nedávat najevo, že se mu neskutečně ulevilo. V souvislosti s tímto klopytnutím čekal hromy blesky. Přesto jej však mužovo klidné chování děsilo stejně jako Avri.

„Anopane,“ odvětil. „A zprávy jsou v tomto směru stejně neurčité, Vaše Výsosti. Ačkoliv škoda z počátečního vysílání nebyla zdaleka tak silná, jak jsme se obávali.

Pouze nějakých šest procent diváků, kteří byli v tom okamžiku k dispozici, bylo v té době naladěno na tento pořad. Velký problém je snad jen v tom, že kopie její reportáže jsou nejžhavější věcí, o které kdy kdo na černém trhu slyšel.“

Císař mávl rukou, zdánlivě bez zájmu.

„Oukej. Takže ven se dostaly nějaké pirátské kopie. To ale nemohlo zasáhnout víc než další tři nebo čtyři procenta diváků.“

„Přál bych si, aby to byla pravda, pane,“ řekl Poyndex. „Skutečné číslo se ale blíží spíše dvaceti procentům. .. první den. Poté - jejich žargonem řečeno - došlo k téměř okamžitému průlomu.“

Poyndex se odmlčel a těžce polkl svá následující slova.

„No, ven s tím,“ pobídl jej Císař.

„Anopane... Eh... Odhadují, že během dvou E-týdnů shlédne Ranettinu reportáž více než osmdesát procent populace Říše.“

Od Císaře absolutní mlčení. Poyndex a ostatní bytosti se třásli, jak čekali na pravděpodobný výbuch vzteku absolutního vládce vesmíru. Ten však na mučivou dlouhou chvíli setrval v naprosté tichosti. Jako kdyby se radil s nějakými démony ve svém nitru, pomyslel si Poyndex.

Císař se ošil ve svém křesle. Přinutil se k chabému úsměvu.

„No, to nejsou právě nejružovější zprávy, to připouštím,“ řekl. „Nicméně, jak jsem řekl již na začátku této audience, to není doba, kdy bychom se měli upínat k negativům. Pokud budeme jednat klidně a zodpovědně, tahle krize brzy sama pomine. V minulosti jsem se již v podobné situaci ocitl. A vždycky to končí stejně. Moji nepřátelé jsou mrtví nebo je zachvátí totální chaos. Moji poddaní velebí mé jméno.“

Císařovy oči přejely po malém zástupu v síni. „Samozřejmě, že mezitím bude prolito velké množství krve. Tak tomu vždycky bylo a vždycky bude.“

Zarazil se. Jako kdyby zapomněl na jejich přítomnost. Nepřítomně sáhl do zásuvky svého stolu. Vytáhl láhev skotské a nalil si. Napil se. Evidentně o něčem přemítal.

Poté znovu promluvil. Velmi rychle. Hovorově jako kdysi. Ale neoslovoval lidi nastoupené v jeho místnosti.

Vypadalo to spíše, jako kdyby si povídal s pár starými přáteli. Avri to k smrti vyděsilo. Stejně jako ostatní stála naprosto nehnutě. Instinktivně věděli, že není vhodná chvíle, aby na sebe upoutávali pozornost.

„Za Stena viním sám sebe. Co jsem si moh myslet? Od chvíle, kdy mi ho Mahoney představil, jsem byl přesvědčen, že vidím mladýho kluka s neuvěřitelným potenciálem. Potenciálem v mých službách. Měl jsem upozorovat jeho velkou vadu. A tou vadou byly ambice.“

Zajímavý, že člověku něco takového uteče. Protože tu mluvíme o ambicích, který daleko přesahují jakoukoliv normu. Jo. Teď je mi to jasný. On celou tu dobu usiloval o můj trůn.“

Věčný Císař usrkl svou skotskou. „Ano. To všechno vysvětluje. Sten je naprostej šílenec. A byl šílenec od samýho začátku.“

Krátce upřel zraky na Poyndexe. „Myslím, že tím se všechno vysvětluje, co vy na to?“

Poyndex se nedopustil té osudné chyby, aby zaváhal. „Naprosto jasně, Vaše Výsosti,“ sršel horlivostí. „Sten je naprostý šílenec. To je jediné možné vysvětlení.“

Věčný Císař nepřítomně přitakal. „Předpokládám ale, že si svý činy dokáže obhájit. Jen málo bytostí si o sobě chce myslet, že mají zlej úmysl... On si pravděpodobně myslí, že tím šílencem jsem já.“

Očima přelétl k Avri. Stejně jako Poyndex ani ona neklopýtla. „Jestli si to myslí, pane,“ řekla, „pak musí být šílený.“

Opět nepřítomně přitakání. „Samozřejmě, jeho pohled nějakým způsobem osloví i veřejnost,“ dodal Císař. „Třebaže omezeně.“

„Velmi omezeně... pokud vůbec,“ přispěchal s odpovědí Poyndex.

„Nu což,“ shrnul to Císař. „Špatná ekonomika vždycky z monarchových poddaných vždycky vytáhne to nejhorší.“

Ledový smích.

„Zajímavý, že v každý době přetrvává názor, že období hojnosti je normální. A těžké časy, že jsou nějaká anomálie. Obvykle způsobené vládcem znepřáteleného státu.“

Císař do sebe obrátil svoji sklenku. „Ve skutečnosti je to přesně naopak. Většinu doby... pro většinu bytostí... je život hotový peklo.“

A nám - vládcům - dělají ještě větší peklo za to, že je tak nějak opouštíme.“

Císař zvedl svůj ptačí zobák na Avri. „Ale byla by to špatná politika odkrývat jim tahle fakta.“

„Souhlasím, pane,“ řekla. „Sliby jsou vždycky lepší než zápisník plnej negativ.“

Pokynul jí, aby přistoupila k jeho boku. Učinila tak. Jeho paže se k ní vyplížila, ovinula ji a přitáhla si ji blíž. Začal ji pomalu hladit. Avri zčervenala. Ale nikdo si toho neodvážil ani všimnout. Viseli očima na Císaři, který pokračoval.

„Takže... na vládce je vyvíjen obrovské tlak, aby zařídil nemožný," Avri se oklepala. Bylo to strachy, ne touhou, jak jeho hlazení začalo být intimnější.

Trpké Císařovo zasmání. „A... kdybysme klopýtli, je to vládce, na koho padá všechna vina... Naši poddaní nás opustí."

Císař zavrtěl pochmurně hlavou. „Ale pro monarchu není dobré, aby lpěl na takových věcech. Jinak... ho jeho poddaní doženou -"

Zastavil se a zíral do prázdna. Poté jeho oči znovu ožily. Vykřikl: „Bože, kéž by mí poddaní měli jediný hrdlo. Bez váhání bych ho podříznul."

Všem přítomným poskočilo srdce. Poyndex se přistihl, jak zírá do Císařových očí jako přikovaný, příliš vyděšený, aby se do nich díval, avšak příliš vyděšený, aby odvrátil zrak.

Poté si uvědomil, že jej Císař nevidí. Měl prázdný výraz, myšlenky obrácené do sebe. Otočná židle zaskřípala, jak se Císař odvrátil a zvedl zraky k Avri.

Zničehonic ji stáhl k sobě na klín. Prsty se sápal po zapínání jejích šatů. Avri se instinktivně kroutila, aby mu jeho úsilí usnadnila.

Poyndex horečnatě pokynul celému štábu. Velmi tiše se vytratili ze síně. On byl posledním odchozím.

Ale ještě než byl bezpečně venku-

„Poyndexi? "

Otočil se. Avri se nahá rozvalovala v Císařově klíně.

„Anopane."

„To přání ode mne nebylo příliš originální," řekl Císař. Nepřítomně jezdil Avri po holé kůži.

„Pochází od jednoho mého dávného kolegy... hodně dávného." Jeho prst se zastavil uprostřed cesty. Štípl do měkkého masa.

„Jmenoval se Caligula."

„Anopane."

„Dle mého soudu velmi zlý vládce. Samozřejmě, že neměl hlavu na peníze. Ale v mnoha směrech byl velmi talentovaný. Bohužel, historikové mají tendenci zabývat se jeho osobními návyky."

Jeho štípanec se zaryl hluboko do Avriina masa. Mezi rty jí unikl slabý bolestný sten.

„To je hrozně nefér," poznamenal Císař.

„Anopane."

Císařovy oči spočinuly na Avri. Na Poyndexe docela zapomněl.

„Báječné," řekl Císař.

Poyndex rychle vycouval a nechal dveře, aby se za ním zasunuly. Ještě než se tak stalo, uslyšel Avriin výkřik.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

CAL'GATA, pan Tangeri, ječivě zapískal a prolomil tak dlouhé ticho, které viselo v síni, zatímco zvažoval Ecova slova. Pískot signalizoval pobavení a zájem.

„Chápu," pokračovala bytost, „proč tak pečlivě volíte své slova. Bylo by velmi snadné zaměnit jejich význam a vysvětlit si vaše slova jako velmi decentní dotaz, zdali jsou Cal'gatové v nějakém směru nespokojeni s Říší, takovou, jak ji Císař po svém návratu rekonstituoval."

„Naštěstí," odvětil Ecu, „vím, že nehovořím s bytostí nižší inteligence, takže nemám žádné obavy, že by došlo k nějakému mylnému výkladu."

Tangeri znovu zapískal, pan Ecu zavrtěl svými tykadélky, čímž i on vyjadřoval ocenění tohoto šermířského souboje, který již trval bezmála dvě E-hodiny. Je to škoda, pomyslel si občas Ecu, že ze všech těch kratochvílí, které Ecu shledával intelektuálně stimulujícími, se Tangeriho černobílý kožich ježil nudou; a Tangeriho vlastní zábava, jako například topologické rovnice čtvrtého stupně, mapující předpokládaný vesmír, obsahující osmou a devátou dimenzi, Ecu považoval za intelektuální onanii.

Jediný společný zájem, kteří ti dva měli, byla jemnost diplomacie. Oba však věděli, že ve skutečnosti pouze baví přitele: v opravdovém „utkání" by se nic takového nekonalo.

Důvodem, proč měli Manabiové před Tangeriho rasou přednost jako diplomaté Říše, byl jejich vrozený pacifismus a neutralita. Cal'gatové, pokud viděli výhodu pro svůj druh, neviděli problém v účasti, i když to znamenalo brodit se po zuby v krvi.

„Pokud správně rozumím vaší předešlé zmínce," navázal Tangeri, „vyslovil jste jméno toho člověka, Stena. Dále jsem vyrozuměl, že jeho donkichotské gesto, kdy zamával svým přirozením na Říši, bylo vážně míněno."

„Vaše chápání se příliš neliší od toho, co jsem řekl," odvětil Ecu. „Prosím, pokračujte."

„Velice romantické. Jedna bytost proti celé Říši. Nebo se to tak alespoň jeví. Víte, nedávno jsem si na základě dat, které jste mi tak laskavě hodlal postoupit našimi tajnými kanály, provedl nějaké analýzy. Údaje, které mám na mysli, se týkají zejména té zábavné situace, že Říše ničí sama sebe. Máte velmi ojedinělou schopnost syntetizovat fikci."

Oba diplomaté dobře věděli, že sebevražedný trysk Říše ke své zkáze vůbec žádnou fikcí není.

„Jak jsem již řekl, tak trochu jsem vaše údaje rozvedl. Zcela v intencích duchovního cvičení, které jste vytvořil. Dám vám abstraktní shrnutí, jestli si přejete."

V krátkosti, za správných okolností, které jsem předpokládal, je doopravdy možné, aby jedna bytost - jako například tento zbojník Sten - otřásla Říší v základech. Pokud by Říše nebyla schopna správně reagovat na tento minoritní stimul, není nemožné, že by došlo k situaci s mnohonásobnou zpětnou vazbou a že vzniklá oscilace, pokud by pokračovala po nepřiliš dlouhé údobí, by celý systém mohla zastavit nebo - za maximálně příznivé situace a bez úspěšné protiakce - ho zničit."

„Velmi zajímavé."

Tangeri zmlkl a pohlídl si dlouhé obličejové senzory tlapkou osetou tykadélky. Seděl bez hnutí opřen o svůj ocas, jakousi tlustou, chlupatou a černobílou trojnožku. Tento nehybný stav dokázal v případě potřeby zachovat celé dny a hodiny.

„To je zajímavé," souhlasil Ecu. „A rád bych viděl vaše rovnice. Výhradně z hlediska jejich zábavné hodnoty, samozřejmě. Ale zmínil jste se o něčem, čemu jsem možná neporozuměl."

„Za to se velmi upřímně omlouvám. Zjišťuji, že čím jsem starší, tím více se dopouštím nesrozumitelných odboček a nepřesností."

„Ne," řekl Ecu. „Mluvil jste zcela jasně. Jen by mě moc zajímalo to, co jste obecně nazval 'příznivými podmínkami'. Pokud byste mohl být specifičtější."

„Těch jsem předpokládal mnoho," řekl uhlazeně Tangeri. „Zřejmě nejoslnivější byla, kdyby tento Sten vytvořil tajné spojení s jinou rasou, s takovou, která obvykle zachovává nebo se snaží zachovat neutralitu, pokud jde o celoříšskou politiku."

„Eh?" podivil se Manabi, jako kdyby chtěl Tangeri odhalit, že jsou Manabiové na Stenově straně. Ne. Ne, on by se sotva pyšnil konáním něčeho, co bylo pro Cal'gatu tak zřejmé - Ecu udělal vše krom toho, že by na stožáru vyvěsil vlajku se Stenovým emblémem.

„Ano. Dále jsem si vybavil velké místo. Poněkud válečné."

Pan Ecu se vznášel zcela nehnutě.

„Rasa, která byla také k Císaři loajální v dobách Tahnských válek a která zachovávala

nepřívětivou neutralitu v období mezivládí."

Tak to by bylo! Právě z tohoto důvodu podstoupil Ecu dlouhou cestu na tento svět v naprosté taji.

„Hmm," odvětil Ecu. „Mohl byste k této své hypotetické rase dodat, že po Císařově návratu se jí dostalo sotva nějaké odměny za jejich loajalitu, možná proto, že hvězdokupa, kterou tato rasa ovládá, jakkoliv početná může být, se nachází daleko od srdce Říše?"

„Více než dvě stě padesát takových hvězdokup." Pan Tangeri prudce hvízdal a šermířský souboj skončil. „Některé z našich nejuznávanějších bytostí byly zavražděny radou důvěrníků. My jsme jich v dobách Tahnských válek ztratili dva miliony. A nyní jsme zapomněni. Naše příděly AM₂ jsou velmi přísně limitovány. Kdyby bylo možno spalovat v komorách hvězdného pohonu dřevo, zkoumali bychom to jako potencionální řešení.

Ano," pokračoval Tangeri, jeho pištivá mluva ztrácela na pronikavosti. „Císař nastavil a uzamkl řízení k srdci nějakého vzdáleného velkého slunce. Cal'gatové s ním ovšem tuto cestu nepodstoupí.

Spojte se s vaším Stenem. Tlumočte mu, co jsem tu dnes řekl. Chybí nám jen dostatek AM₂, abychom mohli vést válku. Zeptejte se jej, co potřebuje. Lodě. Bojovníky. Továrny. Cokoliv.

Cal'gatové jsou odhodlaní. A i kdybychom se pletli a tento rebel Sten prohrál, přičemž by celou Říši stáhl s sebou do stavu blízkého barbarství, bylo by to lepší než absolutní chaos, který je jedinou cílovou stanicí Císařovy cesty. To mu prosím také sdělte."

Dvě stě padesát hvězdokup zní jako obrovské množství, pomyslel si Ecu, když se vrátil na svoji loď, aby si odpočinul a připravil se na formální banket příštího dne, ale proti obří Říši, která se rozpínala přes mnoho galaxií, to nebylo více než pouhá kumpanie.

Nicméně to byl dobrý začátek.

Vznášel se vedle nástěnné police - kterou Manabi nazýval stolem - probíral se papíry, které mu kurýrní loď doručila, zatímco vyjednával s Tangerim.

Jakožto disciplinované stvoření se nejprve probral oficiálními kartami, ale oči mu neustále bloudily k malé hromádce, která byla osobní - karty od kolegů, přátel a jedné samicí rozmnožovací ex-partnerky. A ještě něco. Něco, co se lesklo.

Nedokázal déle odolávat.

Chapadlem vytáhl věc z hromádky a podržel si ji před očima. Malá karta na něj zablikala kaleidoskopem světla, barvy přibíhaly po povrchu karty ve vlnách.

Komerční poradenství. Něco takového měl čekat. Otázkou bylo, který obchodní subjekt zjistil Ecův privátní poštovní kód. Pohlédl na kartu pozorněji.

Zpáteční kód byl napsaný rukou. Marr a Senn? Ecu měl dojem, že si vzpomíná. Bývalí kuchaři imperiální domácnosti. Ecu na ně s láskou zavzpomínal. On, jako téměř každý, kdo se s těmito celoživotními milenci setkal, byl dvěma Milcheny okouzlen. Poprvé se s nimi setkal na formálním banketu a byl udiven nejen tím, že si dali tu práci, aby našli syntetické vzorky manabijské stravy, ale také aby zjistili, jaká „jídla" má Ecu v oblíbě. Byl také hostem na několika večírcích v jejich proslulé „světelné věži" v odlehle části Původního světa.

Ale proč by jej nyní kontaktovali? Pokud mu paměť sloužila, byli na zaslouženém odpočinku.

Dotkl se citlivých plošek.

Před ním se objevily dva malé hologramy.

Marr a Senn, mávající na něj tykadly.

„Posíláme vám náš nejsrdečnější pozdrav, pane Ecu," zanotovali, načež zmizeli. Takže jakási osobní reklama.

Zaválo k němu nějaké aroma. Aroma velké kuchyně. Nato se objevil malý hologram kouřícího podnosu. Zmizel. Další hologram, tentokrát stůl na banketu.

Ach. Evidentně znovu zahájili nějaké pohostinské aktivity a nepochybně si mysleli, že se Ecu nachází někde poblíž Původního světa a třeba by si přál jejich služeb využít.

Jak podivné, pomyslel si. Nemohou přece potřebovat další kredity. Zřejmě je k takovému rozhodnutí přiměla nuda života v důchodu.

Stůl zmizel a objevili se Marr se Sennem. Potvrdili, že jsou nyní opět k dispozici k přípravě pohoštění na zakázku. A nabídli mu-

Ozvalo se cinknutí. Ecu pohlédl na nástěnný chronometr a uvědomil si, že se opozdil.

Podíval se na čas trvání karty a byl udiven. Zbývalo ještě třicet E-minut. Co Marr a Senn udělali,

vyjmenovali mu kompletní menu a popsali, jak jsou jejich pokrmy připravovány?

Velmi podivné. Položil kartu na stůl. Neměl čas, aby si prohlédl celou zprávu. Již teď jej tlačil čas, který by měl strávit přípravou na Tangeriho sešlost.

Ale zarazil se, pozornost stále upřená ke kartě. Ne. *Stále* mu to nedávalo smysl.

Vskutku velmi, velmi podivné.

Ale již byl také *velmi* opožděn, pokud šlo o banket...

Snad později.

Konvoj klouzal hyperprostorem, osmnáct lodí s vojáky a pouhé dvě hlídkové lodě jako předsunutá eskorta.

Neměli tušení o dvou žralocích, kteří na ně čekali jen několik světelných minut v záloze.

„Jako hejno tresek," řekl Berhal Flue, velící důstojník rebelského torpédoborce *Aisling*, svému bratru Berhalu Waldmanovi na palubě *Aiofe*. „Oslepeni sluncem si to spokojeně šinou rovnou do sítě.

Nebo k harpunáři," opravil svůj příměr.

„Taktika, pane?" otázal se Waldman. Byl o jednu třídu podřízený Fluovi, navzdory stejné služební hodnosti berhalské armády.

„Jak jsme se dohodli," řekl Flue. „Zaútočte na ně a rozbijte formaci."

„Jeden průlet a zmizet?"

Flue zaváhal.

„Velmi pravděpodobně. Ale buďte připraveni na změnu."

„Pane? Myslím, že je velmi nepravděpodobné, že by byl takový konvoj téměř bez eskorty. Možná bychom mohli zůstat v úkrytu, dokud neproletí, a provést důkladné globální hledání, abychom se ujistili, že nás nečeká žádné nepříjemné překvapení, a potom na ně zaútočit zezadu?"

„Můj rozkaz zůstává stejný, Berhale," prohlásil Flue stručně. „Kdyby nás ucítili, mohli by se rozprchnout. Máme příležitost zaznamenat první velké vítězství pro vzbouřence. A navěky proslavit naše jména na domovských světech."

Waldman, jako většina Honjů, měl mnohem menší zájem o nějakou slávu, než o čestné přežití a o zisk, ale žádný další protest nevznnesl.

„Takže postup dle tvého časového plánu," řekl a odvrátil se od obrazovky.

Posádka *Aiofe* již čekala ve společenské místnosti na povely.

Lodní vteřiny odtikaly... a rozsvítila se nula.

Oba torpédoborce se rozlétli plnou rychlostí a „řítily" se dolů na konvoj.

Na palubě imperiálních lodí se rozvřeštěly alarmy a dvě hlídkové lodě prosvištěly mezi útočníky v zoufalém, třebaže statečném pokusu konvoj útočníků alespoň zpomalit. Byly okamžitě zlikvidovány.

To už byli vlci mezi ovci a „stádo" se rozprchlo všemi směry, zatímco je hledaly rebelské střely loď-loď. Jak se torpédoborce prosmýkávaly rozpadajícím se konvojem, oba zkušené kapitáni připluli se svými stroji dostatečně blízko k imperiálním lodím, aby mohla být do boje zapojena řetězová děla, ačkoliv jen na několik nanosekund.

Aiofe a *Aisling* vyčistily vzdálenou stranu konvoje.

Čtyři lodě s vojáky přestaly existovat; tři další dostaly zmrzačující zásah.

„Ještě jeden průlet," nařídil Flue. „Poté si přeberte individuální cíle a všechny je rozmetáme."

Waldman znovu zauvažoval o protestu. Nejenže to odporovalo zdravému rozumu, ale také Stenovu přímému rozkazu. Když je vysílal na jejich potulnou misi s instrukcemi způsobit co možná největší zmatek, bylo jim přímo rozkázáno, aby neriskovali. „Máte rychlé lodě," řekl Sten.

„Ale to vám nedává licenci vplouvat do náruče nějakému nebezpečí. My jsme jen Čtyři - bhorské jednotky se stále ještě formují a nejsou schopny boje. Bojujte tvrdě, ale vraťte se zpět!"

Než se Waldman stačil rozmyslet, zdali má něco říci, na obrazovce se objevila eskorta toulající se někde vzadu.

Čtyři lehké imperiální křižníky a jedenáct těžkých torpédoborců.

Honjské obrazovky se varovně rozblikaly.

Nebyl čas ani potřeba, aby Flue vydal nějaké rozkazy. Oba rebelské torpédoborce přešly na nouzový pohon a nastavily na svých palubních počítačích iracionální únikovou dráhu do předem určeného místa setkání.

Dělostřelci odpálili Kali jako zpětnou obranu.

A honjští kosmoplavci se modlili.

Jeden torpédoborec se proměnil v ohnivou kouli, když dostal přímý zásah Kali a před jednoho lehkého křižníku se vypařila.

Přesto modlitba nezabrala - nebo bohy, jež řídí tento sektor hyperprostoru, zajímala spíše jatka.

Imperiální lodě zahájily odvetný odpal.

Oba torpédoborce vyslaly velké hejno protiraketových střel. Ale bylo jich odpáleno příliš mnoho.

Waldmanovy bleskové postřehy: Obrazovka A: Imperiální Kali přibližující se k *Aislingu*... Fluova tvář na monitoru, oči vykulené... kvílení vzdálenostních detektorů.

A obrazovka s *Aislingem* zbledla, když byl paprsek přetát.

„*Aisling* zasažen, pane," oznámil Waldmanův palubní důstojník zcela bez emocí, jak k tomu byl vycvičen. „Moment... moment..."

Waldman jej ignoroval.

„Navigace! Orbita! Chci kolizní kurz do poslední hlášené pozice *Aislingu*."

„Pane!"

„Moment... moment..." zaintonoval palubní důstojník. „Čistá obrazovka. Po *Aislingu* ani stopy, pane."

„Děkuji, pane. Strojníci, velmi bych ocenil, kdybyste tam vzadu měli pár ukrytých pohonných jednotek."

„Střela se přibližuje," hlásí protiopatření. „Střet... sedm vteřin... protiraketové střely se nepodařilo zacílit... čtyři vteřiny..."

A *Aiofe* prolétla téměř dokonalým vakuem v místech, kde se nacházel *Aisling*. Téměř dokonalým, ale stále dost hustým nato, aby zmátlo navigátorku Kali, která ztratila kontakt se svou střelou a odpálila střelu manuálně.

Mimo. Imperiální důstojník v centrální navigační kabině suše oznámil, že *Aiofe* je stále nedotčena. Stále v plné rychlosti. Následovala další střela.

Ale na to již bylo pozdě. *Aiofe* s ocasem staženým mezi nohama předstihla první střely a potom i pronásledovatelské torpédoborce. Imperiální křižníky se ocitly daleko „za" ní.

Sedm lodních minut bojového času.

Imperiální ztráty: Dvě lehké eskortní lodě zničeny. Jeden těžký torpédoborec zničen. Čtyři transportéry s vojáky zničeny. Jeden lehký křižník neopravitelně poškozen. Jedna loď s vojáky opuštěna a bezprostředně po evakuaci odpálena. Jedna loď odvečena na lodní svět, poté vyřazena do šrotu. Oprava dalších dvou si vyžádá dlouhé měsíce.

Ztráty v řadách imperiálních kosmoplavců téměř patnáct set lidí.

Sedm tisíc vycvičených imperiálních vojáků mrtvých.

Proti.

Jednomu zničenému torpédoborci rebelů.

Dvě stě devadesát tři honjských rebelů mrtvých.

Skvělé vítězství Říše.

Sten vzhlédl od pamětní nóty mrtvých na *Aislingu*. Kriste. Byl moc rád, že z Berhala Flue byla mrtvola rozmetaná v nekonečném vesmíru, protože kdyby přežil, Sten by jej dal zastřelit.

Měl nutkání propustit i Waldmana a učinil by tak, kdyby si mohl dovolit ztratit i tak nepatrnou podporu, jakou mu honjské světy skýtal.

Namísto toho prohlásil mrtvé Honjy za mučedníky revoluce, oznámil, že nová bojová loď se bude jmenovat *Flue* a nařídil, aby kosmoplavci obou lodí obdrželi vyznamenání a tučné prémie.

Soukromě pak oznámil důstojníkům z *Aiofe*, *Victory*, *Benningtonu* a bhorským důstojníkům ve výcviku, že kdyby kdokoliv z nich dostal chuť hrát si na generála Kuribayashiho, mají mu to oznámit rovnou a on jim ušetří starost s probodáváním vlastních břich po projevu podobně sebevražedného a chrabrého odporu. Sten by jim tuto službu s radostí prokázal hned a nemusel by to nechávat na letní shon.

Zvláště důrazně to sdělil Bhorům. Ti měli velký zájem o sebezachování, jako ostatně každá obchodnická kultura. Ale byla tu záliba tohoto živočišného druhu v bojovém šílenství a Sten na nějaký čas nestál o další pamětní nóty.

Odložil ji stranou.

Znovu si probral svoji strategii. Je tu něco, co by mohl momentálně udělat? Domníval se, že ne. Rekruti z řad Cal'gatů brzy začnou tajně proklouzávat na Vlčí světy a Sten byl připraven na projevy

nevole, až začne bhorské veterány stahovat z jejich eskortních lodí, aby měl kde vycvičit nové kádry.

Stále potřeboval někoho, kdo by analyzoval Mahoneyho archiv. Nejprve uvažoval o Alexovi, ale baculatého Skota potřeboval mít mobilního v čele své rozvědky.

Nejhorší na osnování revoluce, pomyslel si, je nedostatek kvalifikovaného personálu.

To málo, co jej napadalo a co mohl logicky provést s ohledem na svá omezení, již bylo vykonáno, Samovolně se mu vybavil zvláštní obraz: obrovská koule do sebe zhrouceného materiálu ze srdce pulsaru, visící na laně, sebe jako skřítku, který se do ní snaží plácát pírkiem.

„Výborně“, pomyslel si. Napadá tě ještě něco povzbudivého?

Něco ano. Splasit někde Kilgoura a Cind a polknout s nimi trochu streggu. Vlastně dvě věci. Po chvíli Kilgoura vyhnat a alespoň měsíc ocucávat Cindiny prsty u nohou.

Trochu povzbuzen vyhledal své spolurevolucionáře.

Našel je, když si balili na cestu.

Cind mu vše vysvětlila. Možná mluvila za Bhory, ale ti byli motorem - vlastně spíš ničivou silou - který běžel převážně sám. Ve své další údajné povinnosti, dělat Stenovi tělesnou stráž, byla velmi dobře zastoupena Gurkhy.

Mimoto, najednou cítila, že se jí otevírají obzory, dokonce ještě předtím, než Otho použil svůj taktický manévr - a začala spatřovat určité omezení v existenci pouhého zabijáka a taktického velitele zabijáků.

Začala se zajímat o AM₂ a pravděpodobně našla unikátní způsob zkoumání, pokračovala Cind. Rada důvěrníků tuto hmotu velmi usilovně hledala a nic nenašla. Provedla průzkum - jak nejlépe to na dálku dovedla a aniž by měla možnost dostat se na Původní svět - veškerých stop, po kterých se vydali.

„Nejdřív, když mi ta holka řekla, co má v pácu,“ přerušil ji Alex, „mi to moc neštýmovalo, páč rada se vydávala jen samejma slepejma uličkama, takže sem nečul, proč by to měla dělat.“

No a potom mi samozřejmě Cind vysvětlila, že nejní lepší způsob, jak ušetřit čas, než vědět všechno, co tvůj předchůdce udělal špatně, takže nemusíš plejtvat časem duplikováním jeho marného úsilí.“

Cind pokračovala.

Počáteční pátrání nepřineslo nic zajímavého a ona si na chvíli myslela, že opravdu plýtvá časem. Potom ale v odtajněném přehledu posledních měsíců vlády rady narazila na informaci, že jmenovali speciálního energetického cara - s titulem sekretář pro AM₂. Jistého pana Laggutha, který zničehonic zmizel krátce po jednom setkání všech členů rady, o kterém se šušalo, že bylo narychlo svoláno, aby se vypořádali s AM₂ krizí.

„No a?“ podivil se Sten. „Pravděpodobně před ně předstoupil, ohlásil 'Já nic nemám,' a oni ho zařízli.“

„Možná,“ připustila Cind. „Ale nejprve byl vzat pod Kyesovo křídlo.“

Kyes. Ten ET specialista na umělou inteligenci, který také zmizel krátce poté, co rada pozvedla Poyndexe z jeho postu v čele jednotek Mercury do jednoho z křesel v radě samotné. Ani k tomuto zmizení nebylo žádné rozumné vysvětlení.

Sten to vlastně zjistil při vyšetřování rady jako takové. Objevil, že Kyesova rasa byla symbiotická a že inteligenci mu ve skutečnosti poskytoval jistý parazit. V určité době parazit došel svého konce a každý takový Grb'chev se proměnil v uslintaného imbecila. Kyes, který již tohoto věku dosáhl, byl pravděpodobně jednoho rána nalezen, jak zírá na okenní parapet a mumlá „Svítil sluníčko“, takže byl v tichosti a pod lékařským dohledem evakuován na svět pro dožívání smrtelně pomatených Grb'chevů.

„Možná,“ souhlasila s nevolí Cind. „Kult Věčného Císaře věří, že byl odnesen rovnou do svatých sfér, ať už to má znamenat peklo nebo nebe.“

Přesto zvaž, co se nám tu nabízí. Kyes, počítačový génius a jeho komplic, další specialista v oboru. Oba se zajímali o AM₂. Ach ano. Ještě jedna věc. Když se Kyes stal Lagguthovým rabínem, všechna data, která rada o AM₂ archivovala, byla odstraněna. I ta zmizela.“

„E-hm,“ řekl Sten a alarmy v jeho hlavě se rozezněly. „Myslím, že tvá zpráva je podvržená. Císař nechal ty složky někým vymazat - po svém návratu. A potom vpustil do oběhu dezinformační kartu, kterou používáš.“

„Může být,“ řekla. „Nicméně jsem na cestě na Lagguthův domovský svět. Jen abych tam položila pár hloupých otázek. Tedy pokud nemáš v úmyslu něco lepšího.“

Sten měl - ale jejich věci by to nijak nepomohlo, kromě pozvednutí jeho morálky.

„A ty letíš s ní?“ otázal se Alexe.

„Na to ti říkám jedno velký podělaný néééééé, jako že se Kilgour jmenuju. Já se jedu podívat na jícen. Nebo snad na Císařovo průdušnici.“

Ale to co ta holka říká, dává docela fajnovej smysl, Stene. A já sem použil stejnou taktiku. Až na to, že sem si rovnou trochu procvaknul Císaře. Pamatuješ se, jak sme byli v Altaji až po uši mezi teroristama? Jak si rád volal Císařovi a von ne a ne se ti vozvat? Když ten přiblíblej Iskra masakroval ty studenty? “

Na to si Sten vzpomínal velmi dobře. Neustále volal horkou linkou mezi velvyslanectvím a imperiálním palácem na Původním světě. Bylo mu řečeno, že Císař je indisponován.

„Vždycky jsem si myslel,“ řekl Sten, „že se mi jen vyhýbal. Z nějakého důvodu, který jsem nikdy neodhalil a od té doby jsem po něm ani moc nepátral.“

„Jo. Možná, že si s tebou Císař nechtěl pokecat, hochu. Ale já si dal tu práci a vověřil si to. Ještě pořád existují bezpečný zdroje na Původáku, když máš starý kámoše, kerý skončili u Kudlanek a přešli do Imperiálních komunikací, ne? A další, kerý vedešli do soukromejch bezpečnostních agentur.“

Vo tý době sem zjistil moc zajímavý věci, i když vo tom nejsou přesný časový údaje, Císař jel na Zemi. Bez jakýhokoliv ohlášení, bez fanfár.“

„Proč?“

„Neměl jsem dokonce ani teoretickéj náznak. Ale určitě tam nejel rybařit, když všude kolem něj padaly hovna do větráku. Určitě by nechtěl způsobit sebemenší provokaci.“

Ale zaslech sem takovou zvěst z mejch kanálů v Císařovo armádě. Asi ve stejnou dobu, kdy Císař vyjel na rybolov, byli někery hoši ze služby detašovaný na speciální služby u samotný imperiální domácnosti. Samý dobrý hoši. Hoši vod LEMu.“

LEM - likvidace explozivních materiálů. Experti na pyrotechnická protipatření likvidaci bomb. Proč by je Císař potřeboval na Zemi? Sten se na chvíli zamyslel, poté tiše přikývl. Nadešel čas propašovat někoho na Zemi a zjistit, co se tam ksakru stalo.

„Takže jedu,“ dodal Alex, když viděl přitakání. „Ačkoliv z toho nejsem nijak vodvázanej. Tam v tý hustý mlze čeka napadaj špatný myšlenky.“

Sten věděl, co má Alex na mysli. Sten tam kdysi zavítal s týmem atentátníků při pokusu o likvidaci rady důvěrníků u příležitosti jejího sumitu pořádaného nedaleko Císařova letoviska na řece Umpqua v provincii Oregon.

Z deseti bytostí v kontaktním týmu přežil Sten jako jediný. Všichni ostatní byli buďto dávní agenti od Kudlanek, Alexovi či Stenovi přátelé.

Po Vulkánu další místo se vzpomínkami zmáčenými krví.

„Hledáš něco určitého?“

„Nemam žádný stopy. Jen se tam budu poflakovat s nosem nahoru a se zadkem při zemi. Ptal jsem se pana Wilda, esli si na to můžu pučit ňákou loď a pilota.“

Pučil mi vrak a pilota, kerýho prohlašuje za svýho nejlepšího. Lidský dívče ménem Hotsco. Wild říká, že se přihlásila dobrovolně. Takže musí mít evidentně poškozenej mozek.

Taky že sem jí to řek. Pěkná, když má někdo rád kozatý, hubený holky s ouzkejma bokama a s pasem, že bys ho vobejmul jednou tlapou. Já se ale bojím, že bych moh začít bejt moc romantickej a zlomit takovou buchtu vejpuř. Ale vzhledem k tomu, že vypadá solidně, můžeme použít starou dobrou kamufláž zamilovanýho párečku. Esli teda někdo uvěří, že ta dlouhovlasá kočka s krásnejma očima může mít zájem vo bečku, jako sem já.“

Bhorská rozvědká bude v době Alexovy nepřítomnosti monitorovat jeho práci, a osobně jmenoval Marl, jeho agentku ve výcviku a bhorského policejního specialistu konstábla Paena, aby pokračovali v jeho osobním projektu, kontrašpionážním programu, který zahájil prostřednictvím nově získaného Hohna. Imperiální špion prohlédl, přesně jak to Alex říkal Marl, jen po několika cyklech strávených v útrobách jednoho z těch veselejších bhorských vězení.

„Takže všecho de tik tak jako hodinky. To mě trochu děsí, páč přece nejsme v ňákym hodinovým strojku.“

No, takže já padám. Má někdo z vás dvou přebu, dát mí hubana na rozloučenou? Zuby sem si čistil ne víc než před dvěma epochama.“

Sten mu namísto toho koupil skleničku na rozloučenou. Nebo dvě. Cind si také na jednu našla čas.

Hlasitě chmuřil nad streggem, že bohužel až teď objevil problém role pouhé figurky v čele. Přejde o

všechnu zábavu.

Cind ho poplácala po tváři.

„Je to jako v té staré písničce," řekla. „Jenom tam stojíš a vypadáš krásně/ a když se něco pohne, vystřelíš."

Jenom stojíš, pomyslel si Sten.

A to taky budu.

Ida také obcházela pravidlo správného vůdcovství číslo tři, podparagraf D: Snaž se, aby mezi tebou a místem, kam dopadají kulky, bylo hodně pěšáků. Sten rozhodl, že bude Rómy co nejdéle udržovat v povzdálí a použije je jako ty nejtajnější hlídky a podloudné přepravce malých útočných jednotek. Postupem času budou vyzrazeni - ale Sten doufal, že z obchodníků dostane maximální užitek dřív, než budou odhaleni jako Císařovi nepřátelé.

To, samozřejmě, znamenalo, že Ida neměla ani uvažovat o tom, že se bude účastnit jakýchkoliv operací.

Ida přišla s Velkým plánem, který Sten srdečně schválil. Neobtěžovala jej detaily jako například, kdo je agentem, který tuto „bombu" umístí.

Ida hodlala tu ďábelskou věcičku instalovat sama. Ti, kdo nikdy osobně nepoznali žádné Kalderashe, by si mohli myslet, že to je z romantických pohnutek, nebo že se snaží jít příkladem, či že chce zahojit stesk po službě u Kudlanek.

Realita byla samozřejmě docela jiná. Ida okamžitě spatřila příležitost obrovského zisku. Jon Wild tuto skutečnost pochopil téměř okamžitě.

A tak značně obézní žena v doprovodu svého falešného manžela dorazila na obchodní svět Giro. Jevilo se to tak, že on má peníze a ona hlavní slovo. Ale vzhledem k tomu, že přijeli s několika miliony v tvrdých kreditech, které přišly E-přenosem den po jejich příjezdu, se o jejich osobní záležitosti nikdo nezajímal.

Civilizace, ať již lidská či jiná, má sklony přijímat určité fikce. Jednou z těch nejvýhodnějších je, že jistiny - akcie, dluhopisy a podobně - skutečně souvisí s prosperitou vlády/korporace, která je vydává. Burza, Wall Street, Al-Manamah, Drks'lská soustava, všichni po celá století pracovali se stejným předpokladem.

Ida již před dávnou dobou zjistila, že dvě nejlepší pravidla v obchodování s jistinami jsou: (1) Vyhybat se moudrosti, a (2) Akciový kapitál není společnost. Její nearistotelský přístup k trhu jako pari-vzájemnému systému jí vydělal několik squilionů kreditů.

Jedním z velmi podivných faktů, které při svých periodických ekonomicko-rabovacích expedicích objevila, bylo, že Giro je jedním ze světů specializujících se na jistiny/finance, kde je umístěn i hlavní počítač celého systému.

Na veřejnosti však Idiným - a manželovým - důvodem, proč jsou na Giro, bylo, že namísto obchodování z některého burzovního střediska na jejím - nejmenovaném - světě dávala přednost možnosti být uprostřed veškerého dění. Ani to nebylo pro nikoho zvláště zajímavé.

Své velkolepé antré podnikli jednoho rána, právě když společnost Chinmil, Bosky, Trout & Grossfreund zahájila obchodování. Ida si společnost vybrala velmi pečlivě, ne kvůli její nezměrné velikosti a daleko roztroušené pobočky, ale kvůli tomu, že CBT&G prosluli svými „liberálními" interpretacemi imperiálních zákonů o cenných papírech. Ida věděla, že křiváka s bílým límečkem lze oblafnout nejsnáze. Je si příliš jistý tím, že je první, kdo přišel s podvodem, který provádí, a navíc je přesvědčen, že všichni ostatní, od policajtů až po kunčafy, jsou naprostí idioti.

Ida a Wild oznámili svůj záměr navýšit kapitálové jmění mimo jejich domovskou soustavu a zmínili se o objemu, ve kterém se chtějí pohybovat. Rychle byli předáváni od recepční k mladšímu obchodníku, staršímu obchodníku, až skončili u jednoho z partnerů, pana Boskyho osobně.

Ida předstírala, že uposlechla jeho rady, přistoupila k centrálnímu terminálu a začala nakupovat. A prodávat.

Přitom bez ustání něco hovořila:

„Pane Bosky, takže když dám na vaši radu a dám hodně na TransMig, nechám si to, co mám v Cibiniu, zvážím nové vydání v Trelawny... Jonathane, přestaň se vrtět, víme, co děláme... ach, ano, získat pět procent komunální správy Sowardu... vidíš ten kurz... to jsem jim mohla říct... dobrá rada, pane Bosky, jak jsem již řekla, zvažuji Trelawny, ačkoliv prospekt není ještě zdaleka hotový -"

Během půl E-dne totálně zamotala Boskymu hlavu.

Ida se v duchu ušklíbala - odhadovala, že kdokoliv tak podlý jako Chinmilův partner, bude schopen sledovat, pod kterou skořápkou je Idina hrachová kulička, nanejvýš tak den. Ale ona pokračovala ve svých průpovědkách, zatímco peníze létaly, sem tam, zpět a zase jinam.

Bosky měl nutkání říci té otravné ženě, aby odešla -ale všiml si, že během dvou obchodních dnů Ida zdvojnásobila své investice.

Začal jí naslouchat. Pozorně. A utrácet své a firemní peníze přesně podle toho, jak Ida investovala.

Samozřejmě že to, co Ida ve skutečnosti se svým kapitálem prováděla, bylo něco úplně jiného, než se Bosky domníval, ale trvalo by nejméně jeden cyklus, aby zmatení utichlo a Bosky mohl zjistit, kolik megakreditů ztratil.

Také si nevšiml toho, že Wild pod zástěrkou jejího nekonečného klábosení nerušeně ládoval program do centrálního počítače společnosti. První fáze. Trvalo to celý E-týden, než byl program přesně umístěn.

Té noci byla zahájena druhá fáze. Dlouho po půlnoci Ida s Wildem proklouzli ze svého hotelového apartmá do naprosto čistých a anonymních gravisaní, které zařídil Wild, a vznesli se do noci.

Následujícího dne dostala Ida z domova děsivou obligatorní zprávu. Laciný a hloupý nástroj, za který by ji při základním výcviku stahování vyhodili ze špionážní akademie. Ale obchodníci, navzdory svému vychloubání, že studují historii/špionáž/vojenskou strategii, ve skutečnosti nedělají nic jiného, než že si zapamatovávají vznosné fráze, aby své spolusedící na banketech přesvědčili, že jsou skuteční tygři.

Ida Bosky mu slíbila, že se brzy vrátí.

Odjeli luxusní linkovou lodí, kterou okamžitě opustili už při prvním přistání na planetě, kde sebrali jednu z Wildových lodí, která tam pro ně byla předem připravena. Poté dočista zmizeli. Dokonce i loď, již ke svému úniku použili, byla zcela vymazána a dostala nová registrační čísla, od motorů přes navigační zařízení až po trupy. To byla jen jedna kulturní specialita Rómů.

Dokonce ještě předtím, než vystoupili z linkové lodi, se dostavila třetí fáze, kdy byl aktivován zcela automatický program předem načtený do jedné z nejmenších poboček CBT&G vzdálené přes půl galaxie.

Všechny Idiny investice byly okamžitě převedeny na tvrdou měnu. A kredity E-přesunuty. Později vyšetřovatelé sledovali peníze na cestě několika pračkami, než stopa zmizela dočista.

Ida i Wild, oba dva již natolik bohatí, že si mohli pronajmout celé soustavy, ztrojnásobili své jmění. Vlastně vydělali tolik, že Idu téměř přepadl pocit viny, a tak postoupila Stenovi a Kilgourovi dodatečný balík, pouze pro rekreační účely. „Je opravdu skvělejší pocit," poznamenala Ida, „mít se dobře z práce pro správnou věc, nebo jak by se to mělo správně gramaticky stylizovat."

Druhá fáze se spustila před úsvitem, právě když se trh otevíral na další obchodovací „den".

A to doslova.

Šestadvacet malých, obzvláště jedovatých nukleárních náloží smetlo automatizované počítačové středisko - což znamenalo i hlavní počítač pro cenné papíry Říše -z povrchu planety. Nálože byly navrženy a vyrobeny Kilgourem, superšilným atentátníkem, ještě než se vypravil na svoji vlastní misi.

Celkové ztráty: jeden správce sítě, který usnul v jídelně, namísto, aby si odpíchl odchod a vydal se domů, plus hrstka hlídačů.

Nanosekundy poté se katastrofa roznesla po vidových a obchodních kanálech. Panika. Kdo... proč... co tím mohl někdo... jak mohl někdo... anarchie... zvěrstvo... proti pravidlům všeho...

Trh se propadl o stovky tisíc bodů. A následně se opět vzpamatoval, jak lidé postupně přicházeli k rozumu.

Nakonec to přece nebude tak hrůzné. Mají záložní počítače. A to zrudla, která může dokonce jen pomyslet na zničení skvělého výplodu civilizace, nemůže ani tušit.

Hlavní záložní počítač byl připojen on-line.

Spustil se Wildův program.

Jako první to spatřil mladší obchodník, který aktivoval svoji pracovní stanici. Obrazovka mu namísto grafu situace na trhu ukázala portrét mračícího se Věčného Císaře. Ve sváteční uniformě. Prstem ukazoval na úředníka. Syntetický hlas hřměl: „TVÁ ŘÍŠE TĚ POTŘEBUJE." Obraz zůstal na obrazovce dál a dál a obchodník zaklel cosi o podělaných politicích a podělaném - zarazil se, provinile se rozhlédl kolem, protože Interní bezpečnost již zahájila vyšetřování obchodní komunity, a

restartoval svoji stanici.

Restart aktivoval Idin virus a Říše znenadání chtěla *každého* a každý také v duchu klel, když se na jejich obrazovkách objevilo všudypřítomné antipirátské varování, a poté i *oni* restartovali...

.. .a virus se rozšířil zase o něco dál. Šířil se a rozrůstal se pořád dál...

.. .a záložní počítačový systém explodoval, ale ještě než se tak stalo, poslal virus do dalšího záložního systému.

Celá imperiální síť obchodu s cennými papíry zmizela v nenávratnu.

Trvalo téměř celý cyklus, než se první obchodní centra začala přibližovat normálu. První panická reakce správného kapitalisty je jít do zlata. Převést všechno na něco bezpečného.

Byly vydány příkazy - ale nemohly být vykonány. Několik burz bylo stále zavřeno. Banky vyhlásily prázdniny. Některé velmi bohaté korporace byly donuceny k bankrotu, jak se akcionáři začali zbavovat svých cenných papírů.

A naopak některé skutečně krvácející subjekty nejenže získaly prodloužení svého jepičího života, ale byly schopny zavést se jako úspěšné firmy. Obchodníci si dokonce občas museli vést *ručně* psané poznámky. Příkazy k prodeji či koupi byly předávány slovně a manuálně!

Sten byl docela spokojený. Zvláště proto, že Idin velký plán přinesl očekávaný konečný výsledek: investoři převáděli obligace na tvrdou měnu a vkládali ji do jistoty, kterou byl samozřejmě AM₂ podložený imperiální kredit a tyto kredity se stávaly dražšími tím, čím jich bylo méně. Na chvíli to vypadalo, že bez ohledu na množství kreditů, které imperiální bankéři vyhodili do oběhu, bude krach nezastavitelný. Nakonec však bezpečnostní finanční opatření zabralo a kyvadlo se zastavilo.

Ale skřítek máchl svým prčkem - a ta koule masy se pohnula. Bylo to otevření další fronty Stenovy totální války.

Sten se poněkud mrzutě připravoval na osamělou večeři a stále si připomínal, že nejlepší pomstou je živoucí peklo. Další kratochvíle, kterou jaksi přejal od Věčného Císaře.

Jeho jídlem byl podle popisu prostý pozemský sendvič. Jeho náplní byl steak z mladého vola.

Ale mohl by to také být Unikátní steak sendvič.

Během dne, ještě než jej pohltily všechny povinnosti, rozkazy a papírování, udělal tři diagonální řezy v tři centimetry tlustém kusu masa. Steak naložil do marinády - třetina extra panenského olivového oleje, dvě třetiny Guinnessu - toho báječného tmavého piva, se kterým se seznámil těsně před posledním osobním setkáním s Věčným Císařem - sůl, pepř a kousek česneku.

Nyní jej už pouze stačilo ugrilovat na dřevěném uhlí.

Vzal měkké máslo, utloukl lžičku sušené petržele, lžičku estragonu, lžičku tymiánu a lžičku oregana a vše do něj nasypal. Máslem potřel čerstvě upečenou večku, zabalil ji do fólie a dal ji do tepla.

Poté nakrájel cibuli. Spoustu cibule. Osmahl ji na másle a na paprice. Když se začala připalovat, zahřál ve dvoustěnném hrnci půl litru kysané smetany smíchané se třemi lžícemi strouhaného křenu.

Potom už ugriloval steak jen do té míry, než se přestal hýbat, diagonálně jej přeřízl, dal maso na večku, na maso cibuli, na cibuli kysanou smetanu a spáchal na sobě cholesterolu.

Jako přílohu si dal na tenko nakrájená zahradní rajčata s dresinkem z octa, olivového oleje, bazalky, jemně nakrájené pažitky a pivo.

Ozval se kom. Byl to Freston.

Ptal se, zdali je Stenův kom chráněný a zakódovaný. Samozřejmě, že byl. Freston mu sdělil, že právě dokončil zajímavou analýzu toho podivného signálu, který byl vysílán do prázdná lodí v čele konvoje s AM₂, když dorazil na Dusable a roboticky si uvědomil, že byl přepaden.

Sten se rozhodl čekat, dokud Freston neskončí, než se pustí do jídla a připomene mu, že již není komunikačním specialistou a technickým maniakem, ale bojovým vůdcem se svou vlastní lodí, a aby nechal své komunikační techy na pokoji.

Signál, pokračoval Freston, nebyl vysílán do prázdná. Byl vysílán na jednu mrtvou soustavu, někde mezi zapomenutém a ztraceném. Freston si dovolil půjčit jednu z bhorských elektronických výzvědných lodí, předělal její senzory na úroveň, na niž byl zvyklý jako člověk s přístupem k nejšpičkovějšímu zařízení říše, a poté ji propašoval do mrtvé soustavy.

Na jednom světě loď našla malou přenosovou stanici. Netroufl si nařídít přistání či pokus o jakékoliv elektronické zkoumání, neboť se domníval, že stanice bude past.

Začal vysvětlovat, co se domníval, že objevil. Sten žádné vysvětlení nepotřeboval. Freston vystopoval záhadný konvoj s AM₂ o jednu stanici zpět.

Sten z toho vyvozoval, že robotický konvoj by se objevil v této určité soustavě, svým původem ve stále neodhadnutelném místě, a dostal by pokyn buďto POKRAČOVAT, NEPOKRAČOVAT nebo ODVRÁTIT KURZ od přenosové stanice a v závislosti na signálu pokračovat buďto na Dusable, nebo do kteréhokoliv jiného AM₂ skladiště, pro který byl určen, či se vydat k sekundární destinaci...

Či množství dalších zajímavých možností.

„Je elektronická výzvědná loď stále v soustavě?“

„Pozitivní,“ odvětil Freston. „Nařídil jsem jí, aby zůstala ležet při zemi, všechny pasivní přijímače zapnula naplno a nepokoušela se o žádné aktivní sondování, aniž bych jim to přímo nařídil.“

„Probíhalo tam nějaké vysílání, když bhorská loď poprvé dorazila?“

„Není hlášeno nic.“

„A od té doby?“

„Technicky vzato ne,“ řekl Freston. „Nicméně, elektronická loď v poslední době hlásila zvýšené energetické záření ze stanice na všech délkách. Jako kdyby se stanice probouzela ze záložního režimu.“

Frestonovo rozjímání - a Stenova - byly zapomenuty.

„Je zařízení na průzkumné lodi dost dobrý, aby zachytilo další transmisi, jako byla ta, co jste vyslal z Dusable?“

„Snadno.“

„Jaká je to vzdálenost?“

„Mohl byste tam být za tři E-dny.“

Sten se zazubil: Freston svého šéfa znal. „Oukej. Je Aiofe připravena ke startu?“

„Ano.“

„Jsem na cestě. Řekněte pilotovi -“

„Waldman, pane.“

„Tohle je jeho velká šance zbavit se šmouhy za tu katastrofu s konvojem. Chci mít připraveny spojky pro napojení taklodí na Aiofe. A chci, abyste připravil kom na pevné lince mezi taklodí a torpédoborcem. Včera.“

„Předpokládám, že budete pilotovat taklod?“

Sten již chtěl přikývnout: *Samozřejmě*. Poté se zarazil. Ale no tak, hochu. Už takhle ti chybí zdravý rozum. Nebuď takový šéf.

„Negativní,“ řekl překvapenému Prestonovi. „Chci superelitního pilota - a dokonce mám kandidáta. Končím.“

Sten vyrazil ze dveří svého apartmá, ještě než se kom vypnul.

Gurkhovský strážník venku sotva stačil provést k počtě zbraň a Sten byl pryč, aniž by stačil zahlédnout mávnutí, které bylo odpovědí na jeho bleskové zasalutování.

Sten měl v jedné ruce pytel s helmou, postroj se zbraněmi - pistole, munice, čistící souprava, kukri - přes rameno a ruksak s proviantem na tři dny a s toaletními potřebami v druhé. Tři věci, které měl vždy na dosah ruky.

Ida mu neúmyslně byla příkladem.

Byl čas oškrábat starý rez.

Tři největší schopnosti, které musí mít každý diplomat, uvědomil si pan Ecu někdy před jedním stoletím, byly nebrat nic osobně, vždy se tvářit přívětivě, když mu při banketu naservírují to, čemu se obecně říká gumové kuře, a nejdůležitější ze všeho, přetrpět nudu.

Nejen nudu při dlouhých, vleklých konferencích, kdy se amatérští politici snaží nasbírat nějaké body, jako kdyby se vládnutí odehrávalo prostřednictvím debat, ale i při nekonečných hodinách cestování.

Ecu se podívoval, jak se vesmírné posádky, zvláště pak na hořákových lodích, ubránily před zešílením a jal se tento problém zkoumat. Četbou o vraždách, vzpourách a horších zvěstvech, zvláště na dlouhých linkách ještě před objevením hvězdného pohonu, zjistil, že se vůbec nenudili.

Nyní při své dlouhé cestě zpět z Cal'gatských světů, zvláště když se jeho loď musela nuceně skrývat, nabyl dojmu, že by se sám dokázal tak trochu vzbouřit, ačkoliv si neustále připomínal, že nuda není pocitem, který Manabiové znají, a že to, co pociťuje, nemůže být nic víc než podmíněná

reakce z těch všech dekad, které strávil mezi lidmi.

Přesto měl cosi, o čem slyšel hovořit jako o roupech.

Shlédl již všechny živovidy na palubě malé jachty, přečetl každou dostupnou knihu, sepsal tolik hlášení a progů, že se to ani nedalo spočítat, a přesto se stále nacházeli čtyři lodní dny od Seilichi.

Nakonec ho nuda přivedla zpět k Marrovi a Sennovu letáku.

Už se na něj chtěl podívat dříve, ale upustil od toho. Myslel si, že laskominy, které ti dva Milchenové dokáží uvařit, budou poslední kapkou, zvláště když ten vrah na jachtě servíroval takové blafy.

Nyní se domníval, že to vydrží, když mu do požití nějaké normální stravy chyběly už jen čtyři dny.

Znovu stiskl citlivé místo a znovu se před ním objevili Marr a Senn a oslovili jej jménem. Znovu se k Ecovým tykadýlkům vznesly ty libé vůně.

A znovu obě bytosti oznámily své hostitelské služby a začaly představovat menu.

Ecovy smysly se rozechvěly. Problém. Menu bylo představováno ledabylým tónem, jako kdyby byli Marr a Senn do tohoto nového podniku donuceni zoufalou ekonomickou situací. Ale tak to nemohlo být. Snad-

Oba hologramy se zastavily. Marr a Senn na sebe pohlédli.

„To by bylo dost pro každého, kdo má něco na práci, aby se začal nudit," řekl Marr.

„V to můžu jen doufat," dodal Senn. „Pane Ecu, potřebujeme vaši pomoc. Jsem přesvědčen, že jste to právě vy, kdo se na to díváte, a ti ostatní -"

Otrásl se a nahrbil, jako kdyby jej zasáhl póry v ledového větru. Marr k němu přistoupil, aby jej ukonejšil.

„- ti ostatní," pokračoval, když se vzpamatoval, „to nevidí.

Máme problém. Potřebujeme se spojit se Stenem. Nejsme si jisti, zdali víte, kde se nachází, a jediný důvod, proč to posíláme, je, že jste spolupracovali na tom tribunálu za zlých časů vlády těch děsivých pěti bytostí, jejichž jména nehodlám vyslovovat.

Toto je naše jediná naděje. Potřebujeme, aby nám Sten pomohl. A ještě někomu dalšímu. Nemohu zmínit jméno té bytosti. Ale vzkazte Stenovi, že ta bytost je někdo, na koho si určitě vzpomene. Řekněte mu, ať si připomene večírek a to, co následovalo po něm. V zahradě. Černá koule proti měsíci, která se objevuje pouze třikrát za rok. Ta bytost si to pamatuje dobře.

Když si Sten vzpomene, vzkazte mu, že ta bytost je v ohrožení. Že ji honí Císař. My -"

Marr jej přerušil.

„*Doslechli* jsme se, kde ta bytost je. A pokud se Císař dozví o našem zjištění, bude honit i nás. Neznáme přesné místo, kde se tato bytost nachází. Máme pocit, že možná právě teď je na ni tam někde venku chystána síť bytostmi, které nám chtějí ublížit. Pokud s tím ten rybář nepřestane, dříve nebo později do ní chytí i nás."

Bytosti se k sobě přitulily a zarytě mlčely.

„Nebudeme říkat víc," uzavřel po drahé chvíli Senn. „Povězte Stenovi o našem problému. Zeptejte se ho, zdali může pomoci. On ví, kde nás najde. Nemáme žádné návrhy.

Ale... tohle mu řekněte. Řekněte mu, že nesmí riskovat všechno. Říkáme to my a říká to i dotyčná bytost. Pokud by měla pomoc ohrozit jeho křížáckou výpravu, nesmí se o ni pokoušet.

Sten *nesmí* být poražen."

Superelitní pilot Hannelore La Ciotat se podivila - do té míry, do jaké se může podívat někdo v profesi, kde dva nezbytně nutné předpoklady jsou neschopnost mluvit, aniž by dotyčný mával rukama, a zabývat se budoucností pouze v rovině toho, co bude večer v důstojnickém klubu k večeři - proč se vlastně přidala k téhle rebelii.

Nikdo krom jejích pilotních kolegů nevěděl, že byla Stenovým pilotem, když ze zálohy zaútočil na admirála Masona a *Caligulu*. Ale i kdyby ji obvinili, pravděpodobně by vyvázla s tím, že to udělala ve strachu o vlastní život v důsledku neuposlechnutí jeho rozkazu. Namísto toho se stala jedním z prvních pilotů taklodí, kteří se přidali na Stenovu stranu.

Smířila se se třemi důvody: Za prvé, Říše pro ni představovala sádelnaté starší důstojníky, kteří nikdy nepochopili taktickou důležitost nacvičování průletu pod každým mostem na hlavním světě její domovské soustavy rychlostí mach, důstojníci, kteří jednoho dne budou trvat na tom, aby zaparkovala svoji loď a začala pilotovat kancelářský stůl. Za druhé, Sten byl sám pilotem a mluvil její řečí. Za třetí, u rebelů nalétá mnohem více bojových hodin, než kdyby zůstala u monolitických

imperiálních jednotek.

Čtvrtému důvodu se bránila, protože ten zněl A proč sakra ne, protože ten jen potvrzoval, že pilotům často chybí jakýkoliv rozum, o tom zdravém vůbec nemluvě. Zvláště pak pilotům taklodí.

Naslouchala Stenovu brífinku na palubě *Aiofe* s jistou dávkou skepse, což Sten pobaveně zaregistroval.

„Máte nějaké otázky, poručíku? Promiňte, kapitáne. Mimochodem, gratuluji k povýšení.“

La Ciotat pokrčila rameny. Víc hvězdiček na rameni znamenalo jen víc kreditů do klubu, protože piloti seržanti i admirálové stále létali na stejných strojích.

„Naposledy, když jste přišel s velkým plánem,“ spustila, jak nejtaktněji dovedla, což znamenalo ne příliš, „bylo to 'Hej, Hannelore, pojd', přepadneme spolu bitevní vagón'.“

Neskonalá pitomost, vážně, pitomost, ale my jsme tomu idiotovi vpadli do boku a prošlo nám to. Teď to chcete zkusit znovu, akorát že ve větším. Jestli tomu správně rozumím, tak má taklod' podporovaná jednou bídou neimperiální plechovkou zaúto -"

Sten ji přerušil. „*Aiofe* je tam jen proto, aby nás z té díry odvezla. Při tom bum-bum-bum tam nebude.“

„Ještě báječnější. Jeden prcek, bez podpory jedné bídne neimperiální plechovky má vyrukovat na celý konvoj, konvoj vezoucí nejcennější zdroj energie, jaký Říše má, a vy si myslíte, že svoji misi splníme?“

Sakra. Já pochybuju, že se nám podaří odbelhat pryč, natož pak provést to, co máte v plánu. Kdo se postará o eskorty?“

„Žádné tam nebudou.“

„Ho-hó. Vy jste mě asi neposlouchal... mimochodem, jak vám to zase do háje říkám? Pane? Jo, 'pane'. Chci říci, jaká je vaše hodnota po rebelii? Vůdce? Hrdina? Jsem přesvědčena, že jste si dal více přízvisek, než jen admirál.“

„Zkuste Stene. Žádná hodnota. Žádný admirál.“

„Dobrá. Takže vy tvrdíte, že Říše nechává své konvoje putovat vesmírem bez doprovodu?“

„Ano, tvrdím.“

„Stene, mám otázku. Jak zaručené jsou vaše zprávy?“

„Můžete pochybovat o mých informacích a klidně se ptát, La Ciotat, ale odpovědi se nedočkáte. To prostě nepotřebujete vědět.“

La Ciotat na Stenu dlouho zírala. „Nijak netoužím po vaší mrtvole,“ řekla konečně. „A stejně tak nepotřebuji ani žádný adrenalinový nával. Ale myslím, že do té hloupé operace půjdu. Takže je to asi přece jen pravda, že jsem se narodila z dvojčat, máma řekla utopte to blbý a táta to podělal. Dobrá, kapitáne, oznámím to své posádce.“

Budou nadšením bez sebe. Neohrožení dobrovolníci se vydávají do Údolí příšer. Doufám, že příště se jich budu moc zeptat, než je hodím do žumpy.“

Těsně před mrtvou soustavou Sten, La Ciotat a její posádka vstoupili na palubu taklodí, *Sterns*. Mezi *Aiofe*, *Sterns* a bhorskou výzvědnou lodí *Herrot* neustále monitorující situaci na planetě ze své tiché orbity nepříliš vzdálené od přenosové stanice, bylo zachováno spojení.

A potom jen čekali.

La Ciotat, jak u ní bylo před bitvou zvykem, se uchýlila do malého krcálku, který byl kapitánovou kabinou, což na taklodí znamenalo místnost o velikosti klozetu se sklápěcím stolkem. Ale ač byla malá, měla zatahovací závěs, kterému na taklodí všichni říkali dveře. Depilovala své tělo od hlavy až k patě a umyla se vodou, kterou si vypůjčila ze zásob *Aiofe*, vodou, kterou doplnila aromatickými oleji ze svého domovského světa. Namalovala si tvář rodovými bojovými vzory a potom si vyčistila hlavu od zlých myšlenek, chtíče a pokušení.

Byla připravena k bitvě.

Přemítala, co teď asi dělá Sten v jediné další kabině na taklodí, kterou mu dobrovolně podstoupil palubní důstojník. Jaké rituály asi vykonává před bitvou? Pokud vůbec nějaké?

Uvědomila si možnost brzkého konce své existence. A pomyslela na možnost obléknout se do županu, proklouznout závěsem, přejít dva metry k dalšímu kupé, zdvořile zaklepat a...

Zarazila se. Znovu provedla svá cvičení a násilím se snažila vyhnat z mysli jakýkoliv chtíč či ambice.

Proč si vlastně dělala hlavu? Šéfa teď zajímá jen nepřítel a ne ona? Oblékla se do čisté letecké kombinézy a snažila se usnout.

Sten ve vedlejší kabině tvrdě spal. Probudil se. Najedl se a nemyslel na nic jiného než na chuť jídla, jež si vkládal do úst, vrčení klimatizace na pozadí, hučení interní energie lodi, nevinné vtípky a hurónský smích u stolu, jak všech třináct bytostí na *Sterns* čekalo na bitvu a snažilo se nevrčet na své druhy.

Ještě jednou usnul. Možná se mu dokonce něco zdálo.

Pokud ano, jeho mysl se rozhodla, že mu je nebude připomínat, až se probudí do zvuku sirén.

Pohlédl na displej nad sebou. Bylo to necelé čtyři E-dny, co dorazili do soustavy. Freston měl snad kříšťálovou kouli a schopnosti přesahující potřeby pouhého velitele bitevní lodi.

Heorot: „Všem stanicím! Mám blížíci se -“

Aiofe: „Na bojové stanice!“

Sterns: „Máme je.“

Sten ze *Sterns*: „Všem stanicím! Zůstaňte v tichosti!“

Všechny tři lodě pozorovaly obří konvoj, jak se k nim vyřítíl z hyperprostoru.

AM₂. Dvojnásobek velikosti konvoje, který rebelové přepadli nedaleko Dusable.

Komunikační důstojník na *Heorotovi* zachytil vysílání přenosové stanice - reakce na původní dotaz konvoje z planety. Odolal pokušení provést analýzu. Namísto toho vysílání ohlásil.

„Všem stanicím,“ ozval se Sten klidným hlasem. „Všechny záznamy a senzory zapnout na plný výkon. Připravít... pozor... *Ted!* Kapitáne! Plný pohon!“

La Ciotat uposlechla. *Sterns* vystřelila rovnou k monstróznímu konvoji.

Komunikační důstojník na *Heorotovi* „spatřil“, jak konvoj zpanikařil. Nestalo se sice nic fyzického, ale konvoj zahájil vysílání na mnoha frekvencích.

„Slečno La Ciotat,“ pokračoval Sten. „Přál bych si vypustit jednu Kali... individuální řízení... prostorový cíl... konvoj na hlavní obrazovce... na můj povel...“

„Slečno Castaglione,“ ozvala se obratem Hannelore svému dělostřeleckému důstojníkovi.

„Zaměřeno...“

„Cíl zaměřen, pane.“

„Pal,“ rozkázal Sten.

„Pal.“

Obří lodní zabiják vyšlehl z centrální raketometné trubice taklodi *Sterns*.

Obrazovky na *Heorotu* se rozblikaly.

„Máme vysílání stanice v konvoji,“ oznámil bhorský důstojník. „Máme i reakci přenosové stanice... směr neznámý, energetická síla enormní... máme signál vysílaný na EM subspektru... jedno nezařaditelné spektrum... počítače nabízejí něco mezi Omicron sub dvě a Xeta tři... není známo použití tohoto spektra jakkoliv zní mou - *pro podělaný vousy mý podělaný matky!*“

K poměrně neobvyklému zvolání komunikačního důstojníka došlo ve chvíli, kdy mu monitory sdělily, že celý konvoj spáchal seppuku, monstrózní výbuch, jako když se hvězda stane novou! Exploze dalece přesahovala kataklyzma, které následovalo poté, kdy byl menší konvoj AM₂ u Dusable zasažen střelami Kali z *Victory*.

Vteřinu poté mu další obrazovka ukázala, že samozničení provedla i robotická přenosová stanice na mrtvé planetě.

Všechny obrazovky na palubě *Sterns* se přetížily a zhasly.

Konečně se rozsvítila jedna nouzová obrazovka. Byl to monitor třetího obvodu, zobrazující vysílání z Kali. Ukazoval spoustu ničeho. Castaglione přepínal snímač všemi dostupnými pásmy.

Nic než parseky a parseky a parseky a parseky.

La Ciotat se snažila vypadat klidně, jako kdyby před ní konvoje s AM₂ vybuchovaly samy od sebe každý druhý E-den.

„Dobrá,“ pokrčila rameny. „Vaše zpravodajské informace jsou v pořádku. Ale jako důvod k bitvě to byl nesmysl.“

Sten neodpověděl hned. Namísto toho zvedl zapnutý mikrofon na trojcestném okruhu.

„*Heorote, Sterns*. Aktuální situace. Past? Léčka?“

„*Heorot*. Obojí pozitivní.“

„Máte přijímací stanici?“

„Negativní. Nic hmatatelného. Analýza bude pokračovat.“

„*Sterns*, končím.“

A vtom se Sten usmál. „To bylo zatraceně báječné," řekl.

„Takže, co jsme získali?"

„Máme tu Císaře," upřesnil Sten, „s dírou v boku, a to tak velkou, že zasahuje téměř řiť. Právě jsme ukrojili kus z porce AM₂, které Císař drobí svým spojencům a kamarádíkům. *Velký kus.*"

Jeho úsměv se rozšiřoval. La Ciotat na něj skepticky pohlédla - nebyla si jista, zdali slyšela všechno.

Neslyšela, ačkoliv skutečnost, že pouhé postrašení náhlým výskokem z houští a výkřikem bububu polekalo velkého zlého vlka natolik, že padl mrtvý k zemi, byla významná - zajisté to byla taktika, kterou mohli donekonečna opakovat, kdyby se jim i nadále dařilo vystopovávat kurzy konvojů s AM₂.

Sten si uvědomil, že jedna z Císařových hlavních zbraní - že se k AM₂, ať už putovalo odkudkoliv, nesmí přiblížit *nikdo* kromě něj - je dvousečný meč. Stejně jako ukončení dodávek AM₂ po Císařově zmizení zabránilo jakémukoliv puči, tak Stenovo polekání mohlo samotnému Císaři způsobit vážné ekonomické potíže.

Možná. Nebo alespoň do té doby, než Věčný Císař přijde s nějakou účinnou reakcí.

A co bylo důležitější, *Heorot* zaznamenal druhé, stejně záhadné vysílání do prázdna, tentokrát z přenosové stanice.

Pokud by dokázali zacílit na tento terč... Sten by byl o krok blíž objevení AM₂. A o krok blíž zničení Císaře.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

41413 ... 31146 ... 00983 ... 01507 ...

Daleko mimo dosah nejcitlivějších senzorů, daleko za bhorskými hlídkovými linkami imperiální torpédoborec upravený na dodávkový stroj pro speciální účely vypustil takloď do prostoru a zmizel.

Naprosto odzbrojená takloď se zbraňovými systémy nahrazenými masivními elektronickými soustavami se sunula směrem k Vi, bhorskému domovskému světu a hlavní planetě Lupuské hvězdokupy. Na palubě bylo jen několik kosmoplavců plus jeden agent od Interní bezpečnosti, který čerstvě absolvoval výcvik a splnil první postgraduální úkol.

09856 ... 37731 ... 20692 ...

Našla si parkovací orbitu poblíž tohoto světa a ukrytá za jedním z měsíců planety čekala, dokud nepřišel plánovaný čas.

Poté pod částečným, tlumeným pohonem nastavila přistávací dráhu. Poněkud neobvyklou. Ze země by to vypadalo, že takloď padá „rovnou dolů“ k jednomu určitému bodu na planetě - do divočiny poblíž hlavního města. Rychlost byla udržována nízká, aby nedocházelo k přehrávání pláště a k následnému odhalení bhorskými infračervenými skenery.

Stále čekala na správný okamžik, který se dostavil, když se jedna z velkých bhorských interkontinentálních suborbitálních lodí zvedla z přistávací plochy a vznesla se do prostoru.

Takloď přistála na zemi s použitím krytí elektronické, infračervené a fyzické turbulence.

Na palubě dispečer čekal vedle špióna. Kabina byla osvětlená úspornými červenými světly.

Špiónka byla těžce naložena. McLeanův pack měla na hrudi a ruksak na zádech obsahoval zbraň a cestovní kufr, které projdou nepozorovány jako civilní zavazadlo. Uvnitř kufru bylo oblečení, běžné špiónážní vybavení a velká spousta imperiálních kreditů a bhorské měny. K noze měla připoutaný těžký měšec obsahující ten nejdůležitější a nejnebezpečnější nástroj špiónů, vysílač/přijímač. Kom zabzučel.

„Blížím se k Delta Zulu,“ oznámil pilot taklodi.

„Ano, pane,“ potvrdil dispečer.

„Putujeme výsadkovou rychlostí. Blížíme se.“

Dispečer cítil, jak takloď vypnula pohon a rapidně zpomalila.

„Ano, pane. Poklop se otevírá.“

Dispečer stiskl tlačítko a kruhový poklop se otevřel. Noc osvěcoval měsíc a hluboko dole se třpytil bílý sníh. Dva vlnité kovové pláty se vysunuly ven doprostřed otevřeného poklopu. Na jedné straně dispečer spatřil záď bhorského transportéru, jak letí vzhůru a pryč od nich, aniž by cokoliv pozoroval.

Špiónka se oklepala. Ale její kóje byla vytápěná.

„Tam dole to vypadá chladně.“

„Přátelé již budou čekat,“ těšil ji dispečer. „A teď. Pozice.“

Špiónka vstoupila na pláty. Zapotácela se ve vzdušném víru otevřeného poklopu, poté nabrala rovnováhu. Oběma rukama pevně uchopila páky McLeanova agregátu na hrudi. Na jedné z nich se nacházel aktivací spínač jednotky.

„Počítej do třiceti, než to shodíš,“ připomínal dispečer. Špiónka přikývla, aniž by to pořádně slyšela.

Kom zabzučel.

„Deset.. devět... osm... sedm... šest... pět... čtyři... tři. GO!“

Ocelové pláty zajely zpět do svého úkrytu a špiónka se řítila dolů na Vi. Když se poklop zavřel, dispečer stiskl tlačítko mikrofonu.

„Jeden je venku, pane.“

„Rozumím. Vraťte se na svůj post.“

Takloď se zvedla do prostoru. Pilot měl pokušení zapnout plný pohon a zmizet, ale byl to profesionál - stopa plného pohonu by byla velmi pravděpodobně zaznamenána a zmařila všechno jejich úsilí, které k výsadku vyvinuli. Dispečer se podíval dolů na nyní již zavřený poklop.

„Nechť mají všechna tvá vejce dvojité žluté,“ pronesl.

Špiónka potřebovala všechno štěstí, které si mohla přát.

43491 ... 29875 ... 01507 ...

Marl, nyní povýšena z funkce techa na praporčíka a bhorský konstábl Paen sledovali jednu z nočních obrazovek v jejich gravisaních.

Obraz se zavlnil, Marl stiskla tlačítko a obraz byl zase ostrý jako břitva.

„Nestane se, abych si nevšiml letící taklodě," poznamenal Paen.

„Ani mně ne," souhlasila Marl.

Zpráva byla zakódována a vyslána z Vi k přijímací stanici imperiální rozvědky, umístěné co nejbližší k Lupuským světům:

41413	urgentně
31146	potřebujeme
00983	další (ho)
01507	agenty(a)
...	
30924	hlášení
32149	s
37762	t
11709	e
23249	n
03975	začíná
26840	plánovat
41446	využití
37731	systému(ů)
03844	zámek přijel znovu
...	
09856	doručovací
37731	systém
20691	m
...	
43491	odhalí
01507	agenta(y)

Marl byla obzvlášť pyšná na 03844, protože již vypožorovala, že Hohn není příliš zdatný šifrovač. Kilgour měl pravdu, když Hohna označil za amatéra, protože používal existující kód. Pro Alexe neznamenal nic ani fakt, že si Hohne vybral prehistorický systém, který se datoval do doby temna, kdy se používaly pitomosti jako obsidiánové dýky a jednorázové vycpávky.

Domnívala se, že imperiál, který zprávu bude dekódovat, bude hodně nadávat, drbat se na bradě, nakukovat do karty s kódy, zamění 03843, výraz pro *operační základnu*, a zpráva bude dávat smysl. Šílený Skot by byl na její lstivost pyšný.

Sakra, Alex jí vážně začínal chybět. Až se vrátí, teď když byla povýšená a technicky vzato již nespádala pod jeho velení, měla v plánu, že ho naláká na nějaké pití, večeři a pak... kdo ví?

Jestli nic jiného, tak chtěla zjistit pravdu o tom titulu, Lord Kilgour z Kilgouru. Pokud je to opravdu nějaký baron, co dělá v této revoltě, namísto aby se držel Císaře?

„Ten člověk vypadá chladně," řekl Bhor bez jediné známky sympatií.

„To vypadá."

Marl na chvíli pocítila soucit se špiónkou odsouzenou k záhubě, která se k nim snášela stále ve výšce asi kilometr nad zemí. Zahnila tu myšlenku z hlavy. Ta žena má na výběr.

„Ještě stregg?" otázal se konstábl Paen.

„Znovu ti říkám, holka - lidi nedokážou chlemtat stregg jako my a normálně fungovat."

„Kilgour ano."

„Kilgour taky není člověk."

„To je pravda."

Paen vyprázdnil svůj pohárek -jakási miniaturní napodobenina stregganova rohu - složil jej a

založil.

„Vyzvedneme si tedy naši novou přítelkyni?“

Obě bytosti vyklouzly z gravičlunu, opatrně, aby za sebou nezabouchly dveře - zvuk zabouchnutých dveří se za tiché noci nese na míle daleko. Kolem, ukryto v hustém křoví číhalo asi dvacet bhorských policejních ozbrojenců.

Nad nimi špiónka stiskla tlačítko a rychlost sestupu se zpomalila na tolik, na kolik McLeanův generátor dokázal překonat gravitaci. Doba fantaskního letounu, který by se připínal na záda, ještě nepřišla, dokonce i s antigravitačními schopnostmi McLeanova systému. Alespoň že nahradil všechny varianty nesmírně nebezpečného pádaku. Špiónka svůj sestup směřovala k jednomu konci velké otevřené louky, který tvořil dopadovou zónu, poslední článek doručovacího systému M. Pod ní se rozprostíral němý les. Daleko za ním - odhadovala že alespoň pět kilometrů - spatřila světla malé farmy.

Přesně podle plánu, nikdo na ni nečíhá.

Možná, pomyslela si a zamrazilo ji, že její přátelé -imperální zvědmistr, jehož krycí jméno je Hohne, nebo jeho zvolení zástupci - nečekají v místě setkání. Ale ani to by nebyl problém. Podle instrukcí by prostě na jeden planetární den zůstala při zemi. V kufru měla proviant a zahřívací tablety pro případ a kombinéza ji beztak zahřeje.

A kdyby se neukázali ani poté, i tak by byla v pohodě. Zakopala by kombinézu a McLeanův pohon a namířila by si to na hlavní město. Zapamatovala si tři alternativní místa, odkud si ji mohli vyzvednout.

Zem se k ní přiblížila na pětadvacet metrů a ona se sunula dolů do sněhu.

Odvrátila zrak od země. od země, o níž věděla, že je pod tou nevinně vyhlížející bílou peřinou posetá kameny ostrými jako jehly. Najednou si vzpomněla na varování dispečera a rukou uchopila knoflík na jejím postroji, což umožnilo měšci, aby se spustil na své pětimetrové šňůře, aby jej neměla připoutaný k tělu, až dojde k nárazu při dopadu.

Váček s vysílačem se nestačil spustit ani půl metru, když se zem přiřítla na špiónku a udeřila ji.

Klasicky se zabalila... a dostavila se bolest. Vyhrkla, poté potlačila bolestný výkřik a zůstala nehybně ležet ve sněhu.

„Do hajzlu,“ zaklela Marl, když se policisté vyrojili směrem ke špiónce. Ona a Paen pospíchali k rozvalené agentce. „Jestli zničila kom, nasadím jí palečnice. Už takhle nám dva chybějí.“

Zkonstruovat repliku tajného kompaktního supervýkonného vysílače zabralo spoustu času - času, kdy se špión ocitne mimo dosah, takže bude muset přijít s nějakým vysvětlením, když kontakt znovu naváže.

A Marl vůbec nepochybovala o tom, že tuto agentku nakonec zkrotí. Jinak by ji podrobili mozkoskeny, aby zjistili její kódovací fráze, kontakty, elektronickou „pěst“, a popravili by ji.

Pouze tři agenti od Interní bezpečnosti zvolili patriotismus a cestu do Tyburnu - tři z devětadvaceti, které Poyndex poslal na Vlčí světy v reakci na Hohnovo blábolení o Stenově bezprostředním příjezdu.

Ostatních dvacet šest si docela pohodlně hovělo ve svých pokojích na různých světech, které nebyly ani tak vězením, ale jistě taky nenabízely naprostou svobodu, a vysílali přesně to, co jim bylo nařízeno.

Marl, jejím prostřednictvím Kilgour a jeho prostřednictvím Sten tak vlastně řídili celou špionážní síť Věčného Císaře na Vlčích světech.

Přesně tak, jak to Alex naplánoval.

Nějaký čas předtím dostal jeden Rykořin kolega neobvyklý úkol. Jako specialistka pro nábor vojáků dostala za úkol připravit kampaň pro poražené Tahnské světy. Rykor nejprve ta myšlenka přišla poněkud nechutná, ale byla dostatečně pragmatická na to, aby si uvědomila, že armáda vždy dělá nábor mezi svými poraženými a zbědovanými nepřáteli.

Ale kolegyně jí vysvětlila, že rozkaz zvláště zdůrazňoval, že kampaň má být směřována k oživení staré tahnské samurajské kultury, o které po porážce Tahnů Císař přísahal, že ji vyhladí.

Zajímavé - ale Rykor považovala za úchylné, že by Císař mohl věřit, že chudoba může být vyléčena tím, že jsou chudí navlečeni do uniforem. Ale celý koncept měl mnohem hlubší kořeny - a důkladná analýza odhalila další náznak Císařovy stupňující se psychopatie. Evidentně budoval armádu, kterou hodlal použít. A vzhledem k tomu, že zde nebyl žádný vnější nepřítel, k jehož odražení by bylo velké armády, bylo evidentní, že nově restrukturalizovaná vojska mají být použita

proti vnitřnímu nepříteli. Jinými slovy, proti občanům Říše.

Vzhledem k tomu, že Tahnská cesta podporovala xenofobii, rasovou nadřazenost, razila filosofii, že soucit je slabost a prosazovala právo silnějších nad slabšími, tato Císařova nová armáda měla být barbarská.

Rykor záležitost opatrně prozkoumala - a zjistila, že i jiné světy s vlastními divokými kulturami se ocitly v hledáčku Císařových verbířů.

Velmi zajímavé.

Naštěstí bylo snadné takovou kampaň zničit - alespoň pro bytost s Rykořinými zkušenostmi s psychologií mas.

Rykor schrástila všechny psychology a studenty psychologie, kteří byli schopni vyhovět určitým poměrně prostým požadavkům: Baví vás cestování? Vadí vám být o samotě? Jste schopni nezbytné lži, aniž byste se cítil provinile? Dokážete dělat práci, při které neuvidíte její výsledky? Dokážete vykonat práci a přijmout fakt, že nebudete odměněni okamžitě? A tak dále a tak dále.

Byla smůla, že nemohla vést bataliony kontrapropagandistických specialistů do pole, jak by tomu bylo, kdyby stále sloužila Věčnému Císaři.

Ale antitoxin proti tomuto vražednému psychologickému viru se šířil dostatečně rychle i sám o sobě. Fungoval, protože zasahoval Císařovu kampaň přímo u kořene - a obsahoval dost pravdy na to, aby byl nepříjemný.

Tak například jeden Rykořin dobrovolník se jménem Stengers dostal jasný výklad a vylodil se na imperiálním světě, kde se volně pohyboval jako student sociologie cestující na Heath - někdejší hlavní město Tahnských světů. Bylo jen čirou náhodou, že putoval v patách imperiálního vojenského verbíře v přestrojení a před samotným rekrutním týmem.

Jediné, co Stengers dělal, bylo, že kladl nechápavé otázky, zvláště mladým Tahnům, kteří zvažovali přijmout imperiální šilink.

Otázky typu: „Takže, jestliže po tobě Císař chce, abys povstal a očistil tahnskou čest, proč po tobě chce, abys mu sloužil tak daleko od domova? Dobýt čest ve tmě je velmi těžké, jak tvrdí jedno z vašich přísloví.“

Někdy byl trochu přímější:

„Zajímavé. Říkáte, že osmnáct Tahnů jenom z tohoto farmářského okresu vstoupilo do armády? A nikdo z nich se z imperiální služby nevrátil? Dva z nich zemřeli? Je smutné umírat tak daleko od domova, sloužit někomu, kdo si jeho oběti zřejmě ani nepovšimne.“

Nebo ťal do živého: „Jestliže Císař najednou chová k Tahnům a k jejich starším takovou náklonnost, proč je tenhle okres tak zatraceně chudý? Proč se při všem tom bohatství Říše choulíme u jednoho nuzného ohně? Vždyť i svět, ze kterého pocházím, a ten není o nic bohatší než ten váš, a to žiji v horách, má v každém domově topení na AM₂. Tomu nerozumím.“

Nebo brutálně: „Takhle Tahnové nikdy nic nezmůžou, když si Císař bere ty nejlepší a posílá je na periferní světy umřít.“

Stengers a jeho kolegové rozšiřovali i živovidy, pečlivě volené balady z tahnských válek, které se všechny soustřeďovaly kolem přesvědčení, že Císař a všichni jeho poskokové jsou červi pod nohama Tahnů...

Následující všeobecné náborové hlášení na původní svět obsahovalo velmi chmurné statistiky o náhlém poklesu zájmu o dobrovolnou službu v Císařových ozbrojených silách...

Sten varoval Kilgoura, aby byl na Zemi velmi opatrný. Ačkoliv vyzrazená mise na řece Umpqua byla proti radě důvěrníků, bezpečnostní bytosti jsou bezpečnostní bytosti. Bylo velmi pravděpodobné, že ti hrdlořezové, co se potulovali kolem opuštěné vesnice Coos Bay, kterou tehdy Sten s Alexem použili jako svoji základnu, mohou mít stále stejně zvláštní povolání, ale slouží jinému pánovi. Gestapo je gestapo, jak stojí ve zdánlivě bezvýznamném archaismu.

No problém, pomyslel si Kilgour. Měl v plánu držet se stranou od provincie Oregon. Alex doufal, že tajemství, které hledá - důvod Císařovy záhadné cesty na Zemi - je daleko, velmi daleko. V tomto případě velmi daleko znamenalo nejbližší plnohodnotný kosmopřístav.

San Francisco, největší město Kalifornie, se pyšnilo populací 100 000 bytostí. Mladí milenci - alespoň Hotsco tomuto popisu odpovídala - tvrdili, že dorazili do provincie Kalifornie na návštěvu do jedné z pouštních komunit na jihu, v okolí malé provincie Santa Ana. Odtud nastoupili do luxusního graviletounu, který je převezl přes bažiny v San Joaquin u osady Bakersfield a v poklidu se vydali na

sever.

Ve skutečnosti jejich pašerácká loď parkovala padesát metrů pod vodou v jednom velkém zálivu města poblíž ostrova Pelikánů. Stačilo jedině pípnutí transpondéru, který měla Hotsco u sebe, a robotický zachránce byl na cestě.

Jako správní turisté si pronajali apartmá v jednom z pseudoviktoriánských domů postavených v divočině na vrcholku Twin Peaks. Podívovali se, že se kdysi přes výběžek klenul most a naslouchali vizionářům, kteří prorokovali, že jednoho dne bude úžina znovu přemostěna. Odmítli pozvání na hod lidojeda v přebujelé džungli, kde kdysi býval park. Vyslechli rozpravy o tom, zdali by měl být okres Mission vyklizen - někteří se dušovali, že ty nízké kopečky jsou suť z mrakodrapů, které se zřítily při nějakém mohutném zemětřesení. Tančili v restauraci v obří vile na vrcholku útesu, postavené podle té, která byla zničena ještě v předříšských dobách a před třemi obřími zemětřeseními.

Zdvořile odmítli pozvání od dvou docela milých lidských žen, aby se k nim připojili v sexuální extázi při mileneckém tanci starověkých Merkinů. Zdarma. Alex měl dojem, že to Hotsco tak trochu zajímalo a že vypadala zklamaně, když jí připomněl, že obecně jsou mladí milenci nějaký čas skutečně zamilovaní, než dojde k prvním úchylnostem. V duchu si však poznamenal, že tato žena oplývá zajímavými náměty k rekreaci.

A najedli se. Kraba, kterého si sami chytili v pronajaté kaluži nedaleko zhrouceného mostu, jenž kdysi překlenoval záliv. Dlouhé bochníky krásně kyselého chleba. Grilovanou rybu. Syrovou rybu, umně naaranžovanou na kopečcích rýže. Jehlu jehněčího. Kuře pečené pod cihlou. Alex, jenž nikdy nebyl požitkářem, natož pak gurmánem, začal uvažovat, že změní názor.

A bavili se. Bavili se s každým a se všemi. Zvláště pak v barech a putykách kolem malého kosmopřístavu jižně od města. Alex tvrdil, že je exportér/importér luxusního zboží a Hotsco jeho nový obchodní/životní partner. Ptali se všech, co by podle nich mohlo být exportováno ze Země vzhledem k tomu, že to byla kolébka lidstva, aby to zaujalo potencionální zákazníky po celé Říši? Přesněji řečeno, co *mohlo* být exportováno - legálně i morálně?

O šest E-dní později - a Alex se v duchu usmíval: To jsou skutečné pozemské dny - aniž by si kdokoliv uvědomil, že je vyslychají, Kilgour konečně našel svoji bytost. Celní úředníci, bytost se smyslem pro povinnost - což znamenalo dobrý žaludek na stížnosti, zvláště když to znamenalo, že někdo použil vyšší pravomoci, aby se vyhnul náležitým postupům. Pché, ujistil ji Kilgour. Nikdo z nás by nikdy... něco takového je opovrženíhodné, milá slečno Tjanting... to je jedna z těch horších stránek mé profese... někteří obchodníci... slyšeli příběhy o ohýbání zákonů dokonce i ze strany některých vysoce postavených úředníků...

Pumpa nepotřebovala příliš zalévat.

Vskutku hodně vysoce postavených úředníků. Vlastně byli přímo z Původního světa. A v časovém rozmezí, které Alexe zajímalo.

Celní úřad byl prostřednictvím pozemského řízení vesmírných letů uvědomen, že provincie Oregon byla uzavřena pro jakýkoliv nestandardní atmosférický provoz. Což bylo Tjanting srdečně jedno. Věděla, že tam má Císař svá letoviska, a do toho, co si tam on nebo jeho lidé dělají, jí nebylo zhora nic. Mohla by být zvědavá jako dobrý občan, jestli se tam Císař objevil, to jistě, ale samozřejmě, že tam vůbec nebyl.

Jak to mohla vědět, podivil se Alex?

No, určitě by o tom něco bylo ve vidu, ne? To ovšem nebyl hlavní důvod, proč byla tak podělaná. Tjanting věděla, že kdyby se Věčný Císař dozvěděl, jaké nepřístojnosti se jeho jménem dějí, určitě by nebyl potěšen.

Asi dva týdny před tímto oznámením, pokračovala Tjanting, přistál na kosmopřístavu San Fran komerční transport, který měl být odbaven celníky při vstupu do přístavu a okamžitě pokračovat do svého konečného místa určení na imperiální pozemky vzdálené několik stovek kilometrů. Vstoupila na palubu lodi a okamžitě jí tam něco nehrálo. Loď byla jako nová a posádka poslouchala rozkazy, jako kdyby byli od imperiálního válečného loďstva. Ale to byl pouhý dohad. Co ji ovšem rozzlobilo, byl náklad.

Kapitán transportéru jí nejprve odmítl přístup do nákladního prostoru s tím, že jde o utajený náklad - majetek imperiální domácnosti. Neměl však žádný papír, který by toto jeho tvrzení doložil. Mohl vést jakékoliv základní potřeby, ze kterých musí Císař, stejně jako každý jiný občan, platit daň pozemské vládě.

Tjanting trvala na tom, aby prostor otevřel - nebo že zavolá bezpečnost, zadrží loď i náklad a

zatkně její posádku. Rozzlobený kapitán se nakonec podvolil.

Jednalo se o zdravotnický náklad - složité přístroje a potřeby, jako kdyby někdo zařizoval malý, ale velmi kvalitní operační sál.

To jí alespoň řekl kolega, který se specializoval na zdravotnické zboží, když mu zavolala a přečetla mu kartu s průvodkou k nákladu.

Problém nebyl v tom, zdali se na náklad vztahovala daň - z humanitárního hlediska pravděpodobně ne. Otázka, kterou Tjanting měla a na kterou se jí nedostávalo odpovědi, zněla: K čemu je toto vybavení zapotřebí? Celní úřad je taktéž zodpovědný za karanténu a zdraví. Je snad někdo z imperiální domácnosti nemocen? Nebo potřebuje nějakou jinou lékařskou pomoc? Podle toho, co věděla, tak se právě rodila nějaká nová epidemie.

Oznámila celou záležitost nadřízeným a bylo jí řečeno, aby počkala. Oni zkontaktují Císařův personál v Oregonu. To trvalo několik minut - v Oregonu nikdo o takové lodi nevěděl. Tjanting si byla jista, že narazila na pašeráckou organizaci, jejíž členové disponovali maximálním krytím.

Poté přišel ze severu další telefonát, a ještě než skončila směna, byla předvolána na kobereček a vážně pokárána za něco, co její nadřízený označil za „neoprávněné strkání nosu do záležitostí Věčného Císaře“. Tjanting bylo navíc řečeno, že má špatnou reputaci štouralky a raději by měla tuto svou charakterovou vlastnost napravit dřív, než ji při příštím incidentu degradují.

To již žena supěla a Alex ji utěšoval a koupil jí další sklenku koktejlu - vsutku odporný sladký likér jménem Campari, voda a na vrchu trocha brandy.

To je nehorázné plýtvání koňakem, pomyslel si Alex, ale nic neřekl.

A tak zatímco mu Hotsco svou společenskou přítomností skýtala krytí, Alex dumal: Zdá se, že si tu chtěl nákej Císařovo hošan zřídít operační sál. A přímo v Císařovo letním sídle na Zemi. Takže se tam mělo dít něco extra, co? Nájaká operace?

Na samotným Věčným Císařovi?

Nákej malej zákrok, kerej zůstane pěkně pod pokličkou...?

Jo, to je vážně divný. To je hodně divný, pomyslel si Kilgour. Vlasně je to děsně jednoduchý, uvědomil si, když zvažil přítomnost pyrotechnických expertů na likvidaci bomb v Císařově komplexu. Myšlenka chirurgicky implantované bomby v lidském těle nebyla pro Kilgoura ničím novým - tato lest byla fanatiky úspěšně použita již v minulosti. Kilgour také slyšel o statečných bytostech, které si do těla nechávaly voperovat bombu, než vyrazily na sebevražednou misi, aby předešly možnému vyžrazení svých druhů.

Nicméně vyndávat bombu *ven* bylo něco nového. A přesně to se podle něj na Zemi odehrálo.

Hmm, dumal Alex. Takže konečně víme, vodkud vždycky pochází ta exploze, když Císař umře, ne? Ten magor jí má voperovanou v pajšlu, možná někde tam, kde bejvá slepý střevo. Na tom už nesejde. *Vopravdová* hádanka ale je, kdo mu tam tu podělanou věc dal!

Čím hlouběj se do toho nořim a kopu do hloubky, uvažoval Kilgour, tím míň vim, to je jistý.

Ale co. Kdybys chtěl mít život, kde neni nic než absolutno, moh bys bejt klidně zkamenělej. Nebo zůstat vobyčejným vojcem.

Alex odmítal pokračovat. Přemítání na základě nedostatečných důkazů téměř vždy produkuje podezřelé závěry. Popřemýšlí o tom později.

Objednal Tjanting několik skleniček a poté jí oznámil, že se musí vrátit do svého hotelu.

Tjanting se za nimi dívala, když odcházeli. Po chvíli se zamračila a na její tváři se rozhostil tajuplný výraz.

Přes polovinu Říše dva muži popíjeli surový alk a házeli do sebe panáky „domáciho“ piva v přístavním baru nedaleko od staveniště. Jeden z nich byl svářeč kontaktů, druhý bankovní viceprezident na pravidelném výletu do chudinské čtvrti.

„Slyšels to,“ spustil svářeč, „co se stalo, když Věčný Císař sbalil potěšitelku? Nejdřív jí říká, já tě znásilním, až budeš sténat. Udělá to a ona sténá.“

Potom povídá, znásilním tě, až budeš křičet. Udělá to a vona křičí.

Potom říká, že se pod nim bude neuvěřitelně potit.

A potěšitelka se vodtáhne a ptá se proč? A von vodpoví, protože příště už bude léto...”

Bankéř se zdvořile uchichtl. „Já jsem to slyšel tak, že si Císař myslí, že o některé věci je prostě třeba pečovat. Tím zřejmě myslel i tu svou malou věcičku.“

Svářeč opětoval zdvořilostní smích a zvažněl. „Už sis někdy všimnul, Elsi, že se Císař nikdy neobjevuje na veřejnosti v přítomnosti ženský?“

„Proč také?“

„Neznám důvod,“ řekl svářeč. „Ale kdybys byl ty takový zvíře, předpokládám, že by se tě snažila zlákat do postele tuna kočiček denně, nemam pravdu? Jako kdyby tě zejtra povýšili na šéfa planetární pobočky?“

„Možná. Ale mojí ženě by se to nelíbilo.“

„To je něco dalšího, co Císaři chybí.“

„Možná že právě proto žije věčně,“ nadhodil bankéř. „Prostě si jen šetří své cenné přirozené zdroje.“

„Pokud ovšem někdy má.“

Oba muži se ušklíbli a obrátili pozornost k vidobrazovce, na které začínala třetí čtvrtina zajímavého gravbalového zápasu.

Oba „vtipy“ pocházely z dílny Rykořiných lidí. Humorné na tom bylo, že jejich cílem bylo přesně to, co činily: snížit Císařovu image onipotentní bytosti. A v tomto případě doslova.

Tyto vtipy a stovky a stovky dalších se snoubily spolu s jistými velmi ošklivými zvěstmi a legendami a šířily se Říší rychlostí o něco větší, než umožňoval hvězdný pohon.

Alexovým večerním rituálem bylo zkontrolovat, zdali je někdo nenavštívil a nenapíchl je na odposlech. Poté se osprchuje. Po něm se umyje a napudruje Hotsco a ulehne k němu do veliké, starobylé postele s pravými péřovými přikrývkami. Samozřejmě, ve vši počestnosti. Alex, profesionál a moralista, by si v životě netroufl zneužívat krycí identitu k osobním radovánkám. Navíc jej ta hubená mladá žena vůbec nepřitahovala. Nebyla jeho typ.

To si celou dobu nalhával v nebezpečně se zkracujících intervalech.

Namylil se, spokojeně začal drhnout své mohutné tělo pod měkkou vodou, jejíž jehličky jej píchaly do pokožky a vzpomínal na mise, kdy měli vodu stěží alespoň jen na pití. Otočil se, aby přepnul sprchu z jehliček na plný proud, když v uchu zaslechl jemné hihňání. Alexovo expertní sluch odměřil vzdálenost na dva centimetry.

„Posuň se dál,“ přikázala Hotsco. „A dej mi to mejdlo. Potřebuješ umýt záda.“

„Eh, dívče...“

„Řekla jsem posuň se dál, ať se sem vejdu.“

Alex učinil, jak mu bylo řečeno. Hotsco mu mýdlem začala drhnout záda v malých, smyslných kruzích.

„Já se nedívám,“ řekla. „Ale kdysi jsem se vsadila na téma, co nosí Skot pod sukní.“

„Fakt, jo?“ otázal se Alex s chlípným úsměvem na rtech. „A chceš si sáhnout na pětadvacet centimetrů něčeho pěkného? Tak mi dvacetkrát sáhni pod sporran.“

Hotsco se rozesmála. Její prsty postupovaly dál. Hnětly a hnětly, až dorazily ke Kilgourovým bicepsům.

„Co je to?“ podivila se.

„To je, když sem jednou jako idiot útočil, když se měl uhejbat. Zranění sou dobrý, aby ti tvý ego nepřeteklo přes vokraj.“

Holka, teď už mi ale nedrhneš záda.“

„Správně,“ řekla zasněně Hotsco. „Ale to už taky není mejdlem.“

„Kdybys se náhodou votočil,“ namítl Kilgour trochu chraplavě, „moh bych to začít brát trochu moc vážně.“

„Hmm.“

Alex se otočil, sklonil se a zvedl Hotsco v pažích. Jejich rty se setkaly a ona mu nohama obepnula stehna.

Po nějaké chvíli vylezli ze sprchy. Museli použít Kilgourův župan jako ručník, protože v koupelně to vypadalo, jako po výbuchu vodní bomby.

Venku svítil měsíc na záliv a umírající světla San Francisca.

„Nu a teď,“ řekl Alex, „si tě vezmu v peřinách, takže si nebudu muset dělat starosti, že mi můžou dojít mé McLeanovy síly.“

„Takhle tomu říkáš?“ podivila se Hotsco. Přešla k toaletnímu stolku, vzala z něj tubu aromatického oleje, pomalu si jej začala vtírat do kůže a přes rameno se přitom na něj usmívala.

„Když si mě tak pěkně namydčila,“ nabídl se chtivě Alex, „neměl bych tě já na voplátku pěkně natřít?“

Vzal si od ní tubu, vymáčkl si trochu oleje na prsty a vtom najednou jeho instinkt přemohl všechno

chtíč. Povalil Hotsco na postel. Zapadla do peří příliš polekaná, aby stačila vykřiknout - a zrcadlo toaletky se rozprsklo na tisíce kousků.

Kilgour se kotoulem dostal ke dveřím, vstal s pistolí jako kouzlem v ruce, klečel... zapřený... tři kulky vyšlehy jako jedna... a atentátníkova hrud' venku na balkóně krvavě explodovala.

Něco nebo někdo vrazil do dveří a Kilgour skrz ně poslal tři další kulky AM₂. Za nimi se ozval výkřik.

Alex popadl malý transpondér, který pro ně znamenal jediná zadní vrátka, strčil si ho do úst a jednou paží popadl Hotsco. Udělal dva obří kroky přes místnost, rozbil, co zbývalo z rámu balkónových dveří, vykročil na balkón a skočil. Hotsco vyjekla.

Na trávník pod nimi to bylo sedm metrů, a jak Alex padal, prohnul tělo, nohy u sebe, a použil uniformovaného policistu, který na něj civěl, jako trampolínu.

Policistova žebra zapraskala a on krvavě zachroptěl. Kilgour padl na kolena, aby absorboval náraz přistání. Poté vyskočil na nohy, a aniž by se zastavil či upustil Hotsco v jedné nebo pistoli v druhé ruce, zamířil do křovinatého úkrytu v okolí hotýlku.

Trávník vedle něj explodoval AM₂ střelou - takže to sou Císařovo hošani, uvědomil si Kilgour. Otočil se a bez nějakého míření napumpoval čtyři kulky do místnosti, kterou právě opustili.

Potom už pádl pryč.

Než se agenti zatýkáci čtyřech sanfranciských policistů a Interní bezpečnosti vzpamatovali, bílé klubko, kterým byl nahý těžkosvětlan, zmizelo v křoví.

Sirény se rozječely a zablikala první světla a zarachtalo to v prvních komech.

Ale Kilgour byl pryč.

Po dvou kilometrech Alex ustal v běhu. Odhadoval, že je někde uprostřed té džungle na konci poloostrova, kde v noci číhali tygři, jež byli před mnoha eony vypuštěni ze ZOO.

Usoudil, že to tygrové prostě budou muset risknout.

„Nemam náladu na nějaký pitomosti," oznámil jemně. „Pro zbytek večera sem měl jinej plán."

Ačkoliv Hotsco vyrostla na odvrácené straně toho, čemu většina bytostí říká zákon, na něco takového nebyla zvyklá - zvlášť když to přijde z čistého nebe a rychlostí světla. Ale ať se propadne, jestli před Alexem ztratí svoji tvář.

„Předpokládám," řekla, „že nás Říše právě dostihla."

„Jo," přitakal Alex. „Maj willypušky. Práskla nás ta celnická děvka. Nepamatuju si její druhý méno, Hotsco. Nevíš, nebyla náhodou Campbellová?"

Zdálo se, jako by zcela zapomněl na to, že jsou docela nazí - a že jejich jedinou devizou proti městu a světu, který mají v patách, je pistole a transpondér.

„Co dál?" zeptala se Hotsco.

„Máme dvě možnosti," řekl Alex. „Ta první a nejpříjemnější je, že najdeme ty dvě dívky, co nabízely ten milostnej tanec Merkinů. Ty se určitě nezardí při pohledu na párek mladejch milenců, přicházejících, jak je pánbu stvořil. A mužem pokračovat v tom, co sme sotva - promiň, dívče - začali, než ten žár trochu uhasíme. Esli máš jejich kartu?"

„Nechala jsem jí tam nahoře," odvětila Hotsco. Šok pominul a najednou jí celá ta situace připadala komická. „V hotelu. Mam se pro ní vrátit?"

Alex se zamyslel.

„Ne," odvětil s vážnou tváří. „To byl jen takovej vrtoch. Možnost číslo dvě. Proplížíme se do doků a buďto ukradneme nějakou kocábku, nebo vodplaveme z ostrova ptáků s velkýma zobákama. Alcatraz?"

„Odplaveme? Já neumim plavat."

„Nejni problém, dívče. Na vodhánění žraloků mi stačí jedna ruka a v tý druhý ponesu tebe. Nu a boučačku si dam do zubů. To je pro správnýho Skota hračka.

Budu kopat nohama a řídit kormidlem, kerym mě pánbu obdařil. Nemůže to bej dál než kilák nebo dva. Takový vosvěžující ranní zaplavání. Mám silný pokušení voplatit ti tu malou hru, cos mě dneska začala učit a nechci ztrácet čas. Bereš?"

Obřadně se uklonil, nabídl jí paži a vyrazili na jih, k rybářské vesnici.

Flotilní admirál Anders, šéf imperiálních námořních operací, pohlédl na progy na nástěnné obrazovce, poté na šestnáct karet položených na jeho stole. Měl netečný výraz, takový, jaký měl podle něj správný válečný vůdce v okamžiku důležitého rozhodování mít.

Nebyl si jist, co si myslí, protože byl, alespoň tak mu to řekl šéf jeho rozvědky, prvním, kdo viděl, natož pak měl možnost analyzovat, tyto údaje. Koneckonců, stále existovala možnost, říkal si v duchu, že Věčný Císař nežertoval, když před časem říkal, že až problémy se Stenem skončí, Anders se ocitne na nějaké zapomenuté planetě jako velitel flotily veslic. Opravdu nechtěl udělat další chybu.

Rozhodl se začít skepsí. Protože byl milovníkem seznamů, stejným způsobem vyjádřil i své pochybnosti.

„Můžete mi vyjmenovat tři důvody, proč bych měl věřit, že tato soustava - Ystrn - bude odrazovým můstkem příští razie zrádce Stena? A proč vaše zpráva fakticky předpokládá, že terčem tohoto útoku bude Al-Sufi?“

Andersova pobočnice, Sheffriesová se podivila, zdali má přijít se třemi či se šesti důvody vzhledem k tomu, že jí položil dvě samostatné otázky. Každopádně ji však šéf zklamal. Měla připraveny třikrát tři důvody.

„První: Al-Sufi je jedno ze tří největších distribučních center v Říši. Druhý: Sten již na jedno takové skladiště zaútočil. Třetí: Revolucionáři s omezenými prostředky, jako je Sten -“

„Máte říkat zrádce Sten,“ přerušil ji Anders.

„Omlouvám se. Zrádce jako Sten, kteří mají bojových lodí a vojáků po skrovnu, mají obvykle v lásce senzační cíle. Zvláště pak, pokud tyto cíle skýtají maximální škodu způsobenou nepříteli, proti kterému se vzbouřili. Oficiální termín je 'univerzální terč'. Jinými slovy -“

„Jinými slovy,“ pokračoval Anders, „do jisté míry uspěl s útokem na Dusable, pročez příště zaútočí na Al-Sufi.“

„Děkuji vám, pane. Obdivuhodně jste shrnul mé argumenty. Čtvrtý: Bitva o Al-Sufi/Durer, masami obvykle nazývaná Durer, byla jedním z nejzářnějších vítězství Říše v dobách tahnských válek. Tím pádem dává dobrý smysl, že zrádce Sten bude chtít tento obraz pošpinit.“

Pátý: Vzhledem k tomu, že Sten, ačkoliv o tom stále nemáme vyčerpávající údaje, v bitvě o Al-Sufi/Durer nesloužil u imperiálních jednotek -“

Anders ji mávnutím umlčel. „Výborně. Přesvědčila jste mě.“

Pro tuto operaci budou zapotřebí tři flotily. Uvědomte můj štáb. Oznámím jim, z čeho bude sestávat můj plán.“

„Tři flotily, pane?“

„Přesně tak. Navrhuji, abychom tuto rebelii zlikvidovali jedním mohutným úderem. Takže si přeji, aby byli všichni moji kosmoplavci uvědomeni o účasti na tomto osudovém okamžiku.“

„Pane. Mé plus/mínus, pokud jde o přesnost progů, je pouhých 80%. A to jsem ještě neprovedla žádnou analýzu, zdali Sten - chci říci zrádce Sten - bude útoku velet osobně.“

„Samozřejmě, že bude,“ řekl Anders netrpělivě. „Já bych to udělal. Vy také.“ Usmál se. „Věčný Císař bude mít z té zprávy radost. Až se zrádcem Stenem skončíme, osobně se postarám, abyste dostala nějakou velitelskou hodnost.“

Sheffriesová se přinutila k nadšenému úsměvu, zaslutovala a zmizela. Báječné, pomyslela si chmurně. A když se něco podělá, bude to, veliteli Sheffriesová, nemohla byste prosím zkřížit nohy, máme totiž jen tři hřebíky. ..

Sten plánoval „razii na Al-Sufi“ a to, jak bude vypadat schůzka na soustavě Ystrn, když dostal POUZE VIZUÁLNÍ zprávu od pana Ecu ze Seilichi, kterou mu osobně přinesli až ze střediska zpráv.

Zaklel, našel dekódovací přístroj a zadal své pórové vzorce, snímek duhovky, osobní kód a všechno ostatní. Potom přešel krycí zprávu a vyslechl si apel od Marra a Senna.

Do hajzlu. Věděl, kdo ta bytost v nouzi je. Hainesová, samozřejmě. Ano, vzpomínal si až příliš dobře, jak se jeho tělo svíjelo, na párty a na zahradu a na černou kouli zastiňující měsíc. Dávalo docela dobrý smysl, že šílenec, který se nazýval Věčným Císařem, začal nahánět všechny, kdo kdy Stena znali, aby je podrobil mozkoskenu.

Byl rád, že Hainesová nějakým záhadným způsobem jeho síti unikla. Nebyl si ovšem jistý, zdali Císař a ten jeho satrapa Poyndex nevrhli síť znovu a zdali ji tentokrát nedostali. Nebo, jestli svůj hon nerozšířili i na Marra a Senna poté, co poslali leták s tím amatérským pokusem o kryptografii a nastražili léčku.

První reakce. Osedlat a vyrazit na pomoc.

Zastavena uprostřed návalu adrenalinu.

Do háje. To už máš snad dávno za sebou. Měl jsi ty nervy povstat a prohlásit se za vydědence a

vzbouřence proti Císaři. Což je v pořádku. Každá bytost má právo na sebevraždu.

Ale jsou tu další, kteří se k tobě připojili. Jsi za ně zodpovědný, nebo ne? Takže určitě nemůžeš stavět na nějaké ztracené naději, nebo ano? Musíš se zabývat většími věcmi.

Krom toho by to nebylo poprvé, kdy jsi musel opustit přítele nebo dokonce milenku, abys dokončil svoji misi, ne?

Samozřejmě.

Zabzučel kom. Sten líně zmáčkl spínač.

„Mluvte.“

„Pan Kilgour,“ ohlásil komunikační důstojník. „Na cestě sem. Předpokládaný čas přistání jedna E-hodina. Úkol splněn. Mám ho na paprsku.“

Sten již chtěl říci, že si s Alexem promluví, až po přistání, potom se zarazil.

„Na izolovaném paprsku?“

„Samozřejmě, pane.“

„Spojte mě s ním.“

Obrazovka se rozjasnila. Na ní se objevil Alex; po jeho boku seděla rezervovaně se usmívající žena. Ach ano, uvědomil si Sten. To musí být ta pašerácká kapitánka, která se dobrovolně přihlásila k infiltraci Kilgour na Zemi. Sten pohlédl na svého přítele.

„Vítej doma,“ řekl.

„Díky, šéfe.“

„Neuraž se. Ale vypadáš jako spráskanej pes.“

„Hochu, vymyslel sem si na sebe zatraceně rušnej úkol.“

„Byl jsi odhalen?“

„Jo. Ale ne Císařem, ačkoliv sem měl v průběhu mise zajímavou honičku s India Sierra. A teď k Zemi. Nebudu to teď vysvětlovat do detailu, ale našli sme stopy toho, co sem hledal, což ti vyložím až tvář v tvář.“

Co se přihodilo po dobu mé nepřítomnosti?“

A Sten začal Alexovi podávat hlášení. Řekl mu také o komu od Eca/Marra/Senna. Skončil, aniž by se zmínil o svém rozhodnutí.

„Aha,“ přikývl Alex. „Chápu. Takže teď si můžeš vybrat, že jo?“

Sten neodpověděl.

„Budu mít *Victory* spakovanou a připravenou ke startu do čtyřiaadvaceti E-hodin po mém návratu, hochu.“

Sten zamrkal.

Alex se usmál. „Teď si říkáš, že to může napadnout jen mě. Co? Tys myslel na své povinnosti a zodpovědnost, co?“

„Tak nějak.“

„Nuž... vezmi si všechny ty ogary a dívčata, co se k tobě přidali. Některý k tomu vedly sobecký důvody, jiný šli proto, že chtěli udělat něco velkého pro budoucnost civilizace. Ale většina z nich šla proto, že chtěli sloužit tvému přiblblému, usměvavému ksichtu, hochu.“

V určitém směru to není dobřej okamžik v životě, Steníku. Všichni bysme se měli rozhodovat na základě logické závěrů a předpokladů.

Ale tak to nefunguje.

A jestliže sou to takový blázni a sloužej ti jen proto, že seš jim sympatickej, neměl bys uvažovat stejně? Bejt odhodlanej postavit se za život jednoho ubohýho spolu-rebela? Páč když nejsi ochotnej vstoupit do hrozivejch plamenů, pak nejsi vo nic lepší než Císař a voni by tě měli okamžitě zavrhnout.

Myslim, že nemáš jinou šanci, než se vydat za Hainesovou a za těma dvěma chlupatýma koulema.“

Bylo to naprosto nesprávné a jedna z těch hloupějších věcí, které mohl Sten udělat. A proto se rozhodl do toho jít. Ale co, řekl si, povstání je tak jako tak odsouzeno ke zkáze, měl téměř nulovou šanci, že svrhne Císaře. Tak proč nevstoupit do plamenů a neudělat vznešené gesto.

„Do toho,“ vyhrkl. Potom se zarazil a tvář mu zkřížil ďábelský úsměv. Vzpomněl si na fintu, kterou kdysi použil při jednom útěku z vězení, a pomyslel si, že by s ní mohl ještě jednou skórovat.

„Negativní, pane Kilgoure. Nebudu potřebovat *Victory*. Bohatě mi stačí jediný bhorský robovrak a *Aiofe*. Není zapotřebí, abych si hrál na naprostého Dok Quick-shota. Jo jasně. A jeden vidový štáb plus pár herců. Chci dva pilotní týpky, dva drsňáky a jednoho idiota s ocelovýma zubama. Nemytý a

zjevně pošahané. Všechno lidé. Dál potřebuju asi patnáct milých dětiček.

A teď už pohni kostrou, ať jsi tu co nejdřív. Potřebuju tvé schopnosti. A někoho, kdo by to tu vedl, zatímco si budu hrát na Sira Gawaina. Končím."

Přípravy Stenova plánu nezabraly ani půl dne.

Stále kráčel smrti v ústřety, ale aspoň to dělal mazaným, lstivým způsobem, namísto imbecilního útoku ve slavnostní uniformě, máchaje „mečem s rukojetí ze slonoviny“, kterým odjakživa pohrdal.

„Věž na Sowardu, tady transportér *Juliette*. Momentálně v normálním prostoru, předávám souřadnice. Používáme komerční orbitu Quebec devět sedm. Žádáme o instruktáž k přistání. Přepínám."

A tak tero vstoupil na Původní svět.

„*Juliette*, tady řídící věž Soward. Máme vaše souřadnice. Vysíláme přistávací pokyny. Prosíme, zadejte je do palubního počítače a aktivujte ALS pro ukončení vaší orbity Quebec devět, sedm. Přepínám."

„Sowarde, tady *Juliette*. Moment... eh? Mám nějaký problém s vašimi daty, volám věž. To nás navede na vzdálený jihovýchodní cíp přistávací plochy, je to správně?"

„To souhlasí."

„Chci požádat o laskavost, Sowarde. Nemá tu nějaká možnost dostat se blíž? Mám na palubě celou třídu mladých stipendistů a jsou celí nažhavení, že to chtěli vidět víc zblízka. A navíc je to k terminálu dlouhá procházka. Můžeme dostat převoz?"

„Tady je Soward. Nemá problém. Šoupneme vás sem, hned vedle věže. Posíláme nová data. A pokud jde o převoz... máme jen komerční stroje. Mám uvědomit řidiče?"

„Tady *Juliette*. Díky za změnu. A pokud jde o ten komerční stroj, tak to bohužel ne. Moje děti nemají tolik peněz. To jsou hladovějící studenti."

„Roger. Možná bychom mohli -"

A signál z *Juliette* zmlkl.

„*Juliette*, tady je sowardská řídící věž. *Juliette*, prosím, reagujte na toto vysílání."

Mlčení. Žádná odpověď. Dispečer okamžitě stiskl tlačítka POHOTOVOST a POZOR.

„Tady je věž," řekl. „Mám blížící se loď, která ztratila signál. Pilot říká, že mají na palubě děti. Zůstaňte v pohotovosti."

Záchranné čtyři naskákaly do svých vozidel.

Dispečer stiskl tlačítko a přepnul na standardní přistávání a na Standardní imperiální pohotovostní frekvence.

„*Juliette*, tady je -"

„Kdo je to?" Byl to nový hlas z *Juliette*.

„Tady je přistávací dispečink. Identifikujte se. Je to *Juliette*?!"

Smích.

„Jo. Jo. Je tohle tlačítko vizuální transmise... jo. Jdeme na to."

Obrazovka se rozjasnila a poskytla pohled na nechutnou scénu. Byla to řídící kabina na *Juliette*. Čtyři bytosti v uniformách posádky ležely v kaluži krve. Před snímačem stál muž s vykulenými očima, v špinavé, poskvrněné lodní kombinéze. V ruce třímал zbraň.

Za ním stáli dva stejně odpuziví asistenti. Každý držel jedno svíjející se dítě - na hrdlo mu tiskl nůž.

„Podívejte, co tu máte," řekl jeden muž. „A teď chci okamžitě přepojit na imperiální vidovou stanici. Hned!"

„Nemohu -"

Muž pokynul a jeden z atentátníků podržel dítěti hrdlo. Vytryskl proud krve, druhé dítě zavřískalo a tělíčko žuchlo na podlahu.

„Přiveď dalšího," nařídil muž a jeho posluha zmizel a vrátil se s dalším nešťastným prepubescentem. „Vidíte? My si neděláme prdel. Spojte -"

A dispečer už mačkal klávesy.

„A ať je to přesvědčivý," řekl únosce. „Protože tu mám dalších čtrnáct takovejch paňárů, který klidně nakrájím na plátky. Nebo... s nima udělám něco jiného. Něco ještě horšího."

A tak začalo drama z *Juliette*. Signál byl nasměrován živě na K-B-S-N-O a odtud živě do éteru, které už znovu vysílalo, ovšem jen ze svého dočasného planetárního ústředí.

Původní svět se zastavil, zatímco otlučený transportér kroužil nad sowardským kosmopřístavem.

Muž oznámil, co žádá.

„Chci spojit s Věčným Císařem. Ne na nějakým podělaným komu, jako je tenhle. Ale tváří v tvář. Musí dát něco do pořádku. Musí přestat dělat mý rodině to, co jí dělá. Není správný, aby se někdo tak velkej svářil, jako kdyby byl nějaký úředníček ze zapadákov, to ne. A jednou to přece musí skončit. Má rodina už je skoro na mizině.

Přisahám, že jestli se nic nezmění, pošlu tenhle podělanej transportér přímo na ten jeho podělanej palác. Řekněte to tomu svému Císařovi.”

Týmy pro záchranu rukojmí se již sešikovaly a čekaly, jestli budou povoláni k nejkrajnějšímu řešení vstoupit na palubu *Juliette*. Teroru se nesmí ustupovat.

Vyjednávači spustili svým pomalým hlasem ve snaze unudit únosce natolik, aby se vzdali. Ale únosci vůbec nereagovali - jediná reakce, které se okolí dočkalo, bylo buďto opakování jejich absurdního požadavku, tupé zírání do snímáče, nebo občasné přerušení spojení.

Živovidy to žraly po plných lžících. Bylo tam všechno. Šílení teroristé. Nejhezčí děti na kameru od té doby, co chytli ubohou dětskou hvězdu Shirlee Richovou v posteli s orangutanem. Chápaví psychologové vše rozebírali do posledního detailu. Experti se pokoušeli odhadnout, z jakého světa ti stále neznámí únosci mohli přiletět. Válečné lodě lítaly po obloze sem a tam. Neznámý pohyb jednotek, o kterých si nedovoluje spekulovat ani ta nebulvárnější vidová show, aby náhodně neodhalila tajnou záchranou akci. Představitelé pojišťovny Lloyds vysvětlující, co se mohlo dít s transportérem *Juliette* od té doby, kdy zmizel do imperiálních speciálních služeb ještě v dobách Tahnských válek. Vznešeně vyhlízející tým se speciálními zbraněmi připravený obětovat vše, co mají.

A nejlepší ze všeho, byla to *realita*.

Jediná výzva, které se *Aiofe* při přistání na Původním světě dostalo, byla mechanická, povrchní a alespoň tři cykly stará. Berhal Waldman výzvu dokonce ani nemusel analyzovat, ale našel ji na kartě se standardními kódy. Všichni byli zaneprázdněni.

Aiofe šla rovnou na přistání.

Nikdo si jí nevšiml, dokonce ani v té malé vesničce na vzdáleném konci úzkého údolí. Ta odporná zrůda na palubě *Juliette* právě popravila další dítě.

Torpédoborec byl možná malinkou lodí - v prostoru a ve srovnání s bitevním vagónem, jako byla například *Victory*, nebo na holé ploše rozlehlého kosmopřístavu, kde ho nikdo nemohl s ničím srovnat. Ale z věže, vedle které přistál, udělal dětskou hračku. Waldmanovy prsty přelétly po klávesách, což *Aiofe* udržovalo jen těsně nad zemí na jejích McLeanových generátorech. Nebylo by dobré nechat uprostřed krásně obdělané zahrádky pět metrů hlubokou jámu. A to nejen z estetických důvodů, ale i proto, že by se někdo mohl podívat, co se tam stalo.

Z věže nepřicházelo žádné hlášení.

Řetězová děla *Aiofe* přejížděla po špici, Honjovy prsty se vznášely nad odpalovacími klávesami.

Z lodi se vysunuly schůdky a vystoupil Sten. měl na sobě bojový postroj a nesl si willypušku. Ale štít helmy měl otevřený.

Waldman si pomyslel, že je to naprosté šílenství - uvnitř může čekat Interní bezpečnosti. Stenovi se však nepodařilo vymyslet bezpečný způsob, jak bytostem uvnitř sdělit, že je právě zachraňují, ne že na ně útočí. Byl již téměř u dveří, když se otevřely.

V nich stáli Marr a Senn.

„Musím uznat,” řekl Marr, „že přijíždíte v barokním stylu, můj mladý kapitáne.”

„Jo. V barokním. Vypadněme odtud, než nás někdo zbarokuje vejpůl. Aforismy si necháme na později, teď padáme.”

Vtom se ve dveřích objevila Hainesová.

„Že sis dal na čas.”

„Sorry. Musel jsem se zastavit a zavázat si tkaničky.”

Za Hainesovou stál nějaký muž. Hubený. S prořídlymi vlasy. V raném středním věku. Oblečen asi deset let z módy. Sten bleskově odtušil, že je to Lisin manžel. Vůbec nevypadal na člověka, kterého by po jejím boku očekával.

O ničem nepřemýšlej, ty idiote a práskni do bot, jak jsi právě všem nařídil.

Senn, Hainesová a Sam'l se rozběhli k lodi. Marr na chvíli zaváhal, potom se sklonil a zvedl malý, mnohabarevný oblázek.

„Možná že nezbude nic, za čím bychom se mohli vrátit.”

A to už se i on nalodil na *Aiofe*, Sten v těsném závěsu za ním.

„Start, pane?“ otázal se Waldman, když se Sten vrátil do řídicí kabiny.

„Moment.“

Pohlédl na monitor, který zobrazoval můstek *Juliette*. Před snímačem nikdo nestál. Ani rukojmí ani terorista.

„Pošli to.“

„Ano, pane.“ Operátor komu stiskl tlačítko a *Aiofe* kódem vyslala k *Juliette* jediné písmeno.

Na obrazovce se rozpoutalo peklo.

Křik. Pláč. Únosci nesrozumitelně hulákali. Mladá dívka se jim vytrhla a pokusila se utéct. Byla zastřelena. Únosce křičel nějakým nepřeložitelným jazykem. Zamířil pistolí a vystřelil. Přímo do snímače! V éteru zavládlo ticho.

„Ach drahý, drahý, drahý,“ sténal Marr objímaje Senná. „Nebohá lidská mláďata!“

„Jo,“ souhlasil Sten. „Hrůza, běs. A bude to ještě horší. Berhale Waldmane, vemte nás nahoru. Asi tak pět set metrů, prosím.“

Aiofe vystřelila k obloze.

Sten byl poměrně dobrý prorok, když druhá obrazovka ožila, tentokrát na komerční stanici.

Zmatek... zaostření... otlučená vesmírná loď... Mc-Leanové jednotky vypnuté... záře ze zádi stroje, jak se Yukawy zapnuly naplno...

Nesrozumitelný křik nějakého komentátora:

„Horor.. .Hrůza... Jaká hrůza...“

„Plný pohon, prosím. Domů, Jamesi.“

Aiofe vystřelila do hyperprostoru. Následoval sonický třesk vzduchu, který se hnal zaplnit vakuum zanechané torpédoborcem.

Tuto explozi však nikdo nezaslechl, přehlušila ji jiná, když se *Juliette* zřítíla přímo doprostřed hlavní sowardské přistávací plochy. Žádný oheň, žádná suť. Jen doutnající kráter.

Sten posmutněle odvrátil zrak, když snímače *Aiofe* ztratili komerční vysílání.

„Jaká hrozivá věc,“ řekl. „Všechny ty krásné, malé děti, rozprášené po krajině jako jahodový protlak. Jahody? Rajčata. Kečup je slanější.“

A navíc *tak* nešťastně. Je to hrozná smůla, ačkoliv by z nich všech pravděpodobně vyrostli zabijáci nebo právníci nebo něco jiného, ale pro nás zajisté zázračného.

Ale jak říká pan Kilgour, Bůh nikdy nebere jednou rukou, protože tou druhou rozdává.“

Marr a Senn se vymanili ze svého sevření a vykulili na Stena své obrovské oči. Hainesová to rovnou vyslovila.

„Víš, že jsi hroznej parchant, Stene?“

„To mi vždycky říkávala maminka,“ souhlasil spokojeně Sten.

„Dík,“ řekla docela vážně.

„Hej. Nebylo to tak hrozný. Znáte mě. Svatý Sten. Vrah neposkrvněných panen. Zachránce draků.“

Během tohoto laškování měl Sten ze sebe velmi, velmi dobrý pocit. A byl také velmi překvapený, že mu to prošlo.

Oficiálně zůstal incident s *Juliette* tragickou událostí, další příklad stupňující se kolektivní psychopatologie příliš komplikované civilizace. V soukromí si však vyšetřovatelé docela správně uvědomovali, že byli podvedeni. Ne že by po vidpásce, kterou Stenovi herci pečlivě natočili během letu z Vi, zůstaly nějaké stopy. Z bhorské robotodi nezbylo vůbec nic kromě díry v asfaltovém povrchu přistávací plochy a závanu mastného dýmu. Ale vyšetřovatelé věděli, že by našli nějaké organické stopy po osmnácti či více bytostech, které zemřely po havárii nebo před ní, jakkoliv dokonalá exploze následovala.

Když se to Sten doslechl jako zvěst, hlasitě zaklel. Kdyby byl trochu pečlivější, mohl ještě ukrást z řeznictví nejméně deset kusů poraženého hovězího a nikdo by se to *nikdy* nedozvěděl.

Tři početné imperiální bojové flotily vystřelily z hyperprostoru v soustavě Ystrn, všechny jejich bojové stanice připravené zlikvidovat rebelii.

Šest světů a jejich měsíce a měsíčky obíhalo kolem vyhaslé hvězdy.

Prázdnota.

Po Stenovi ani stopa.

Žádná rebelská flotila.

Nic.

A do té míry, do jaké to bylo možno pomocí inteligentních analýz určit, soustavu *nikdy* žádné lodě nenavštívily. Byla jen zakreslena do hvězdné mapy a nikdo ji nikdy neprozkoumal. Ne že by za to stála.

Stenova velká lest zabrala. Nebo spíš zabírala. Samozřejmě, že nikdy neuvažoval o tom, že by napadl Al-Sufi, ani že by se natolik přiblížil Původnímu světu se svou prořídou bojovou flotilou.

Lest, která prosákla pomocí Hohnovy zdvojené sítě a ostatních agentů kolem Říše, znamenala pouze první krok.

Sten hrál s Císařem licitovaný mariáš.

Tentokrát tam nic nebylo.

Příště, v nějaké jiné soustavě, se mohou nalézt stopy po tom, že Sten či některá z jeho lodí, tudy prolétly.

Nejenže tato hra byla něčím, co mohlo být znovu a znovu opakováno - Císař si nemohl dovolit ignorovat jakékoliv zprávy o Stenově přítomnosti - a že ničila značné množství imperiálních lodí, zásob, důvěry ve válečné loďstvo a že spalovala AM₂ a Císařovu říť, ale představovala i určitý zisk.

Takový, který otřese imperiálními jednotkami do morku kostí.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

SUBADAR-MAJOR CHETHABAHADUR ukázkově zasalutoval „Pane! Hlásím se, jak mi bylo nařízeno, pane.”

„Posadte se, subadar-majore,” řekl Poyndex. „Není zapotřebí žádných formalit.”

Chethabahadur se posadil a jeho štíhlé, hubené tělo ztuhlo v křesle.

„Obávám se, že pro vás mám jistě velmi špatné zprávy,” oznámil Poyndex. „Je mi líto, že musím být tím, kdo vám to sdělí, ale nemá smysl chodit kolem horké kaše a jen čekat, až se to zhorší. Takže, tady to je. Jak pravděpodobně víte, Věčný Císař vás lidi chová ve velké úctě za roky věrné služby.”

Chethabahadur zamrkal. Velmi rychle. Všechny další reakce se mu podařilo včas potlačit. Fráze „vás lidi” byla evidentní urážkou hodnou podříznutí hrdla. „Roky věrné služby”, které se počítaly na staletí, znamenaly, že by měl Poyndex proříznuté hrdlo podruhé. A pokud jde o to „ve velké úctě” - to již snad bylo příliš—

Subadar-major zachovával klidný výraz, přemítaje o několika zázracích, které tomuto patolízalovi umožňovaly zůstat naživu i poté, co vypustil z úst takové nesmysly.

„Opravdu ve velké úctě,” pokračoval Poyndex. „Bohužel se však ocitl v hrozné situaci. Chápejte, že je teď velmi málo peněz. Jsou nařízeny škrty a utahování opasku, které se dotknou všech složek, co jich Císař má.”

„Ano, pane,” řekl Chethabahadur. „Gurkhové vykonali svůj díl úkolů, pane. Ale pokud je zapotřebí snížení stavů, pane... můžu vás ujistit, že jsme připraveni.”

Poyndex se blahosklonně usmál. „Jak šlechetné. Ale to nebude zapotřebí. Za současných okolností. Dostal jsem rozkaz rozpustit vaši jednotku. A jak jsem již řekl, velmi mě to mrzí. Ale v takovéhle době musíme všichni přinést nějakou oběť.”

Chethabahadur bez váhání odvětil:

„Nemusíte se omlouvat, pane. Vzkažte Císaři, že Gurkhové jsou připraveni vykonat jakýkoliv rozkaz. Pokud potřebujeme, abychom ukončili službu, pane... a vrátili se do Nepálu... pak to uděláme. A bez námitek, pane. O tom ho, prosím, ujistěte.”

Další Poyndexův úsměv. „Udělám to. Spolehněte se.”

Subadar-major vstal a vysekl další vojenský pozdrav. „Pak jestliže je to všechno, dovolte mi odejít, abych uvědomil své muže.”

Poyndex chabým zasalutováním opětoval pozdrav. „Ano, to je všechno... A mockrát vám děkuji.”

„To my bychom měli děkovat vám, pane,” opáčil Chethabahadur. Otočil se na podpatku a vypochoďoval z místnosti.

Poyndex se opřel v křesle, potěšen, jak dobře zvládl tento těžký úkol... ačkoliv jej samotného překvapilo, jak klidně gurkhovský major tuto zprávu přijal.

Taková oddanost.

Slepě hloupá oddanost.

Poyndex se uchichtl. Zapnul kom a nařídil svým lidem od Interní bezpečnosti, aby zaujali posty, které Gurkhové právě uvolnili.

Venku na chodbě vedoucí z Poyndexovy kanceláře, o patro níž pod Císařovým soukromým apartmá, musel Chethabahadur krotit nutkání vyskočit a klapnout o sebe patami.

On i jeho muži si již dlouho dělali starost o Císařovu stále se zhoršující osobnost. Z jeho činů se jim zvedal žaludek. Nemohli pochopit, jak se voják, kterého obdivovali, Ian Mahoney - mohl stát zrádce. A nebyla naprosto žádná šance, aby uvěřili, že Sten, kdysi jejich velitel, kterému podle všeho stále slouží jedna četa Gurkhů, obrátil kabát dokonce i proti té zuřivé bestii, kterou se Císař stal.

Gurkhové si všichni do jednoho přáli odejít. Jediné, co jim v tom bránilo, byla jejich přísaha - a vědomí, že Věčný Císař by takový krok považoval za hrubou urážku.

Všechny by je zabil.

A co hůře, obávali se, že by utrpěli i jejich lidé v dalekém Nepálu. Nikdo z nich ani na chvíli nepochyboval, že za takovou zradu by Císař vymazal Nepál z povrchu planety.

Ale nyní - sláva, ó, sláva, nebe se na ně usmálo a Gurkhové byli propuštěni. Jaké požehnání to

přišlo od barbara, jakým je Poyndex.

Ne že by mu Chethabahadur odpustil jeho sprosté chování. Jednoho dne toho člověka zabije.

A jestli to nebude možné, Chethabahadurův syn zabije Poyndexova syna.

Protože Gurkhové mají velmi dlouhou paměť.

Poyndex s úžasem pozoroval, jak se ta žena, Baseekerová, uklonila před Věčným Císařem.

„Ach, můj pane, jsem oslněna vaší vznešenou přítomností. Chvějí se mi údy. Mozek mi hoří. Jazyk je jen zkoprnělý pahýl, neschopný nalézt slova hodná vaší slávy.“

Poyndex zadržel úsměv. Zdálo se mu, že její jazyk funguje docela dobře. Nová kněžka Kultu Věčného Císaře ležela rozplácnutá na podlaze kanceláře jejího boha.

„Můžete povstat,“ vybídl ji obřadně Císař. Poyndex byl tak trochu překvapen, jak vážně bral Císař tento rozhovor.

Baseekerová se zvedla na kolena, několikrát udeřila hlavou o zem, aby ještě více doložila svoji oddanost, a teprve potom vstala. Poyndex spatřil v Císařových očích záblesk rozkoše a pogrataloval si ke svému rozhodnutí odstranit Zoran z funkce nejvyšší kněžky. Baseekerová nasála jeho výcvik a poté jej ještě o sto procent vylepšila.

„Prosím. Posadte se,“ řekl Císař ženě. „Smím vám nabídnout nějaké občerstvení?“

Baseekerová zaplula do křesla a usadila se na jeho okraji, jako kdyby uvolnění znamenalo nějaké rouhání. „Děkuji, ó pane. Ale dovolte této pokorné hledačce pravdy odmítnout vaši laskavost. V takovéto chvíli bych nemohla pozřít krmí smrtelníků. Dovolte mi, abych se namísto toho živila aurou vaší svaté přítomnosti.“

Poyndex se podívil, zdali Baseekerová krom osobních ambic vůbec někdy něco pozřela.

Její tělo byly jen kosti potažené kůží tak bledou, že vypadala téměř průsvitně. Její věk byl neurčitelný. Měla silně podobaný obličej, silný předkus mezi tenkými rty a oči jako malé, zářivé korálky. Jako krysa, pomyslel si Poyndex.

„Cokoliv si budete přát,“ odvětil Císař a velkoduše mávl rukou.

Baseekerová přikývla a přitáhla si bílou róbu přes kostnatá kolena.

Císař ukázal na štůsek papírů na svém stole. „Poměrně důkladně jsem prostudoval váš návrh na reorganizaci,“ řekl. „Impresivní dílo.“

„Děkuji, ó pane,“ opáčila Baseekerová. „Ale bez vaší inspirace by nikdy nemohlo vzniknout. Nutno podotknout, že má předchůdkyně - Zoran - zanechala kult v naprostém nepořádku. Naším cílem je vás glorifikovat. .. a učit vaše poddané o vaší božské misi. A je trestuhodné, že tento úkol zůstal zcela opomenut.“

„Vidím, že jste přidala nový programový bod,“ poznamenal Císař. „Návrh vybudovat bohoslužebná střediska ve všech významných centrech Říše.“

Baseekerová pokývla hlavou. „Doufala jsem, že se setká s vaší přízní.“

Poyndex od ní zvedl oči, aby se nerozesmál. Zastavily se na obraze nad Císařem. Byl to ultraromantický, ultrasvalnatý portrét Císaře v heroickém postoji. Obraz byl namalován v upomínku bitvy u Gates, kterou jak portrét naznačoval, vyhrál jednou rukou. Poyndex shodou okolností věděl, že Císař se nikdy ani nevyskytl poblíž oné bitvy.

Malba byla pouhou součástí celé galerie podobných, oslavujících Císaře. Pocházely ze sbírky nebožtíka Tanze Sullamory. Když Poyndex dostal rozkaz, aby je vyhledal, jeho agenti od IB je našli odloženy v jednom skladišti muzejních kýchů. Nyní visely jeden vedle druhého na stěně kanceláře. Celkový dojem byl přinejmenším znepokojivý. Všechny ty svaté imperiální oči, které na něj zíraly. Bylo to jako při halucinaci ze zkaženého narkopiva.

Přinutil se věnovat pozornost rozhovoru. Viděl, jak se malá očka Baseekerové ještě víc rozzářila. „Tento návrh, můj pane, není nic ve srovnání s mou vizí,“ řekla, plna posvátné horlivosti. „Vidím chrámy vystavěné na počest vaší svaté osobě v každém městě Říše. V nich by se vaši poddaní mohli scházet a vyhřívat se na výsluní vaší slávy.“

„Opravdu?“ otázal se Císař. „Neměl jsem ponětí, že existuje tolik potencionálních věřících.“

„Jak by to mohlo být jinak, ó pane?“ zvolala Baseekerová. „Není snad v našem Písmu svatém psáno, že vašich oveček bude brzy víc než hvězd na obloze? A že budou velebit vaše jméno jako jméno jediného opravdového boha nás všech?“

Při těchto slovech se zastyděl i Císař. Odkášlal si do zaťaté pěsti. „Ehm... Ano. Způsob, kterým to vykládáte... dává docela dobrý smysl.“

„Jediné, čeho se nám nedostává, jsou fondy, pane," dodala, „abychom náš program mohli uvést v život."

Císař se zakabonil. „Již jsem poskytl dostatečné finance. Nebo snad ne?"

„Ach ano, poskytl, můj pane," přizvukovala Baseekerová. „A v mých očích to bylo neférové - hraničící s rouháním - břímě. Z mého pohledu by měli náklady nést ti, kteří z toho mají nejvíce. Vaši pokorní poddaní, ó pane, by měli být těmi, kdo budou platit.

Nepřipadá mi důstojné, aby si žijící bůh platil za své vlastní chrámy. Ale nám - vašim věrným poddaným - byla tato drobná radost odepřena, ó pane. A obávám se, že to je vina našich politických vůdců. Jsou příliš zaneprázdněni plněním svých měšců."

„Výborně řečeno," pochválil ji Císař. „Velmi zasvěceně."

Obrátil se k Poyndexovi. „Už mě ti skrblici z parlamentu začínají unavovat. Je na čase, aby dali své kredity tam, kde jsou jejich ústa. Spojte se s Avri a dejte dohromady nějaký zákon o financování. Takhle věrní poddaní, jako je tato žena, si nezaslouží žebrať o finanční fondy pro takový důstojný záměr."

„Ano, Vaše Výsosti. Udělám to okamžitě."

Císař se otočil zpět k Baseekerové. „Mám jednu prosbu."

„Cokoliv, můj pane."

„Chtěl bych si projít seznam členů. A vybrat ty nejoddanější věřící."

„Všichni bychom za vás položili svůj život, ó pane."

„Ano... ale někdo je vždy ochotnější než ti ostatní. Víte, jaký typ mám na mysli."

Baseekerová přikývla; Slovo „fanatiky" bylo nevyřčenou odpovědí.

„Chci je zorganizovat do jedné skupiny. Mám pro ně připravené jisté speciální školení. Školení, které jim mohou poskytnout Poyndexovi lidé."

„Ano, pane."

„Chci, aby byli vždy ve střehu. Dokud se jim neozvu. Potom aby okamžitě a bez váhání jednali."

„Ano, můj pane. Tyto... úkoly... co máte na mysli? Mohu předpokládat, že budou nebezpečné?"

„Ano. Dokonce možná sebevražedné."

Baseekerová se usmála. „Vím tedy přesně, jaký typ jedinců budeme potřebovat," odvětila usekávajíc svými krysími zuby každé slovo.

Poyndex se oklepal. Na používání náboženských fanatiků jako atentátníků nebylo nic nového. Ale představa kultistů s vykulenými očima, jak máchají zkrvavělým nožem, byla jednoznačně znepokojující. Odložil ji stranou. Jakkoliv děsivá to byla myšlenka, její přínos nemohl popřít.

„Fajn. Takže jsme si porozuměli," shrnul to Císař. „A nyní... když mi odpustíte."

Baseekerová vyskočila na nohy. „Zajisté, můj pane. A děkuji vám za to, že jste mě poctil těmito vzácnými okamžiky svého času."

Znovu padla na kolena a udeřila hlavou třikrát o zem. „Velebme jeho jméno. Velebme jeho jméno..."

A byla pryč.

Císař se obrátil k Poyndexovi s obrovským úsměvem na rtech. „Úžasné. Oni opravdu věří, že jsem Bůh."

„O tom není nejmenších pochyb, Vaše Veličenstvo," přizvukoval Poyndex. Pud sebezáchovy mu však velel, aby úsměv neopětoval. „Jejich víra může být dětinská... ale zajisté upřímná."

Věčný Císař pohlédl na dveře, kterými Baseekerová právě odešla. „Z úst dětí," zamumlal.

Nálada se změnila a Císař vytáhl ze stolu láhev skotské. Rychle si nalil sklenku. A rychle ji do sebe obrátil.

„Takže. Od vznešenosti k zatraceně evidentní bláhovosti," pronesl Císař. „Mám stížnost od svého kancléře, která se týká tebe."

Poyndex zvedl obočí. „Ano, Vaše Veličenstvo?"

„Ty pocty, které po tobě chtěl, musí ještě dorazit na jeho stůl. A on se musí připravovat na slavnostní vyznamenávání. Vyznamenávání, který se má konat, dodávám, za necelé dva týdny."

„Moc se omluvám, pane," odvětil co nejpokorněji Poyndex. „Je to moje chyba. A to se nedá nijak omluvit."

„Zatraceně upřímný," ušklíbl se Věčný Císař. „Proboha, Poyndexi, já vím a ty víš, že tyhle věci jsou nesmysl. Ale medaile a vyznamenání jsou důležitý pro společenský klima. Zvláště v takovýhle

době."

„Ano, Vaše Výsosti. Omlouvám se, Vaše Výsosti. Hned se do toho pustím."

„Nevadí, řekl Císař. „Pošli ten seznam mně. Já už si s tím poradím." Zavrtěl hlavou. „Na tom už nesejde. Stejně si všechno *ostatní* musím udělat sám."

„Ano, pane."

Císař se znovu napil skotské a jeho popuzení uplynulo jako po vodě. „Předpokládám, že máš momentálně plný ruce práce," dodal.

„To mě ovšem nijak neomlouvá, pane. Ale děkuji."

„Ještě mi neděkuj," opáčil Císař. „Protože ti chci na talíř naložit porci něčeho jiného."

„Ano, pane?"

„Přemejšlel jsem o našem problému se Stenem. Působí nám značnou škodu. Ale jen proto, že má na své straně okamžik překvapení. A zatímco my ještě pořád nabíráme rychlost, může do nás bušit, jak se mu zlíbí. Vybudoval si image odvážného hrdiny lidu a všechny ty hovadiny."

„Brzy musí zákonitě klopýtnout, pane," nadhodil Poyndex.

„Nerad spoléhám na štěstí či na chyby jiných bytostí," namítl Věčný Císař. „Musíme chytit tempo. Vyvinout na něj takovej tlak, že nebude vědět, kde je 'nahore' a kde 'dole'."

„Nechci být negativistický, pane, ale již nyní naše vojska napínáme do krajní meze. V tomhle okamžiku jsou oslabeny i záložní jednotky."

„Oslab je ještě víc," řekl Císař.

„Ale kdyby došlo ke stavu ohrožení, pane..."

Císařovy oči po něm šlehly. „Do hajzlu s tím! Sten nás překvapuje za každou zatáčkou. Útočí na nás ze všech stran. Na moje podřízený vidový stanice, na skladiště AM₂, na finanční trh."

Poyndex se zarazil. „Na finanční trh? Domníval jsem se, že ekonomika skomírá jenom kvůli krizi. Co by Sten mohl -"

Císař na něj pohrdlivě pohlédl. „Nebud' pitomec, Poyndexi. To neslo všechny rysy partyzánské akce. Nebylo na tom nic přirozeného. Ne. Byla to Stenovo práce. Nebo některých jeho lidí."

„Chápu... Vaše Veličenstvo," dodal Poyndex váhavě, aniž by tomu ve skutečnosti rozuměl.

Císař zklamaně zafuněl. „Srovnej si to konečně v tý své makovici, Poyndexi. Tohle je stav ohrožení. A jestli tenhle oheň včas neuhasneme, spadneme do ještě větších sraček, než jsme. Mluvím dost jasně?"

„Ano, pane."

„Fajn. A teď se podívej na tohle." Císař odsunul láhev skotské stranou a rozložil mapu Říše. Poyndex se nad ni naklonil, prohlížíje bezpočet kruhů, křížků a šipek, které na ni Císař načmáral.

„Tohle jsou podle mého ty nejzranitelnější oblasti," píchal Císař prstem do několika míst na mapě. „Nejpravděpodobnější místa jeho dalších útoků. Můžeme se krejt, když přemístíme pátou divizi gardy ze Solfi... potom přesunout flotilu na Brdbuchu..."

Poyndex užasle pozoroval, jak Císař píchal do mapy a hrál se svými vojsky škatulata hejbejte se.

A pokaždé, když se jeho prst dotkl papíru, stovky lodí a tisíce vojáků byly vrženy na cestu napříč hvězdami.

V honu za jediným mužem.

Mnohem později, bezpečně ve svém malém království Arundelského hradu, Poyndex přemítal o stavu Říše.

Stiskl tlačítko na svém stole a obraz velitelského střediska na vzdálené zdi se rozprsknul, aby jej nahradila elektronická verze mapy, kterou mu Císař ukazoval: situační tabule. Na ní blikala světla krizových bodů.

Poyndex rychle přečetl špatnou zprávu. Potravinové demonstrace. Zákazy vycházení. Stávky. Četl dál. Zprávy o panice korporací. Jedna žádost o AM₂ za druhou.

Špatné zprávy se ovšem neomezily pouze na civilní sektor. Po celé tabuli byly označeny Stenovy útoky proti Říši. Stejně jako vyhlášení války či nezávislosti mnoha někdejších Císařových spojenců.

Mrtví agenti, vyražené mise a další zpravodajská selhání, taktéž připadající na vrub Říše.

Normální bytost by si možná zoufala. Poyndex měl do normality daleko. V každém selhání spatřoval příležitost. V každé katastrofě ukrytou truhlici s pokladem.

Poyndex se za velmi krátkou dobu od Věčného Císaře mnohému přiučil. Úspěch vyžaduje perspektivu... a trpělivost.

V tomto případě byl ten dlouhý pohled Poyndexův -ne Císařův.

Jak jeho pobočníci v černých uniformách pobíhali po místnosti, Poyndex znovu zvážil šance. A znovu došel k závěru, že se Císař mylí. Bral Stenovu hrozbu zbytečně vážně.

Poyndex měl vlastně dojem, že Císařova pozornost Stenovi ještě pomáhá. Jeho taktické manévry by mu nebyly k ničemu, kdyby zůstávaly oficiálně ignorovány. Ale čím byl Císař zuřivější a přesouval lodě z jednoho místa na druhé, tím přitažlivější postavou se Sten stal pro Císařovy nepřátele.

Všechna data naznačovala, že kostky jsou vrženy proti Stenovi. Jeho jednotky byly nicotné a zdroje tenké v porovnání s obrem, jako je Říše.

Sten si nemohl dovolit udělat jedinou chybu. Císař si jich mohl dovolit mnoho.

Toto Císař z nějakého důvodu neviděl. Byl Stenem zcela posedlý. Státním záležitostem nevěnoval téměř žádnou pozornost.

Velká slepá skvrna.

Poyndexovi na rtech vykvetl nesmělý úsměv. Právě jej napadlo, že bude nejlepší, když tento Císařův rys ještě podpoří a prosmýkne se tímto slepým místem.

Informoval Císaře o všem. Ale jen proto, aby ochránil sám sebe. Mezitím Císaře úspěšně izoluje od okolního světa a nasadí si tam své lidi.

Gurkhové byli posledními lidmi ze staré gardy, kteří odešli.

Nyní byl na něm Císař totálně závislý. Byl to Poyndex, který vybral Zoraninu následovnici. Poyndex, kdo rozhodoval o tom, kdo se s Císařem smí setkat. A byl to Poyndex, kterého Císař povzbuzoval v jeho šílenství, kdekoliv to bylo možné.

V podstatě se stal pro Císaře natolik nepostradatelným, že začal schválně dělat drobné chyby. Jako například problémy s tím vyznamenáváním na banketu.

Císař byl možná šílený, ale určitě není hlupák. Věděl stejně dobře jako Poyndex, že není nic nebezpečnějšího než nepostradatelný člověk.

A tak musel Poyndex občas něco pokazit. Jen však do té míry, aby jej Císař nezavrhl.

Pohlédl na situační tabuli. Ne však na ty špatné zprávy. Ale na nezměrnou rozlohu Říše.

Říše, která se v některých pohledech podřizovala jeho vůli.

Ne Císařově.

A s každým dalším dnem zhoršujícího se Císařova stavu Poyndexův vliv rostl.

Neučinil však tu chybu, aby se viděl v roli Císaře. Alespoň ne příliš často.

Již v době vlády rady důvěrníků Poyndex poznal, co se stane s Říší, když nemá nějakou figurku, která by jí propůjčovala formu.

Ne. Císař byl nezbytný. Tedy alespoň jeho osobnost. Legenda.

Mělo to pouze jedinou větší mezeru. Poyndex časem zestárne.

Oslábně.

A zemře.

Ale Věčný Císař je nesmrtelný.

Co kdyby se Poyndexovi nějakým způsobem podařilo odhalit toto tajemství?

„Co kdyby mohl žít... věčně?“

Poyndex přešel po senzorech a situační mapa se opět proměnila v nástěnnou malbu.

Před Poyndexem leželo více příležitostí, než o jakých vůbec snil.

A Poyndex byl zkušený snivec.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

„NEVÍM, jak mohli objevit, kde jste," podivil se pan Ecu. Jeho holografický obraz byl na okrajích okousaný od silné rušičky.

„Jde o to, že jsou právě teď na cestě do Lupuské hvězdokupy. Delegace o 260ti bytostech. Vedena třemi vrchními vůdci Zaginowů."

„Jak by řekl jeden zkušený diplomat druhému," řekl Sten, „není to nic, co bych označil za zatraceně skvělé. Budu muset rychle přemístit naši operační základnu."

„Myslím, že by byla chyba nesetkat se s nimi," dodal pan Ecu, když jeho ocas vířil atmosféru Seilichi. Krátké mávnutí jej vyslalo přes síň. „Vím, že je nebezpečné předpokládat jejich nevinný záměr." Další mávnutí a tělo pana Ecu se ustálilo. „Avšak... pokud se k nám Zaginowé připojí... bude to pro Císaře závažná rána. Přemýšlejte o tom. Celá oblast - představující stovky hvězdokup - dezertující na naši stranu. Propagandistická hodnota by se mohla rovnat jakémukoliv vojenskému podniku, který možná zvažujete."

Sten nervózně poklepal nohou o chladnou kamennou podlahu bhorské kom místnosti. „Já vím. Já vím. Ale nemůžu se pořád přenést přes poněkud děsivý detail, že se s námi Zaginowé sami spojili a že věděli, kde mě mají hledat."

„Zaskočilo mě to stejně jako vás. První, co mě napadlo, bylo, že došlo k úniku informací. To druhé, že Manabiové jsou ztraceni. Měl jsem vizi imperiálního planet-busteru."

Ale poté, co jsem s nimi mluvil, provedl všechny progy prostřednictvím mého týmu techů, zároveň s tím, co o Zaginowech osobně vím - vidím velmi malou pravděpodobnost, že by to byla past."

„A mě děsí právě ta *malá* možnost," povzdychl si Sten. „A také jedno velké 'jak to'... Jinými slovy, jestliže se chtějí připojit k naší revoluci... jak to, že to nedomluvili už s vámi? Proč je tak zatraceně důležité setkat se se mnou tváří v tvář? "

„Protože Zaginowé nejsou tak docela přesvědčeni," podal své vysvětlení pan Ecu. „Jsou si jisti pouze tím, že máme společného nepřítele. Nejsou si jisti, zdali máme prostředky k tomu, abychom s *tímto* nepřítelem něco udělali."

Pan Ecu připlul blíže k čočce kamery. „Je to na vás, Stene. Již takhle jsou nám hodně nakloněni. Jinak by nepodstupovali takové riziko."

„Takže, vy navrhuje," navázal Sten, „jakýsi diplomatický flám, abychom rozředili jejich zbývající pochybnosti. "

„Flám? Tomuto termínu nerozumím."

„Velká pitka."

„Á. Velmi výstižné. Ano. Přesně to navrhuji. Opravdu veliký flám."

Sten zaváhal. „Ptal jste se jich, jak na mě přišli?"

„Ano. Tvrdí, že sečetli jedna plus jedna s jedním velkým, zbožným přáním. Stejně nelogický propočet použili i k vašemu umístění do bhorských světů. Nicméně já jsem určitě jejich přesvědčení nepotvrdil. Zaginowé se na to vlastně ani neptali. Když odlétali, jen mne požádali, abych vás laskavě uvědomil o jejich příjezdu."

Sten vzdychl.

„Oukej. Udělám to. Vždyť o nic nejde. Jestli se pleteme, budu moc mrtvý na to, abych si spočítal, co všechno jsem opomenul."

„Nebudete sám, Stene," dodal pan Ecu suše. „Život po životě, slyšel jsem, se povětšinou skládá z bláznů, jako jsme my."

„Teď se vážně cítím mnohem líp," ušklíbl se Sten. „Díky."

„Rádo se stalo."

Obraz pana Ecu zmizel.

Sten začal přecházet po místnosti, aby si ujednotil myšlenky. Ale hlavu již měl totálně zablokovanou bezpočtem detailů o složité válce, kterou vedl proti Císaři.

Zoufale potřeboval nějakou radu.

„Takže pan Ecu tvrdí, že je k nám přivedlo hlavně štěstí?" otázala se Rykor.

„V podstatě ano," řekl Sten.

„Já na štěstí nevěřím," ozval se Alex. „Akorát když vo něj škemrá má vlastní kůže."

„Štěstí samozřejmě existuje," prohlásil Otho. „Bhorové ho dobře znají. Přichází ve třech variantách. Slepý, blbý a špatný."

„Pracovali jsme v mnoha kuchyních," řekl Marr, „a poznali jsme všechny tři."

„A taky v jedné jídelně," doplnil ho Senn.

„Musím dát na slovo pana Ecu," shrnul to Sten. „Ale pořád si myslím, že to byl od Zaginowů zatraceně velký hazard. Co kdyby se mýlili? To se taky mohli vrhnout Císaři do náruče a zvolat 'vemte si mě, jsem zrádce'."

„Velmi odvážné," odtušil Marr. „To se mi líbí."

„Kuš. My si neděláme legraci," napomenul ho Senn.

„Já taky ne, drahý." Poplácal Senna. „Někdy v noci ti to vysvětlím."

„Když nad tím vážně přemýšlíte," řekla Rykor a položila se na vodu v nádrži, „jejich jednání dává jistým zvláštním způsobem smysl."

„Výborně," řekl Sten. „To mi v poslední době docela chybělo. Vysvětlí mi to. A nepoužívej moc květnatá slova jako 'tak' nebo 'a'."

„Jsem přesvědčena, že je to v povaze Zaginowů, Stene," vysvětlila Rykor. „Jsou to všechno ekonomičtí utečenci. Utečenci jsou odjakživa ochotni hodně riskovat i kvůli nuznému zisku. Když máš málo, vlastní akt hazardu tě posiluje. Jako kdybys nakonec nabyl vlády nad svým osudem."

Sten přikývl. To bylo skutečně dobré vysvětlení. Zaginowskou oblastí se už v minulosti zabýval. Téměř všechny, z mnoha bilionů bytostí obývajících tuto oblast, byly potomci chudých dělníků - lidských i ET - kteří putovali za nedostatkovými pracovními příležitostmi po celé Říši. Seběmenší zvrat v ekonomice z nich činil chudáky.

Tak jako Stenova vlastní rodina toho kromě snů a silných hřbetů neměla moc, co je drželo nad vodou. Někteří skončili v otrockých továrnách, jako byl Vulkán. Ty šťastlivější - opět to slovo! - osud zavál do shluku hvězdokup. Tam jejich putování skončilo. Běženci tam zapustili kořeny.

Mezi Zaginowoy vládla podivná jednota společného pohledu na věc. Ačkoliv tam nebyly žádné dominantní živočišné druhy nebo rasy, občané byli prostě považováni za občany. Ať byli bílí, černí nebo zelení, pevné konstituce nebo rosolovití. Ať měli kůži nebo šupiny.

Sten si dobře vzpomínal, jak se jeho otec jednou vrhl do obrovského rizika, když se pustil do realizace plánu na zbohatnutí, který se týkal zápasů Xypak. A skutečnost, že rychle ztratil - k pracovní smlouvě se mu připočetly další roky - jej od dalšího hazardování neodradila. A jestli něco, tak to Stenova otce ještě více nabudilo k riskování všeho - a čehokoliv - aby se vymanil ze sevření Vulkánu.

Ano. Chápal to.

„Možná je to risk, Steníku," odtušil Alex, „ale voni stejně neměli co ztratit, víš."

I to byla pravda. Krátce před debaklem v Altaji poslal Císař Stena k Zaginowům, aby tam vykonal nějaké základní diplomatické námluvy. Mise skončila úspěchem, domníval se. Přinejmenším proto, že poslepoval nějaké ty smlouvy, aniž by musel *příliš* lhát.

„Když jsem je viděl naposledy," řekl Sten, „byli v pěkné bryndě. A ne vlastní vinou. Zaginové měli před válkou poměrně prosperující a soběstačnou ekonomiku."

Měli zdravou zemědělskou základnu. Nějaký těžký průmysl. Doly. Velkou populaci k vykonávání práce. A předně všeho byli vzdělaní."

Othovo husté obočí se zježilo. „Této skutečnosti jsem si nebyl vědom. Myslel jsem, že Zaginové jsou známí hlavně svým zbrojním průmyslem."

„Jak jsem již řekl... to bylo před válkou s Tahny. Potom se ukázal Tanz Sullamora s Císařovými penězi a s Císařovým vlivem. A dřív než bys to tušil, přeměnil celou oblast na obří zbrojovku."

„Takže... po válce..."

„Aha," ozval se Alex. „To je ta smůla, vo který sem mluvil."

„Zbraní se našinec nenají," dodal Marr.

„Přesně tak. Továrny se zastavily a jejich ekonomika se zhroutila."

„Ale... pro matčiny vousy... Proč se netransformovali na původní odvětví? "

„Nebylo to možné," vysvětloval Sten. „Určitě ne bez velkých investic do jiných strojů a podobně. Když peníze došly, rada důvěrníků je nestačila dost rychle hodit přes palubu."

Teď vidím, že Císařův návrat pro ně znamenal ještě větší katastrofu. Samozřejmě, že je vodil za nos. Například tím, že mě za nimi poslal. Ale bylo snazší - a hlavně levnější - je odříznout. A nechat

je v tichosti zemřít."

„No, ale že by to bylo tichý, to se říct nedá," namítl Alex.

„Pamatuj si," varovala Rykor, „že pan Ecu řekl, že to není zdaleka stoprocentně jisté. Stále ještě si to musíme ověřit."

Sten přikývl. „Řekl, abychom uspořádali show. Velkou show. Problém je v tom, že když se rozhlédnete kolem, není toho mnoho, čím se chlubit. Nemáme legie vojáků, které by to prověřily, nebo flotily, které by mohly provést průzkumné lety. Každému, kdo má aspoň půlku mozku, musí dojít, že stačí, aby Císař zafoukal, a nás to odnese."

Sten se vyhrabal ze svého křesla a hlasitě seskočil na podlahu. „To není žádný problém," řekl. „Předně všeho je třeba, aby viděli vás. Ne jednotky a flotily."

Marr skočil na zem vedle svého milence. „Císař má všechny vojáky a flotily, co existují," řekl. „A naši přátelé ví, co jim to přineslo. Jenom je *vojel*."

„A to bez předchozího políbení," dodal Senn.

Rykor se nadvzdela ve své nádrži, až voda šplouchala přes stěny. „Ti malí chlupáči mají pravdu hned v několika věcech," řekla Stenovi. „Být sebou, tak bych jim naslouchala."

„Vždyť já je poslouchám, zatraceně." Sten pohlédl na podivný pár malých bytostí. „Co tím máte na mysli?"

„Když chceme, aby s námi vlezli do postele," vysvětlil Marr, „musíme pro to připravit tu správnou atmosféru."

„Jinými slovy, chce to nějakou menší předeheru." Sten se zazubil. „Která jim v jejich milostném životě již delší dobu schází."

„A ty, drahý Stene, nám s tím pomůžeš," řekl Marr.

„Já? Jak?"

„Je na čase, velký vůdce revoluce, abys dal pohov své šedé mozkové kůře," zvolal Senn.

„Musíš slézt dolů z výšin vůdcovství," navázal ještě teatrálněji Marr, „a přijít zase mezi obyčejné lidi."

Sten si jej podezřívavě měřil. „A co mám jako udělat?"

„Ach. Nosit a podávat," odvětil Marr.

Senn se uchichtl. „A drhnout hrnce."

„Ale proč bych se měl do něčeho takového pouštět? " podivil se Sten.

„Protože v tomto případě, milý Stene," řekl Marr, „diplomacie začíná v kuchyni."

„Uspořádáme menší banket," začal to rozebírat Senn. „Pro dvě stě šedesát láskou zhrzených bytostí."

„Než budeme se Zaginowy hotovi," doplnil ho Marr, „budou před tebou klečet na kolenou překonání touhou po manželství."

„Nebo alespoň chtíčem," dodal Senn.

Sten chtěl protestovat. Ne snad proti myšlence banketu. Ta byla báječná - zvláště když ho uspořádají dva nejlepší imperiální specialisté na pohostinství. Ale přestože by se od nich rád něčemu přiučil, nechtělo se mu drhnout hrnce jen proto, aby k tomu dostal příležitost.

Potom spatřil úšklebek v Kilgourově tváři. Otho měl v podstatě nacpanou tlapu v tlamě, aby se nesmál. Rykor se mu trpělivě vyhýbala pohledem, ale chvění jejího mohutného těla ji prozradilo.

Sten vzdychl. „No jo, tak na co tady vlastně čekáme? Jdeme na věc."

A odpochoval. Sten. Nejžádanější bytost v Říši. Hrdina revoluce.

Nyní povýšen na umývače nádobí.

Sten si otřel kuřecí krev ze zástěry a přijal od spojky zprávu. Rychle ji přečetl.

„Je to oficiální," řekl. „Zaginové dorazí zítra večer." Senn se zarazil. „To nemáme příliš mnoho času." „To bude stačit, drahý Senne," uklidňoval ho Marr. „Othova špižirna je zásobena mnohem lépe, než jsem si představoval. Ani nebudeme muset příliš *šidit*."

Sten zdvihl sekáček nad hlavu a vrátil se ke čtvrcení kuřete. „Ne že bych podceňoval vaše schopnosti," řekl, „ale nechápu, jak můžete naplánovat menu?"

„No... Chceme, aby byli příjemně *překvapeni*," odvětil Marr. „Takže večeře bude odrážet tvé dosavadní úspěchy, avšak my s těmito lidmi chceme uzavřít obchod..."

Zpod neuvěřitelně hebkého kožíšku Marrovy tlapky se vysunul dráp. Nabodl rajče a ponořil je do

vařící vody. „Chceme, aby nás *měli rádi*. Nechceme působit dojmem, že si myslíme, že jsme lepší než oni, proboha.“

Marr vytáhl rajče z vroucí lázně a přiblížil je k druhé tlapce. Druhý pařát z něj bleskurychle odstranil slupku. Nabodnout. Stáhnout. A bylo to. Stenovi spadla čelist.

Marr zcela automaticky znovu nabodl a zopakoval proces. Další rajče bylo oloupáno. Nabodnout. Stáhnout. A bylo to. „Exkluzivní kuchyně je jednoznačně vyloučena,“ řekl.

„To by nešlo,“ souhlasil Senn. „Určitě ne.“ Jeho nebezpečně ostré drápy se prosekávaly hromadou cibule. Loupaly a krájely tak hbitě, že Sten vůbec necítil sebemenší štípání v očích.

„Rozhodli jsme se pro domorodá jídla,“ pokračoval Marr. „Jídla, jaká vychází z kuchyní obyčejných bytostí. Přesto však trochu exotická a odvážná, protože *jsou* připravována na jiném světě.“

„Navíc nám to skýtá určité téma,“ vysvětloval Senn, odbavuje další cibuli. „Jakési téma všennárodní standardy. To se k té rozmanité chásce, jako jsou Zaginowé, docela hodí.“

„My témata *rádi*,“ přisadil si Marr.

Sten poslouchal jen na půl ucha. Byl uhranut dovedností obou Milchenů. Byly to živoucí kuchyňské roboty plné důvtipných triků.

„Skvěle. Skvěle. Myslím ta témata a tak,“ promluvil. „Ale než se do toho ponoříte hlouběji, musím vám položit jednu otázku.“

„Jen se ptej, drahý příteli,“ dodával mu Marr odvahy, když skalpoval poslední rajče.

„Neumím připravovat cibuli jako Senn...“ řekl a ukázal na vrčící kožíšek druhových tlapek, které již nasekaly úctyhodnou hromadu. „Nejsem na to stavěný. Ale ten trik s rajskými... Pokaždé, když je mám loupat, hrozně je zmasakruju. Libra slupek na jednu unci rajčat.“

„Ubohý hochu,“ politoval ho Marr.

„Stačí je pouze ponořit do vařící vody,“ dodal Senn tichým tónem ve smyslu - vážně si nemyslím, že jsi idiot.

„A to je naším vůdcem,“ dodal Marr.

„Už jsem o tom *kdysi* četl,“ připustil chabě Sten, „ale nikdy jsem neměl příležitost to otestovat.“

„Tak, tak, drahý,“ povzdychl si Senn. „Samozřejmě, že ne.“

Kuchyni prostoupila lahodná vůně rajských, česneku a cibule smažících se na olivovém oleji. Marr ochutnal, přidal trochu papriky, zamíchal a kývl na Senna, který do směsi přilil čerstvý kuřecí vývar.

Marr dal na hrnec poklici a nechal vše vařit na mírném ohni. „Až se bude podávat večeře,“ řekl Stenovi, „nechce to s tou polévkou přehánět.“

Sten zabloudil zrakem k velkému hrnci. „Myslím, že je toho dost, aby se na mě dostalo.“

Senn se rozesmál. „Ach jistě, je toho víc než dost. Ovšem tohle je zvláštní recept. Zaručený popouštěč pnutí. Tedy pro hosty. Ne pro hostitele. Hostitel by si na toto jídlo měl dát pozor.“

„Víš,“ rozvedl Sennovy náznaky Marr, „až to potom scedíme, přimícháme do toho trochu mouky a kysané smetany. Jen trochu, aby polévka zjemněla.“

„Potom... jen chvilku před podáváním přidáme vodku. Spoustu vodky! A... abrakadabra,“ zvolal Senn. „Máme tu... maďarskou rajskou polévku s vodkou! Docela silnou.“

„Na rozvázání jazyku, co?“ odušil suše Sten. „Už jste hoši někdy uvažovali o kariéře vyšetřovatelů u Kudlanek?“

„Amatéři,“ ušklíbl se Senn.

„Pro nás žádná výzva,“ přisadil si Marr.

„Až budeme mít delegaci Zaginowů pěkně povolnou,“ vysvětloval Senn, „bude třeba zapracovat na jejich odvaze.“ Zprašoval kousky masa moukou promísenou se solí a pepřem.

Marr dával dohromady nasekanou cibulku, zvonkové papričky a utřený česnek. „Připravit je na pevný svazek,“ řekl.

Senn se uchichtl. „Slušně řečeno.“

„Nebuď nerudný,“ napomenul jej Marr, jak stavěl pánev s olivovým olejem na sporák.

„Nemohu si pomoci,“ hájil se Senn, „ale můj mozek už tak prostě *funguje*. Zvlášť když vaříme horké ústřice.“

Sten se zamračil. Vzal do ruky kousek masa a přičichl k němu. „Neřekl bych, že to voní jako ústřice.“

„Protože jsou to také telecí varlata,“ nabídl vysvětlení Marr. „Uřezaná malým býkům dřív, než jsou dost staří na to, aby věděli, co jim chybí.“

„Uděláme je po baskicku," doplnil Senn. „Ta představa je velmi sexy. Svalnatá hovádka s obrovským chtíčem. "

„Jeden by pak chtěl smažit kulky celý den," souhlasil Marr.

Sten pohlédl na kousek masa ve své ruce.

„Sorry, hoši. Doufám, že víte, že jste o ně přišli pro dobrou věc."

„Teď potřebujeme zapojit jejich mysl," pokračoval v rozboru Marr.

Sten pohlédl pochybovačně na velkou hromadu kuřecích kousků, které nadělal se svým sekáčkem. „Sílu mozku prostřednictvím nějakých podělaných ptáků? To si musíte dělat šoufky."

„Ano, jsou to hloupá zvířata," souhlasil Senn, „ale velmi *povolná*. Zvláště pak oškubaná a naložená. Vidíš, jak trpělivě čekají na marinádu?"

„Jako Zaginové?" odtušil Sten.

„Výborně, drahý Stene. Začínáš se učit," pochválil ho Marr. „V té chvíli již bychom měli mít naše nové přátele nacucané a připravené k navázání kontaktu... Prostřednictvím jejich chuťových pohárků je uvědomíme, že jakmile jednou vstoupí do spojenectví, možnosti jsou nekonečné. "

„Nebud' tak zkostnatělý," řekl Senn. Mávl tlapkou od koření na Stena. „Nevšímej si ho. Ostatně, tomuhle jídlu se říká naivní kuře."

„Tak to mám rád, lidi," zvolal Sten.

Marr odložil svazek šalotky, kterou krájel. „Ty jsi o tom někdy slyšel?" ptal se zklamaně.

„Z Jamajky, nemám pravdu?" řekl Sten. „To je jeden pozemský ostrov. Místo, kde kouří vlákna lan a pijí přihlouplé ovocné nápoje s malými ozdobnými slunečnicíky na vrchu."

Marr vzdychl. „Nedochází nám náhodou čisté hrnce?"

„Ani náhodou," ujistil jej Sten. „O naivním kuřeti jsem jen slyšel. Ale nehnu se z místa, dokud neuvidím, jak se to dělá."

„V kuchyni," řekl Marr, „smí dělat chytrého jenom kuchař. Umývači nádobí se pouze smějí skvělým vtípkům šéfkuchaře. Umývači nádobí loupou brambory. Umývači nádobí se neustále podivují šéfkuchařově genialitě. Umývači nádobí musí hodně uhýbat, když po nich lítají ostré předměty poté, co ubohého kuchaře doženou k zoufalství. To jsou jen některé věci, které umývači nádobí dělají."

Marr se ušklíbl.

„Ale hlavně se nesnaží být chytrí. Umývači nádobí nejsou *nikdy* v životě chytrí."

„Slibuji, že už se to nikdy nebude opakovat," řekl Sten.

„Vždyť vlastně zas tak chytrý nebyl," dodal Senn.

„Výborně," svolil Marr. „*Může* zůstat. Ale pouze pokud slíbí, že si zamkne ústa."

„Hmmm," zamručel Sten a ukázal prstem na svá zamčená ústa.

„Vlastně je to jídlo, které by každý umývač nádobí zvládl na poprvé," připustil Marr. „Jenom složitě chutná."

Zmáčkl tlačítko pod čtvrtícím pultem a z něj vyjel kovový procesor. Tlapky plné nasekané pálivé papriky šalotky šly do procesoru společně s několika bobkovými listy, trochou strouhaného zázvoru a nakrájeného česneku.

„A nyní všekoření," řekl Marr. „To je základ. Na každé kilo masa dáš asi polévkovou lžici. A po lžičce muškátového oříšku, skořice, soli a pepře."

Vysypal všechno koření do procesoru a stiskl tlačítko. Jak se rozběhl, opatrně to všechno zalil olejem.

„Olej z burských oříšků," vysvětloval Marr. „Jen tolik, aby to všechno drželo pohromadě."

Během chvilky to bylo hotovo. Sten zíral na tu břečku.

„To je další věc, kterou umývači nádobí dělají," řekl Marr. „Potírají kuřata břečkou."

„To je pravda, kuchaři břečkou nikdy nepotírají," přizvukoval Senn. „Zvláště když jsou chlupatí."

Sten jako poměrně lysý umývač nádobí začal roztírat marinádu na kuřata. Ačkoliv ve skutečnosti mu to vůbec nevadilo. Vonělo to nádherně. V ústech se mu sbíhaly sliny při představě, jak to všechno bude chutnat, až Marr se Sennem sundají kuře z roštu.

V rohu zaslechl, jak se Marr a Senn hádají o tom, jaké výhody mají piniové oříšky v libanonském pilafu. Všude kolem něj to teple vonělo tucty bublajících jídel.

Cítil uvolnění... a jasnou mysl.

Najednou měl pocit, že by byl mnohem raději umývačem nádobí než hrdinou revoluce.

Marr a Senn pozorovali Stenovu rozzářenou tvář, když chlístal marinádu na kuřata.

„Myslíš si, že je připravený?“ špitl Marr.

„Naprosto,“ odvětil Senn. „Nechci se plácát po ramenou, ale myslím, že tohle je jedna z nejlepších prací, kterou jsme kdy odvedli.“

„Bytosti si neuvědomují,“ poznamenal Marr, „že první - a jediné - skutečné tajemství banketu je připravit předně všeho hostitele.“

„Tohle kouzlo s kuřaty funguje snad pokaždé,“ potvrdil Senn.

Zaginowská vůdkyně nabodla na vidličku další sousto krémovitého moučníku před ní. Pohlédla na ně...jako kdyby nevěřila, že její tělo je schopno přijmout ještě víc. Vidlička pokračovala ve své dráze a sousto zmizelo v jejích ústech.

Sten zavřel oči. Ebenové rysy portrétu blaha. Chutné. Hmmm.

Otevřela oči a zjistila, že se na ni Sten usmívá.

„Ach, bože. ó, nebesa,“ zvolala. „Ale už nemohu víc.“

„Myslím, že šéfkuchař vám odpustí, paní Sowaziová, když opustíte bitevní pole,“ řekl Sten. „Určitě jste se snažila ze všech sil.“

Rozhlédl se po hodovní síni. Marr a Senn přeměnili neútulnou bhorskou halu v zázrak plný květin a tlumeného světla.

Ostatní hosté byli stejně oslněni a syti jako Sowaziová.

Celé dvě hodiny posílali Marr se Sennem do síně jeden konvoj delikates za druhým. Ať již byly porce určeny lidem či ET, všechny byly pozřeny s velkým zájmem.

Bytosti měly lokty - či ekvivalentní části - na stolech. Nyní spokojeně rozmlouvaly se Stenovými kolegy, jako kdyby byli odvěcí přátelé.

Jako zlatý hřeb dali Marr a Senn pro každého člena zaginowské delegace vytisknout jídelní lístky jako suvenýr.

„To děláme vždycky,“ pochlubil se Marr. „Bytosti rády ukazují přátelům, jak se měly krásně. A pro nás je to báječná reklama.“

„To není 'reklama', drahý,“ řekl Senn. „Ne v tomto případě. Nezapomínej, že jsme teď revolucionáři. Vojenský termín je 'propaganda'.“

„Stejná věc,“ ušklíbl se Marr.

„Pravda. Ale 'propaganda' je mnohem romantičtější.“

Sten musel připustit, že tato suvenýrová menu byla propagandou v pravém slova smyslu.

Na zadní stránce byl jeho portrét bok po boku s kuchařskými mistry, Marrem a Sennem. Na titulní stránce pak stálo Senново moto: „HOSTINA PRO VŠECHNY BYTOSTI“.

Toto bylo menu pro lidi:

POLÉVKA

Maďarská rajská polévka s vodkou Krevety Miso Saki

SALÁT

Kambodžská syrová ryba
Rajčatová a okurková raita

PŘEDKRMY

Baskické horské ústřice
Ruské blinis s kaviárem
Arménské plněné houby

HLAVNÍ JÍDLA

Jamaické naivní kuře
Marocké jehněčí na rožni
Grilované steaky z lososa
Mesquitský grilovaný zeleninový kebab

PŘÍLOHY

Libanonský rýžový pilaf
Brambory na rozmarýně

DEZERTY

Sýrový dort ve stylu New York
Švédské lívance s brusinkami

Jednotlivé položky jídelníčku pro ET byly stejně impresivní.

Sten spatřil Marra, jak se dívá ze dveří. Spatřil Stena a zamával. Nadešel čas.

Sten se obrátil k Sowaziové. „Myslím, že nás volají na kávu a brandy," oznámil jí.

Rozesmála se, zhluboka a požitkářsky. „A doutníky také?"

„Doutníky také," přislíbil Sten.

„Ved'te mě, pane Stene."

A tak vstal, aby vyhověl jejímu přání. Sten ukázal na Marr vztyčený palec. Všechno probíhalo podle plánu.

„Naše pozice je takováto," řekl Moshi-Kamal. Byl druhým členem trojky, která Zaginowům vládla. „Jsme ochotni vstoupit na palubu. Ale potřebujeme jisté záruky."

„Já vám žádné dát nemohu," odvětil Sten. „Nezapomínejte, že jsem celou konverzaci zahájil tím, že nemáme příliš velké šance. Když se k nám přidáte... může to být sebevražedný akt."

„Ale vaše vlastní chování nijak nedokládá toto prohlášení, pane Stene." To byl Truiz, ET člen trojky. „Bojujete dobře. Logicky. Určitě ne jako sebevražedná bytost. Také jste již zaznamenal ne jeden úspěch."

„Vypadá to dobře," připustil Sten, „ale nestačí to. Císař si vybral spoustu špatných dní. Může si je dovolit. Mně stačí *jeden*... a je po všem."

„Proč jste takový otevřený?" podivila se Sowaziová. „Očekávala bych, že budete vypichovat pozitiva. Flotily, kterým velíte. Vaše četná vítězství. Narůstající počet spojenců."

Rozhodila rukama po útulném doupěti, které Marr se Sennem pro tento rozhovor udělali ze staré zbrojnice. „Sedíte si tu, v poklidu hodujete a děláte na Císařovy honící psy dlouhý nos. Proč se tím vším nechlubíte, abyste si nás přiklonil na svoji stranu?"

„Jistě bych mohl," souhlasil Sten. „Ale problém je v tom... že jakmile bych vás jednou získal, nemohl bych se na vás spoléhat. Kdyby se stalo něco hrozného - a já vám slibuji, že se stane - poznali byste, že jsem lhal. A opustili byste mne."

O tom není sebemenších pochyb," dodal. „Tohle je boj až do samého konce. Císař nám nic nedaruje. Když prohrájeme - zemřeme."

„To chápu," připustil Truiz. Malá tykadélka pod očima mu zrudla zklamáním. „Ale obrázek, který nám malujete, je tak pochmurný. Dejte nám alespoň nějakou naději."

Sten se předklonil. „Právě teď mám všechny Císařovy jednotky rozprchlé po celé mapě. Tam, kde jsem nic nezjistil... jsem se honil za vlastním ocasem. Ale tohle již nemohu dělat příliš dlouho."

Právě teď potřebuji dvě věci. Zásoby. A průlom. Bez toho prvního bude těžké uskutečnit to druhé."

„Myslíte si, že tento průlom uděláte?" otázal se Moshi-Kamal.

Sten se odmlčel, jako kdyby to skutečně zvažoval. Potom přikývl. „Nepochybně," zalhal. „Ať již se na naše progy díváme z jakéhokoliv úhlu, stále nám vychází stejná věc. Tah celého boje vyhovuje naší straně. Dříve nebo později dojde k průlomu."

„Pak chceme být u toho," řekla Sowaziová. „Tato... tato... *existence* se stává nesnesitelnou."

„Nutí nás, abychom se stali jedním z jeho dominií," postěžoval si Moshi-Kamal. „Chce nás mít pod patou. Zaginowské bytosti mají dlouhou paměť. My všichni pocházíme z řad pracujících. Ze třídy, kterou bosové strkají do temných děr plných ostrých strojů."

„To je pravda," dodal Truiz. „Všichni naši předkové uprchli před nějakým despotou. Nemůžeme se dobrovolně odsoudit k životu, kterému oni utekli."

„Víte vůbec," dodala Sowaziová, „že se nechává oslavovat jako bůh? Má... má ty své... ty své... *bytosti*, které jsou všude a prohlašují ho za svatého. Chtějí mu v našich městech vystavět chrámy. Je to... špína!"

Sten nemusel nic komentovat. Namísto toho pohlédl z jednoho na druhého.

„Takže se k nám přidáte... dokonce i bez záruk?"

„Dokonce i bez záruk," prohlásil Moshi-Kamal. „Připojíme se k vám."

„A třeba budeme schopni vyřešit váš první problém," dodala Sowaziová.

„A jak?"

„Nu, ty rezervní síly," řekl Truiz. „Předpokládáme, že máte k dispozici více bytostí než lodí a zbraní?"

„To předpokládáte správně," řekl Sten.

„Jsem si jist, že víte o tisících továren - jež nám vnutil Věčný Císař - postavených a zařízených pro výrobu takových věcí."

„To vím," nezastíral Sten. „Ale také vím, že jsou již nějakou dobu zavřené. Domníval jsem se, že většina strojového parku buďto zrezivěla, nebo byla prodána do šrotu."

„Jen nepatrná část," ujistil Moshi-Kamal. „Povětšinou jsou ve vynikajícím stavu. To je jedna z výhod a zároveň prokletí Zaginowů. Nedokážeme přihlížet tomu, když kvalitní stroje podléhají zkáze."

„Lidé navíc neměli co dělat," vysvětlovala Sowazi. „Ale přesto udržovali továrny v dobrém stavu."

„Chcete říci, že fungujete na klíč?" otázal se Sten. „Že vám stačí vydat pokyn a výroba lodí a zbraní se znovu rozběhne?"

Truizova malá tykadélka pod očima se zachvěla radostí. „Během jednoho E-týdne můžeme zahájit plný provoz," odvětil. „Potom přivezte své vojáky."

Nyní Sten potřeboval pouze průlom.

Pobledlý, vyzáblý Grb'chev se hrbil nad Cind. Rudá skvrna na holé lebce se vlnila zvědavostí. „Vaše žádost je velmi neobvyklá," řekl. „Jen opravdu málo lidí zavítalo do těchto končin."

Cind pohlédla na malou budovu, jejíž zrcadlové stěny odrážely rozlehlé zahrady, které ji obklopovaly. „Vůbec nechápu proč," podivila se. „Vždyť je to tu tak krásné."

Grb'chev stiskl tlačítko a dveře se nehučně rozestoupily. Eskortoval ji dovnitř. „Pan Kyes tuto krásu miloval," řekl. „Zvláště tu, která není na povrchu."

Cind se pokorně usmála. „O této stránce pana Kyese jsem se dozvěděla v průběhu svého studia," odvětila. „Byla to poměrně spleťtá bytost. Dokonce i na Grb'cheva."

„Dokonce i na Grb'cheva," souhlasil průvodce. „Ale to mě dovádí zpět k mé poznámce. Pro naši kulturu je pan Kyes opravdový hrdina. Jeho inteligence, vynalézavost a obchodní důvtip již nabyly mýtických rozměrů."

Z jeho někdejšího sídla jsme udělali muzeum. Pro některé je to věru svatostánek." Cind a její průvodce procházeli příjemným foyer tohoto muzea. „Ale myslel jsem si, že velikost pana Kyese dokáže ocenit pouze někdo z nás."

„Potom se omlouvám za vlastní živočišný druh," opáčila Cind. „Koneckonců, nikdo nemůže nic namítnout proti tvrzení, že Grb'chevové jsou jedny z nejinteligentnějších bytostí v celé Říši."

„To je pravda," přikývl na souhlas průvodce. Zde nebyla žádná skromnost na místě.

„Řekla bych, že pan Kyes byl velmi pravděpodobně nejinteligentnějším Grb'chevem této éry."

„Někteří dokonce tvrdí, že všech dob," dodal průvodce.

„Proč by se tedy jakákoliv rozumná bytost - zvláště pak student, jako jsem já - nechtěla přesvědčit na vlastní oči, jak pan Kyes žil a pracoval?"

„Jste velmi bystrá mladá žena," zalichotil průvodce. Další tlačítko otevřelo další dveře. Vstoupili do knihovny. Na jejím druhém konci kdosi pracoval u monitoru. Člověk.

„Toto je nejšťastnější den pro vás a pro váš výzkum," řekla postava, když spatřila postavu. „Jak jsem již předdeslal, jen několik málo lidí sdílí váš zájem o pana Kyese. Jeden z nich zastává funkci v personálu muzea. A k mému velkému překvapení vaše návštěva šťastně koliduje se dnem jeho směny." Její průvodce poklepal člověku na rameno.

Muž se otočil, úsměv plný očekávání ve tváři.

„Slečno Cind, dovolte mi, abych vám představil jednoho z našich starších výzkumných pracovníků... pan Lagguth."

Lagguth vstal a podal jí ruku. Opětovala jeho gesto. „Rád vás poznávám," řekl. „Málem by mi to potěšení uniklo. Obyčejně mám dnes den klidu. Ale jeden z mých kolegů onemocněl."

„To je věru šťastná náhoda," přizvukoval průvodce.

„Ano. Šťastná náhoda," opakovala Cind a prohlížela si svoji kořist od hlavy až k patě.

Nebyla to vůbec žádná náhoda. A pro Laggutha už vůbec ne šťastná.

Lagguth si protrpěl nesčetné noci utrpení, když si představoval ty bytosti s vážnými tvářemi, které si pro něj přijdou. Byly vždy velké. Vždy oděné v černém. Někdy přicházely s tasenými zbraněmi.

Jindy s krvavými tesáky. Ale vždy říkaly to samé: „Víte příliš, Lagguthe. A proto musíte zemřít.“

Žena, která před ním stála, byla tou noční můrou, ale v naprosto nevinně vyhlízejícím balení. Neměla žádnou viditelnou zbraň. A namísto tesáků malé, zářivě bílé zuby.

„Víte příliš, Lagguthe,“ řekla Cind. „A když mi nepomůžete. .. zabijí vás za to.“

„Byl jsem pouhý funkcionář,“ úpěl Lagguth.

„Já bych bytost v čele kanceláře rady důvěrníků pro záležitost AM₂ nenazývala pouhým funkcionářem,“ posmívala se Cind.

„Neměl jsem žádné pravomoci. Žádnou autoritu. Vykonával jsem rozkazy. To je všechno. Nikdy jsem nikomu neublížil!“

„Pouhá vaše přítomnost znamenala spiknutí s Císařovými vrahy. A pokud jde o pravomoci... Tisíce bytostí, jejichž milovaní zemřeli zimou a hladem z nedostatku paliva, by si s vámi chtěli promluvit kvůli pravomocím, kterých jste užíval.“

Na to nemohl Lagguth říci vůbec nic. Sklopil hlavu.

„Takže. Mluvte, Lagguthe. Nebo se o vás někde zmíním. A dostanou vás buďto Císařovi pochopové nebo dav. Téměř je mi vás líto, vy jedna náhražko životní formy.“

„Vy byste se za mě přimluvila?“ žadonil Lagguth. „Řeknete panu Stenovi, že jsem spolupracoval?“

Cind trochu zmírnila svůj tón. „Ano, přimluvím se za vás.“ Poté práskl bič. „Takže. Povězte mi to, Lagguthe! Povězte mi všechno!“

A Lagguth mluvil. Vyprávěl jí o podivném programu, který pro pana Kyese vyrobil. Jeho zdánlivým cílem bylo najít místo, kde Věčný Císař ukrývá své AM₂. Alespoň to tak Kyes řekl svým kolegům v radě důvěrníků.

„Ale já jsem měl dojem, že ho zdaleka tak nezajímalo AM₂. Jeho hledání bylo mnohem hlubší. Velmi osobní.“

„V jakém smyslu?“ zeptala se Cind.

„Nuže, společně jsme shromažďovali veškeré informace známé o AM₂. Od složení až po několik známých kurzů, které sledovaly náklady, než se tak záhadně zastavily. Ty jsme ukládali do tohoto zázračného počítače, který pan Kyes vynalezl.“

Ukázal na malý terminál v jednom rohu knihovny. „Ten je na něj napojený,“ řekl. „Je stále funkční. Ale bohužel, takový může existovat jen jeden. Pochybuji, že třeba i za několik století nějaká bytost dokáže dešifrovat program, který pro jeho fungování vynalezl.“

Cind jej popohnala dál od vzpomínek na Kyesova génia. „Pokračujte. Nemám tolik času.“

„Ano. Jak jsem již řekl. Do toho počítače jsme zadávali všechna data o AM₂. Ale ukládali jsme tam také všechno ostatní, co se o Císaři vědělo. V tomto nám pomáhal pan Poyndex.“

Cindiny panenky se rozšířily. „Poyndex. Ten v tom také figuroval?“

„Absolutně,“ odvětil Lagguth. „Něco na Kyese našel. Nevím co. Ale Kyes tuto vědomost obrátil proti němu. Vtáhl jej do našeho kruhu. Byl to on, kdo učinil Poyndexe členem rady. Takže spolu evidentně museli uzavřít nějaký obchod.“

„Evidentně,“ řekla Cind. Detaily tohoto obchodu musí být zajímavé, ale pochybovala, že by k něčemu mohly být. „Oukej. Takže jste všechny surové informace ukládali do počítače. Potom co? Co Kyes zjistil?“

„Nejsem si jist. Ale vím, že na něco určitě přišel. Nejednou začal být velmi vzrušený. Chápejte, že byl bytost, která jen málokdy odhalovala své emoce. Nařídil vypnout program. A potom odejel. Ve velkém spěchu.“

„Kam tehdy jel?“ chtěla vědět Cind.

„Opět musím říci, že nevím. Snad jen to, že opustil Původní svět. Někam letěl, a když se vrátil... jeho mozek... byl mrtvý.“

Cind věděla, co tohle všechno znamená. Grb'chevové byli jediným příkladem vyšších bytostí stvořených pomocí symbiózy. Jejich těla - velká a pohledná - měla původ v nezvykle dementní rase. Jejich „mozek“ byl ve skutečnosti výsledkem jakéhosi viru, který se zabydloval v četných kanálcích dutiny lebeční. A poskytoval neobyčejný intelekt.

Prokletím Grb'chevů však odedávna bylo, že takovýto „mozek“ měl téměř absolutní životnost 126 let. Kyes byl jedním z mála rekordních příkladů, kdy mozek Grb'cheva žil o několik let déle. Hlavní tragédií zůstávalo, že mozek žil vesele dál ještě nejméně sto let.

Cind viděla mnoho příkladů těchto živých mrtvých potácejících se ulicemi světa Grb'chevů. Byli jakousi neustálou a děsivou připomínkou toho, co všechny členy tohoto živočišného druhu jednou čeká.

Cind ukázala na terminál. „Pokoušel jste se během těch posledních dnů zjistit, co Kyes dělá?”

Lagguth zaváhal. Poté smutně zavrtěl hlavou. „Nejsem příliš odvážný člověk,” dodal. Skřehotavě se zasmál. „V případě, že jste to sama neuhádla. Každý den svého žití jsem se děsil, že mě jednou někdo - jako jste vy... nebo horší - najde. A že budu za to málo, co vím, zabit nebo že mi vypálí mozek.

Takže, ačkoliv jsem zoufale toužil dozvědět se, co Kyes dělal... nemohl jsem se přinutit něco v tom směru podniknout.”

Zpoza dveří, nedaleko terminálu počítače, se ozval zvuk. Cind sáhla k místům, kam schovala svoji zbraň.

„Nelekejte se,” uklidňoval Lagguth. „Chce jen nakrmit.”

Cind nakrčila obočí. „Kdo chce nakrmit?”

„No přece pan Kyes,” odvětil Lagguth. „Chcete se s ním setkat?”

„On je tady?” ptala se Cind ohromeně.

„Pro to, co z něj zbylo, je to stejně dobrý domov jako kterýkoliv jiný. Vlastně je to zatraceně krásný domov. Vlastně by se dalo říci, že ho poslali na pastvu. Tak jak by to člověk udělal s dobrým závodním zvířetem. Dostává všechno, co chce. Ačkoliv, abych byl upřímný, je příliš hloupý na to, aby opravdu věděl, co chce. Občas... mu s jeho požitky musíme pomáhat.”

Lagguth vstal. „Ale raději bych ho měl jít nakrmit. Je kruté nechat jej čekat.”

Cind jej následovala do místnosti.

Byl to jasně osvětlený, veselý pokoj plný hraček a vymalovaný jasnými dětskými barvami. Kyes seděl na obrovitém křesle a zubil se na velkou vidovou obrazovku. Právě na ní běžel dětský vid: malé věcičky pobíhaly kolem a jedna druhou mlátily.

Kyes spatřil Laggutha. „Hlad,” řekl.

„Nemějte starost. Mám pro vás vaše ňaminky,” konejšil ho Lagguth.

Cind se oklepala, když sledovala, jak Lagguth lžičkou krmí bytost, která kdysi vládla Říši.

Jídlo kapalo Kyesovi z úst. Ukázal na Cind. „Kdo, ta pěkná?”

„Přišla vás navštívit přítelkyně, pane Kyesi,” odvětil Lagguth.

Cind se probrala z šoku a přistoupila ke Kyesovu křeslu. Vzala Lagguthovi jídlo. Kyes na ni udiveně zíral s vykulenýma očima. Nebyla v nich ani stopa po inteligenci. Otevřel ústa. Cind jej začala krmit. Hlasitě při jídle mlaskal. Říhl. Potom se uchichtl.

„Dělat legrace,” řekl.

„Velká legrace. Hodný chlapec,” pochválila ho Cind.

Kyes ji poplácal po ruce. „Šťastný,” řekl. „Rád šťastný.”

„Vy nejste vždy šťastný?” otázala se Cind.

Kyes pokyvoval hlavou nahoru, dolů.

„Šťastný... vždycky.”

Cind se musela přemáhat. Mohla následovat pouze nějaká krutost. „Co kdyby přišel Císař?” řekla. „Co kdyby si pro vás přišel?”

Nevinné stvoření, kterým Kyes byl, se začalo hrůzou svíjet. „Ne. On ne. Neodnést mě. Prosím. Nejít na jiné místo!”

Cind se chopila příležitosti: „Jaké jiné místo?”

„Jiné místo,” naříkal Kyes. „Ošklivé místo. Tam Císař. Já nebýt šťastný.”

„Nechte ho být,” naléhal Lagguth. „On vám více nepoví. Nevidíte, jak je vyděšený?”

Kyes se schoulil do klubíčka a naříkal. Na tom velkém křesle vypadal malinký a bezmocný.

Cind nepovolila. „Co jste našel?” procedila mezi zuby. „Co jste na tom zlém místě našel?”

„Císaře. Já říkal.”

„Co ještě?”

Kyes vykřikl při nějaké mlhavé vzpomínce. Jakési genetické pronásledování. „Navždy,” volal. „Najít navždy.”

„Vidíte, co jsem vám říkal?” přimlouval se Lagguth. „Dostanete z něj jen samé nesmysly. To říká pokaždé, když je vyděšený. 'Navždy'. Pořád dokola, 'navždy’.”

Kyes přikývl. „Nebýt šťastný navždy. Nebýt šťastný.”

Cind jej konejšivě plácla po rameni. Po chvíli se obrátila k Lagguthovi. „Teď chci vidět ten počítač,” řekla.

Když opouštěli místnost, Kyes se začínal vzpamatovávat. Posadil se na křesle, osušil si oči a

začal se nejistě usmívat na ty malé věcičky, co se pohybovaly na obrazovce.

Měsíc byl jen tichá divočina a destrukce. Cind procházela přes bombami vytvořené krátery a zkroucené, roztavené vraky, jejichž zamýšlená funkce byla jen stěží rozpoznatelná.

Senzory na malém zařízení v její ruce freneticky blikaly, jak nasávaly data. Cind se ploužila přes povrch malého měsíce, tu a tam se zastavila, aby přístrojem oskenovala trosky. Údaje byly načítány do hlavního počítače na palubě její lodi na orbitě. Závěry jí byly rychle posílány zpět. V komu její helmy to jen švitořilo.

Doposud jí potvrzovaly vše, co našla v databázi počítače v Kyesově muzeu.

Měsíc byl velmi složitě zkonstruovaným komunikačním střediskem. Jakousi zkratkou k záhadě, která vedla k Císařovu hlavnímu úkrytu AM₂.

Kyes ovšem do těchto končin zavítal kvůli zcela jinému cíli. Tím si byla Cind jista. Přicházel sem najít Věčného Císaře. Bytost, kterou v té době většina ostatních považovala za mrtvou. A našel je. Zde na tomto planetoidu.

Představovala si Kyese, jak strachem z hrozící neodvratitelné smrti dohnán téměř k šílenství prosil Císaře. Nabízel mu vše. Zoufale ho prosil, aby Kyese zachránil.

Uslintaná troska tam v Kyesově muzeu byla dostatečným důkazem toho, že byl odmítnut.

Cind několik hodin zkoumala oblast. Konečně byla hotova. Bylo na čase oznámit Stenovi, co zjistila.

V tomto přesunutém strážním místě se kdysi prořaly dráhy dvou tajemství.

Tím prvním tajemstvím bylo AM₂.

Tím druhým Císařova zjevná nesmrtelnost.

Cind byla unavená, když si zavolala o vyzvednutí. Ne však prací, ale z toho depresivního pomyšlení, že ačkoliv se na této cestě dozvěděla mnohé... její zjištění nemusí znamenat vůbec nic.

A tak se modlila k vousům všech bhorských matek, aby neodešla stejnými dveřmi, kterými teprve nedávno vstoupila.

Hainesová zašustila papírem ve své ruce. Chladná profesionálka.

„Jakmile jsme dali jeho archiv do pořádku," vysvětlovala, „začalo nám být jasné, co se Mahoney podle svého o Věčném Císaři dozvěděl.“

„To jest?“ Sten netrpělivě mávl na holoprojekci ex-detektiva z oddělení vražd. Byla k němu vysílána z jednoho malého bhorského letoviska, na které ji ukryl - spolu s jejím manželem a s Mahoneyho pokladnicí.

„Nespěchej tak," napomenula jej Hainesová. „Fakta mají svůj čas.“

Sten se ušklíbl. „Sorry.“

„Tak za prvé, posílám ti psychologický profil Císaře. Mahoney ho vykreslil jako model. Můj manžel a já jsme ho naší vlastní prací potvrdili. A zkonzultovali s Rykor. Je naprosto přesný. Prohlédni si ho, až budeš mít čas.“

„Dám na tvé slovo," ujistil ji Sten.

„Za další, posílám ti přirovnání, které Mahoney na základě tohoto profilu provedl. Porovnával situaci s dobou, kdy Císař v minulosti údajně zemřel... a následně se navrátil živý jako rybička. Pokaždé to zaručeně byla stejná bytost. Nebylo možné, že je to chirurgický dvojník. Znovu jsme Mahoneyho závěr potvrdili.“

Sten záúpěl. „Zase ty pošahaný teorie o znovuvzkříšení. Ten bláznívej Mahoney snad vstal z hrobu a převrátil tě na svou víru.“

„Mě nikdo na nic nepřevrátil," odvětila Hainesová. „Ale kdyby byla tahle fakta stopou ukazující na podezřelého z vraždy... sbalila bych toho hajzla a s jistotou ho předhodila prokurátorovi. Smiř se s tím, Stene. Je to jedna z jasných možností.“

„S tím se smírím teprve tehdy, až toho ducha uvidím před sebou a budu se ho moci dotknout," namítl Sten. „Teď mi řekni... kam nás tohle dovedlo?“

Hainesová se odmlčela zvažujíc, jak to nejlépe formulovat. „Dovedlo nás to k mnohem děsivější hádance. Víš, já a můj manžel jsme vzali Mahoneyho dílo a posunuli je o krok dál.“

„Co jste udělali?“

„Vzali jsme profil Věčného Císaře - ten, o kterém jsme se shodli, že perfektně sedí. Aktualizovali jsme ho a porovnali s člověkem, před kterým se momentálně všichni schováváme.“

„A?“ Sten se v podstatě ani nechtěl ptát. „Je to pořád jeden chlápek, jo?“

„Jo. Je to jeden chlápek. A není to jeden chlápek. Císař je vesměs stejný, ale když ho dáš pod silnější mikroskop, je velmi *odlišný*, pokud jde o jeho chování.“

„Zatraceně skvělé,“ zaúpěl Sten.

„Promiň, že ti to takhle házím do klína, Stene,“ řekla Hainesová soucitně, „ale jak to říkají v živobijácích, 'taková už je skutečnost, madam'.“

Sten Hainesové poděkoval a přerušil spojení.

Zaklonil se v křesle a nechal ty informace trochu vychladnout. Zapadaly mu do znepokojivé rovnice: Stejný ale jiný - se rovná jiný.

Kom zabzučel. Dozorčí důstojník oznámil, že má na drátě Cind. Je to důležité.

Když se Sten předkláněl, aby odpověděl, mozek mu polechtala otázka: Jestliže to není Věčný Císař... proti *komu* to, do hajzlu, bojuje?

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

SOLON KENNA STÁL na širokém řečnickém pódiu z bloku čistě bílého mramoru vystupujícího ze vzdálené stěny parlamentní síně. Vedle něj se naparoval vyparáděný Tyrenne Walsh. Za nimi visel tři patra vysoký portrét Věčného Císaře.

Kennův silný, uhlazený hlas se snášel na stovky sročených politiků: „Velevážení zástupci... loajální imperiální občané... milé bytosti.

V největší pokoře před vámi stojím se svým kolegou v tomto historickém dni."

Kennův hlas přešel do podmanivého, pokorného tónu. Signál prstem dal přítomnému Walshovi pokyn, aby sklonil hlavu.

„Lid Dusable již nyní požíval nezměrných poct ze strany našeho milovaného Císaře," neslo se sálem.

Kennův starý politický mozek zaznamenal, že shromáždění zastupující každý kout a díru v Říši se ani nepohnulo. Stejně tak nezaslechl jediné špitnutí o ponížení, které jeho lid nedávno zakusil z rukou Císařova nepřítele - Stena.

Kenna pokynul k obří podobizně Císaře, která na ně na všechny zírala. „Z důvodu, který určuje pouze náš moudrý vládce, byl lid Dusable opět poctěn."

Kenovy trénované oči přejížděly při proslovu shromážděné. Odhadoval tak silné a slabší stránky. Stoupence a nepřátele. Možná jej Sten ponížil, ale toto ponížení nikterak neoslabilo jeho schopnosti manipulátora.

Spolu s Avri se na tento okamžik dobře připravil. Až domluví, bude předložen Císařův zákon. Vysoce kontroverzní zákon, jehož průchodnost v jednom hlasování bylo možné zaručit jen stěží.

V temných chodbách parlamentu změnila mnohá mince majitele a byly prokázány četné laskavosti. Staré dobré úplatky získaly mnoho hlasů do Císařova sloupce. Poyndex - z důvodů, o kterých Kenna raději nepřemítal - se také dobrovolně zapojil. Staré záznamy o představitelích opozice byly profiltrovány, aby v nich našli prostředky k nátlaku a vydírání. Přibýly další hlasy.

Přesto to bude těsné.

Ale v politice může těsná výhra znamenat získání království.

„Milé bytosti, stojím zde proto, abych vám předložil tento báječný návrh. Jsme žádáni, abychom si stáhli závoj z očí. Abychom viděli, jak slepí jsme po mnoho tragických let byli.

Abychom si uvědomili, jak šťastný život žijeme, že mezi nás vstupuje živoucí bůh. A tím bohem je náš svatý Věčný Císař, jehož nesmrtelnost jako neoblomný štít čelí krutým ranám osudu.

Ve svém posvěceném ztělesnění kráčí k věčné slávě. K naší slávě. Která je jeho slávou. A jeho sláva, naše.

Milé bytosti... chci vám položit otázku. Učiňme zde jednou provždy prohlášení, že Věčný Císař je náš zákonný bůh."

V sále to zašumělo. Rukavice byla hozena.

Císař požadoval, aby bylo jeho božství stvrzeno parlamentním výnosem.

Kenna se obrátil k předsedovi sněmovny, Císařově staré, distingované loutce. „Pane předsedo," zaintonoval Kenna, „vznesete otázku."

Mluvčí vystrčil šedivý rypák, jeho mužné implantované tesáky jako podivná marnivost ve staré vrásčité tváři. „V záležitosti zákona 600323 - titul, Vyhlášení božství Věčného Císaře; podtitul, Necht' je titulování pozměněno na 'Svatý' a všechny další formy uznávané pro vyjádření zbožné úcty - jak rozhodnete, milé bytosti?

Všichni, kteří souhlasíte... vyslovte Ano."

Halou se nesla zinscenovaná vlna hřmění jednotlivých „ano". Narušované hlasitými protesty. Tyto výkřiky se proměnily v hřmot, který vše přehlušil. Nad tím vším se nesl jeden hlas.

„Pane předsedo! Pane předsedo! Připomínka, prosím! Připomínka!"

Předseda se snažil tento hlas ignorovat. Uhodil kladívkem. Byl obzvláště ponížen, protože ten křik se ozval od jednoho z jeho vlastní rasy. Byl to Nikolayevich, mladý, horkohlavý kanec.

Kladívko zaklapalo. Snímače na stolku rány zesílily a zvuk opanoval síň. Avšak neposlušný dav opakoval Nikolayevichova slova: „Připomínka! Připomínka!" přidaly se další hlasy, které překřičely hřmění kladívka. „Nechte ho mluvit! Nechtě ho mluvit!"

Předseda se zoufale obrátil ke Kennovi. Nedalo se nic dělat. Alespoň ne veřejně. Kenna pokynul: *Nechte ho promluvit*. Poté zajel rukou do kapsy, aby spustil alarm v Arundelu.

„Předseda dává slovo siru Nikolajevichi, zástupci z velké a loajální Sverdlovské hvězdokupy.“

Předseda stiskl tlačítko snímače, který zesílí Nikolajevichovy poznámky.

„Vážený pane předsedo,“ zvolal mladý kanec, „vehementně protestujeme proti tomuto postupu. Tento návrh je ohavnost. Nenecháme se zmanipulovat, aby se mohl navzdory vůli většiny stát zákonem.“

„Z místa, kde sedím, mladý muži,“ prohlásil předseda dramaticky posměšným tónem, „byla vůle většiny zcela zřejmá. Jasně převládalo 'Ano'. Takže pokud dovolíte, požádám o všechna 'Ne', abyste viděl, jak slabou máte podporu.“

„Je naším právem odmítnout hlasové hlasování a požadovat jmenovitou volbu,“ nedal se odbýt Nikolajevich. „Dovolte nám povstat, ať naši národové vidí, jak každý z nás v této záležitosti hlasuje. Jestliže se má Císař stát bohem... nechť jeho občané vidí, jak jej bohem prohlašujeme. A pak to bude na našich hlavách.“

Předseda hodil okem po Kennovi žádaje pomoc. Kenna se začal protahovat: *Zdržte to*.

„Dobrá tedy,“ svolil naoko předseda sněmovny. „Zahájím jmenovité hlasování.“

Nikolajevich spokojeně zachrochtal. Číchal vítězství.

Předseda zavrčel. „Nícméně, vzhledem k tomu, že tuto záležitost považujete za natolik citlivou - ačkoliv, jak kdokoliv z vás může pochybovat o svátosti našeho Císaře, je pro mě nepochopitelné - nejdříve přednesu další otázku.“

„Námítka!“ zvolal Nikolajevich. „Předsedající nesmí předložit další otázku, pokud je předešlá stále v platnosti.“

Rebel ze Sverdlovska znal ústavní právo. Stejně jak prohnáný předseda. Možná byl loutkou, ale velmi zkušenou loutkou.

„Ale sněmovna má právo - povinnost, jak tvrdíte - rozhodnout o způsobu volby. Říkáte, že by to mělo být po číslech. Já říkám, že by to mělo být formou manifestačního hlasování.“

Nikolajevich se rozhlédl kolem sebe. Jeho poskokové rychle počítali své hlasy. Přišla odpověď. Nikolajevichova odva ha povzbudila váhavé. Pro tuto krátkou chvíli měl navrch.

„Vznes te otázku, pane předsedo,“ řekl stroze. „A myslím, že si na adresu tohoto rouhačství vyslechnete hlasité 'ne'.“

Posadil se zpět do své lavice pokyvu je hlavou na všechny strany, spokojen sám se sebou.

Předsedající zvedl klidně zrak. „Vzhledem k okolnostem vašeho protestu si myslím, že by nebylo správné takto celou záležitost odbýt. Nebudou žádná ano ani žádná ne, pane. Ne. Vyhlásím jmenovité hlasování.“

Nikolajevich vyvedený z míry znovu povstal. „Pane předsedo, toto je neslýchané. Vy hodláte jmenovitě hlasovat o souhlasu s jmenovitým hlasováním?“ obrátil se ke svým soukmenovcům s rameny shrbenými údivem. Vyhrkl smíchy. Jeho smích byl nucený.

„Ano. Přesně to mám v úmyslu,“ odvětil předseda. „A jsem moc rád, že jste mému záměru takto přesně porozuměl. Musím se přiznat, že mám z rozprav s mladými poslanci někdy obavy, zdali mě nepřemohla senilita.“

Z řad Císařových spojenců se ozval hlasitý smích. Nikolajevich se nehodlal nechat zastrašit.

„Ale tato bláhovost bude trvat celé hodiny, pane předsedo,“ protestoval. „Vyvolávat nás jednoho po druhém kvůli takové prosté záležitosti je vrchol pošetilosti.“

„Nícméně,“ odvětil předsedající, „přesně tak budeme postupovat.“

Obrátil se k ceremoniáři. „Pane ceremoniáři, zahajte hlasování!“

Ceremoniář předstoupil. Otevřel tlustý oficiální deník.

Začal odříkávat: „Paní Dexterová... Z velké oblasti Cogli, jaká je vaše volba?“

„Hlasuji ano, pane předsedo.“

A tak to pokračovalo. Jeden poslanec za druhým vstával. Každý hlas byl pečlivě zanesen do deníku.

Kennovy jednotky se rozestoupily po velké síni. S pomocí předsedy přemaloval bitevní linii. Pokud tuto volbu vyhraje, druhé vítězství bude zajištěno.

Nikolajevichovi poskokové zoufale pracovali na získání větší podpory. Ale čas... pomalu se vlekoucí čas... hrál proti nim.

Kenna přesto supěl. Ano. Vyhraje. Ale od nynějška bude jeho pravidlo o tom, že těsně je

dostatečné, postaveno na hlavu. Po tom Nikolayevichově výbuchu - hlasitě podpořeným mnoha dalšími - by se každé jiné než totální vítězství jevilo jako zmanipulované.

Toto nebyl způsob, jakým chtěl Věčný Císař zahájit svoji božskou existenci.

Volba skončila. Kenna zvítězil. Ale rozdíl byl hubený. Viděl, jak Nikolayevich a jeho lidé supí a křičí si navzájem do ucha.

A viděl, že mladý kanec slaví úspěchy. Jeden z jeho agentů v Nikolayevichově personálu poslal Kennovi zprávu na kom pod řečnickým pultem. Až dojde na hlasování, říká tato zpráva, Nikolayevich a jeho poskokové se chystají rozpoutat bouřlivou demonstraci.

Kenna lovil v mozku nějaký další způsob, jak zdržovat. Jakkoliv silně však ždímal, nic nepřicházelo. Až tohle skončí, Císař ho stáhne zaživa.

Kde do hajzlu vězí? To je mi pěkný bůh. Není tu, dokonce ani když ho potřebujeme.

Předsedající vyslal signál. Co má dělat? Kenna neměl na výběr. Pokynul. Vzneste otázku.

„Milé bytosti," odříkával předsedající, „dnes již podruhé kladu otázku... V záležitosti zákona 600323 - titul, Vyhlášení božství Věčného Císaře -"

Rozlétly se dveře. Ozval se dusot bot.

Ceremoniář zvolal: „Milé bytosti, představuji vám... Věčného Císaře!"

Následovaly polekané výrazy.

Kontingent kultistů v bílých róbách protančil obřími dveřmi vedoucími do velké hlavní síně. Oči jim zářily v extázi. Někteří mávali kadidelnicemi na dlouhých řetězech. Jiní rozhazovali okvětní lístky do uličky. Za opasky z provazů měli všichni zastrčené malé ostré nože ozdobené vlajícími stuhami.

V jejich čele kráčela jejich vyzáblá vůdkyně Baseekerová.

Za nimi se vyhrnuli černě odění důstojníci interní bezpečnosti a šlapali po rozsypaných kvítcích. Jejich oči hledaly nebezpečí uvnitř sněmovny. Zbraně měli ve střehu.

Uprostřed jejich hloučku stál Věčný Císař.

Když ho Kenna a ostatní poprvé spatřili, nevšimli si dalších drobných detailů vstupu. Za Císařem následovala hned druhá skupinka vedená Poyndexem. Nebo v brnění oděný tým odstřelovačů, kteří rychle zaujali svá místa. Či Avri řídící nepopsatelné osoby, které se zamíchávaly do zástupců. Když se rozprchli, spatřila Nikolayeviche a sunula se k němu.

Tyto věci se však odehrávaly na periferii veškerého dění. Jejich plnou pozornost si uzurpoval Věčný Císař.

Byl vystrojen tak, jak jej nikdy předtím neviděli. Dlouhé zlaté roucho vlálo na jeho svalnaté postavě. Materiál fosforeskoval a vydával jakousi přízračnou záři. Tmavé vlasy mu obepínal tenký proužek z ryzího zlata. V ruce třímал hůl z měkkého, žlutého kovu, z které se nahoře rozvíjela standarta. Na standartě hořel symbol AM₂.

Imperiální formace prošla uličkou a zabočila na pódium k předsedovi. Věčný Císař přešel přímo k okraji a pohlédl na parlament. Zbraně klaply a boty zaduněly, jak vojáci zaujali svá místa kolem Věčného Císaře.

Baseekerová a ostatní kultisté proudili kolem nich za Císařem. Pod pódiem pak poklekli u jeho nohou. Hnízdo andílků v bílých róbách s noži za pasem.

Kenna zíral. Ostatní zírali. Na chvíli tomu on - a oni - téměř uvěřili. Staré mýty se vplížily do místnosti a šířily se mezi nimi jako mlha. Starodávná mlha. Jako by přivála z chladných hlubin několika tisíců let. Toto byla bytost, která jim po celou tu dobu vládla.

Možná to byl bůh.

„Doneslo se mi," spustil Císař, „že se v téhle sněmovně nějak naříkalo." Měl hluboký hlas. Ale ani nemusel napínat uši, všude kolem to přetévalo zlostí.

„Obvykle se vašim kňouráním nezabývám," řekl Císař. „Tuto možnost jsem vám dal, když jsem do imperiální ústavy zakomponoval pravomoci tohoto parlamentu. Je to otrava, připouštím. Ale taková už je podstata demokracie a já sám jsem si na to musel hodně dlouho zvykat."

Nikolayevich v publiku ani nezpozoroval, že se k němu zezadu přiblížila nějaká postava. Byla to Avri.

„Ale je to právě podstata toho vašeho naříkání, která mě před vás přivedla. Doslechl jsem se, že jste právě měli projednat nějakou poctu věnovanou vašemu Císaři. Nutno dodat, že tyto počty jsem nikdy nevyhledával. Byly mi vnuceny mými poddanými." Císařova ruka vylétla, aby pokynula ke kultistům v bílých róbách.

„Oni říkají, že jsem bůh. Postavili mi chrámy. Chrámy, ve kterých miliony dalších stejně smýšlejících poddaných konají bohoslužby. V těchto chrámech káže rozum, trpělivost a mírumilovnost. Tyto atributy jsou podle nich podstatou mého božství.“

Nikolajevich ucítil pohyb své kapsičky na opasku; spadlo do ní něco malého. Netrpělivě na ni sáhl. Zpráva od spojence, domníval se. Ignoroval osobu, která se vzdalovala.

„Vždy jsem podporoval svobodu vyznání mezi svými poddanými. Takže to pro mne byl šok, když jsem zjistil, že tito milí lidé, kteří mne uctívají, jsou za svoji víru brutálně pronásledováni.“

Vlastně mám již nyní hmatatelný důkaz, že toto pronásledování bylo počátkem spiknutí, které proti mně osnoval zrádce Sten. Dopustil se na těchto lidech nevyslovitelných věcí, protože se obával, že jejich hluboká víra mu stojí v cestě na můj trůn.

Protože, jestliže jsem bůh, kdo by se k němu přidal proti mně? Vidíte, i můj největší nepřítel je věřící. Satan, který se obrátil proti svému skvělému pánovi.“

Tento podivný tanec na chvíli přerušil kouzlo, které Nikolajeviche uhranulo. Vytáhl z kapsičky zprávu. Coś zabalené do papíru. Rozbalil jej. Byl to kel, hubený a ladně zahnutý - a na jeho konci krvavá spoušť. Na tesáku byl zdobný kroužek.

Kroužek, který dal Nikolajevich své milence o jejich prvním pářícím dnu.

„Toto je podstatou zákona, který vám tu dnes předseda předložil. Podstatou, kterou jsem si až do dnešní doby nechával sám pro sebe z důvodů bezpečnosti státu před zrádcem Stenem.“

Jeho přijetí ukončí perzekuce těchto nevinných bytostí. Jeho vyhlášení zasadí mému největšímu nepříteli morální ránu.

Zákon, který uzná to, co již bylo po celá milénia tak bolestivě zřejmé. Již nad vámi a vašimi předky dohlížím mnoho století. Živil jsem vás. Odíval vás. Dával jsem vám příležitost žít v míru.“

Císař svěsil hlavu. „Ach,“ vzdychl, „někdy jsem tak unavený...“

„Sláva svatému Císaři!“ vyjekla Baseekerová. „Sláva velkému, svatému pánovi.“

Ostatní kultisté se k ní připojili: „Sláva svatému Císaři! Velebme ho. Velebme ho.“

Kenna do Walshe šťouchl loktem. Potom znovu. Walshův lesk v očích zmizel. „Velebme ho!“ volal Kenna. Další šťouchanec do Walshe. „Velebme ho!“ křičel již zplna hrdla.

Walsh se na něj připitoměle usmál. „Velebme ho!“ zvolal. „Velebme ho.“

Tam dole v poslanecké sněmovně si Nikolajevich a ostatní uvědomili, že jsou sledováni bytostmi, které se nacházejí v jejich bezprostřední blízkosti.

Nikolajevich se téměř zalknul při pomyslení, že krvavý tesák jeho milé není jedinou krvavou zprávou, kterou má dnes dostat.

„Sláva svatému Císaři,“ zvolal Nikolajevich. Chvíli nato již volaly stovky dalších hlasů. „*Velebme ho! Velebme ho!*“

Císař se zasmál a rozpřáhl paže. S tím se otočil na patách a zmizel z pódia i se svým doprovodem.

Pospíchal uličkou, pokyvuje na všechny strany, jak procházel. Dokonce i v té rychlosti Poyndex zaznamenal, že si vychutnává výkřiky: „*Velebme svatého Císaře!*“

Poyndex opustil parlamentní síň jako poslední. Zaslechl ještě, jak kladívko předsedy uhodilo. Poté se ozval jeho křik: „V záležitosti zákona 600323 - titul, Vyhlášení božství Věčného Císaře... jak hlasujete, milé bytosti?“

Všichni pro řeknou ano.“

A rozpoutala se bouře: „*Ano!*“

Poyndex se ani nenamáhal, aby si vyslechl všechna „ne“.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

„NIC?“ Flotilní admirál Madoera zíral na hlídkujícího komunikačního důstojníka a odpustil si dodat: „Zase?“

„Ne, pane. *Neosho* hlásí nulové vysílací vlny na všech frekvencích ze všech planet soustavy. Všechna nepřírozená elektromagnetická pásma jsou čistá. A po nějakých lodích tu také není ani stopy, ať již nepřátelských či přátelských.

Nechal jsem to dvakrát pročesat. Zachytili jsme akorát spoustu nesmyslů z té radiové hvězdy, takže jsem se chtěl ujistit, než se ozvu.“

„Dobrá. Pošlete na Původní svět předběžné hlášení, že to rozvědka zase podělala. Nikde žádný Sten, ani nic jiného. Prolétneme to s úderovou jednotkou ještě jednou, abychom to potvrdili.“

„Pane... nebudeme schopni vysílat, dokud se sami nedostaneme z dosahu hvězdy. Všechny komlinky s velkým dosahem jsou chráněny.“

„To nevadí. Podáme hlášení, až se odpoutáme od soustavy. Ne že by to mělo být nějaké překvapení...“

Zarazil se, než stačil dodat: „... pro ty pitomce, co si myslí, že jsou rozvědka.“

Madoerova úderná jednotka strávila příliš mnoho lodních dnů a měsíců na honu za záblesky unikavšího zrádce Stena v jejich přiděleném sektoru galaxie na to, aby je něco překvapilo. Podle Madoerova soudu by si tihle noví chlápci od Interní bezpečnosti, kteří vystřídali jednotky Mercury, nebyli schopní ani vylít chcanky z bot, kdyby neměli pod patou vytisknutý návod.

Ani jeden z těch tutových tipů se zatím neprokázal jako pravdivý. Budťo tam Sten nikdy nebyl, nebo tudy jen před dávnou dobou rychle prolétl, či byly v nějaké určité hvězdokupě spatřeny nějaké lodě a kdosi došel automaticky k závěru, že musí patřit rebelům.

Jak to, že si IB nepřebere, že skoro *všechny* tyhle příběhy jsou téměř stoprocentně podvrh, protože zatím každá soustava, na kterou byla jeho flotila poslána, byla mrtvá, opuštěná nebo bezvýznamná. Stejně jako tahle. Vždyť ani nemá žádné jméno - dostali jen souřadnice radiového pulsaru, NP0406Y32.

Možná by tu zatracenou věc měl pojmenovat sám. Třeba Poyndex.

Tak. A stanout před radou pro věrnost, až by se vrátil na Původní svět. Ačkoliv momentálně si nemyslel, že ještě někdy uvidí civilizaci. On a jeho kosmoplavci spolu s pěchotou válečného loďstva budou plýtvat svými silami a roky trmácením se po vesmíru, dokud jednou někdo neobjeví, že ten jejich Sten zemřel věkem a oni se všichni mohou vrátit domů. Nebo prostě ztratí pověřovací karty a jejich flotila se bude dál toulat vesmírem jako nějaký *Bludný Holanďan*, nebo jak to v té legendě bylo.

Sakra.

Madoera vyrazil z denní místnosti na můstek vlajkové lodi. Pohlédl na nástěnný monitor, který zobrazoval soustavu, hrstku roztroušených, spálených světů příliš blízko u radiového pulsaru, jeho obraz - samozřejmě virtuální, stejně jako všechno ostatní na obrazovce - blikal někde v horním rohu monitoru. Naklonil se přes rameno službu konajícímu důstojníkovi a zmáčkl tři tlačítka.

Otevřela se další obrazovka, která znázorňovala pouze Madoerovu údernou jednotku. Těžkou bojovou flotilu - transportér taklodí, vlajkovou loď *Geomys Royal*; moderní bitevní loď *Parma*; dvě divize křižníků, jedna se dvěma těžkými, druhá se třemi lehkými křižníky a sedm torpédoborců jako eskorta. Druhá divize křižníků sloužila jako záloha se třemi lehkými křižníky a čtyřmi torpédoborci jako doprovod. Jeho logistický ohon byl malý -dvě zásobovací lodě a jeden obslužný stroj, eskortované dvěma torpédoborci.

Síla evidentně dostačující. Kdyby se mu někdy podařilo - a v soukromí se domníval, že to nebude nikdy - přimět rebely k bitvě, bude velmi krátká. Ale krvavá, tím si byl jist. Sten byl možná pomýlený, ale určitě ne hloupý a on i všichni jeho druzi musí vědět, že kdyby se vzdali, pouze by si tím prodloužili délku života, než by přišel tribunál a po něm poprava.

S tímto vědomím vydal Madoera rozkaz, že pokud by se s nějakou rebelskou lodí střetli, mají se mít maximálně na pozoru - zajisté se pokusí o nějaký úskok či lest a budou bojovat do poslední bytosti. Madoera by to určitě udělal, kdyby se z nějakých nepochopitelných příčin ocitl ve Stenově situaci.

Madoera civěl na obrazovku a přemítal, jestli zbývá ještě nějaký dril, který v poslední době neprováděl, nebo zdali by nemohl vymyslet nějaký velmi obskurní falešný poplach, jen aby se jeho

kosmoplavci zbytečně neflákali.

Do hajzlu s tím, rozhodl se. Stačilo, že musejí neustále poletovat sem a tam. Alespoň si o něm vojáci nebudou říkat, že s nimi zametá jako všichni ostatní.

„V soustavě," oznámil hlídkující důstojník.

„Děkuji, pane. Jeden průlet. Dvojitá diamantová formace. "

To bude alespoň test, jak dobře jeho navigace zvládne tuto složitou formaci. Zvláště pak se skutečným externím problémem, kdy se budou snažit být na příjmu, zatímco pulsar vysílá do prostoru vlny bílého šumu. Doufejme jen, že přitom nedojde k žádným kolizím, což by mi zřejmě zajistilo přeložení na nějaký záhumenkový vodní svět se skutečnými loděmi. S vesly.

Madoera napůl ucha poslouchal štěbetání svého navigátora, který flotile vydával povely v nácviku synchronizovaného „létání". Zívl.

Rebelové zaútočili.

Nikdo nic netušil - dva torpédoborce na bocích přestali existovat. Někdo vykřikl poplach a na obrazovce *Geomys Royal* se objevily lodě. V týlu imperiální úderové jednotky.

Museli přesně vědět, uvědomil si Madoera, po které orbitě úderová síla poletí, aby se přiblížila k NP0406Y32, a sledovat je až tam.

Posádky imperiálních lodí se povětšinou nacházely ve společenských prostorách - ale dělostřelecké stanice byly stále v záloze a některé střely nebyly dokonce ani založeny v odpalovacích trubicích. Nemělo smysl riskovat, že se při dalším planém průletu drahá střela poškodí - nebo se zraní člen posádky.

Propukla panika, kterou Madoera a ostatní důstojníci jen horko těžko zaháněli. Klid se vrátil - za ty dlouhé měsíce drilu přeměnil Madoera své rekruty na zocelené profesionály.

Na monitoru zobrazujícím útočící rebely se hemžila čísla.

„Pane," ohlásil se důstojník hlídky. „Útočí na nás šest křižníků, pravděpodobně těžkých, a deset torpédoborců."

„Děkuji. Prog si udělám sám. Jaké třídy? Jakého původu?"

„Pane... v katalogu nejsou žádné údaje," odvětila žena. „Neznámé. Kromě -jsou to stroje nejmodernější konstrukce. Katalog nabízí teorii, že jsou zcela nové."

Objevila se další vlna útočníků - tato „zespod" imperiální flotily.

„Pane, blíží se k nám tři bitevní lodě, sedm křižníků, dvacet torpédoborců. U bojových vagónů jsem zaznamenal ID. V katalogu je výrobce. Všechny byly projektovány a zkonstruovány Cal'gaty. Před Tahnskými válkami. V katalogu stojí jako zakonzervované a nabízené k prodeji. Pět z torpédoborců pochází z Honjských světů a máme pozitivní ID té jedné lodě. *Aiofe*. "

Zajisté Sten.

No a kde je k sakru *Victory*? Ten bastard léčku řídí z jejího můstku. Kdyby Madoera mohl identifikovat Stenovu vlajkovou loď, možná by toho mistra loutkáře mohl zkusit dostat sebevražedným útokem několika torpédoborců. Nebyla však na žádné obrazovce. To bylo svým způsobem horší. Znamenalo to, že se rebelie a rebelské síly rozrostly natolik, že nepotřebují, aby vůdce doprovázel své bytosti do bitvy.

„Všem stanicím," zaintonoval protiraketový tech. „Máme tu multiodpal Kali od protivníka... pokusíme se je odklonit..."

„Fox stanice. Přepněte na lokální řízení. Zaměřujte a odpalujte podle libosti."

Madoera se kousal do rtu a počítal.

„Divize křižníků zahájí přímý útok proti bitevní lodi," nařídil. „A spojte se s *Neoshem*. Nařídte jim, aby se vyhnuli bitvě, unikli do otevřeného prostoru a podali hlášení. Kapitáne, pošlete tam své taklodě."

„Anopane."

„Pane... *Neosho* neodpovídá. A na obrazovce nemáme žádný *Neoshův* signál."

Ani si nestačil všimnout, že byl torpédoborec zlikvidován.

Madoera usilovně přemýšlel. „Dobrá tedy. Pošlete podpurné lodě do boku. Zajistěte zásobovací elementy hlavní flotily. A vzkažte *Parmě* - "

„Signál z *Parmy*, pane. Čtyři zásahy. Řídící centrum zlikvidováno. Všechny dělostřelecké stanice jsou ovládány manuálně. Regulace pohonu ztracena. Loď je řízena z prostoru motorů."

Další obrazovka ukázala, jak se na údernou jednotku řítí třetí roj.

Někdo zaječel. „Kde sehnali -“

Odpověď: „Ticho tam na stanici. Hlaste se podle předpisu!“

Madoera zůstal v klidu. Zavřel oči a hlava se mu proměnila v bojovou síň.

„Máte kontakt s druhou divizí křížníků?“

„Ano. Špatný. Silné rušení pulsaru.“

„Nařídte jim, aby se vyhnuli boji. Ať se stáhnou kolem *Parmy*, kolem *Geomys Royal* a nasadí chaotickou únikovou dráhu. Nepouštějte se do boje s rebely a nepokoušejte se zůstat v kontaktu s úderovou jednotkou.“

„Zpráva odeslána, pane. Provedeme.“

„Dobrá, kapitáne. Budeme kolem těch vagónů jen kroužit...“

Madoera nařídil ostatkům své úderové jednotky - zmrzačené bojové lodi, jeho vlajkové lodi a ostatním - aby zaujali formaci koule s nepravidelnou orbitou, aby se nemohli stát snadnými terči. Pro dva těžké křížníky, které poslal k útoku do boku nepřátelské formace, rozkaz nezměnil.

Ztratí je, ale možná mu poslouží alespoň v tom, že rebely zmatou alespoň na tak dlouho, aby mohl Madoera zahájit nějaké stažení.

„Pane,“ ozvalo se. „Kontakt z *Alekseyeva*. Hlásí, že -“

Geomys Royal se otřásl, jak do něj narazila střela. Kov skřípěl, posádka křičela. Primární osvětlení zhaslo a zapnul se sekundární okruh. Madoerovi se udělalo nevolno, jak se vypnuly McLeanovy generátory a on začal padat, načež se znovu zapnuly - ovšem „dolů“ bylo najednou tam, kde se ještě několik vteřin předtím nacházel levobok.

„Všechny stanice, hlaste stupeň poškození...“

Aiofe se plnou rychlostí blížila ke „středu“ bitevního pole. Berhal Waldman stál za svým palubním důstojníkem a necítil prsty, které se snažily zarýt do ocelového opěradla židle.

Jeho torpédoborec letěl v čele formace. Ostatní čtyři lodě byly také honjské - důstojníci a mužstvo, kteří se vzbouřili, aby se přidali k rebelům. Ve skutečnosti to byli regulérní dobrovolníci. A všichni přísahali pomstít *Aisling*.

„Všem jednotkám, všem jednotkám,“ nařídil Waldman. „Zbraňové systémy podřídit mé lodi... na povel... teď.“

Lodě uposlechly. „Všechny stanice připravit k odpalu.“

„Výborně. Cíl... nepřátelská bojová loď. Střela Goblin... poloviční pohon. Pal!“

Protilodní střely se středním doletem vyšlehly z raketometů směrem k *Parmě*.

„Cíl... nepřátelská bojová loď,“ zavelel Berhal Waldman. Ignoroval svého dělostřeleckého důstojníka - nebyl na palubě *Aiofe*, když byla její sesterská loď rozmetána. Toto byla jeho pomsta. „Odpálit Kali. Jedna trubice na každou loď. Kali důstojníci... udržujte kontakt se svými střelami... pal!“

Imperiální bojová loď chrtila plameny, jak se její protiraketové baterie a lasery vydaly za blížícími se střelami z honjských torpédoborců. Oslnění záblesky zaměnili monstrózní lodní zabijáky Kali na menší Goblíny a nesprávně nastavili priority.

Jedna Goblínka se prodrala valem a vyřadila dvě dělostřelecké stanice - a čtyřicet mužů - na *Parmě*. Následoval zásah obou Kali. *Parma* se rozlétla na dvě poloviny pak na čtvrtiny a nakonec na střepiny.

Honjové se obrátili ke *Geomys Royal*.

Na Madoerově hlavní obrazovce postupně mizely imperiální stroje - nebo vysílaly na *Geomys Royal* signál POŠKOZEN/VYŘAZEN Z BOJE.

To bylo příliš. Flotilní admirál Madoera zvedl mikrofon a zapnul nekódované vysílání.

„Všem imperiálním jednotkám... všem imperiálním jednotkám. Tady admirál Madoera. Všechny jednotky zrušit kontakt. Opakuji, zrušit kontakt. Zadejte individuální orbity, nouzový pohon, směr základna. To je rozkaz.“

Upustil mikrofon.

„Kapitáne, kontaktujte své taktické skvadróny. Chci, aby rebely co nejdéle pozdržely. Provedeme taktický ústup všech jednotek. Musíme -“

„Střela se přibližuje... přibližuje... negativní odklonění. .. negativní zaměření... střet!“

Střela Goblin narazila asi dvě stě metrů za můstkem lodi *Geomys Royal*. V těsném závěsu za ní letěla Kali. Navigátor Kali spatřil příležitost a poslal svého kovového orla přímo do ohnivé koule, odpočítal vteřinu a manuálně odpálil.

Zableskla se nova... a místo, kde se předtím nacházela imperiální loď *Geomys Royal* - a admirál Madoera - zelo prázdnotou.

Přeživší z imperiální úderné jednotky - jeden těžký křižník, jeden lehký křižník, tři torpédoborce a obslužná loď flotily - prchali na plný pohon. Jejich orbity je zanesou velmi blízko k radiovému pulsaru a potom hluboko do prázdnoty mezi hvězdami.

To byl jeden ze sektorů, ze kterého rebelové nezaútočili.

Bylo to však tam, kde čekal Sten s *Victory*.

„Všem taklodím," ozval se kapitán Freston. „Máme v sektoru šest imperiálních lodí. Všechny jednotky, stáhnout data z centrálního počítače. Pod velením jednotlivých skvadron - zaútočit. Opakují, zaútočit."

Hannelore La Ciotat a její kolegové zabijáci s hedvábnými šálami vyrazili na hon.

Sten na můstku sledoval obrazovku, dokud poslední indikátor nezmizel. Jeho tvář byla maska. Stejně jako tomu bylo s *Kaligulou*, bytosti, které nosily stejnou uniformu jako kdysi Sten, bytosti, se kterými nebo pod kterými možná kdysi sloužil či pil, byly mrtvé.

Kilgourův výraz byl stejně prázdny.

„Všem -" Freston zaváhal, poté pokračoval. „- nepřátelské elementy zničeny."

„Výborně. Fáze číslo dvě."

A Stenovým jednotkám nebude dovoleno opustit bojiště s očima odvrácenými od jatek.

Čtyřicet transportérů poskytnutých Zaginowy a Cal'gaty dorazilo do soustavy. Letělo s nimi deset bhorských kupeckých lodí. Pronásledovali jakýkoliv fragment imperiální lodě, který zahlédli na obrazovce. Tyto fragmenty byly buďto zničeny demoličními týmy, které přešly na palubu, umístily nálože do vraků a odpálily je, nebo pokud šlo o větší kusy, je rozstřílely pomocné lodě Goblinami a lasery.

Alespoň že nemuseli zabíjet nalezené přeživší. Ne že by jich bylo mnoho. Vesmírná válka není o nic milosrdnější než námořní bitva daleko od pevniny.

Všem imperiálům, které najdou, se dostane lékařského ošetření a následně budou spolu s nezraněnými přeživšími přepraveni na nejmenovanou planetu na periferii Lupuské hvězdokupy. Na tomto zapomenutém, téměř rajském světě budou mít zabezpečenou stravu, přístřeší, léky a lékařské ošetření.

Ale to bylo vše až do doby, než válka skončí a buďto Císař, nebo Sten z ní nevyjde vítězně. Žádná pošta, žádné oznámení o přežití rodinám či přátelům.

Protože cílem této dlouhé léčky, započaté již v mrtvé soustavě Ystrn, bylo zmizení celé imperiální flotily.

Sten pro svůj plán záměrně vybral oblast poblíž NPO-406Y32. Jakákoliv první hlášení o jeho útoku byla zablokována pulsarem.

Jeho strategie zafungovala báječně.

Šestadvacet válečných lodí, jejich posádky i s admirálem naráz zmizely.

Beze stopy.

Z *toho* musí zamrazit i toho nejodvážnějšího bojovníka.

A přesně tak jak Ystrn poskytnul jeviště pro tuto bitvu, tak NP0406Y32 vytvoří větší arénu.

Esej byla údajně proslovem Věčného Císaře při promoci na jedné nejprestižnější akademii válečného loďstva v Říši a byla otištěna ve *Flotilních* opatřeních. Ve své řeči Císař oznamuje, že nově povýšení důstojníci čelí těžké době, ale že je to také doba slávy. A jako vždy, ti, kteří stojí v čele, budou oslavováni a po zásluze odměněni.

Druhá položka byla pohřbena u konce *Imperiálních Timesů*, karta, kterou nikdo rozumný neotevíral pro potěchu, ale proto, aby se podíval na povýšení, vyznamenání a přeložení všech imperiálních důstojníků.

Sedm admirálů se rozhodlo pro předčasný důchod. Analytikové objevili, že všech sedm bylo respektovanými vůdci - ale všech sedm věřilo ve velení prostřednictvím bitevních analýz a rozumu, víc než v pózování na můstku bojové lodě rozstříleném od raket.

Další položkou bylo zahájení provozu nové superbojové lodě *Durer*. Byla obzvláště poctěna tím, že si ji jako velitelskou loď vybral sám Věčný Císař. Velitelská loď, poznamenal si analytik. Ne jachta

či osobní transportér.

Všechny tyto malicherné informace byly publikovány na specializovaných kartách.

Větší záležitostí pak byl hlavní příběh v *Imperiálních Timesech*. Bylo nařízené masové sročení imperiálních bojových flotil s velmi krátkým časovým předstihem. Bojové jednotky budou mít na shromáždění sotva šest E-měsíců.

To poslední však bylo velkou a veřejnou záležitostí. Se všemi fanfárami bylo oznámeno, že Věčný Císař byl požádán flotilním admirálem Andersem a zbytkem imperiálního personálu, aby je podaroval svými stoletými moudrostmi a zkušenostmi a poradil jim, jak vyhladit poslední stopy toho bandity Stena.

Rebelové vylákali Císaře z jeho bunkru.

Nyní byl zranitelný.

Napříště Sten zaútočí na srdce Říše a na Císaře samotného.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

VELKÉ FLOTILY rebelů se setkaly v interstelární prázdnotě poblíž monstrózní vířící galaxie. Prázdnota -avšak prázdnota velmi blízko od Původního světa a srdce Říše.

Byly tam tisíce lodí. Zaginové. Cal'gatové. Honjové. Bhorové. Další lodě bytostí, kultur, světů a hvězdokup, o kterých Sten dokonce ani nikdy neslyšel. Celá válečná loďstva některých soustav se připojovala k rebelské armádě. Skvadrony hromadně „dezertovaly“. Samostatné lodě a v některých případech dokonce i jednotlivé bytosti si nacházely cestu k povstalcům.

Sten se občas podívoval jejich motivaci. Zlato? Bohové? Sláva? Občas snad sžiravý pocit nespravedlnosti, touha ukončit tyranii Říše. Trvalo to generace a století, ale konečně kladivo ztratilo svoji sametovou vycpávku.

Indikační světla v bojové síni *Victory* nyní nepředstavovala lodě ale celé flotily.

Otevřeně se zatím vzbouřila necelá desetina Říše.

Sten měl dojem, že by to mohlo stačit.

Byly vydány rozkazy. Vzpoura se přesune do srdce Říše a zdánlivě podnikne útok na samotný Původní svět. Dříve než se jim podaří zaútočit na hlavní planetu, imperiální flotily je jistě poletí zastavit.

A to bude konečná bitva, modlil se Sten.

Skutečným cílem však vůbec nebude Původní svět, ale flotily samotné. Jakmile bude omezena schopnost Říše vést válku, Původní svět a kterýkoliv jiný bude moci být snadno napaden, obsazen, izolován či ignorován.

To by podle něj i podle jeho štábu znamenalo téměř vítězství. S přihlédnutím k současnému stavu sil a k tomu, že si rebelové dosud zachovávali taktickou výhodu, byly odhady 61 procent ku 39 procentům ve prospěch Stenova vítězství. Předpokládané ztráty počítaly s 35 procenty na straně rebelů.

Ale zde se vyjednávalo krví a žádná mírumilovná alternativa se nejevila.

Budiž.

„Takže zrádce postupuje,“ řekl Věčný Císař. Něco jako úsměv mu cuklo v koutcích, ale poté to zmizelo.

„Anopane,“ potvrdil admirál de Court. „Přesně jak jste odhadoval a jak to určily naše prognózy.“ De Court byl jedním ze sedmi admirálů s počítačovým mozkiem, kteří podle *Imperiálních Timesů* odešli do předčasného důchodu. Ve skutečnosti byli detašováni pro speciální úkoly a sloužili jako stínový bojový štáb přímo pod Věčným Císařem.

O jejich roli se samozřejmě nikdo nikdy nedozví. Nikdo z těch sedmi nebude natolik neloajální, aby zmínil, že to finální zničení Stena vycházelo z nápadu někoho jiného než samotného Věčného Císaře.

Ne že by byli tak loajální... ale hlavně nebyli sebevrazi.

Admirál de Court nevypadal příliš nadšeně z toho, že se očekávané události daly do pohybu.

„Co říkají čísla?“ otázal se Věčný Císař.

„Jednapadesát procent ve prospěch imperiálního vítězství.“

„To je všechno?“ Císař byl zděšený.

„Anopane. Příliš mnoho imperiálních elementů postrádá skutečné bojové zkušenosti. Jinak řečeno, jsou to relativně malé formace.“

„Před měsícem jsem nařídil tajnou mobilizaci.“

De Court mlčel. Dokonce ani Císař nedokázal vytvořit super vojáky prostě jen tím, že je naverbuje.

„Očekávané ztráty?“

„Hodně přes 70 procent.“

Dlouhé mlčení. Poté: „Přijatelné.“

De Court si olízl suché rty. Byl vybrán jako nejvíce diplomaticky nadaný ze všech technokratických admirálů, aby tuto prezentaci zvládl.

„Ještě jedna věc, pane. Máme tu dva samostatné progy, které nejsou úplně vymezitelné, ale s odhadem zhruba 80 procent, že zrádce Sten bude v bitvě zabit. A - a vy také.“

Císař byl velmi zamlklý.

„Pane.“

Stále nic. Poté konečně: „Děkuji vám,“ řekl Věčný Císař. „Můžete odejít.“

Hlídkové čluny, torpédoborce a za nimi lehké křižníky se střetly mezi galaxiemi v krvavé bitvě. Lodě vířily prostorem, odpalovaly střely, dostávaly zásahy, umíraly.

Střet byl o to krvavější, že jej nikdo nečekal.

„Takže ten bastard nás chytil do pasti,“ sykl Sten.

„Nestavěl bych to tak odvážně,“ řekl Freston. „Ale Císař prostě jen nesesedl a nečekal na nás.“

Kilgour zuřil.

„Kapitáne,“ řekl. „Nevěděl sem, co je s naší rozvědkou. Ale jistý je, že si dam k snídani něčí pohlavní žlázy. Pozdějc. Ráno asi nebudu mít čas na jejich vyjmutí. Situace je následující:

Císař má své flotily dávno zmobilizovaný, nemam pravdu? Není to naprostá katastrofa, třebaže si to Císař pravděpodobně myslí. Ale výsledkem není moc příznivej prog.“

„Pokračuj,“ pobízel Sten.

„My ty idioty rozdrtíme. Vodhadem 80 procent imperiálů se nevrátí domů. Ale za jistou cenu. My sami utrpíme pětasedmdesátiprocentní ztráty. Je to válka divokejch koček, Steníku.

Ale dost pravděpodobně v tý krvavý lázni zabijeme Císaře. A stejná pravděpodobnost, že přitom sami zhebнем.“

Sten přikývl.

Zíral na obrazovky, na kterých prováděl své vlastní propočty, ale neviděl je.

Pravděpodobně padne v bitvě odehrávající se v galaktické temnotě. Dobrá tedy. Sten byl překvapený, že je to ochoten s určitým klidem přijmout - nebo alespoň ošálil své smysly, aby to tak vnímal.

Hlavně že zemře také Věčný Císař.

A že imperiální jednotky budou rozmetány.

Ale válečné loďstvo může být obnoveno.

Zvláště pokud - a on zcela přijal Hainesové potvrzení Mahoneyho nepravděpodobné teorie - se Císař vrátí. Vráť se a dostane trůn výměnou za opětovné dodávky AM₂.

Císař bude pryč alespoň tři, možná šest E-let. Během kteréžto doby upadne „civilizovaný“ vesmír do ještě většího chaosu. A poté se ten šílenec vrátí a začne kolem sebe kopat, aby získal zpět své království. Pátý jezdec apokalypsy.

Jak dlouho bude trvat, než dojde k dalšímu povstání? Povstání za účelem svržení nového bose, který nahradil starého bose? Rebelie jiná než Tahnské války či Muelerské povstání před nimi?

Ne.

Sten vydal rozkazy a vrátil se do samoty admirálské lávky na *Victory*. Rebelové musí zaujmout obrannou pozici. Nemohl - nehodlal - dopustit, aby se ta plánovaná orgie uskutečnila. Ne - pokud je malá pravděpodobnost, že bude možno vyříznout nádor, který si říká Věčný Císař.

Ne. Pokud to bude nutné, mohou se stáhnout. Přeskupit. Znovu vše zvážit. Nebo v rámci toho nejhoršího scénáře následovat příkladu bezpočtu osvoboditelských armád ve staletích dávno minulých - odhodit zbraně, zalehnout a zkusit to znovu.

Skary, pomyslel si Sten. Jestli to má skončit takhle, můžu zmizet do lesů. Změnit si tvář, jméno a zkusit to znovu.

Příště úplně sám.

Příště s bombou nebo s puškou.

Žádná kapitulace, sliboval si Sten. Teď je zapotřebí ochránit bytosti, které tě následovaly, před smrtí.

Nečinnost, radila mu jeho mysl. Ústup. Pasivita.

Žádné jiné řešení jej nenapadalo.

Pomyslel na alk a na stregg.

Všechno to pro něj bylo nepřijatelné. Žuchl do křesla. Tupě zíral na kaleidoskop hyperprostoru.

Vteřiny... minuty... hodiny... staletí poté, štěbetal na něj kom.

Sten zmáčkl tlačítko a chtěl zavrčēt. Zarazil se. Na obrazovce byl Alex, jeho hlas a výraz prázdný.

„Kom vysílání vod imperiálních vojsk,“ spustil bez obalu. „Uzavřenej paprsek. Na frekvenci, vo kerý

Freston tvrdí, je výsadně Císařovo. A *Victory* je jedna z mála lodí, která jí může přijímat. Vzpomínáš si, že ji Císař původně stavěl pro své účely?"

„Lokalizovali jste místo původu?"

„To nevím, Stene, Určitě ne z žádného evidovaného světa. Rek bych, že to bylo z lodi. Někde mezi imperiálníma jednotkami.

A... je to *en clair*. Vid i hlas. S kartou, která říkála, že je to jen pro tvý voči."

Sten již chtěl nařídit, aby mu to poslali na jeho kom, ale rozmyslel si to. Ne. Dokonce ani teď, v téhle chvíli před bouří, by nebylo nepravděpodobné, aby Císař vyslal něco bezvýznamného - a poté vypustit zprávu, že zpráva obsahovala soukromé instrukce pro jednoho z jeho zdvojených agentů.

„Počkat," poručil Sten. „Jsem na své cestě dolů. Připrav to k projekci na můstku."

„Šéfe, seš si jistej?"

„Jasně, že jsem. Na nějaký hry už jsem dost starej. Zůstaň v pohotovosti."

Scéna zobrazovala Věčného Císaře. Stál osamělý na ohromujícím můstku bojové lodi. *Durer*? Měl na sobě uniformu černou jako noc s jeho zlatým emblémem na hrudi - písmena AM₂ na vrchu atomické struktury s nulovými prvky.

„Tato zpráva je adresována jen a pouze Stenovi.

Zdravím tě.

Kdysi jsi byl mým nejvěrnějším služebníkem. Nyní ses prohlásil za mého úhlavního nepřítele. Nechápu proč. Vždy jsem si myslel, žeš mi sloužil dobře, a tak jsem ti dal velké pravomoci v domnění, že ti to přinese radost. Evidentně se tak nestalo.

A ke svému velkému zármutku jsem shledal, že někteří moji poddaní mají pocit, že jsou ignorováni, myslí si, že byli nějak obcházeni, navzdory mé snaze jim v této problematické době ze všech sil pomáhat.

Mohl bych argumentovat, mohl bych vysvětlovat, mohl bych se pokusit předložit jim větší obraz všeho toho chaosu, který na nás na všechny v Říši číhá.

Ale neudělám to. Možná, že se někteří z mých satrapů vnutili se svou vlastní nesmrtelností pod ochranu mé vlády, která vždy měla poskytovat maximální výhody všem bytostem, lidským či jiným, vlády míru a spravedlnosti, která započala dřív, než se začal počítat s dobrovolí mých spoluobčanů, bude pokračovat, dokud se čas nebude muset zastavit.

Bytosti - mnohé z nich moji dobří a věrní sluhové -zemřely. Zemřely v této vražedné potyčce, kterou historie nepoctí ani řádkou. Nechci vstoupit do dějin, protože nabízím řešení, řešení, proti kterému nikdo nemůže nic namítat.

Ty, Stene, tvrdíš, že má vláda je autokratická. Dokonce diktátorská. Výborně.

Nabízím ti tuto vládu.

Ne jako spolu vládcí, protože ty nebo ti, kteří se s tebou vzbouřili, by to mohli považovat za laciný pokus o úplatek. V kooptaci.

Ne. Nabízím skutečné sdílení moci mezi mnou, mým parlamentem a tebou spolu s vybranými představiteli ve kterékoliv formě, na níž se shodneme jako na reprezentativní a spravedlivé.

Dále ti navrhuji okamžité příměří, abychom předešli dalšímu krveprolití. Toto příměří bude mít krátké trvání, aby žádná strana nemohla argumentovat, že je využíváno jako nástroj k nalezení výhodné pozice ke zničení toho druhého. Já bych jako nestrannou dobu akceptoval dva E-týdny.

Po vypršení této doby bychom se ty a já měli setkat. Měli bychom se setkat v doprovodu svých nejbližších poradců a spojenců, abychom připravili půdu pro nový, slibný čas pro naši Říši.

Dále navrhuji, aby místem našeho setkání bylo Seilichi, domovská planeta nejrespektovanějších, nejneutrálnějších a nejmírumilovnějších bytostí, Manabiů. Také bych požádal jejich nejváženějšího mudrce, pana Ecu, aby jednání zprostředkoval.

Žádám tě, Stene, abys jako čestná bytost přijal moji nejušlechtilejší nabídku.

Nyní jsi to ty, kdo může předejít tomu, aby nevinná krev dál skrápěla hvězdy."

A obrazovka potemněla.

Na můstku *Victory* to vzrušeně zašumělo. Potom následovalo strnulé ticho, jak se všichni otáčeli ke Stenovi. Zkurvysyn, pomyslel si. Má nás.

A neexistuje cesta ven. Vůbec žádná.

KAPITOLA DVACÁTÁ

STEN SI PROMNUL unavené oči a snažil se přemýšlet. V posledních dvou týdnech toho moc nenaspal. To málo, na co měl čas, bylo neustále rušeno posly, komy a delegacemi spojenců. Dokonce i jeho myšlenky, když byl sám s Cind, jej vyváděly z míry.

Asi před dvaceti hodinami Cind všechny vyhnala a donutila Stena přijmout uspávací prostředek. Spal tvrdě, ale ne příliš dobře.

Nyní byl na svém konečném brífinku. Jeho spojenci předložili, co by si přáli, a očekávali od tohoto skvělého nového světa sdílení moci určité procento, které bylo buďto zbožným přáním nebo by se o něm nemělo mluvit, dokud nebude přechod kompletní. A ten poslední předpoklad velmi závisel na prognózách...

Brífink, stejně jako všechno, co se týkalo Stena a jeho rebelie, byl nepravidelný a účastnilo se ho méně těch vlivných než těch starých. On. Kilgour. Cind. Rykor. Dokonce Otho, na kterého se dalo spolehnout, že poskytne neutřelou atmosféru.

Sten si přál, aby mohl být pan Ecu přítomen, nebo aby mohl alespoň monitorovat toto zasedání. Ale nikdo nemohl riskovat možnost, že by někdo odhalil, že Sten s Manabiem jsou v kontaktu.

Victory, eskortovaná pěti křižníky a jedenácti torpédoborci, obíhala neobydlený svět necelých dvacet světelných let od Seilichi.

Ne že by na této schůzce bylo mnoho co k diskutování - všechno už mnohokrát probrali. Sten přemítal o Alexovi, který byl několik posledních dní nepřírozně mlčenlivý a držel se stranou.

Sten si nalil sklenku bylinkovo-proteinového nápoje a napil se. Oklepal se jeho chutí. Proč jsou věci, které jsou pro člověka dobré, tak často odporné?

„Zajímalo by mě," řekl, „jak dlouho bude trvat, než nás Císař podvede."

„To záleží na tom," ozvala se Rykor, „jak zvládneme první krizi poté, co se Císař pohne na trůnu, aby umožnil tvou přítomnost, jakoukoliv ta má mít podobu. Pokud se naše řešení bude shodovat s Císařovým a nikterak se nevzdálí dojmu, že otěže moci drží jen a pouze on... dva E-roky od toho data.

Pokud dojde k rozdílnosti názorů a bude se postupovat na základě našeho plánu... tři cykly.

V každém případě dojde k pokusu o kontrarevoluci během pěti dnů, buďto bude naplánovaný Císařem samotným, nebo pravděpodobně některým z jeho loajalistů.

My bychom však měli být předvídaví a důkladně vše naplánovat, stejně jako budeme potřebovat oceán štěstí, abychom ustáli první pokus o likvidaci nové vlády."

„Všechny ty odhady," řekl Sten stroze, „dávají koalici více času, než bychom měli, kdybychom přijali boj. Více času přijít na to, jak dostat Císaře dřív, než dostane on nás."

Kilgour zavrtěl hlavou. „Nechci nosit dříví do lesa, ale sedím tu a vzpomínám na místo zvaný Glenco, na klan Campbellů a na politika jménem Dalrymple."

„Což znamená?" otázal se Otho svým hřmotným hlasem.

„Nic než mý stupňující se obavy, hochu. Zápolíme se šílencem, který nemůže uvažovat logicky."

„To už jsme přece probírali," řekl Sten. „Císař se nás teď stěží může pokusit podfouknout. Předně všeho navrhl, abychom se setkali, takže poskvrnil svůj vlastní prapor smíru. Samozřejmě, že je šílený a že chce moji kůži na buben - ale zajisté se nepokusí něco dělat, když budeme pod ochranou Manabiů."

Zapraskal kom a Alex k němu přešel a jal se číst zprávu na obrazovce. Namačkal odpověď a smazal ji.

„Výborný," vzdychl. „Tvá cesta na konferenci je nevyhnutelná. "

„A proč nesestoupíme z *Victory*?" otázal se Otho.

„Myslíš, že by měl Sten dorazit jako bezvousý. Nebo na obchodní lodi?"

„Tak náak," souhlasil Alex. „Použije transportér. Pučil sem si linkovou loď vod Zaginowů. A nebude mít nic po kapsách. Sten bude přicházet jako muž míru, a přesně tak chcem, aby ho všichni vnímali. Souhlas, Rykor?"

Rykor se převalila ve svém sudu a zamyslela se.

„To je ode mne opravdu hloupé," řekla. „A to jsem bytost, která se pyšní tím, že nedělá automaticky závěry. Ale vždy jsem si myslela, že Sten vystoupí z *Victory* eskortován svými spojenci.

Nicméně... co přesně navrhujete, pane Kilgoure?"

„Sten přistane na Seilichi pouze s jediným pobočníkem. Se mnou. Budeme spojený z linkový lodi pevným paprskem s *Vickem*, kerej necháme v mimosvětě a pěkně daleko vod Císařovo flotil.

Nebudeme vypadat jako rebelové s krvavejma rukama, ale jako mírumilovný, myslim tím vopravdu mírumilovný bytosti, chápete. David proti Farizejům, nebo jak to v tý pohádce bylo.

To bude pastva pro vidový štáby, to se vsadim."

Rykor zavřela oči a zapojila svou představivost. Ano. Bude to impresivní. Sten, jeden malý muž, který se vítězně postavil Císaři.

„Rykor, my budeme tam nahoře a budeme poslouchat všechno, co se bude dít a zachovávat chladnou hlavu."

Cind stála na nohou. „Sten tam dolů bez eskorty nepůjde."

„Pěkně řečeno," okomentoval to Alex, „ale von pude. Tvý Bhorové ani Gurkhové by zásah laserovým dělem z bitevního vagónu stejně nepřežili. A není důvod na nějaký pochodovací šou jen proto, abysme ukazovali dýlku našich mečů, ne dívče?"

Cind již chtěla něco namítnout - ale Alex mírně pokývl hlavou na stranu. Zarazila se.

Sten také pohlédl na Kilgoura. Alex na ně jen zíral s prázdným výrazem. Aha, napadlo Stena. A je v tom nějaký rozdíl, jestli má pravdu?

„Uděláme to Alexovým způsobem," rozhodl Sten, dřív než mohl Otho přijít s hlasitou námitkou.

„Císař bude mít bílé civilní šaty, zatímco všichni ostatní budou ve slavnostních uniformách. My vytáhneme jinou verzi stejné karty.

Někdo se chopte mého šatníku a zařídte, abych tam šel oblečený jako správný panic. Teď hodlám všechny vyhnat. Chci si dát k jídlu něco odporně bez chuti a trochu se vyspat. Jsme ready."

Pan Ecu se vznášel ve středu obrovské přistávací plochy uvnitř „kráteru" hostitelského střediska. Tato schůzka a následná série konferencí by mohla být nejen jeho životním vrcholem, ale i Manabiů.

Jeho rasa vždy vnímala Císaře a Říši skepticky a s jistou dávkou nevole. Jeho autoritářství přinášelo kontinuitu, jistou porci míru a do jisté míry i hojnost. Ale za jakou cenu? Za cenu tyranie. Někdy byla poněkud benevolentnější, jindy naopak, jak potvrzují příšerné konflikty jako Muelerské povstání či Tahnské války, které když utichla všechna rétorika, byly vedeny pouze proto, aby Císaři zajistily pokračující vládu. Ecu se dlouho podívoval, zdali je možné napravovat Císařovy výstřelky při zachování výhod.

Je snad tohle ta pravá příležitost?

Jak romantické pro bytost, která strávila celý život v labyrintu diplomacie ve snaze vyčmuchtat skutečný smysl nesmyslného tlachání.

Jak můžeš očekávat, že mír vzejde ze schůzky mezi bytostí, o níž jsi přesvědčen, že je docela šílená, a mladým rebelem, který byl ještě před pár lety Císařovým hrdlořezem? U kterého nebude trvat dlouho - vzhledem k tomu, co víš o lidské přirozenosti a její touze po moci - a sám bude chtít být Císařem?

Ale přesto.

Vidové štáby rozmístěné po okraji hostitelského střediska se začaly nudit tím téměř mrtvým vzduchem - nehybný záběr na Manabiovo červenočerné tělo vznášející se nad asfaltovým povrchem - a vrátily se k činnosti, která je snad nikdy nepřestane bavit - navzájem si poskytovaly rozhovory o tom, co by to všechno mohlo znamenat.

Kruhovou arénu prořízla zvuková vlna a loď Věčného Císaře se začala snášet k přistání, s malými průzkumnými loděmi jako přistávacími navigátory. Ecu rozpoznal *Normandii* - Císařovu starou, těžce vyzbrojenou tajnou loď. Jak podivné. Ecu by předpokládal, že se bude snažit udělat co největší dojem a přijet na palubě své nové superbojové lodě *Durer*. Věděl, že tam nahoře, nedaleko jeho planety visí na geosynchronní orbitě celá imperiální bojová flotila.

Ecu spatřil jiskřičku naděje. Možná že Císař nechce prezentovat své válečné image.

Ale tak to nebylo, uvědomil si jen několik vteřin poté, když vyjely schody a po nich vyskákali lidé od Interní bezpečnosti ve svých černých uniformách a rozběhli se na své pozice kolem lodi.

Po schodech nikdo další nesestoupil.

Ve vzduchu to zakvílelo a Stenův stroj - civilní linková loď, o které jej informovali - se začal snášet k ploše. Přepnul z motorů Yukawa na McLeanovy generátory a dosedl na vysunuté nohy.

V jedné z nich se otevřel obrovský portál a z něj vystoupily dvě bytosti. Sten a Alex Kilgour.

Kilgour měl na sobě všechny propriety pozemského skotského lorda, od čepce přes plášť a kilt až po sporan. Neměl však žádný *sgean dubh* v punčoše ani dýku u opasku a toulec pro velký meč byl prázdný. Kilgour neměl dokonce ani pistoli ukrytou ve sporanu nad rozkrokem.

Sten měl na sobě světle modrou blůzu zapnutou až ke krku a kalhoty stejné barvy. Byl prostovlasý a neměl žádná vyznamenání.

Nedoprovázely je žádné bezpečnostní bytosti. Oba vystoupili na hřejivé slunce a čekali.

Na druhé straně plochy klaply boty a zarachotily zbraně, jak se vojáci od IB postavili do pozoru.

Věčný Císař a jeho družina seběhli z rampy. Podle očekávání měl na sobě černou uniformu s imperiálním emblémem na prsou. Kolem krku měl jedno vyznamenání, které vidové štáby správně identifikovali jako medaili mírotvorce, kterou obdržel za ukončení Muelerského povstání.

Dále komentátoři vyjmenovávali imperiální hodnostáře: Avri, šéfka politického štábu. Tyrenne Walsh, loutkový vládce Dusable a Císařův obvyklý předvoj v parlamentu. A tak dále, a tak dále až po sekretáře protokolu. Komentátoři mylně identifikovali jednu bytost, ale pan Ecu ho poznal velmi dobře: Solon Kenna. Věčný Císař přiváděl na tuto schůzku své nejbystřejší politické mozky. Ecu znovu ucítil ten hrozivý pocit zvaný naděje.

A co více, Poyndex nebyl součástí doprovodu. Opět náznak, že tato konference má za cíl určitý mírový stav v Říši.

Sten s Alexem vykročili k imperiální suitě. Družina se zastavila a Věčný Císař kráčel sám.

„Stene.“ Bylo to naprosto neutrální konstatování.

Sten se musel držet, aby bláhově nezasalutoval. Zvyk je železná košile.

„Vaše Výsosti.“

„Můžeme začít?“

Sten se přinutil k úsměvu a přikývl.

Sten a Věčný Císař seděli o samotě na balkónu v oblouku hostitelského střediska. Balkón vypadal jako pouhá římsa na téměř vertikální stěně hostitelského střediska v podobě sopky.

Poté, co byli účastníci konference uvedeni do svých apartmá, Císař požádal pana Ecu, zdali by si mohl promluvit se Stenem na chvíli o samotě. Setkání se nemělo nahrávat.

Ecu se zeptal Stena, který zaváhal, ale nakonec svolil.

Byl soumrak a na obloze nad nimi zářily červánky a osvětlovaly rozlehlé údolí kolem střediska. Mladý Manabi, který je doprovodil na balkón, jim sdělil, že balkón je chráněný proti komukoliv, zvláště pak proti vidovým štábům, které by mohly být natolik indiskrétní, aby se snažily namířit jejich směrem parabolický mikrofon. Sten a Věčný Císař na sebe pohlédli, Sten se pousmál. Věděl, že *tak* indiskrétní nikdo nebude.

Na balkóně byla dvě křesla a velký vozík vybavený McLeanovými generátory. Císař k němu přistoupil a otevřel dvířka.

„Skotská. Stregg. Alk. Čistá kořalka. Pivo. Čaje. Dokonce voda. Manabiové si opravdu nepřejí, aby nám vyschlo v ústech.“

Obrátil se ke Stenovi. „Dáš si něco?“

„Ne,“ odvětil Sten. „Ale děkuji.“

Císař zvedl karafu streggu. Obracel ji v ruce. „Kdysi jsem to pil,“ přemítal. „Ale jaksi mě na to přešla chuť. Není to podivné?“

Pohlédl zpřímá na Stena, ale vzápětí začal očima přelétat sem a tam. Stenovi byl ten pohled nepříjemný, ale donutil se neodvrátit zrak. Po několika vteřinách se Císař podíval jinam.

Přešel k okraji balkónu, posadil se na nízké zábradlí a díval se do údolí.

„Neobvyklé bytosti, tihle Manabiové,“ zamumlal. „Jediná skutečná stopa jejich civilizace je pod zemí. Měl bych strach, že kdybych v noci zmizel, nezůstala by po mně na planetě jediná známka, že jsem někdy existoval... ani stopa na tváři planety.“

Na to Sten neměl odpověď. Císař na něj znovu pohlédl těma šíleně tančícíma očima.

„Vzpomínáš si na naše první setkání?“

„Formální, pane?“

„Ne. Myslím tenkrát večer při Dni Říše. Když jsi byl šéfem mé ochranky. Předpokládám, že jsi slyšel, že jsem propustil Gurkhy. Jakkoliv romantičtí jsou, jejich schopnosti mi připadají poněkud omezené. No nic, té noci jsem tě požádal, abys mi ukázal svůj nůž. Mimochodem, pořád ho ještě máš?“

„Mám.“

„Můžu ho znovu vidět?“

Nyní se Sten usmál. „Doufám, že tu nejsou žádní bezpečnostní týpkové, kteří by si to mohli špatně vyložit,“ řekl. Pokrčil prsty a nechal si zbraň vklouznout do ruky. Podal ji Věčnému Císaři, který si ji zvědavě prohlédl a podal mu ji zpět.

„Přesně jak si ho pamatuji. Víš, několikrát se mi o tomhle noži zdálo. Ale nevybavuji si okolnosti toho snu. Ano. Už tehdy mi mělo dojít, co to ve spojitosti s tebou znamenalo.“

Stenovi chvíli trvalo, než pochopil, co tím Císař míní. Dřív než stačil cokoliv namítnout, Císař pokračoval: „To byla zajímavá noc. Naučil jsi mě pít stregg, vzpomínám si. A já jsem vařil. Nevzpomínám si -“

„Říkal jste tomu Angelova omáčka.“

„Ach ano.“ Císař chvíli mlčel. „To je další věc, na kterou v poslední době nemám moc času. Vaření. Ale teď, až budou naše... neshody... urovnány, budu se moci vrátit ke svým starým zálibám. Kdo ví? Možná se dokonce znovu pokusím postavit kytaru.“ Jeho výraz ztvrdl. „Je dobré mít v dobách soumraku nějaké hoby, nemám pravdu?“

Sten považoval za nejrozumnější mlčet.

„Den Říše. Myslím, že právě tehdy se to všechno začalo sypat. Hakone. Tahnové. Mahoney. Altaj... Kriste-pane!“

Císař tázavě pohlédl na Stena. „Ani nevíš, o co sis řekl, Stene. Tohle se valí dál a dál a nikdy se to nezastaví a nikdo nikdy neprojeví špetku vděku.“

„Pane. Já jsem o nic nežádal. Toto sdílení moci je -“

„Samozřejmě, že jsi o nic nežádal,“ řekl Císař s náznakem shovívavosti v hlase. „Ale myslíš, že po těch všech stoletích ještě nevím, o čem to všechno je? Přiznej aspoň to, že nejsem hlupák.“

„Něco takového jsem si *nikdy* nemyslel, Vaše Veličenstvo.“

„Ne?“ Císař odvrátil svůj těkavý pohled na potemnělou krajinu dole. „Taková pustina,“ řekl zadumaně. „Hrozná pustina.“

Vstal. „Mám v plánu povečeřet ve svém apartmá,“ dodal a usmál se. „Myslím, že jakékoliv bankety a veřejná setkání mohou klidně počkat, než dojdeme k nějaké dohodě. Co ty na to?“

„Mně to je jedno,“ odvětil Sten. „Ale určitě nemám v úmyslu spořádat deset chodů a pronášet nějaké zdvořilé přípitky.“

Císařův úsměv se rozšířil. „To byl jeden z důvodů, proč jsem tě kdysi respektoval. Možná jsem tě měl dokonce rád. Neměl jsi potřebu cokoliv předstírat. Někdy se divím, jak jsi *toho* mohl být schopen.“

Přikývl a stále s úsměvem vešel dovnitř.

Alex Kilgour doprovodil Stena do jeho komnat a zívaje se odebral do vlastního apartmá.

Jakmile byl uvnitř, shodil ze sebe oblečení, které v duchu označoval za 'hadry lorda Kilgoura' a shodil ze sebe předstírané vyčerpání. Z výstelky příručního zavazadla vytáhl fototropickou maskovací kombinézu a oblékl se do ní. Z popruhů zavazadla se stalo švýcarské sedlo a ze sporanu vytáhl malou plechovku lezeckého vlákna.

A teď, pomyslel si, zjistíme, esli se pavouci štěstí vztahuje na všechny Skoty, nebo jen na Bobyho Brucie.

Problém byl v tom, že si nebyl jist, co přesně by v tomto případě takové štěstí znamenalo.

Technik od IB si donekonečna přehrával své pásky. Snažil se přijít na to, odkud pochází ten rušivý šum na nízké frekvenci. Nebylo to z *Normandie* ani z kohokoliv v imperiálním štábu. Ani z žádného živoidového zařízení.

Vystopoval statické výboje až do hostitelského střediska, ale nepocházely ani z žádné elektroniky Manabiů.

Tech to konečně našel. Šum přicházel z přenosného komu, který měl u sebe rebelský pobočník. Typické, pomyslel si. Nemůžou použít ani vysílačku bez toho, aby ji nezničili.

Ale znervózňovalo ho to. Někdy v průběhu této konference musí požádat svého nadřízeného, aby s tím pitomcem promluvil a doporučil mu, aby si pořídil nový kecafon.

Vrátil se zpět ke svému hlavnímu úkolu zajistit, aby spojení mezi hlídkovou lodí a nově instalovaným přístrojem na palubě *Normandie* bezchybně fungovalo.

Věčný Císař si vzal Avri dvakrát, a to způsobem, který ho nejvíc uspokojoval. Žena se zahryzávala do polštáře. Samozřejmě, že noční křik vycházející z Císařova apartmá v Arundelu byl citlivými bytostmi ignorován, ale tady na Seilichi by mohl vzbudit zbytečný poplach.

Císař zamířil do sprchy, ale zastavil se u kufru a vzal z něj malý předmět. Vrátil se do postele, přešel Avri po nakrátko ostříhaných vlasech tak, že by to mohlo připomínat pohlazení, a jak se jehla injekce dotknula ženina medulla oblongata, zmáčkl bulvu.

Avri upadla do hlubokého bezvědomí.

Bude to její poslední spánek.

Císař vstal a oblékl se do černé kombinézy ze svého zavazadla, kombinézy se zabudovaným lezeckým postrojem a nazul si horolezecké boty s tenkou, pevnou podrážkou. Přes to si natáhl síťovou vestu a zapnul si ji. Znovu zatoužil po pistoli, ale věděl, že nebyla sebemenší šance propašovat střelnou zbraň automatickými bezpečnostními detektory Manabiů. Tohle bude stačit.

Protáhl si nohy. Otevřel dvojité okno vedoucí na balkón. Hluboko pod ním ve středu kráteru se nacházela Stenova loď, jeho *Normandie* a hlídková loď. Byla tma a ticho. Měl dojem, že zahlédl osamělou hlídku u *Normandie*, jak po schůdcích vykráčela na prostranství, udělala čelem vzad a pochodovala zpět. Ta mu nebude překážet. Den, kdy nebude schopen proklouznout kolem stráže, bude den, kdy si bude muset připustit, že je hlupák, za kterého jej Sten, a jak se zdálo i většina Říše, považují.

Po obou stranách jeho apartmá spali jeho pobočníci a domnělí důvěrníci. Jen dřímejte, mí služebníci, pomyslel si. Protože nyní prokazujete svému Císaři tu největší službu, o které by se vám mohlo snít. A vaše oběť nebude marná.

Pohlédl na Avriiny nahé vnady. Na chvíli pocítil lítost. Ovšem jen na krátkou. Jediný způsob, jak může být oběť přesvědčivá, je, když člověk přijde o něco důležitého.

Mimochodem ho už začínala nudit.

Již začínal uvažovat o jiných, zkušenějších ženách, které ho upoutaly.

Odepnul z vesty plechovku s lezeckým vláknem, stiskl její spoušť a konec řetězu o šířce jediné molekuly se přilepil k okraji balkónu. Císař vsunul ruce do speciálních žumárů - pokoušet se slézt po vlákně holýma rukama by bylo stejné jako snažit se ručkovat po ostří žiletky.

Věčný Císař se přehoupl přes okraj balkónu a vzrušen tím, co už po mnoho let nezažil, se spustil do noci.

Kilgour se cítil docela pohodlně. Jeden palec nohy měl na pevném, téměř tři centimetry širokém podkladu, bezpečnostní smyčku kolem výčnělku a ruku kolem něj.

Mohl by tančit.

Pozorně vše sledoval, jako velký neviditelný pavouk, protože jeho fototropická uniforma měla nyní úplně stejnou barvu a vzor jako falešná skála, ze které Manabiové zbudovali své hostitelské středisko.

Kousek pod sebou, napůl cesty přes kráter, zaznamenal nějaký pohyb. Zaostřil brýle pro noční vidění přesněji a přiblížil si objekt.

No jo, Císařovo apartmá. A z něj vylejzá řákej chlápek.

Šťěstí, hm? Možná něco horšího. Šťěstí - cosi nemožného - by bylo, kdyby tu Alex strávil noc zcela zbytečně a konference by ráno pokračovala přesně podle očekávání.

Néé. Co je to za chlapíka, co se tam spouští na laně? Sám Císař osobně?

Alex se zamračil, když znovu analyzoval progy Císařových potencionálních kroků.

Nějaké skryté úmysly tady na Seilichi zajisté očekával, ale žádný z jeho plánů neodpovídal tomu, co se právě dělo.

Ještě na palubě *Victory*, přesně podle posledního brífinku se Stenem, odvedl Alex Cind s Othem do jeho vlastního apartmá. To bylo jediné místo na *Victory*, o kterém bezpečně věděl, že není odposlouchávané kýmkoliv, ani Frestonem, ani Stenem. Zvláště ne Stenem. Ačkoliv z pohledu, kterým ho jeho bos zpražil, si byl Kilgour jist, že Sten ví, co se děje.

„Až budeme na zemi," spustil, „chci, abyste zůstali v pohotovosti. Na povel vodě mě nebo vod Stena, nebo kdybyste s náma ztratili spojení, dostavíte se na můstek a přečtete si rozkazy, který splníte. Ty vám dam těsně předtim, než vodjedeme. Dokonce i kdyby to znamenalo degradovat kapitána Frestona, kdyby něco namítal.

Vim, že žádat něco takovýho je těžký, ale chci po vás slib, že vykonáte mý pokyny bez jediný

chyby. A že mi budete věřit, že to je jen a pouze ve Stenovo nejlepším zájmu, a v zájmu celý tyhle podělaný rebelie, která nám všem velmi pravděpodobně stejně přinese jen smrt.

Esli mi věříte a esli věříte Stenovi... uděláte, co po vás žádám."

Cind i Otho se zamysleli. Cind byla první, která kývla. Uvědomila si, že Alex počítá s tím, co byla její největší noční můra - noční můra, kterou nemohlo nic zastavit, nanejdříve Císařova sebevražedná bitva. Nato Otho zamručel. I on uposlechně.

Kilgour vyjádřil potěšení nad jejich důvěrou.

Zavzpomínal... Glencoe... Strašidelné, úzké, promáčené a opuštěné údolí na Zemi, jeho lord otálel s přísaháním věrnosti usurpátorskému králi až do poslední chvíle, až mu v této nepříjemné ačkoliv nezbytné povinnosti zabránila větrná bouře.

Lord nezážil, že ten usurpátor bude politik jménem Dalrymple, který chtěl získat příklad někoho, kdo nepodepsal, ani to, že tam byl jistý zrádný klan jménem Campbellové, příliš dychtiví získat přízeň anglického Williama.

Campbellští vojáci se objevili v údolí a dostalo se jim tradičního uvítání bytostí z vysočiny.

V srdci měli zradu, zradu, kterou neváhali vykonat. Té noci přišly do Glencoe sekery a pochodně, a ženy a děti vyběhly do ledové noci plné sněhu, kde zmrzly.

Glencoe, pomyslel si Alex. Jo. Někdy navzdory tomu, co přepokládají nejlepší plány, zrada nečeká na tu pravou chvíli, když za tmavé noci havran vydá svůj výkřik smrti.

A tak Alex přijížděl na Seilichi připraven na to, že se je Císař bude snažit podvést, od chvíle, kdy linková loď, kterou si vypůjčil od Zaginowů dosedne, až do tohoto okamžiku, kdy spatřil muže v černém, který vypadal jako Věčný Císař, jak se spouští z okna imperiálního apartmá.

Chodbu před apartmá měl již pokrytou mechanickým senzorem a Alex navíc věděl, že jakýkoliv pohyb v Císařově družině bude zaznamenán senzory Manabiů, kteří ač nebyli žádní bojovníci, pečlivě střežili po celou noc.

Alex se znovu zamyslel a zoufale si přál, aby býval mohl na Seilichi propašovat odstřelovačskou pušku - a pak by se vidělo, čeho je ten *skutečný* odborník na dvojí jakost schopen, he?

Najednou měl pocit, že odhalil Císařův plán a stiskl tlačítko na svém zápěstí. Potom se po lezeckém vlákně rychle spustil na zem, jako pavouk prchající před ohněm, před ohněm, o němž Kilgour věděl, že za chvíli bude opravdový.

Technik Interní bezpečnosti tvrdě spal daleko od svých přístrojů. Nikdy se nedozvěděl, že ty rušivé statické výboje, ten šum, ustal ve chvíli, kdy se Alex dotkl svého telefonu. Výboje byly plánované vysílání.

Existují přinejmenším dva způsoby, jak vysílat varování. První, nejčastější je zahájit komunikaci, když problém nastane. Druhý, a mazanější, je komunikaci *přerušit* při první známce nebezpečí.

Tak jako slavný pes Sherlocka Holmese, který v noci nic nedělal, byl Kilgourem záměrně generovaný signál připojen na bezpečnostní systém dvou vesmírných lodí.

Na palubě *Victory* se rozezněly sirény. Loď, která byla neustále v pohotovosti, přešla do stavu plné bojové připravenosti.

Cind, Otho, Freston a Lalbahadur nespali, stejně tak ani neměli v plánu nějaký odpočinek, dokud se Sten nevrátí, i kdyby měli použít nějaké stimulanty a studené sprchy.

„Všechny stanice jsou připraveny, pane," oznámil službu konající důstojník. „Nejsou zřejmě žádné vnější známky bojové pohotovosti."

„Výborně," pochválil je Freston. Obrátil se k Cind. „Pan Kilgour mi dal rozkaz, abych v případě poplachu přešel pod vaše velení a bezvýhradně uposlechl vašich instrukcí. Převezměte velení."

„Děkuji vám." Cind se zhluboka nadechla a zadala vzor svých pórů do malé prohlížečky karet, kterou jí Alex podal, když se Stenem opouštěli *Victory*.

Pokyny byly prosté:

SETRVEJTE NA SOUČASNÉ ORBITĚ, DOKUD NEBUDETE OHROŽENI. V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ, OPAKUJI, V ŽÁDNÉM, SE NEPOKOUŠEJTE O JAKÉKOLIV ÚTOKY PROTI ŘÍŠI. ZACHOVEJTE SLEDOVÁNÍ FREKVENCE QUEBEC TŘICET ČTYŘI ALFA. V PŘÍPADĚ, ŽE SE IMPERIÁLNÍ ELEMENTY POKUSÍ O STŘET, ZRUŠTE KONTAKT, PŘESUŇTE SE TAJNĚ DO [souřadnice]. TOTO BUDE BOD NAŠEHO SETKÁNÍ. POKUD V SEKUNDÁRNÍM BODĚ SETKÁNÍ NEDOJDE K ŽÁDNÉMU KONTAKTU, VICTORY SE VRÁTÍ POD NEZÁVISLÉ VELENÍ A ZAHÁJÍ JAKOUKOLIV

AKCI ČI AKCE, KTERÉ V DANÉ SITUACI BUDOU SPRÁVNÉ. HODNĚ ŠTĚSTÍ.

... a pod tím čmáranec představující Kilgourův podpis.

„Prostě máme čekat," přeložil to Otho.

Cind zavrčela - zvuk, který prozrazoval její bhorský výcvik - načež procedila mezi zuby: „Budeme čekat."

Císařovy nohy se dotkly země a on sklouzl na kolena. Přelomil lezecké lano a odhodil žumáry.

Kolem tří lodí zaparkovaných na přistávací ploše se nacházelo několik hlídkových bodů. Opět žádný pohyb kromě jediné hlídky na schůdcích *Normandie*.

Přikrčený se vydal k hlídkové lodi.

Ukončení statických výbojů bylo signálem i pro další loď.

Hannelore La Ciotat se probudila, vylezla z lůžka a už byla na palubě taklodi. Alarmy jejího stroje civilizovaně synteticky napodobovaly zvuk zvonu. Bylo to dost hlasité na to, aby to pokrylo stísněný prostor pro posádku.

La Ciotat si zapnula přední část své kombinézy a téměř doslova vyhodila hlídkujícího důstojníka z křesla.

„Propouštím vás ze služby, pane." Její prsty se rozběhly po panelu jako rozlitá tekutina. ZAPNOUT... SYSTÉMY PŘIPRAVENY... POSÁDKA PŘIPRAVENA... ZBRANĚ PŘIPRAVENY...

Stiskla příslušné klávesy a takloď se na McLeanových pohonech zvedla ze země, přičemž roztrhala maskovací síť, jíž den předtím La Ciotat s posádkou přikryla svoji loď.

Takloď čekala ukryta v prvním záhybu jednoho z kaňonů vedoucích do velkého údolí, v jehož středu se nacházelo hostitelské středisko.

La Ciotat prolétla s lodí záhybem jako duch.

„Mám středisko na vizuálním monitoru," oznámila svému velícímu důstojníkovi.

„Roger. Všechny obrazovky ukazují stejný výjev."

„Stav pohonu?"

„Super elita, Hannelore."

A i ona čekala.

„Vstávat, hochu! Císař se stěhuje!"

Sten se sotva probral z nějakého hrozivého snu a Kilgour ho už tahal z postele.

„Co se to sakra -"

„Sklapni!"

Alex mu hodil fototropickou kombinézu a Sten si ji automaticky oblékl. Rozhlížel se po nějakých botách.

„Neni čas, Stene! Pohyb!"

Kilgour jej postrčil ke dveřím, které se otevíraly do opuštěné chodby s oslnivým světlem a Sten klopýtavě prchal, nevěda, zdali je to nějaký sen a on stále ještě spí, ale hrubý koberec jej tlačil do chodidel a Alex ho hnal za roh a nahoru po schodech k vrcholku kráteru.

„Kudy -"

„Ešli znovu promluvíš, dam ti pěstí, to přísahám! Jsme přímo v srdci bouře!"

Velké zamřížované dveře vedly na balkón a k vnější stěně kráteru. Alex, aniž by přibrzdil, narazil do dveří a vytrhnul je z pantů. Rozezněl se jakýsi poplašný signál - oheň, narušení, na tom nezáleželo.

Věčný Císař vstoupil poklopem hlídkové lodi. Službu konající důstojník sebou trhl úlekem, ačkoliv byl předem varován.

„Vzlétněte s lodí," vyštěkl Císař, jakmile se otočil a stiskl tlačítko ZAVŘÍT POKLOP.

„Vyšlete signál podle rozkazu!"

„Anopane."

Důstojník zvedl bezpečnostní kryt nově instalovaného ovládání a stroj nedaleko na přistávací ploše, v útrobách *Normandie*, začal odtíkávat vteřiny.

Signál vyslaný do prostoru uvědomil *Durer* a jeho eskorty i vojáky, že mají přejít do bojové pohotovosti.

McLeanové jednotky zvedly malinkou hlídkovou loď z povrchu.

Strážník u vchodu do *Normandie* se plně probral a pozvedl willypušku do sněhu. „Co se to sakra děje? Nikdo mu nic neřekl? Podělaný velitel stráže neřikal nic o tom, že -“

Ranní vítr se přehnal přes balkón, vítr, který Sten vůbec necítil. Alex měl svůj kom v ruce.

„Vyzvednutí z této stanice!“

„Mám vás,“ ozval se klidný a vyrovnaný ženský hlas, který Sten rozeznával. „Jsme na cestě.“

„Takže jsi měl pravdu,“ vzpomínal se Sten.

„Jo. Ten bastard se vytratil zadními dveřma. Sólo.“

„Ach. Kriste. Musíme uvědomit Manabie,“ řekl Sten s vědomím marnosti.

„Co můžou -“ Kilgour zamrkal, jak na něj zabzučel jeho kom, když vysílačka na palubě *Normandie* začala poslušně rušit vysílání na všech frekvencích.

Přes celé údolí viděli malé, miniaturní slunce. Takloď, kterou se k nim hnala La Ciotat.

Velitel imperiální hlídkové lodi obrátil loď čumákem vzhůru, zapnul Yukawy na plný výkon a stroj vystřelil ke hvězdám. Sotva se vyhoupl z kráteru, přešel na hvězdný pohon a hlídková loď zmizela v prostoru.

Relé na palubě *Normandie* se pomalu uzavíralo.

Řev hlídkové lodi narušil Ecův spánek. Jeho senzory byly okamžitě při vědomí a nutily jej vytrhnout se z toho jiného vesmíru, který obýval při jiném stavu vědomí, vesmír křišťálů líbezně cinkajících ve větru, kde i myšlenka samotná je krásná a viditelná, ve vesmíru bez masa a kostí a s věčně se rozšiřujícími obzory.

Přelétl k jednomu monitorovému panelu, nasměrovanému doprostřed hostitelského střediska. Jeho senzory zaregistrovaly záblesk po hlídkové lodi zvedající se k černé obloze.

Ecu cítil, jak se rozpínají křídla jeho mysli a otevírá se mu ten druhý vesmír, jenž ho vítal jako sametový most.

La Ciotat umlčela kom, když rušička začala kvílet.

„Madam, ztratil jsem -“

„Mlč!“ Měla balkón na vizuálním monitoru. La Ciotat se přihnala k hostitelskému středisku, přelétla je z jednoho konce na druhý, přibrzdila Yukawami a smykem doklouzala k balkónu, až drhla křídélky o syntetický kámen.

Její bocman otevřel poklop a vzápětí jím prolétl Sten. Alex jej popadl a mrštil jím pět metrů do vzduchu, jakmile se dveře otevřely. Pár vteřin na to se bocman rozplácl na palubě, když jej povalil Kilgour. Muž sípal, stoprocentně přeražená žebra. Kilgour se z něj skutálel, nevnímaje nářky, stiskl tlačítko ZAVŘÍT a vykřikl: „Padáme odtud!“

La Ciotat aktivovala Yukawy a vyslala takloď do vzduchu. Její ruka se natahovala k panelu HVĚZDNÝ POHON, když...

Relé sepnulo kontakt.

Císař zvolil *Normandii* nejen proto, že se mu nechtělo obětovat *Durer*, ale proto, že jachta disponovala velkými galeriemi a hodovními síněmi.

Tyto obrovské místnosti byly vyprázdněny a napěchovány AM₂. A nyní, na povel, odpáleny.

Otázka, na kterou neexistuje odpověď: Byl pan Ecu „mrtev“ - ve smyslu toho slova z pohledu konvenčních bytostí - před výbuchem, nebo až poté, co byly odpáleny kilotuny AM₂, nejmocnější známé energie?

Když Císařova bomba vybuchla, z prostoru to na mikrosekundu vypadalo, jako by se hostitelské středisko proměnilo ve skutečnou sopku při erupci.

Poté celé údolí zmizelo v milosrdné explozi, pod výbuchem, který byl rychlejší než lidské oko, takže dostíhal a likvidoval suť, kterou sám vyprodukoval.

Při tomto náhlém holocaustu zemřela dobrá polovina Manabiů, když byla čtvrtina jejich planety roztrhána na kusy při zemětřesení, jaké nemělo obdoby.

A poté byl z *Dureru* shozen planet-buster, střela, nebo spíš dvoustupňová střela, téměř o velikosti torpédo-borce, vybavená generátorem hvězdného pohonu, opláštěním z Impéria X a s dalšími

tunami AM₂ jako hlavicí. První stupeň narazil tam, kde bývalo hostitelské středisko, druhý byl odpálen, až když se raketa plnou rychlostí nořila do jádra planety.

Nepotřebovala se probít pláštěm, než hlavní nálož explodovala, aby vykonala své dílo, ale za pomoci explodujících náloží *Normandie* se jí to málem podařilo.

Na chvíli vypadal svět Manabiů jako pod silnou lucernou, která zvědavci nabízela pohled do roztaveného jádra planety. Ta se pomalu nadouvala... rostla... až explodovala.

Seilichi ze zatřáslo a roztříštilo se, takže jeho zem, oceány a atmosféra byly rozprášeny do vesmíru. Magma se vylévalo jako tekutá náplň dětského bonbónu.

Bitevní obrazovky ve vesmíru potemněly a zapnul se sekundární zdroj energie.

Věčný Císař bez emocí hleděl na vrčící chaos, který kdysi býval Seilichi. „Máte spojení s *Durerem*?“ „Pozitivní.“

Císař si vzal podávaný mikrofon. „Tady je Císař,“ ohlásil se bez nějaké předmluvy. „Bylo zaznamenáno nějaké vysílání či lodě opouštějící Seilichi poté, co jsme vzlétli my?“

„Moment, pane... Ne, pane. Pokus o jedno slabé vysílání z hostitelského střediska. Jeho cíl neznámý. Žádná reakce. Nic víc.“

Císař vrátil mikrofon veliteli hlídkové lodi.

Výborně, zaradoval se. Je po všem. Samozřejmě, že bude ještě nutný nějaký ten úklid. Ale problém byl vyřešen.

Je skoro škoda, že Sten nedostal šanci uvědomit si, že pro Říši Věčného Císaře ve skutečnosti nepředstavuje žádné vážné nebezpečí. To se zatím nikomu nepodařilo.

Od samého začátku.

A kde *byl* vlastně ten slavný začátek, začal lovit v paměti?

Snad...

Snad na ostrově Maui.

Před několika tisíci lety. Kdy se čas měřil k datu nějakého mrtvého boha.

Maui...

A zařinčení rozbitého skla...

KNIHA TŘETÍ

DRAČÍ VARIANTA

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Maui, n.l. 2174

CHLAPEC PŘEBĚHL po prohnutém prknu na další vrak a pelášil po palubě. Právě včas spatřil lano, které poutalo člun k jeho bratrovi a vyskočil - nohy mu uklouzly na okraji lodi. Letěl vzduchem, bahno a špína zálivu Moaloea pod ním, když temná vlna omývala černé trupy lodí znečištěnou vodou. Dopadl na palubu, téměř upadl a rychle skočil za vysokou hromadu šrotu na přídi, kde zalehl.

Volání za ním se proměnilo v křik. Bylo jich šest. Všichni starší a větší.

Prý jenom chtěli vidět, co má chlapec ve svém otrhaném vojenském ruksaku. On ale na to, co říkali nebo co chtěli, vůbec nedal. Jejich záměr byl jasný. Chlapec se vydal přes záliv a kličkoval bludištěm zaparkovaných lodí, zpola potopených vznášedel, rybářských remorkérů a hausbótů, které kdysi možná patřily bohatým lidem. Míjel malinké džunky čínských rodin, které se za několik tisíc let vůbec nezměnily, a rychle se propracovával k lodnímu kanálu. Na druhé straně kanálu se rozprostíralo město Kaha namoku.

Chlapec věděl, že kdyby ho těch šest našlo, zřejmě by ho nezabili. Ale určitě by ho zbili. To nebyl problém. Už byl bit v minulosti a nepochyboval, že ještě někdy bude. Ale ti, co ho zmlátí, si také odnesou pořádné modřiny. Šlo mu spíš o obsah jeho ruksaku. Kvůli tomu utíkal a kvůli tomu by bojoval.

Určitě by mu ruksak sebrali a otevřeli by ho. Posmívali by se pokladům, které v něm ukrýval, roztrhali by je a naházeli do temných vod. Tři knihy. Opravdové knihy. Knihy, o které ten stařík, co vlastní bazar u mola, neměl zájem. Jedna tlustá. Dvě tenčí. Ta silná byla velmi stará s malými písmeny a jmenovala se *Tisíc a jedna noc*. Neměl tušení, o čem může být, ale krátké nahlédnutí slibovalo báječná dobrodružství podivných bytostí na podivných místech, bytostí zvaných rocové a djinnové. Druhá kniha vypadala stejně nesrozumitelně a stejně zajímavě: *Osvobození od gravitace, Rovnice a rané experimenty lorda Archibalda McLeana*. Třeba jednou pochopí, jak je možné, že jsou ty pozemní bárky naplněny nákladem, bez námahy se zvednou do vzduchu a přelétnou vodní chudinskou čtvrtí zálivu podél bariér až tam, kde kotví hořákové lodi. Poslední svazek byl středně veliký: *Dítě hvězd. Dospívání v hlubokém prostoru*. Autorka na hologramu na přední záložce vypadala jako pěkný pošuk, ale co na tom? Alespoň se jí podařilo dostat pryč z téhle planety a přitom nevypadala o mnoho starší než hoch.

Dupání. Už jsou na téhle bárce, pomyslel si. Zbystřil fialovožlutý záblesk. Ne. Leong Suk bude zahanbena. Hlavou mu probleskla myšlenka - myšlenka mnohem starší než chlapec sám. Není nic špatného, když se za sebe člověk stydí - pokud se dožije toho, že si svůj stud může uvědomit.

Výkřik. Byl spatřen! Natáhla se po něm ruka, která si jej přitáhne, aby mu zasadila ránu sevřenou pěstí nebo klackem. Chlapec popadl nějakou dávno odhozenou skleněnou vázu a praštil s ní o železný nosník po svém boku. Sklo se roztříštilo. Chlapec vyskočil z úkrytu a seknul stěpem vázy staršího chlapce přes obličej jako šavlí.

Krev. Výkřik. Další výkřik, tentokrát z chlapcova hrdla, když ten starší padl na zem a chlapec přiskočil ke druhému z pronásledovatelů. Znovu sekl a druhému z paže vytryskla krev. Ozval se polekaný vířskot a pět výrostků se dalo na útěk, jako kdyby měli v patách mořského démona. Jeden zůstal ležet na palubě a rukama si zakrýval krvavou masku.

Chlapec se vzpamatoval. Zabočil za roh a pelášil po palubě vlečné lodě. Ignoruje křik rybářů čistících řetězy a kbelíky přeskočil ze zádi na menší loď, potom znovu skočil... a zmizel. Nezastavil se, dokud se nevyhrabal na záď právě odplouvajícího remorkéru. Opřel se o drátěné zábradlí a těžce oddychoval. V ruce stále svíral rozbitou vázu. Byla žlutofialová... a nyní i sytě rudá. Chlapec ji hodil do vody.

Přemýšlel o tom, co se právě stalo. Nepřipadal si, jako kdyby právě zvítězil nebo něco takového. Nebyl na sebe pyšný. Ale všechny tři knihy zůstaly v bezpečí jeho ruksaku. Došlo mu něco, o čem dosud neměl ani tušení. Člověk musí vědět, s čím se může střetnout. A vždycky by si měl zachovat nějakou výhodu. Větší, než ostatní mohou tušit. Možná nějakou zbraň... nebo... třeba jen nějakou

vědomost. Potřásl hlavou. Nebyl si jist, kam ho ta myšlenka dovede, ale určitě se k ní ještě vrátí. Toho dne přišel na něco velmi cenného.

Chlapec se jmenoval Kea Richards. Bylo mu osm let.

V jednadvacátém století již byla Havaj jedno velké hnijící gheto. Těch několik málo domorodců v rezervacích žilo z podpory vyplácené vládou jako odškodné z pocitu viny. Přirozená fauna a flóra byly s výjimkou několika zoologických a botanických zahrad téměř vyhynulé. Populace se blížila dvaceti miliónům lidí. Světové události nebyly havajským ostrovům příliš shovívavé, od úpadku Číny v barbarismus, poté, co za sebou na počátku století zatáhla bambusovou oponu, přes Japonsko zmítané anarchií, náboženské války, jež proměnily Indonésii v negramotnou teokracii, až po zemětřesení a antiasijské zákony schválené vládou Severní Ameriky, než se zhroutila a její moc konečně převzala jediná celoplanetární vláda.

Nejméně znečištěné byly ostrovy Kauai a Oahu, protože disponovaly největším bohatstvím. Nejméně zkažené v porovnání s původním rájem, ve stejném smyslu v jakém byl ostrov Manhattan identický se skálou, kterou v sedmnáctém století koupil Peter Minuit. Velký havajský ostrov nebyl ani venkovský ani městský, ale velmi chudý. Sloužil jako zásobárna levné pracovní síly.

Centrem Havaje bylo nyní Maui/Molokai/Lanai/Ka-hoolawe/Molokini. V dávné minulosti bývaly celistvým ostrovem a člověk se z nich pokoušel takový ostrov znovu udělat pomocí plovoucích pontonů a mostů. Důvodem byl prostor. Havaj skýtala perfektní středobod pro startovací stanice hořákových lodí směřujících mimo planetu do pozemsky přizpůsobených světů, jako byl Mars a některé jovianské a saturnské měsíce. Méně často také na mezistanice, kde velké lodě čekaly na vytvoření nových posádek pro generace trvající cesty ke hvězdám. Havaj byla navíc startovním bodem pro čtyři z pěti hvězdných lodí, které Země dokázala zkonstruovat a poslat na výzkumné cesty, které přiváděly k bankrotu jednu vládu za druhou.

Na Maui to bylo samá firma, od továren přes dovozní/vývozní společnosti až po kdoví co. Moře samotné bylo hustě poseto loděmi ukotvenými či přivázanými jedna k druhé, od lehkých člunů až po obří plovoucí restaurace. Ostrovy obklopovaly obří plovoucí Hamiltonovy bariéry zkonstruované po vzoru temžských přílivových palisád, které v případě hurikánů či tsunami potřebovaly pouhých pět minut na to, aby se automaticky přeměnily na plovoucí vlnolamy. Hlubiny někdejšího kanálu Kealaikahiki pak obklopovaly ještě větší vlnolamy.

Když se Kea Richards narodil, jeho rodina provozovala malou restauraci na Big Islandu ve městě Hilo. Kea si matně vzpomínal, jak jeho dědeček a babička vyprávěli o starých dobrých časech na pevnině. V jídelně se podávalo vše možné a Kea si pamatoval, jak se jeho otec chlubil, že dokáže připravit, cokoliv si ten který host poručí, včetně receptu a ingrediencí. Vzpomínal si, že několikrát k takové sázce došlo a že otec zvítězil, když připravil jídla těch nejpodivnějších jmen a ještě podivnějšího vzezření. Chlapec byl u vytržení, když dal otec na židli vedle sporáku krabici, posadil na ni svého malého synka a dělal, že se s ním při vaření radí. Do dnešního dne si chlapec pamatoval všechny recepty nebo alespoň jejich části.

Na matku si přesně nevzpomínal, snad jen na to, že byla krásná.

Ale možná si na její krásu pamatoval díky tomu, jak o ní vyprávěla Leong Suk. I když se nevyjadřovala právě nejlichotivěji. Matka byla napůl Thajka a napůl Irka, odtud Keovy oči, modré jako zimní blankytné nebe, když vítr odvál všechno znečištění. Kea byl jejím jediným dítětem, tak jak si přála. Chlapec nikdy nechápal proč, když otec občas zazpíval píseň, jejíž slova si kromě „Olalí/olalá/Life goes on...“ nepamatoval, doma okamžitě vypukla zuřivá hádka.

Když bylo Keovi teprve pět let, matka zmizela. Otec ji zoufale hledal a obával se nejhoršího, aniž by si byl jist, co to nejhorší znamená. A nakonec svoji ženu našel - nebo spíš zjistil, co se s ní stalo. Dobrovolně se dala najmout na linkovou loď. Starší Richards se oklepal, reakce, kterou malý Kea ještě léta nechápal, dokud se mu do rukou nedostaly některé odtajněné výpovědi o utrpení, vraždách a zvěrstvech, ke kterým docházelo na palubách velkých meziplanetárních lodí dokonce ještě předtím, než se na cestě ke hvězdám dostaly mimo kontakt se Zemí.

Kea Richards trochu plakal. Potom ale kdosi chlapci řekl, že na tom nesejde. Jeho matka bude tam někde ve hvězdách šťastnější. A oni jsou zase šťastnější tady. Jen oni tři. Dva roky nato udeřila tsunami.

Kea právě lezl na strom, když oceán odešel. Jedna dívka mu řekla, že na palmě je kokosový ořech a Kea chtěl vidět, jak taková věc vypadá. Jedovaté zplodiny ve vzduchu již před desítkami let zabily

většinu tradičních kokosových palem. Uvázal si lano k noze, kolem trupu stromu udělal jistící smyčku a lezl nahoru po palmě, když se náhodně podíval na moře. Zůstal zírat s otevřenými ústy. Vypadalo to jako odliv až na to, že jej doprovázelo hřmění a voda opouštěla záliv docela. Nikdy nic takového neviděl. Ryby zůstávaly na suchu a mrskaly se v břečce na dně. Vrak lodi na dně se převaloval neustále dokola, jak byl Pacifik odsáván pryč, jako když někdo vytáhne špunt z vany.

Dva tisíce kilometrů na moři došlo k suboceánickému zemětřesení. Zemětřesení rozhoupalo vlny směřující k havajským ostrovům. Vlny byly pouhých půl metru vysoké - ale rozestupy mezi jejich vrcholky se táhly stovky kilometrů. Přístroje zaznamenaly zemětřesení. Měly spustit poplach. Ale ve městě Hilo žádné sirény nehoukaly, když tsunami uhodila. Ohromné bariéry ochraňující komplex Maui a přístavy pro hořákové lodě se poslušně vysunuly na svá místa. Kolem města Hilo žádné nebyly.

Kea uslyšel křik. Viděl, jak lidé prchají. Dole na ulici zahlédl otce. Volal na Keu. Kea hvízdal a spatřil otcovo naléhavé gesto. Kea už chtěl poslušně sklouznout ze stromu.

Uslyšel hukot.

A moře se vrátilo do Hila, jak se tomu za více než století stalo již čtyřikrát. Dno oceánu zpomalilo základnu seismických vln a nyní, když se voda shlukla před pevninou, se zvedly vlny. První z nich nebyla největší, jakou kdy Kea viděl - otec jej vzal v období zimních bouří do Oahu a ukázal mu severní pobřeží. Chlapec se tenkrát třásl hrůzou, když se lámavé desetimetrové vlny vyvalily na pevninu. Tato vlna měla pouze pět metrů, říkali později, ale pohybovala se rychlostí téměř osm set kilometrů za hodinu.

První vlna rozlámala těch pár vlnolamů, jako kdyby nikdy neexistovaly, a hrnula se dál, lámala se, pěníla, ničila. Bořila budovy, lodě, domy, automobily, vznášedla, muže i ženy. Čelo vlny byla jednoduchá stěna suti. Kea měl dojem, že vidí otce prchat, ale vlna jej dostihla a po něm i jejich malý dům a restauraci. Ale možná se pletl.

Probudil se půl druhého dne poté v pokoji charitativní nemocnice. Byl nalezen rybářskou lodí na otevřeném moři, téměř kilometr od břehu, stále přivázan ke stromu.

Těla jeho otce a babičky nikdo nikdy nenašel.

Kea navzdory všemu neskončil v sirotčinci. V nemocnici se objevila postarší žena. Leong Suk. Řekla úředníkům, že kdysi pracovala pro Richardsovu rodinu a že s ní dobře zacházeli. Kea si na ni nevzpomínal. Kea toho dne odešel domů s Leong Suk. Měla malý hokynářský krámk v postranní uličce v Kahanamoku City. Spolu s Keou žili v patře. Prvního dne vysvětlila Keovi, jaká jsou pravidla. Musel se chovat jako hodný chlapec. To znamenalo, že musel dodržovat určité hodiny a pomáhat v krámk, když to bylo zapotřebí. Nesměl jí působit potíže. Řekla, že je příliš stará na to, aby mohla vychovávat nějakého darebáka. Nevěděla, co by s ním dělala, kdyby zlobil. A ještě jedna věc. Kea se musel učit. To podle ní byla jediná cesta z chudinské čtvrti. Nezáleželo jí na tom, co z něj bude, ale nechtěla, aby strávil celý svůj život v špíně Kahanamoku City. Kea vážně přikývl. Věděl, že ta paní má pravdu. Toto místo jej už stálo celou rodinu. A cítil, že se pokouší zabít i jeho.

Kea, který byl velmi slušně vychovaný, nepůsobil stařence téměř žádné starosti - s výjimkou školy. Po dvou týdnech docházky na místní základní škole skončil. Nic se nenaučil. Leong nevěděla, co si počít. Chlapec jí totiž kapitolu po kapitole odříkal, co se má jeho třída učit v příštím čtvrtletí. Přemýšlela, koho by mohla zajímat jako učitele. Kea sám brzy vyčmuchal kandidáta.

V sousedství o tři ulice dál se nacházela ulička dobrodinců. Malé krámky, v každém jiný kněz či šaman, všichni hledající nové ovečky či učně. Kea přiběhl domů a pořádk o jednom takovém krámk mluvil. Chrám vesmírných vědomostí. Byl o něco málo větší nežli ty ostatní špeluňky - a plný magnetických karet, mikrofišů a opravdových knih. Dokonce disponoval i staříčkým počítačovým napojením na univerzitní knihovnu.

Leong Suk řekla chlapci, že do toho chrámu půjdou. Uvnitř to bylo cítit zatuchlinou a trochu to tam páchlo, stejně jako sám „kněz“, proplešlý, servilní muž, který si říkal Tompkins. Ano, to, co říkal, myslel vážně. Nikdo nemohl vědět příliš. Pouze bytost, která zná všechno, může dosáhnout dokonalosti a on musí studovat celý život, a dá-li pán, pak i v těch následujících. Pak přijde nanebevzetí. Poslechl si Keu, jak nahlas čte. Položil mu pár otázek - otázek, se kterými by měl práci absolvent střední školy. Tompkins se rozzářil. Ano, s radostí přijme Keu za studenta. Školné bylo neskutečně nízké. Leong Suková si povšimla, jak se Tompkins na hochu dívá, a řekla Keovi, aby šel ven. Varovala muže, že hochovi nesmí vnucovat žádné náboženství. Pokud by se Kea rozhodl, že bude věřící... pak by to bylo něco jiného. Malý mužík ji ujišťoval, že to nebude problém.

A ještě něco, dodala stařenka... a Tompkins zděšeně vyjekl, jak se ve svrasklé ruce Leong Suk

něco zalesklo a stařenka přitiskla muži k hrudi dvojbřítý nůž. „Nikdy se toho chlapce nedotkneš," řekla téměř šeptem. „Nikdy tě ani nenapadne se chlapce dotknout. Protože kdybys to udělal... divil by ses, proč smrti trvalo tak dlouho, než si tě našla." Tompkins se rozklepal... a nůž zmizel.

Ať již to bylo zásluhou Leong Suk či ne, muž nikdy nebyl Keovi ničím jiným než správným učitelem. A veškeré soukromé touhy, které mohl Tompkins mít, zmizely v úžasu, když chlapec bez námahy absorboval cokoli, co mu předložil. Obzvláště dobře mu šla matematika. Strojírenství. Fyzika. Ovšem všechno hlavně z praktického hlediska. Chlapec neměl příliš velký zájem o bádání v nějakých teoriích. Když bylo Keovi dvanáct, Tompkins se ho zeptal, proč ho nezajímají společenské vědy, když tak hodně čte. Kea na Tompkinse vážně pohlédl, jako kdyby si nebyl jistý, jestli má tomu Člověku věřit.

„Odtud mě dostanou jen přírodní vědy, pane. Odtud... a tam." Pokynul rukou k obloze - Tompkinsovi chvíli trvalo, než mu došlo, že chlapec ukazuje ke hvězdám.

Richards se naučil i jiné věci. Jak se rychle a efektivně změnit. Jak rozpoznat posměšek a bez nějakých obstrukcí jej odmítnout. Mluvit čtyřmi a domluvit se třemi dalšími jazyky z více než dvanácti, které se používaly v jejich čtvrti. Vyrosl z něj vysoký, silný a pohledný mladík. Jeho úsměv a blankytně modré oči mu zajistily školení i v jiných oborech. Někdy s uhihňanými děvčátky jeho věku, jindy s dospívajícími dívkami a někdy dokonce se vdanými ženami. Naučil se nahlédnout za každý závěs v ložnici, než si stáhne kalhoty. Naučil se skákat z balkónů v druhém patře a svalit se na špinavou ulici pod nimi, aniž by si něco zlomil.

Naučil se, jak udeřit a ublížit dotyčnému víc než sám sobě. A co bylo nejdůležitější, naučil se, kdy udeřit a kdy ne. Občas k tomu potřeboval víc než pěsti. Občas potřeboval nějakou zbraň. Také se naučil, jak takové věci používat. O učitele na otevřeném moři nebyla nouze. Pořádková policie hlídkovala v Kahanamoku City v četách a s gravisanými nad hlavou jako zálohou.

Když mu bylo čtrnáct let, Tompkins jej podrobil sérii zkoušek. Všechny hravě zvládl. Tompkins mu neprozradil, k čemu testy měly sloužit, ale sdělil Leong Suk, že chlapec složil standardní přijímací zkoušky na Vesmírnou akademii na pevninské škole.

„Má tam jít?" tázala se Leong Suk. Tompkins zavrtěl hlavou. Ačkoliv Kea chtěl letět do vesmíru, nebyl to ten správný způsob. Akademie by Richardsovi prospěla, kdyby chtěl vstoupit do armády - a to by nestačilo na to, čeho je Kea podle něj schopen. Odmítl jí sdělit více.

Vesmírná loď byla malinká - alespoň ve srovnání s fotografiemi dálkových lodí, jež visely v prostoru kolem Země, nebo s hořákovými loděmi, které seděly za bariérami s hořáky jako pomerančí pod vodou. Na lodi ani na kotvišti nebyl žádný nápis ani jiné označení. Ale Kea věděl, že *Discovery* je vesmírná loď. Byla to jedna z pěti skutečných hvězdných lodí a jediná momentálně na Zemi. Dvě další byly sešrotovány; ty zbylé zůstávaly na orbitách kolem Marsu.

Hvězdný pohon lodi byl prostý. Blbuvzdorný. Mrknutí - Alfa Centauri. Slovo - Luyten 726B. Celá věta - Epsilon Indi. Půl šálku kaffu - Arcturus. Problémem zůstávalo palivo pro takový motor. Umělá výroba drahého syntetického paliva pro každou cestu trvala pět let a vyžadovala finanční účast vlády a dalších investorů. Přesto tato syntetická látka umožňovala motoru pouze poloviční výkon. Taková loď byla vlastně jakýsi narkoman, stejně jako Leonardův tank či Lilientalovo letadlo.

Kea hypnotizovaně zíral na její štíhlost a snil o tom, kde všude byla a kam možná znovu poleť. A znovu a znovu.

Když Tompkins zemřel, Keovi bylo šestnáct. Poté, co ostatní opustili márnici, on s Leong na sebe pohlédli. „Musíme zjistit," řekla rozhodně, „zdali měl nějakou rodinu a spojit se s nimi." Hledali v ruinách a štosech papíru z mužovy minulosti. Nenašli jedinou známku toho, že by měl Tompkins na Zemi či okolních planetách nějakého přítele nebo příbuzného. Našli však malý, starožitný sejf. Leong Suk to nejprve zamítla, ale nakonec Keovi řekla, že by ho pravděpodobně měli otevřít. Třeba zná Kea někoho, kdo by to uměl.

Kea nemusel nikoho hledat. Zvládl to sám. Jeden starší hoch mu to kdysi ukázal. Kea otáčel číselníkem s nastraženým uchem přitisknutým na dvířkách. A poslouchal, kdy stavítka zámku zapadávají do svých pozic, jak mu ten starší chlapec radil. Uvnitř našli dvě obálky. Jedna z nich obsahovala téměř tisíc dolarů v nových kreditech a závěť. Peníze byly pro Keu. Ta druhá pak formuláře a přesné instrukce, jak mají být vyplněny a komu mají být zaslány. Stařenka s chlapcem zírali do toho páchnoucího, plesnivého sejfu. Instrukce však hovořily zcela jasně.

Kea vyplnil formuláře a poslal je jmenované osobě na pevninu. Do týdne obdržel tlustý dopis. Měl zkontaktovat určitého člověka v Oahu. Ten člověk mu zadá nějaké testy. Kea uposlechl i toto nařízení. Cekali.

Šest týdnů nato usoudili, že to celé byl buďto jeden velký, nezapný žert, nebo naprosté šílenství. Obdržel další dopis. Od ředitele kalifornského technologického institutu ve městě Pasadena, v provincii Kalifornie. Byl přizván ke vstupu do prvního ročníku, na podzim roku 2182 n.l.. Kea Richards zvítězil. Nebude žít, ani nezemře, v Kahanamoku City. Konečně bude svobodný.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Pasadena, 2183 n.l.

KEA SEDEĽ na okraji Millikanovy pánve a čekal na setkání s chytrými chlapíky. Zatím tam žádní nebyli. Komunikační těch pro něj byl poněkud trpkým zklamáním, což si uvědomil až nyní na začátku druhého ročníku. První ročník byl změtí tříd o velikosti auditorií, drahých mikrokaret, samoty a práce. Měl jen málo příležitostí ochutnat svět, ve kterém se ocitl. Tento zmatek pravděpodobně ještě umocnila smrt Leong Suk těsně před vánoci 2182. Kea se o její smrti dozvěděl až po pohřbu.

Kal Tech byl stejný podvod jako většina pobožných stánků v uličce dobrodinců. A stejně jako všechny dobré švindly vypadal navenek skvěle. Pracovalo tam ještě více laureátů Nobelovy ceny než v Houstonu či Luandě - ale většina z nich učila ve dvou či třech výzkumných kursech a možná ještě v programu na úrovni doktorátů s hrstkou speciálně vybraných učených. Škola s více než pětadvaceti tisíci studentů se blížila svému třístému výročí založení a byla příkladem té nejmodernější architektury a představitosti. Zřejmě jediné stavby zbylé z „let minulých“ - než institut zahájil svoji expanzi, takže pohltil nejen univerzitu nedalekého města, ale i jeho samotné centrum - byly fontána, na níž seděl, a nedaleký Kirchhoffův sál ve španělském stylu, nyní sloužící jen k orientaci novicům.

Práce, ač těžká, se převážně skládala ze šprtání: rutinní zapamatovávání a následné chrlení nabílovaných informací při pravidelných zkouškách. Oba teoretické kursy, do nichž se v tomto semestru kvalifikoval, kázaly jen zdokonalování/modifikaci minulých objevů, namísto aby předávaly studentům nové originální myšlenky.

Kea nebyl tak naivní, aby si myslel, že Kalifornská Technika bude perfektní a že mu odhalí tajemství stařešinů. Ale byl přesvědčen, že se na takové škole setká s *nějakými* originálními mysliteli, vědci, kteří vidí dál než tenhle systém šprtání a papouškování chyb minulosti. Možná tam nějakí mudrcové pracovali, ale on byl příliš mladý a hloupý na to, aby se dozvěděl, kdo nebo kde jsou. Ano. Nebo už ty originální myslitele přešla chuť a učí někde mimo planetu, na Ganymede či na Marsu. Pokud ano, proč tolik mimosvětlanů chodilo na Kal Tech?

Ne že by se snad Keovy pochybnosti promítaly do jeho práce - neustále měl průměr 4,0 a za oba semestry minulého roku pobíral prospěchové stipendium. To pro něj nebyl problém. Stačilo mu pouze zachovávat morálku, udržovat hlavu a genitálie vzhůru, a byl na nejlepší cestě k tomu, aby se z něj stal úspěšný mladý muž dvaadvacátého století. Což znamenalo, zamyslel se pochmurně, že jej polapí jedna z těch superkonstruktérských firem, jako například Wozniak City, a nakonec, pokud se bude slušně chovat, po *něm* laskavě pojmenují nějakou obzvláště elegantní počítačovou cestu. Nebo, ještě lépe, se po něm bude jmenovat nějaká bezvýznamná syntetickoindustriální továrna. Možná jej také odmění čtrnáctidenním výletem na Nix Olympica se všemi výlohami hrazenými. Samozřejmě, že na nějaké méně atraktivní místo.

Kea se najednou usmál. Máš pravdu, hochu, pomyslel si. Jiné řešení než sebevražda neexistuje. Lehni si pod nejbližší železniční bus, až pojedou kolem. Když už jsme u toho... pohlédl na hodinky - tento rok bylo v módě nosit chronometr na zápěstí - a uvědomil si, že by měl pohnout kostrou, nebo přijde pozdě do práce. Má sotva čas odložit brašnu s kartami na privátě daleko mimo školní areál, kde si za drahý peníz platil podkrovní místnůstku, a převléci se.

Teď zapomeň na všechny ty pitomosti, o kterých jsi přemýšlel. Neskončíš pod kolama něčího cizího stroje. Ani se nemůžeš vrátit na Maui a začít od začátku jako gangster, než jim dovolíš, aby tě dostali. Vždycky se ještě můžeš přihlásit na dálkovou linkovou loď...

Oklepal se a přejel si palcem zapínání bundy. Najednou se mu udělala zima. To podzimní slunce bezpochyby není tak hřejivé, jak se jeví.

Hašišové doupě a džinový bar, ve kterém Kea pracoval, se nacházelo uprostřed špatné čtvrti. Asi před milionem let, jak Kea zjistil poté, co pracně odloupal mnoho geologických vrstev obkladů, nátěrů a tapet, se zapadák jmenoval Gay kantýna. Nyní, pokud si všichni vzpomínali, bar žádné jméno

neměl - byl to prostě zapadák, o kterém každý věděl. Všechny licence byly vydány na jméno nerudného hulváta jménem Buno a vše se platilo v hotovosti.

Buno nevěřil tomu, že by někdo, kdo vypadal tak dobře jako Kea Richards - chyběly mu jizvy z místních gangsterských potyček - natož pak někdo, kdo navštěvuje Kal Tech, stál o místo v jeho doupěti. Ale Kea, který strávil spoustu času vzpomínáním na otcovo kuchařské umění a v posledních několika letech vařil všechna jídla pro Leong Suk a pro sebe samotného, trval na svém. Navíc měl pocit, že bude švanda, až na něj vystartuje nějaké místní hovado. Buno ho hned vyzkoušel jedním svým kumpánem.

Nyní byl v pultu hluboký zářez - a kolem něj velká, tmavá skvrna.

Po této příhodě nechala celá čtvrt Richardse na pokoji, zvláště když viděli, jak vytáhl z pultu řeznický nůž a provokatérovi raději uťal prsty, než aby volal policii.

Kea pracoval od 16:00 až do blíže neurčené doby zvané zavíračka, což znamenalo, až se poslední opilec vypotácí ven a nepřihrne se žádný další. Většinou byl ale v putyce klid a Kea zde mohl studovat. Ovšem ne této noci. Bar byl plný hladových a dokonce i částečně střízlivých zákazníků, kteří neustále proudili dovnitř. Asi ve 21:00 dovnitř vpadlo deset velmi veselých opilců. To bude zase noc, pomyslel si Kea. A potom se ukázal Austin Bargeta. Kea, který právě připravoval vajíčkovo-šunkovo-sýrový sendvič pro jednoho z násosků, jej neviděl vstoupit, ale poznal Bargetův nezaměnitelný hlas, když požádal o menu. Kea ho už slyšel předtím - společně s Bargetou trpěli při lekcích částicové teorie a jejích bezprostředních aplikací v běžných situacích při pohonu Yukawa.

Bargetové byli boháči. Historie rodiny sahala zpět čtyři generace, kdy skvělý konstruktér vydělal své triliony, když mimo jiné postavil jeden z prvních přenosných trojlalokových astrografických přístrojů. Poté se oženil s dcerou jednoho z nejvýznamnějších japonských *yakuza/bankéřů* a započal tak dynastii. Rodina vlastnila velmi staré peníze a většinu bohatství měla v akcích jiných společností. Zbytek investovali do meziplanetárního stavitelství a transportu. Každá generace Bargetů dostala na výběr - dítě se mohlo buďto stát hlavou rodiny, nebo důvěrníkem. Hlava rodiny nejprve prokázala své schopnosti řízením nějaké vysoce rizikové stavební/dopravní divize, přičemž se bankéři v zákulisí postarali o téměř automatický chod mašinérie na výrobu peněz. Stát se vyvoleným znamenalo nepředstavitelné bohatství a moc.

Austin Bargeta směřoval k roli právoplatného dědice, nebo to alespoň Kea slyšel. Šuškal se však, že je otázka, jak daleko jej donese jeho jméno, než bude odvržen do temnoty jako vyděděnec.

„Austine.“

Bargeta několikrát zamrkal, než Richardse víceméně rozpoznal. Kea si však uvědomil, že to nebyl výraz nějaké nadřazenosti. Bargeta nebyl o mnoho střízlivější než opilci za ním.

„Á, to je Richards," řekl. „Ty se mnou chodíš na nějaké hodiny. Co tady děláš?"

„Někteří z nás," vysvětloval dramaticky Kea, „musí pracovat. O práci už jsi snad něco slyšel, ne? Dělá to většina lidí? Pro peníze?"

„Ach, ano. Ano. Omlouvám se. Nechtěl jsem, víš... nechci vypadat jako... no, vždyť mi rozumíš."

„Jo. Ale Austine, musím tě varovat. Tohle pro tebe není zrovna to správné místo."

„Proč ne?" Bargeta se otočil, aby se rozhlédl po putyce, ale zdálo se, že nic nevidí, graffiti na zdi a flekatým stropem počínaje, klientelou konče. „Připadá mi to docela. .. no, docela autentický."

„Jo, to jo. Oukej." Kea pokrčil rameny. Nakrm to dítě - za což Richards Bargetu považoval - a vytáhni ho odsud, nakázal si v duchu. „Můžu ti nabídnout něco k jídlu?"

Bargeta zaostřil na jídelníček. Pozorně ho zkoumal, když jeden z opilců vykřikl: „Hej, kuchtíku, jestli si už přestal hučet do tý své děvky, chci si vobjednat své žrádlo." Kea pokřik ignoroval. Austin však ne. Otočil se na barové židli celý brunátný jako z vidu. No to je paráda, povzdechl si v duchu Kea.

„Předpokládám," spustil Austin naprosto srozumitelně, „že své matce říkáš hromado, protože má strašlivě velkou prdel. Nebo se mýlím?"

Opilec se zvedl v několika vlnách. Jak se Kea nepozorovaně přesouval k pokladně, všiml si, že dotýčný je Samojec.

Po Pasadeně se zase netoulalo tolik lidí, kteří by měřili dva metry všemi směry. Kea také věděl, že v samojské kultuře převládá silný citový vztah k matkám a že Bargeta bude velmi záhy zbit. Bargeta zaujal nějaký podivný bojový postoj, když se na něj Samojec vyřítíl.

Kea vytáhl z pokladny ruličku zabalených čtvrtkreditových mincí. Bargeta prudce udeřil Samojece do břicha. Ten jen zamručel, ale ani se nepohnul či jinak nezareagoval. Potom se napráhl a udeřil.

Zasáhl Austina do ramene a poslal jej vývrtkou dozadu, že se Bargeta rozplácl na barový pult. Kea mu vsunul do ruky těžkou ruličku mincí. Austin ji potěžkal a jeho mozek si uvědomil, co svírá v prstech. Vstal a zapomněl na všechno, co se naučil na kursech sebeobran. Zešíroka se rozmáchnul k divokému úderu.

Samojec se nenamáhal s uhýbáním. Austinův úder muže zasáhl ze strany do čelisti a Richards uslyšel, jak se láme kost a praská chrupavka. Samojec vykřikl bolestí a sesunul se do sedu na zem. Jeho kamarádi již stáli na nohou - a Kea vytáhl sekáček na maso a vyfukal paměťový kód alarmu na policii dřív, než se stačili přiblížit k Bargetovi. V tomto případě bylo zcela namístě zavolat poldy - nikdo z opilců nebyl štamgast.

Než se zásahová jednotka stačila zhmotnit, Kea nepozorovaně vytáhl Bargetovi z ruky ruličku mincí a vysypal je do příslušné přihrádky v pokladně. Samojce se zlomenou čelistí naložili do antona a řekli jeho přátelům, aby odtud vypadli. Potom se vrátili, aby si poradili s Austinem. Kea, opět impulzivně, řekl, že se o něj postará. Zavolal mu taxi, zajistil, aby měl Bargeta dostatek kreditů na cestu, ať už bydlí kdekoliv, a šel zavřít kuchyň. Hlavou mu problesklo, že z něj *nikdy* nebude dobrý podvodník.

Tři dny nato, když opět přišla lekce částicové nudy, Kea zkontroloval výsledek obzvláště imbecilní ústní zkoušky z minulé lekce. To, co kurs postrádal na zajímavosti, nahradil lektor krutostí. Byl druhý nejlepší. To není zlé, pomyslel si Kea. Byl by to udělal lépe, ale noc předtím šel domů s jednou servírkou, která mu chtěla ukázat svůj nový byt a další zajímavé věci, takže měl silnou kocovinu. Za ním zahučel Austinův hlas. „Sakra. A to jsem se na to *připravoval*.“ Kea hledal Bargetovo jméno. Byl v nejnižších patrech tabulky. Jako obvykle.

Kea se otočil. Bargeta se rozhlédl. U nástěnky nikdo další nebyl. „Víš,“ řekl a trochu ztišil hlas, „nebyl jsem *úplně* namol. A já nikdy nic nezapomínám. Zdá se, že jsi mě zachránil před rozmáznutím po zdi tvé restaurace.“

Kea se zazubil - Bargeta, když člověk pominul ten hlas a jeho povznesené chování, nebyl nesympatický. „Žádné problémy jsi neměl. Takový sportovec jako ty... by ho snadno zmydlil sám. Nebo by udeřil blesk z čistého nebe a zachránil by tě, než by na tebe ten Vishnu stačil skočit.“

„To byl tak velký?“

„Větší.“

Austin se zasmál. „Jak říkám, jsem tvým dlužníkem. Až - nebo spíš - jestli hodina skončí, dovol mi, abych ti koupil pivo. Ne že bych byl tím, z čeho mě ten parní válec obviňoval. Pokud ovšem,“ dodal s žertovným znepokojením, které se proměnilo ve skutečné, když se zamyslel nad tím, že mohl Keu nechtěně urazit, „Jsi mi včera neprojevil tento druh náklonnosti ty? Ne že bych měl něco proti, eh, tomu, kdybys byl kluk, kterého, no vždyť víš, vlastně moc nezajímají holky.“

Kea zavrtěl hlavou. „Ne. Jsem úplně normální nadrženec jako většina ostatních.“

„Dobrá. Dobrá. Teď mě napadá, že bychom si možná mohli promluvit o něčem jiném. Jde o to, že bys mi mohl pomoci z problémů, do kterých jsem nějakou záhadou zabředl.“

Po několika pivech Austin přišel se svým návrhem. Po pravdě přiznal, že není právě nejzářnější hvězdou kalifornské techniky. A průměr 1,5 *nebyl* dostatečně džentlmenský, aby se udržel na institutu příliš dlouho, což by jistě lidi velmi zarmoutilo. A Kea věděl, že ti jistí lidé u Bargerů rozhodují. Austin chtěl Keu najmout jako učitele. Richards z toho chtěl okamžitě nějak vybruslit, ale pak se najednou v posledním strnulém okamžiku zarazil. Jdi do toho. Někdo ti právě nabízí podobnou výhodu, jakou byla ta rozbitá váza. Nebo ta rulička mincí, kterou jsi podal tomu dítěti. Neodmítej ji. Přijal.

Doučování nebylo těžké - Austin se učil rychle. Pravda, cokoliv mu Kea nacpal do jednoho ucha do týdne odešlo druhým, ale co na tom? Nezdálo se, že by někdo z profesorů požadoval cokoliv přesahující náležité papouškování jejich vlastní dokonalosti. A Austin stejně nebude potřebovat znalosti, které by měl předpokládaně nabýt. V tomto okamžiku se Kea začal zajímat, k jaké úspěšnosti může Bargetu dovést. A to za předpokladu, že vyzkouší všechny možnosti - tak jako byl ochoten udělat cokoliv, aby se dostal z Kahanamoku City. Odpověď zněla - k docela vysoké, protože Richards objevil, že universita má také své podsvětí, stejně pokřivené jako cokoliv na Maui. Zkoušky se daly zaplatit. Asistenti se nechali podplatit, aby psali písemné práce. V některých případech, kdy byl lektor naprostý šarlatán, bylo dokonce možné změnit známky. Ke konci semestru měl již Bargeta průměr úctyhodných 2,5 až 3,0 ze všech předmětů a v jednom z nejnáročnějších kursů dokonce neuvěřitelných 3,5. „A to je všechno jen díky tobě,“ rozplýval se Bargeta, „protože jsi mi ukázal, jak se

soustředit na to, co je důležité."

Austin požádal Keu, zdali by se k němu nechtěl na další semestr nastěhovat. Richards po nabídce skočil. Ne že by si nějak překáželi - Bargeta měl ve skutečnosti *dům* stojící samostatně na vlastním pozemku. Šest ložnic. Uklízečka, kuchař a komorník, který zařídil všechny detaily. Austin vzal nového přítele mezi své kamarády. Kea, vysoký drsňák s obzvláště barvitou minulostí, byl v Bargetových kruzích nejprve obdivovanou novinkou.

Předpokládalo se, že dřív nebo později zase zmizí, tak jako ostatně všichni Austinovi noví přátelé či přítelkyně. Ale Kea nezmizel a stal se respektovaným účastníkem jejich sešlostí.

Kea pečlivě studoval tyto bohaté mladé lidi a jejich chování. Naučil se v podstatě všechno, co jej vyšší třída mohla naučit. Bylo to fascinující. Pravidla byla stejně přísná jako ta, která po svých členech požadoval kterýkoliv gang doma na Maui. A pokuty za chyby, ačkoliv nebyly fyzicky fatální, byly stejně ničivé. Richards měl v jednom okamžiku dojem, že vidí Austina Bargeru takového, jaký opravdu je - povrchní, nedbale elegantní mladík, který si s Keou pohrává jako s loutkou. A uvědomil si, že rodina Bargetů, ačkoliv se setkal jen s jediným jejím členem, je součástí velkého spikleneckého statu quo, který měl lidstvo odvrátit od jeho skutečného osudu.

Samozřejmě, že to okamžitě vyvolalo další otázku: Jakého osudu, Keo? Neměl na ni odpověď, jen cítil, že se lidstvo brání nějakému vyššímu cíli, cíli někde mezi hvězdami, cíli, který budou sdílet i ostatní bytosti stejně inteligentní či možná dokonce inteligentnější než lidé.

Cestování do vesmíru není již více než dvě století žádnou novinkou a čeho bylo dosaženo? Sluneční soustava byla prozkoumána a několik světů teraformováno - byly na nich vybudovány podmínky podobné těm na Zemi. Padesát či více dálkových lodí vyplulo do neznáma a ti, kterým se podařilo podat zprávu na Zemi, hlásili jen prázdnotu, hrůzu a degeneraci. Několik hvězd bylo navštíveno astronomicky nákladnými hvězdnými loděmi. Byla kontaktována jedna mimozemská rasa. Jaký pokrok, pomyslel si ironicky.

Austinův vyšší a Keův nižší ročník proběhl hladce. Bargeta absolvoval. Ne sice s vyznamenáním - toho nebylo možné dosáhnout žádnou měrou podplácení a švindlování - ale uspokojivě v první třetině třídy. Kea byl ve své třídě první. Věděl, že se příští rok stane nejlepším absolventem celého institutu. S tímto titulem nebude mít žádný problém najít vhodné místo. Možná zrovna u Bargetovy lodní dopravy. Možná jinde. Brzy - možná již za tři či čtyři roky - se Kea podívá do vesmíru. Čekala jej poměrně jasná budoucnost. A rozzářila se naplno po tom dlouhém oslavném víkendu, který následoval po Bargetově promoci. Měl pocit, že je Keovým dlužníkem a chtěl, aby to všichni věděli, zvláště pak jeho rodina. Chtěl, aby se Kea stal jeho letním kvestorem - nebo alespoň na část léta, neboť toto léto mělo trvat dvakrát déle, než všechna, která Kea zatím zažil. Kea také bude muset provést drobné změny ve studijním plánu - svůj poslední ročník na kalifornské technice bude moci zahájit až v prvním semestru roku 85.

Austin se zešíroka usmíval, jak se Kea při navrhovaných změnách ve svém životě mračil. Šponoval napětí až k bodu únosnosti. Důvodem, pro který bude muset Kea zahájit školu později, byla velmi dlouhá cesta. V srpnu totiž bude stále ještě v rodinném prázdninovém letovisku Bargetů Yarmouth. Poblíž Ophirské propasti, nyní sladkovodního oceánu.

Na Marsu.

Zatímco Austin zářil, Kea měl pocit, jako by právě zažíval volný pád na palubě jedné z prvních vesmírných lodí. Škola počká, a kariéra také. Poletí do vesmíru. To byl začátek konce.

Mars, 2184 n.l.

Jmenovala se Tamara. Bylo jí sedmnáct. Vysoká. Tmavé vlasy. Pružné, štíhlé tělo. Kyprá řadra. Oči, jejichž smělý pohled Keovi sděloval, že nic není zakázáno - pokud bude mít dost kuráže. Byla to Austinova sestra.

Nebyla mu téměř vůbec podobná. Byla dokonalá. Kea si uvědomoval, že to, co jí nenadělili bohové, zařídili špičkoví plastičtí chirurgové. Ale Keu podle všeho nezajímala. Byl intoxikován spoustou jiných novinek, takže trvalo nějakou dobu, než si jí všiml.

Vzrušení se dostavilo, jakmile se loď odlepila od Země. Výlet na Mars byl stále jen pro boháče a v kreditech stál asi stejně, co se kdysi platilo za kajutu první třídy na zaoceánské linkové lodi na Zemi.

Apartmá, jež sdílel s Austinem a s jedním rodinným pobočníkem zaneprázdněným povinnostmi, bylo jedním z největších na celém transportéru. Bylo čtyři metry široké a sedm metrů dlouhé. Austin se Keovi svěřil, že tohle je na celé cestě nejhorší - připadal si jako ve vězení.

Kea nic takového nepociťoval. Zřejmě proto, že apartmá bylo stále větší než byt, ve kterém bydlel s Leong Suk. A také proto, že apartmá mělo „okno“ - ve skutečnosti vidovou obrazovku napojenou na celou řadu kamer rozmístěných po vnějším plášti lodi. V záběru čelní kamery se zvětšoval Mars. Jak se loď přibližovala ke světu válečného boha, Kea si všímal jednotlivých detailů. Valles Marineris. Tharsis. Olympus Mons. Všechno nádherné -ale ze všeho nejvíce Keu fascinovaly lidské výtvoř. Nejen opar nové atmosféry Marsu, jezera a oceány či světla nových měst, ale mimoplanetární krásy, z nichž některé vlastně tvořily jakési pomníky. Vesmírná stanice. První základna na Deimu. Jedno z obřích zrcadel na geosynchronní orbitě nad Severním pólem, které pomáhalo roztavit ledové čepice Marsu.

Uvědomoval si ale, že jeho podobnost pomníku je jen náhodná. Šlo o pouhý středobod hromady šrotu. Po menších problémech se protlačil až na můstek, naučil se, jak používat ovládání vnějších kamer a zkoumal šrot na orbitě, aniž by věděl, co chce vlastně vidět. Byly tam mrtvé hlubokovesmírné lodě, které znal z knih, muzeí či modelů, jež si jako chlapec nemohl dovolit koupit. Dálková loď, která nebyla nikdy dokončena a spuštěna. Vesmírná stanice, rozbitá a zkorodovaná - Kea si vzpomněl, že četl o katastrofě před nějakými sto lety.

A kousek stranou, osamělá, malá loď. Další hvězdná loď. Druhá, kterou viděl. Podívoval se, proč je jediný, kdo tyto stroje spatřuje jako směsici triumfu i porážky. Příslibu a tragédie. Už jen kvůli spotřebovanému materiálu. A zatraceně velkého množství energie...

Kea se vrátil do „apartmá“ a připravil se na přistání. Bargeta senior, Austinův otec, na ně již čekal v přístavu. Byl děsivý. Keu zajímalo, zdali by měl z toho muže stejný pocit, kdyby nevěděl, jakou vládne mocí. Usoudil, že ano. Byla to tvář Bargety seniora, která jej tak děsila. Tvrdé zkoumavé oči. Úzké pedantské rty. A k tomu tváře labužníka a někoho, kdo si udržuje štíhlou postavu jen díky drazé placeným trenérům a ne fyzické námaze. Keovi problesklo hlavou, že stejnou tvář bude mít jednou i Austin, pokud bude vybrán, aby za nějakých čtyřicet let vystřídal otce u kormidla.

Pan Bargeta se ke Keovi choval velmi přátelsky. Projevoval vděk člověku, který jeho synovi pomohl z té imbecilní školní škarpy, do které spadl. Tvrdil, že se Austin ve svých dopisech o Keovi pravidelně zmiňoval. Kea věděl, že je to lež - Austin s rodiči vůbec nekomunikoval, s výjimkou žádostí o předčasné zaslání kapesného na následující měsíc. Postarší muž říkal, že než Kea odletí zpět na Zemi, budou si muset promluvit. O budoucnosti. O Keově budoucnosti.

Kea měl pocit, jako kdyby se ocitl v nějakém mafiánském filmu z poloviny dvacátého století, kdy se má právě stát členem mafie. Možná takové přirovnání není pouze romanticky bláhové, uvědomil si. Odsunul tu myšlenku stranou.

V letovisku bylo ubytováno asi patnáct Bargetů -včetně bratranců a příženěného a přivdaného příbuzenstva. A rodinní sluhové. Bylo mu vysvětleno, že na každého „hosta“ je zapotřebí až třiceti mužů či žen. Při „zvláštních příležitostech“ dokonce víc. Kea poznal, že ti velmi bohatí skutečně nejsou obyčejní lidé.

Základna Bargetovců se nacházela pouze sto metrů od téměř vertikálního útesu vedoucího do moře, které nyní zaplňovalo někdejší Ophirskou propast. Základna byla původně jednou z prvních bublin; Bargetové ji zakoupili a proměnili ve skutečný dóm rozkoše dokonce i poté, co byla již nepotřebná plastová kopule stržena. Zůstaly hlavní budovy a sruby. Haly k radovánkám či k hraní tenisu - Keu fascinovalo, co tenisový míč dokáže ve světě s nízkým g. Trávníky. Vyhřívané bazény. Na okraji útesu byla nedávno postavena chata. Odtud padala prázdná šachta výtahu s McLeanovými pláty dolů na plovoucí molo a do šumivého oceánu.

A právě tam vplula Tamara do jeho povědomí. A to doslova. Zaujatě si prohlížel plachty a ráhnoví trimaranu uvázaného k molu. Kea už na plachetnicích jezdil, ale vždy na lodích s jedním trupem. Přemýšlel, kdyby plachtu prudce přitáhl, jestli by se loď překloupila, jedno křídlo by se ulomilo a on by najednou plul na katamaránu, nebo jestli by šla loď prostě do šrotu, když vtom se Tamara jako tuleň vynořila z oceánu a ocitla se na molu naproti němu.

Nejprve měl dojem, že na sobě nic nemá - ale pak zaznamenal, že barva sporých jednoduchých plavek je přesně uzpůsobena odstínu její silně opálené kůže. Když se vzpamatoval z dívčina náhlého zjevení, podivil se, proč se netřese zimou. On sám měl na sobě jednoduchý potápěčský skafandr s

krátkými nohavicemi proti chladné vodě a větru. Pak si ale všiml malého topeníčka zabudovaného v plavkách někde nad pánví. Tamara k němu doťapala, aniž by cokoliv řekla. Upřeně si Keu prohlížela. Kea musel odvrátit zrak. Skafandr mu byl těsný a on si v žádném případě nechtěl utrhnout nějakou ostudu.

„Ty jsi Austinův Svatý Jiří," zavrňela.

„Ano, jsem. Ale navštívenky jsem nechal v jiném brnění. Mou specialitou je osvobozování draků a zabíjení princezen."

Tamara se rozesmála. „No tady na Marsu určitě žádní draci nejsou. Takže si můžeš odpočinout." Představila se a schoulila se vedle něj, až se ho dotýkala ramenem. „Pochopila jsem, že ti naše rodina hodně dluží za to, jak jsi pomohl mému bratrovi."

Kea pokrčil rameny. „Neřekl bych. Pro mě jsouisky vah v rovnováze."

„Možná. Budeš tu s námi celé léto?"

„Ano. Mám otevřený zpáteční lístek. Ale Austin říkal, že bude nejlepší letět *Copernicem*. Ten má odlétat... sakra, ještě pořád neumím místní měsíce... podle pozemského kalendáře prvního září." Kea si znepokojeně uvědomil, že se zamotává do vlastních slov.

„To je dlouhá doba," připustila. „Musíme se tedy postarat, aby ses tu nenudil. Co?"

„To si nemyslím - chci říct, jak by se na *Marsu* mohl někdo nudit?"

„To není ten druh nudy, o které jsem mluvila," prohlásila rozhodně Tamara. Prstem mu přejela po paži a páliło jej to jako žhavé železo. To už stál na nohou. „Víš," hlesla, „východ měsíce na Marsu je něco nepopsatelného. Nejlépe je to vidět z chaty. Je mimo letovisko, takže tam nedopadá žádné umělé světlo."

Přešla na okraj trimaranu. „Je to také dost daleko na to," dodala, „aby tam měl člověk tolik soukromí... kolik si ho přeje." Usmála se jakoby nějaké tajné vzpomínce či myšlence, a po šípce se vrhla do vody nasycené CO₂. Keovi vyschlo v ústech.

V chatce byly čtyři pokoje, v každém čistě povlečeno. Pracovali v ní čtyři muži s netečným výrazem. Zeptali se Key, bude-li si něco přát. Ukázali mu, kde se chladí nápoje a kde jsou nějaké pochutiny. Řekli mu, že stačí zmáčknout tlačítko a někdo k němu do minuty přispěchá. Nato zmizeli. Hlavní místnost chatky byla kruhová se skleněnými stěnami, které při stisku tlačítka zneprůhledněly. Ve středu se potopená pohovka stáčela kolem krytého ohniště s dřevěnými poleny naaranžovanými v ohni tak, aby po přiložení zápalky okamžitě vzplála. Krb? Na Marsu? Velmi nepravděpodobné při stávajících zákonech o znečištění ovzduší a vzhledem k tomu, jaká neuvěřitelná povolení člověk potřeboval, aby mohl něco takového provést se stromem. Samozřejmě, že jak Kea vzápětí zjistil, ohniště bylo falešné. Po chvíli našel správné nastavení, aby se polena rozhořela a plameny začaly vrhat stíny na stěny. A teď pro něco k pití.

A najednou tam byla Tamara. Měla na sobě modrozelené volné kalhoty a stejnou halenku bez rukávů. Kalhoty měla stažené hluboko pod pupík a halenka jí končila zhruba pod hrudníkem. Zhruba. Tamara vzala dvě již nalité sklenky, které musela nalít z té láhve zabalené do ubrousku v kbelíku s ledem vedle ní.

„Tak... na dnešní noc," pronesla přípitek. Napili se. Dolila sklenky a posadili se zpět na pohovku. Mluvili spolu. Kea si nikdy přesně nevzpomněl, o čem přesně to bylo, ale věděl, že jí vyprávěl svůj životní příběh -a Tamara poslouchala, naprosto uhranutá, sedíc velmi těsně u něj. Došla mu slova.

Tamara odložila svoji sklenku. Láhev toho jiskřivého vína byla vypita do dna. Natáhla k němu ruku a přejela mu prstem po rtech.

„Jemné," zamumlala. Naklonila se blíž a jazykem zajela Keovi mezi rty. Začal ji líbat - a ona se odtáhla. Vstala a na vlnících se bocích poodstoupila stranou. Musela mít na halence nějaké skryté zapínání, protože ta najednou zmizela. Tamara ji hodila za hlavu. Otočila se k němu a pohlédla mu do očí. Měla vážný výraz.

Sáhla si na bránici a spadnuvší kalhoty se proměnily v hedvábnou louži u jejích nohou. Tamara z nich vystoupila. Dlouze a dráždivě se protáhla. Kea na ni zíral neschopen promluvit nebo se pohnout. Pomalu odkráčela do potměšlé ložnice. Ohlédla se za ním a usmála se.

S tím zmizela ve tmě pokoje. Rozsvítila se falešná svíčka. Kea byl volný. Směl ji následovat.

„Ne," řekla Tamara. „Tentokrát... tentokrát se budeš jen dívat." Rozvinula šál a udělala na něm další uzel. „Příště... je řada na tobě."

Mars se rázem proměnil v jeden velký chuchvalec stínů. Středem světa bylo Tamařino tělo. Noci jen změtí pohybů, extáze a nečekaných záblesků sladkého mučení. Dny plné smělého zkoumání, milování kdekoliv a kdykoliv. Tamařina vášeň zvyšovala riziko odhalení a zostuzení. Zvláště kdyby je objevil někdo z členů rodiny. Ne že by Kea přišel do Tamařina lože jako neviňátko. I ona se od něj leccemus přiučila. Chtěla stále něco nového. A tak jí po delším váhání odhalil některé techniky, o kterých slyšel, nebo je dokonce párkrát vyzkoušel v chatrčích Maui.

Byla pilnou žákyní a nově naučené dovednosti hned velmi dychtivě uváděla v praxi. Kombinovala je se svými vlastními triky, které již ovládala. Upřednostňovala protahované, exotické milování a při vyvrcholení požadovala šok bolesti a rozkoše zároveň. Kea si připadal, jako by byl kusem dřeva vznášejícím se na okraji vodního víru, který jej vzápětí prudce vtáhl hluboko do svého středu.

Kea se do Tamary zamiloval. To mohlo znamenat katastrofu. Neštěstí. Ale byl to holý fakt. O to horší - nebo možná lepší - bylo, že Tamara se jevila být stejně okouzlena jím. Kea se vznášel ve snech o budoucnosti -o budoucnosti, která se velmi lišila od té, o které sníval předtím. O budoucnosti pro dva.

Kea žasl. Cokoliv si přál, Tamara nadšeně splnila. Připadal si, jako by byl vládcem on, namísto... v duchu utekl před zbývajícími slovy. Jednou se vypravili do přístaviště v Capen City. Fascinovalo jej to nepřeberné množství lodí všemožných typů. Kotvily tam hořákové lodě v obřích nadzemních kolíbkách namísto ve vodě a Kea dokonce mohl procházet pod vyboulenými, ohromnými trupy a plně si uvědomovat, jak obrovské ve skutečnosti jsou. Tamara, kterou lodě příliš nezajímaly - „Miláčku, my jich půlku *vlastníme* " - byla naopak fascinována barvami, nepořádkem a drsnou atmosférou doků. Několikrát mu opakovala, jak bezpečně se po jeho boku cítí.

Keovi však něco neustále vrtalo hlavou. Proč byly vesmírné posádky tak lajdácky oděny - vůbec to nekorespondovalo s hrdinskými vidy, které se ještě občas zabývaly mezihvězdnými cestami? Proč před místní náborovou halou stále viselo tolik inzerátů? A proč byly ty inzeráty tak vybledlé od povětrnostních vlivů, jako kdyby tam visely hodně dlouho, protože nikdo nebyl dost zoufalý na to, aby na ně odpověděl?

Tamara a Richards se posadili do nějaké přelidněné putyky, která se směle nazývala restaurací, a popíjeli nějaký sladký nápoj, který Tamara objednala u barmana. Kea přemítal. Když pominul pozemní posádky, téměř každý, koho viděli, byl kosmonaut(ka). Vysoké vakuum a tak dál. Tak proč se všechny konverzace, které zaslechl, točily kolem chlastu, drog a toho, jak zmontovaní byli minulou noc? Či jinak, jak moc hrozné byly podmínky na těchto lodích a co byla nejméně nebezpečná loď, na kterou se dát najmout? Vůbec si nepovídali o vědě či technice, ale jen líně vychutnávali monotónní opilost či naopak výbuch náhlého vzteku chudáků a zoufalců. Připadal si jako v nějakém doupěti alkoholiků. Proč měli ti vesmírní pionýři tak prázdný výraz v očích? Jako živoucí mrtvolky.

Poprvé v životě uslyšel o bariéře třicet tři, termín používaný, jako kdyby to byla nějaká brána do záhrobí. Zeptal se - a zjistil, že to bylo standardní rozdělení mezi posádkou/motorem a nákladem/pasažéry. Něco bylo v hodně velkém nepořádku. On ovšem netušil co. Vyprázdnil svou sklenku a uchopil Tamaru za ruku. Uhranutě zírala na ženu u baru, které každý coul těla viditelného pod zašpiněným, rozepnutým skafandrem pokrývalo tetování. Žena byla podobně fascinována Tamarou.

Tamara se na Keu zamračila, když řekl, že už chce jít, ale neřekla nic. Když opouštěli bar, dlouze se na potetovanou kosmonautku usmála. Kea ten úsměv znal z vlastní zkušenosti. Té noci spal sám, protože nechtěl Tamaru obtěžovat svou skleslou náladou, stále rozrušený z toho, co viděl, a co to mělo znamenat. Při jeho omluvě se rozesmála. Odešla do Capen City. Aby tam našla nějaké „staré přátele“.

Konec přišel asi týden nato za jasného, slunečného dne na palubě trimaránu, kde to také všechno začalo. Kea strávil ráno přípravami. Chtěl najít ta správná slova. Byl na tuto srdeční záležitost připraven jako na nejdůležitější zkoušku ve svém životě. Což také byla.

Tamara tiše naslouchala jeho blekotání, které po chvíli přešlo v plynulou řeč. Kea čekal na její reakci. Namísto toho se dostavilo uchichtnutí. Poté nekontrolovaný smích. „Keo," řekla, když popadla dech. „Jestli to chápu správně, tak si myslíš, že my dva bychom měli... spolu? Až skončí léto? Dokonce na Zemi? " Kea, kterému se rozechvěly vnitřnosti, jako kdyby vstoupil do šachty gravivýťahu a někdo vypnul McLeanův pohon, přikývl.

„Žít spolu? Nebo - nebo myslíš jen nějakou dohodu? Keo, drahoušku, připadáš mi jako nějaký

stařík, co žvaní o *manželství*! No to je gól. Ty? A já? Ach, Bože, ach, Bože." Tamara propukla v hlasitý smích. Kea vstal a zkoprněle přešel po molu. Vstoupil do výtahu vedoucího na vrcholek útesu.

O něco později se ocitl v hlavní budově. Bylo Šero. Kea nešel na večeri, ani se nevrátil do své místnosti. Pokoušel se být neviditelný, zvláště pak pro kteréhokoliv z Bargetů. Několik služebníků po sobě se jej ptalo, zdali něco nepotřebuje. Kea zavrtěl hlavou. Viděl, jak se nad ním ustrnuly oči nějaké ženy. Už chtěla něco říci, ale nakonec mu jen položila ruku na rameno. Potom, jako by se něčeho vyděsila, odkvačila.

Nevěděl, co má dělat. Jak se může Tamaře vyhýbat celé léto, které se z ráje proměnilo v očistec? Nemohl ale jen tak odejet. Austin byl jeho přítel. Potřeboval pouze nějaké tajné, před zraky všech ukryté místo, kam by mohl zalézt a lízat si tu ošklivou ránu, kterou mu Tamara zasadila přímo do srdce.

Zaslechl hlučný smích. Austin. „Ach, má drahá," říkal. „To myslel vážně? "

„Jestli ne, pak je to nejlepší herec na Marsu." Tamara.

„Tuším, že se to dalo předpokládat," dodal zamyšleně další hlas. Bargeta senior.

„Mrzí mě to, otče," pokračovala Tamara, „ale myslela jsem..."

„Nemusíš se obtěžovat s omluvami," přerušil ji otec. „Nijak zvlášť mi nevádí, že ti ten venkovan připadal přitažlivý. Ani to, jakým způsobem ses rozhodla poškrabat si svědivé místo. Bylo by ode mne krajně pokrytecké, kdybych po své dceři požadoval, aby se chovala asketicky, když všichni víme, že naše rodina měla odjakživa slabost pro... drsnější stránky života, hm?"

Všichni se svorně rozesmáli. Rodinný smích při zmínce o jednom malém tajemství.

„Je to moje chyba." Austin.

„Vlastně ani ne," vysvětloval otec. „Jen sis tím připomněl lekci, která ti zřejmě unikla z mysli, když jsi toho mladíka odměnil za pomoc natolik, že sis ho připustil moc k tělu. Ale z toho plyne další ponaučení. Vzpomínáš si, jak to pro tebe bylo těžké, když sis uvědomil, že tvé chůvy nejsou z rodu Bargetů a podle toho se s nimi musí také zacházet? Nebo ty děti, které jsme dovolili služebníkům mít proto, aby sis měl s kým hrát; jak jsi plakal, když přišel jejich čas a byli posláni pryč. Takže si to nedávej za vinu, Austine. Tuto lekci potřebujeme dostávat zas a znovu."

„Takže co uděláme?" zeptala se Tamara. „Když tu necháme Keu bloudit po zbytek léta jako náměsíčného nápadníka, bude to pěkná otrava."

„Neměj strach," uklidnil ji Bargeta senior. „Možná prostě a jednoduše zmizí. Nebo skočí ze skály. Nebo odpluje při západu slunce. Náměsíční balíci často dělají takové věci."

Sklenice ťukly o sebe a někdo nalil další. Nato se ozval Austin: „Vlastně, otče, když se nad tím člověk nijak nezamýšlí, je celá záležitost *docela* legrační. Nemám pravdu?"

Tamařino hihňání. Bargetovo uchichtnutí. A potom už se všichni tři velmi hlasitě smáli. Byl to krutý, bezcitný smích. Kea už víc neslyšel. Jejich veselí mu zmizelo. Stejně jako všichni ostatní Bargetové a Yarmouth samotný. Jedinou věcí v celém vesmíru pro něj byla otrhaná, zažloutlá vývěska VOLNÁ MÍSTA před náborovou halou vesmírných posádek.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Sektor Alva, n.l. 2193

BOD ČERVENÉHO SVĚTLA freneticky pulzoval na monitoru. „A máme to tu zase, Murphe!“ zašvitořila Vasoovanová. „Zhruba na jedny hodiny.“

Kapitán Murphy „Murph“ Selfridge se nasoukal do navigační kóje. Byl to veliký muž, bývalý atlet. Sklonil se nad prvním důstojníkem. Světlo na něj zablikalo. Kea Richards sledoval širokou tvář svého velitele, jak nabyla jakýsi výraz udiveného vola, když zíral na blikající světlo. „Nechápu to,“ prohlásil konečně kapitán. „Úplně stejný souřadnice?“

„Úplně stejný souřadnice, Murphe,“ ujistila jej Vasoovanová.

„Seš si jistě, že si něco nepodělala?“ otázal se Murph. „Možná bys to měla ještě jednou ověřit.“

Osiřanka mučednický vzdychla jako jedinec neustále podezříváný z nekompetentnosti. „Když to říkáš ty, kapitáne,“ zaševelila. Jemná, růžová chapadélka rychle přelétala po klávesách komu a otáčela knoflíky.

Richards a oba vědci mlčeli. Jejich rozdané karty zapomenuté na malém stolku stísněné popelnice, kterou nějaký podnikový obchodník mylně pojmenoval *Destiny I*. Žádná *Destiny II* neexistovala. První model této lodi byl tak špatně zkonstruován, že ho bylo dokončeno jen deset kusů. A ty byly prodány za cenu šrotu. Richardsova skrblická společnost koupila dvě a uvedla je do provozu.

Posledních pět E-měsíců si žádalo všech Richardsových schopností jako šéfinženýra, aby udržel *Destiny I* pohromadě a stále směřující k těm záhadným signálům vyzařujícím ze sektoru Alva.

Vasoovanová zrestartovala počítač. Monitor zbledl a znovu se zapnul. Červené světlo blikalo dál. Ale tentokrát na šesti hodinách. „Co se to ksakru děje, Vasoovanová?“ dožadoval se vysvětlení Murph. „Jak to, že se k nám ten parchant přibližuje?“

„Co já?“ protestovala Vasoovanová, které již docházela trpělivost. „Já jen dělám svou práci. Tak jako každé jiné.“ Obrátila ke kapitánovi svoji velkou, oválnou hlavu. Vasoovanová měla permanentní úsměv masožravce. Dokonce i po šesti měsících strávených v blízkosti tohoto mimozemšťana připadala Richardsovi její tvář znepokojivá. Sledoval, jak dvě oční stopky pozorují Murpha, zdali bude něco namítat. Druhé dvě se stáčely přes Murphovo rameno na Richardse a na ostatní vědce.

Jeden - žena - předstírala, že si ničeho nevšimla. Uhladila si zbloudilý pramínek vlasů. Druhý - muž - odvrátil tvář. Kea však pohledem neuhnul. Dobře věděl, že je lepší nedávat Osiřance výhodu. „Na co čumíš, Richardsi?“ Vasoovanová již skoro ječela.

„Na nic moc zajímavého,“ odvětil Kea. „Z mého pohledu není nic zajímavého na kapitánovi a jeho prvním důstojníkovi, kteří se hádají kvůli pitomostem.“

„Ty nemáš důvod remcat,“ okřikl ho Murph. „Za tuhle cestu dostáváš trojnásobnej plat a ještě pěkný prémie navrch, když na něco přijdeme.“

Richards ukázal na potulné světlo na navigačním pultu. „Jestli jsou tohle naše prémie, kapitáne, neplánoval bych žádné velké utrácení, až se vrátíme. Jak já to vidím, tak firemní peníze jsou zatraceně v bezpečí.“

„Ale no tak, Keo,“ naléhal kapitán. „Nebuď tak negativní. Máme tady dobrou tým, proboha. Tohle dotáhneme do konce.“

Kea pokrčil rameny. „Jasně, Murphe. Cokoliv řekneš.“

„Je to jejich chyba,“ dodala Vasoovanová a ukázala na vědce. „Celá tahle pitomost byl jejich nápad. Víte, co si myslím? Já vám povím, co si myslím -“

Dr. Castro Fazlur, hlavní vědecký pracovník expedice, ji přerušil: „Ono si to myslí, že je to schopno skutečného uvažování, Ruth. Zábavné, že?“ Zkroutil rty v nepřívětivém úsměvu.

Dr. Ruth Yuenová, Falzurova asistentka a milenka sklonila hlavu. Snažila se zůstat mimo palebnou linii. „Ale no tak, Ruth. Buď upřímná,“ naléhal Falzur. Pohledná tvář šedé lišky se ukázala.

„Nepřipadá ti tragické, že tahle chapadlovitá věc má být reprezentantkou údajně nejinteligentnějšího života, který lidstvo našlo?“

„Opatrně, Fazlure,“ sykla Vasoovanová.

Vědec její varování ignoroval. „Řekl bych, že jsou to ta oční tykadla,“ dodal Fazlur. „To málo inteligence, kterou Osířané vlastní, využívají na ovládání té primitivní biologické funkce. To by vysvětlovalo jejich omezené jazykové schopnosti. Všimněte se, Ruth, že mluví hantýrkou obyčejné lodní krysy. Její mentální schopnosti jsou evidentně příliš omezené na to, aby pojaly slovník civilizované bytosti.“

Vasoovanová přešla z růžové do rudé barvy. Vysunulo se silné chapadlo a začalo šmátrat po něčem, čím by mohlo mrštít. Když se po něm kapitán ohnal, zasunulo se. „Ale no tak, lidi. Nechtě toho. Mam dost problémů i bez těch vašich,“ zahudroval Murph.

V tu chvíli Kea pod stolem ucítil teplou, ztepilou nožku, jak se dotkla jeho lýtku. Hladila jej a stoupala výš a... výš. Ruth se zaleskly oči. Jazykem si olízla horní ret. Byl to téměř Tamařin pohled. Najednou na něj dolehla tíseň *Destiny I*. Odhodil své karty. „Jdu se trochu prospat,“ řekl. „Až zjistíte, kam vlastně letíme... probudte mě.“ Vstal, uhýbaje před ublíženým pohledem Ruth, a odkráčel. Když vstoupil na chodbu, ten až příliš povědomý zvuk hašteřivých hlasů zmizel.

Překvapivě zjistil, že sprcha je prázdná. Zbytek posádky, celkem patnáct bytostí, bylo buďto ve službě, nebo spalo. Naskytla se mu vzácná příležitost smýt ze sebe trochu té špíny, kterou přepjatý atmosférický systém na *Destiny I* chrлил. Stáhl ze sebe umaštěnou kombinézu a zaúpěl, jak se horký proud dotkl těla. Na palubě *Destiny I* se ve skutečnosti nikdo úplně neumyl. Po celé měsíce se všichni topili v houstnoucí atmosféře svých tělesných pachů. Jedli žluklé balíčky průmyslově vyráběné stravy, protože nedostatek vody znamenal i omezené zásobování zeleninou z hydroponické farmy.

Proud naráz ustal, když se vyčerpal jeho příděl teplé vody. Kea nepociťoval žádné provinění, když zmáčkl tlačítko a sprcha se znovu spustila. Kašlal na ty upachtěné kredity společnosti. Místnost zahalila nádherná mlha. Důkladně se namydil a drhnul své tělo.

Expedice do sektoru Alva byla odsouzena k neúspěchu. Kea smlouvu podepsal v rozporu se svým přesvědčením. Dělat strojníka na nějaké popelnici nebylo jeho představou celoživotní práce. Kdyby měl velké sny. Sny, které by stály za splnění. Potom je všechny zahodil pro tu zdegenerovanou ženu z vyšší společnosti. Kdyby se to stalo někomu jinému, bylo by mu to zajisté k smíchu. Ale vzpomínka na jiný, krutější smích tam na Marsu v něm zůstane po mnoho let. Byl tak mladý a hloupý, že se ani nezeptal, proč mu hned první hlubokovesmírná společnost připadala jako skvělá trefa. Jistě, skvěle prošel v jejich testech. A složil všechny zkoušky za třetinovou dobu, než bylo předepsáno. Kea tak napůl očekával, že jej navzdory skvělým výsledkům nepřijmou. Ostatně, neměl žádné zkušenosti. Také předpokládal, že konkurence bude silná. Vždyť šlo o exotickou kariéru v hlubokém prostoru. Zvláště pak teď, kdy se soukromé společnosti - které všechny tušily tučné zisky a zaručené monopoly - pouštěly na nové mosty ke hvězdám, které byly postavené za vládní peníze.

Začal si uvědomovat, jak mylný byl výběr jeho prvního pracovního místa jako uklízeče na palubě nákladní lodi, která se přískokem sunula k Epsilon Indi. Jeho kolegové z posádky byli stejně hloupí jako jejich šéfstrojník. A ten měl méně mozkových buněk než prstů na své zohyzděné ruce. To, co posádce chybělo na inteligenci, nahrazovali chamtivostí a leností. Kdykoliv loď někde přistála, kapitán měl co dělat, aby je od chlastu a drog dostal zpět na palubu a oni mohli pokračovat.

Jeho další práce - dlouhá cesta někam za Arcturus

- jen dokázala, že první loď nebyla žádnou výjimkou z pravidla. Jestli tam byl nějaký rozdíl, tak lidé, tvořící posádku a důstojnický štáb, byli ještě neschopnější než ti předchozí. Tato cesta skončila naprostou katastrofou, když kapitán ignoroval jasně označený meteorický pás a skončil s proděravělým trupem lodi. Čtyři členové posádky zemřeli dřív, než Kea stačil přiložit na díru záplatu a utěsnit ji. Dalších dvaasedmdesát hodin se všichni jen modlili, když Kea uváděl hvězdný pohon do jakéhos takéhos pořádku. Cesta domů proběhla bez dalších incidentů.

A právě tehdy jej zlanail jeho současný zaměstnavatel - Galiot Inc., divize mezihvězdných megacest SpaceWays. „Galiot má jednu úplně novou divizi, synku,“ holedbal se náborář. „Uvidíš vzdálená místa a poznáš věci, o kterých lidé teprve začínají snít. Naším posláním je přijít s novými způsoby a myšlenkami, jak by SpaceWays mohly vydělat peníze. Vkládají do nás spoustu kreditů. Když se přidáš, synku, staneš se elitou. Nejlepší z těch nejlepších v celé společnosti Galiot Inc. Samá esa.“ Kea nastoupil na první let jako řadový strojník. Netrvalo dlouho a propracoval se na šéfstrojníka.

Ano, pomyslel si, když mu silný proud hladil napnuté svaly, cesta sice nebyla dlouhá, ale určitě strastiplná.

Ani mu nevadilo to riziko. To bylo spíš takovým kořením. Konečně dostal příležitost prožívat své chlapecké sny. Hvězdné lodě směřující do neznáma za dobrodružstvím. Ale společnost se činila, aby jim zkazila všechnen pocit zázračnosti. Najali a nakoupili co nejlevněji, takže intelekt společníků byl minimální a rutinní práce se z nedostatku kvalitního nářadí a vybavení proměnily v úmornou dřinu a zklamání. Společnost měla patent na to, jak proměnit jakýkoliv úkol v nudu - proloženou strachem z nesmyslné smrti, až chatrná zařízení při sebemenším dotyku selžou.

Co tady proboha děláš, Richardsi? Na expedici, která má trvat přinejmenším jeden E-rok. Obklopen těmi nejubožejšími, nejpaličatějšími, nejhloupějšími zaměstnanci Galiot Inc. To jsi klidně mohl zůstat na základně číslo deset a čekat na další zakázku. Jasně, unudil by ses tam k smrti. Takže, co je nového na práci pro Galiot Inc? Mohl jsi to tušit. Sakra, vždyť jsi to *věděl*, Richardsi. Věděl jsi, že jim máš říci, aby si tu smlouvu strčili tam, kam nesvítí slunce.

Uslyšel, jak se dveře do sprch otevřely. Skrze mračna páry spatřil zteplou ženskou postavu, jak vyklouzla z obtažené kombinézy. Varovné signály se rozezněly. Dr. Ruth Yuenová se usmála skrze páru, než si pomalu lehla na malou převlékač lavičku. „Hmmm,” vzdychla. „Mám chlapy ráda pěkně čistý.”

Když předminulé noci opouštěla jeho lůžko, Richards si přísahal, že to bylo naposledy. Konec. Ta žena byla nebezpečnější než cokoli na palubě lodi či venku v tom studeném vesmíru. To je záruka nože v zádech. Tak jí konečně řekni ne, Richardsi. Pošli ji zpět za jejím milencem na plný úvazek a šéfem, Dr. Castrem Fazlurem.

No tak, Richardsi.

Ale neposlušné nohy jej nesly ven ze sprchy. Ruth se zešířila usmívala. Pohlédla na něj s přimhouřenýma očima. Vztáhla k němu ruku. Pohladila Keu po břiše.

Sjela dolů. Zvedla levou nohu z paluby, ohnula ji v koleni a položila ji na lavici. Roztáhla nohy a začala se mezi nimi hladit.

„Na co čekáš, Richardsi? Potřebuješ písemnou žádost?” Jak nad ní poklekal, zvedla nohy a sevřela ho jimi v pase.

Jistě, Richardsi. Řekni jí ne.

Stejně, jako jsi to řekl společnosti.

O operaci Alva zaslechl nějaké zvěsti dokonce ještě předtím, než jej oslovil kapitán Selfridge s žádostí, aby se připojil k posádce. Povídalo se, že rutinní sken vzdáleného sektoru Alva zaznamenal silné střídavé poruchy v normálním záření na pozadí. Puls přicházel z oblasti, kde neexistovalo žádné známé těleso. Nebyla to ovšem černá díra, či jiný teoretický útvar, kterými fyzikové dvaadvacátého století vysvětlovali jakékoliv nové nevysvětlitelné jevy. Navíc vše nasvědčovalo tomu, že ty záblesky a šum objevující se na mapě atmosférického záření pocházejí z „přirozeného” zdroje.

Keu tyto zvěsti o nevysvětlitelném fenoménu podivně uhranuly. Malý dětský dobrodruh v něm to chtěl vidět na vlastní oči. Být první, kdo se něco dozví dřív než kdokoliv jiný. Znovu objevit svůj smysl pro zázraky. Avšak drsně cynická stránka jeho já ho mírnila. Pokud z toho prokazatelně nebudou peníze, společnost hodí celou věc za hlavu. Nakonec jen sepíše vládou požadovanou zprávu, která skončí v nějakém archivu byrokratické černé díry. A tak se vrátil na pokoj, který společnost poskytovala pracovníkům v období mezi kontrakty, a ponořil se do stále rostoucí sbírky historických děl. Pak se k němu donesla zpráva o příjezdu doktora Fazlura. Vědec byl údajně expert na teorii alternativního vesmíru. Kea tuto zprávu málem zavrhl. Již se setkal s mnoha experty společnosti. Vždy se zatím ukázalo, že jsou to jen diplomovaní poskokové, kterým nečiní problémy trochu pokroutit fakta, aby vyhověli očekáváním společnosti. Předpokládal, že Fazlur je tam jen proto, aby napsal zprávu, která by vyhověla požadavkům na zachování vládní licence pro společnost. Tento dohad ještě posílily zvěsti o Fazlurově krásné „asistentce” - doktorce Ruth Yuenové - a o tom, jak ji Fazlur s oblibou poplácává a osahává na veřejnosti. Ten člověk byl evidentně spíše playboyem než vědcem. Potom se doslechl o mnoha tunách zařízení vykládaného z lodi, která přinesla Fazlura a Yuenovou na základnu deset.

„Společnost zapnula svůj stroj na peníze,” říkal jeden starý vesmírný vlk v Keově oblíbené putyce. „Něco se musí chystat!”

Kolem vnějšího pláště základny deset byl vztyčen les speciálních antén. Kea jej sám viděl při

návratu z týdenní dovolené. Když se jeho loď snášela k přístávacímu tunelu základny deset, všiml si podivných konfigurací, které Fazlur nechal postavit: dráty propletené do sebe a natažené z jedné věže na druhou, takže tvořily obrovský síťový přijímač. Starý vesmírný vlk nepřeháněl, když mluvil o tom, že stroj na peníze se rozběhl na plné obrátky. Něco opravdu viselo ve vzduchu.

Kea přecházel po svém pokoji. Vzal Gibbona. Odložil jej. Prolistoval *Anabázi*. I tu odhodil. Stejně učinil s *Plutarchovými životy*. A s Churchilem. Hodiny se vlekly. Když dostal zprávu od kapitána Selfridge, že dává dohromady posádku pro expedici do sektoru Alva, utíkal na schůzku tak rychle, jak jen to zdravý mladý muž při třičtvrtinové gravitaci dokáže.

„Společnost si tě váží, Richardsi,“ spustil Selfridge.

„Díky, kapitáne.“

„Hej, a žádný kapitáne sem a kapitáne tam, jasný,“ protestoval chlapík. „Na své lodi chci mít pohodičku. Neformální přístup. Žádný vykání. To dělá lepší tým. Aspoň pak potáhneme zajeden provaz, až do ventilátorů začnou padat, víš co... Říkej mi Murphe.“

„Jasně... Murphe,“ řekl Kea a pomyslel si, že teď by z toho měl vycouvat. Jen blázen by se nechal najmout na loď vedenou kapitánem typu: „Říkej mi Murphe.“

„Tak, správně Richardsi. Pěkně v pohodě a budeme spolu dobře vycházet. No. Společnost tě uvádí jako prvního na seznamu potencionálních šéfstrojníků. Teď když jsem tě poznal a promluvil s tebou... chápu proč.“

Kea na to nijak nereagoval. Všechno by tím pokazil. Stačil říci možná patnáct slov od chvíle, kdy dorazil do kapitánova dočasného velitelství. Jestli starý Murph strávil stejně dlouho prověřováním ostatních, skončí s posádkou, z které by Long John Silverovi naskočila husí kůže. „Jo. Ještě jedna věc, vo který se musím zmínit,“ pokračoval Murph. „Jako prvního důstojníka mam jednu Osiřanku. Jmenuje se Vasoovanová. Je to pro tebe nějaký problém?“

Murph si hned mylně vyložil Keovo nadzvednuté obočí. „No, nemůžu ti mít za zlý, že máš proti Osiřanům nějaký předsudky. Že chceš dělat pořádnou práci a tak dál. Ale tahle Vasoovanová je fakt dobrá. Třebaže je to hmyz.“

„Ne. Já s Osiřany žádné problémy nemám... Murphe,“ ujistil ho Kea. Nelhal. Sám byl dost velký kříženec na to, aby měl nějaké předsudky. Obecně slyšel o Osiřanech samé dobré věci. Ale ne jako o zaměstnancích firmy. Osiřané byli jaksepatří pyšná parta. Nelíbilo se jim, že mají být lidem zavázaní za to, že právě oni učinili první kontakt. Kea si velmi dobře uvědomoval, že ti z nich, kteří jsou ochotni pracovat pro lidi, jsou jen nespokojení a neschopní jedinci. Což znamenalo, že Murphův první důstojník je velmi pravděpodobně nějaký outsider. Další špatné znamení. Do jaké role ho tedy staví skutečnost, že jeho jméno figuruje na seznamu doporučených osob?

„No, máme před sebou pěkně choulostivej úkol,“ pokračoval Murph. „Takže dostaneš rizikovej příplatek. To jest trojnásobnej plat. Garantovanej na jeden rok.“

Kea se usmál, předstíraje, že ho to potěšilo. To všechno vysvětluje, pomyslel si. Jako jeden z hodnotně nejmladších šéfstrojníků u společnosti vyjde jeho trojnásobný plat docela levně. A stejně je to i s tou Osiřankou. Ti mají nejnižší platy. A starý dobrý Murph také vypadal na chlápka, který musí pracovat za málo. „Plus nějaký prémie, když domů přineseme slaninu,“ doplnil Murph.

„Co to přesně znamená?“

„Pravděpodobně si už po hospodách slyšel o podivnejch signálech ze sektoru Alva, že jo?“

„Jo. To slyšel snad každý.“

Smích. „Myslel sem si to. Na základně deset se nic neutají. No, to je jedno. Takže, dostali nějaký signály. Úředník to zaevidoval tak, jak se má. Zákon říká, že společnost musí hlásit jakýkoliv nevysvětlitelný jevy. To je součást licence s pravomocema, který máme. Služba veřejnosti a všechny ty hovadiny.“

Služba veřejnosti, ve smyslu výzkumu a intelektuálního rozvoje, byl úplatek, který velké společnosti předhazovaly opozici, aby získaly právo komercializovat vesmír. Ve skutečnosti se však za tímto účelem mnoho peněz neutratilo. SpaceWays a její konkurenti sotva naplňovali jen ducha zákona.

„Zpráva byla postoupená dál,“ pokračoval Murph, „a všichni si mysleli, že tím to končí. Že to všechno zmizí mezi podobnejma nesmyslama. A právě tady vstoupil do hry Fazlur. Ten doktor je expert na teorii alternativního vesmíru. Nechtěj po mně, abych ti to vysvětloval, já sem jen vesmírnej žokej, ne řáká pomazaná hlava.“

„Slibuju, že to po tobě nebudu chtít," zažertoval Kea.

„Takže Fazlur viděl to hlášení. Děsně ho to vzrušilo. Prohnal to svejma počítačema, a bingo, dostal třikrát třešničky. Důkaz existence alternativního vesmíru, tvrdí. Náká díra ve vesmíru."

„A jak to, že na něj společnost tak dá?" Kea zachovával netečný výraz, ačkoliv se mu rozbušilo srdce. „Jak to, že je to zajímavá? Pokud tedy necítí nějaké peníze."

„Žádný peníze," konstatoval Murph. „Ani náhodou. Tahle expedice je, cituju, 'čistě v zájmu vědeckého pokroku'."

Kea na něj upřeně zíral pohledem typu „nehoupejte mě".

Murph se rozesmál. „Jo. Jasně. Skutečnost je taková, že naše odvážná rodičovská společnost - SpaceWays - se dostala pod politickej tlak. Nějaký vládní týpci je nařknuli, že za ty kredity na výzkum moc nevodvádějí."

„Takže potřebujou nákou pěknou kost, kterou by mohli předhodit hladovejm psům, kapito?" To se Kea dovtípil sám.

„Takže to chápeš. Stejně jako Fazlur. Možná je to mudrc, ale má taky dobrej čuch na byznys. Tahá za náký nitky. Mladší náměstek vidí šanci vyšoupnout z křesla staršího náměstka. A my najednou z čistýho nebe dostaneme nefalšovanou vědeckou misi."

Takže o tomhle to všechno je, pomyslel si zklamaně Kea. Trochu levného nic nedělání, které má rozvířit stojaté vody politiky. Tahle akce byla od samého začátku odsouzena k propadáku.

„Takže, Richardsi. Já sem svůj taneček dokončil. A teď se předved' ty. Co ty na to? Jdeš do toho se mnou?"

Kea to převaloval v hlavě sem a tam. Stále mu to nepřipadalo dobré. Nicméně... Alternativní vesmír? Druhá strana boží mince? A prokazatelně mají změřitelný otvor, kudy uniká energie... Jakési dveře. Do...

Čeho?

Richards to musí zjistit. „Ano," odpověděl. „Jdu do toho."

Kea pozoroval Ruth, jak kráčí koridorem. Zastavila se u dveří, otočila se, spiklenecky se na něj usmála a dveře se rozestoupily. Zmizela uvnitř. Chvilí čekal. Nebylo by dobré, kdyby dorazili společně.

Murphovo hlášení o jím svolané schůzce je zastihlo uprostřed další série divokých souloží. Hlas v reproduktorech Keova pokoje ještě nestačil utichnout a oba si již oblékali kombinézy. Nyní si snažil zchladit lýtko, aby odvrátil Fazlurovo případné podezření. Kea si spílal za to, že se do této zapeklité situace dostal. Ale ta ženská za ním přišla sama. A měla tělo, o kterém by chtěl každý mužský zjistit, co umí. A bylo toho zatraceně hodně. Řekla mu, že Fazlur je prase. Byla mu po vůli jen proto, že to byla jediná cesta, jak si udržet svoji práci. Jinak by pracovala jen jako námezdní vědecký pracovník.

„Musím využívat toho, čím mě příroda obdařila," řekla a přejela si krásným dlouhým prstem po ještě krásnějším nahém těle. Ale Kea už si dávno všiml, že hrozba přistižení - a následných tahanic - pro ni byla tím nejsilnějším afrodiziakem. Opět jako Tamara. Neodsuzuj ji, Richardsi, napomenul se. Už to na tebe zase leze. Vždyť pokaždé, když u tebe zaklepe... sám otevřeš dveře.

Kea si uvědomoval, že nejšílenější na tom všem je, že šlo o modelovou situaci ze základního psycho testu. Posedlost přímo související se ztroskotáním u Tamary. Pomáhala také skutečnost, že to byl naprosto skvělý sex. Cítil se při něm na mnohem méně než na svých osmadvacet a styděl se za svou závislost. Kea usoudil, že uběhl dostatek času. Prošel chodbou a vstoupil na můstek. Všichni už čekali. Murph, Vasoovanová a Fazlur. Ruth, která stála za nimi, mu poslala polibek.

„Co tě tak zdrželo, Richardsi?" ozvalo se nepříjemné zašvitoření Vasoovanové.

Fazlur na něj pohlédl. Tušil snad něco?

„Menší problém ve strojojně," řekl Kea.

„Zase utíká těsnění?" odtušil mylně Murph.

„Jo, Murphe. Zase těsnění." Kea pozoroval, jak se Fazlur odvrátil... spokojen? „Co se děje?" otázal se Kea.

Murph ukázal palcem na Fazlura. „Tady doktor našel nákou odpověď." Obrátil se k vědci. „Vysvětlí nám to."

„No tak, Fazlure," pobízela Vasoovanová. „Pověz nám, proč se pět měsíců honíme za naprostou nulou."

„Není to žádný fantom, má zabeđená společníce. O tom vás mohu všechny ujistit. Když jsme odstartovali, signály, které jsme přijímali ze zjevné mezery v sektoru Alva, byly zajisté stabilní a dostatečně silné. Naše dilema přišlo teprve tehdy, když jsme se přiblížili. Silný puls, který jsme do té doby přijímali, jako by se rozplynul.“

„Já si myslím, že máte ty své hejblata celý pošramocený. Jo,“ řekla Vasoovanová. „Prostě jste viděli něco, co tam vůbec nebylo.“

„A co si myslíš, že byla ta blikající světla na monitoru? To není *mé* zařízení.“ Vasoovanová mlčela. Oční tykadla napružená. Ať již světla na obrazovce putovala nebo ne, představovala nezvyklý jev. Fazlur se na Vasoovanovou uculil, potom zvažněl. „Shromáždil jsem všechny záznamy pozorování Vasoovanové. Potom jsem data rozebral, abych zjistil, jestli je v tom všem nějaký řád.“

„Který tam samozřejmě byl,“ odtušil Kea. Jinak by tu teď nestáli a nemluvili o tom.

„Který tam samozřejmě byl,“ potvrdil Fazlur se zadostiučiněním. „Signál pozorovaný v izolaci se jevil, jako kdyby putoval ve směru hodinových ručiček. Až k devítce... Když ovšem člověk trochu ustoupí, aby měl lepší vidění, upozoruje, že se opakuje na devítce, na šestce a zpátky na jedničku.“ Svá slova doprovázel črtáním. Výsledek vypadal jak nakloněné *U*.

„A čím je to způsobeno?“ otázal se Richards.

„Něco z toho vzniká přítomností černé hmoty,“ vysvětlil Fazlur. „O tom není pochyb. Funguje tu nějaká velmi silná gravitační síla a jako první musím přiznat, že jsem s tím nepočítal. Ale to není ještě celá odpověď. Myslím si, že to, co se doopravdy děje, je, že pozorujeme alternativní vesmír, který prosakuje diskontinuitou. Je všeobecně známo, že v raném stádiu vývoje našeho vesmíru byly pozitivní ionty tak stlačeny, že nemohlo unikat žádné světlo. Nyní se domníváme, že jak se ionty oddělovaly, z husté iontové mlhy začalo probleskovat světlo. Jsem přesvědčen, že něco podobného se děje v našem ne zas tak teoretickém alternativním vesmíru. Hustá iontová mlha - nebo její ekvivalent v takovém vesmíru. Světlo, které se snaží dostat ven. A nalézá cestu nejmenšího odporu skrze zmíněnou nepravidelnost - diskontinuitu až do našeho vesmíru.“

„Dobrá práce, doktore,“ ocenil Murph. „Tedy doufám. Ale to už nechám na šéfech. Takže to, co mi tady teď říkáš, by mohla bejt naše odpověď. No, nezní mi to zrovna příslibem nějaký tučný prémie. Doufám, že to dokážeš vyložit nějak líp, až se vrátíme na základnu deset.“

„Ach ano, samozřejmě, že to lze vysvětlit *mnohem* lépe,“ naparoval se Fazlur. „Můžeme tam zaletět... a dokázat to přímo!“

„Ale no tak, Fazlure!“ namítala Vasoovanová se šklebem predátora přes celý obličej. „Nebudeme ze sebe dělat navzájem pitomce. Já tvý teorii věřím. Dokonce ji podpořím u společnosti, abych si zasloužila svůj podíl na prémiech. Ale jedno si musíme přiznat. Ať už to je iontová mlha nebo ne, nevíme, jak se *tam* a *odtud* dostaneme.“

„Ale víme,“ opáčil Fazlur. Namaloval přímku protínající nakloněné *U* a na jedenácté hodině udělal kruh. „Toto je náš kurz pro příští let.“ Ticho. Kea sledoval Ruth, jak přemítá. Hodnotí plán. Potom uviděl, jak přikývla. Byla přesvědčena, že Fazlur má pravdu.

Konečně Murph prolomil mlčení. „Hele, doktůrku. To jsou dobrý šprýmy, ale já si myslím, že toho máme dost. Politici budou spokojený, že sme *vopravdu* něco udělali. Což znamená, že společnost bude taky spokojená. Tečka.“

„Nebud' hlupák, Murphe,“ ohradil se Fazlur. „Jestli se nepletu, tak mluvíme o největším objevu od Galilea. Mění realitu jako takovou. Zapomeňte na slávu. Ačkoliv všichni členové posádky se zapíší do historie. Myslete na jmění, lidi. Velké jmění.“

Murph se otočil na Keu. „Jakej je náš stav?“

„Motor je v pořádku. Všechno ostatní jakž takž. Včetně paliva.“ Kea nemohl jinak než být upřímný.

„Tak já nevím,“ povzdychl si Murph. „Prostě mam pocit, že není správný, abych takovýhle rozhodnutí dělal sám.“

„Ale všemocnejm odtud zavolat nemůžeš,“ řekla Vasoovanová. „Jsme hodně daleko z dosahu.“

„Pokud to teď obrátíš zpátky,“ varoval Fazlur, „přisahám, že se postarám, aby tě propustili a dali ti doživotní zákaz činnosti.“

„Ale no tak, doktore,“ chladil vědce Murph. „Nebud' takovej. Já jen říkám, že se mi to nechce celý rozhodovat sólo.“

„Odpovědnost беру na sebe,“ ujistil ho Fazlur.

„To je málo,“ hudroval dál Murph. Jediné, co tím mínil, že je to na ochranu jeho masitého pozadí nedostatečné. „Co když budeme hlasovat? Jen důstojníci a vy dva. Posádky se nemusíme na nic ptát.“

Kea se málem nahlas rozesmál. Kapitán lodi organizuje hlasování. Namísto toho řekl: „Proč ne?“ A zvedl ruku. „Začneme u mě. Já říkám, abychom tam letěli.“

„Kašlu na tebe!“ křikla Vasoovanová. „Já volím domů.“

Fazlur a Ruth se přidali k Richardsovi. Murph už viděl, odkud vítr vane. „Ok. Já se přidám k většině. Sorry, Vasoovanová, ale musím tu zachovat klid. Je to má práce.“

A tak byla poslední etapa operace Alva zahájena stejně cynicky jako ta první. Keovi to bylo fuk. Byl odhodlán spatřit druhou stranu té obří boží mince. Na mysli mu vytanula stará myšlenka: „Tohle jsou věci, ze kterých jsou upředeny sny.“

Prostorem prolétl jemný ohnivý déšť. A ten déšť jako by se zavlnil v mírném kosmickém větru. Bylo to místo, kde se dva vesmíry dotýkaly... a propouštěly.

Kea pohlédl na obraz na hlavním monitoru lodi a pozoroval zrození a smrt předváděnou okamžitě poté, co se malé částice z jednoho vesmíru dotknuly těch z toho druhého a explodovaly v miliony ohnivých bodů. Malé výbuchy, jež přebíhaly nahoru a dolů po chvějícím se závoji, který Fazlur nazýval „diskontinuitou“. Kea se zamyslel, diskontinuita? Ne. Spíše něco jako brána do ráje. Nebo do pekla.

Za ním se ozval Fazlurův hlas: „Takže, Richardsi... kdybys mohl postoupit se sondou trochu dál...“

Kea zabral za joystick. Na obrazovce se objevila sonda, kterou pomáhal Fazlurovi a Ruth vypustit. Skládala se z malé válcovité jednotky, která původně sloužila jako mezilodní kurýr na krátké vzdálenosti, nyní tlačící síť ze speciálně ošetřených plastových drátů. Ve spodní části obrazovky poskakovala čísla a písmena.

„Ještě trochu dál...“ nabádal Fazlurův hlas. „Ještě trochu...“

Najednou síť sondy ožila drobounkými explozemi. Antičástice kolidovaly s částicemi. Malé drama odehrávané na pozadí platových drátů sítě. Kea udržoval sondu v kurzu tam a zpět. Nebylo to těžké. Senzory joysticku nevykazovaly žádné rušení. Poté exploze náhle ustaly, jak sonda dokončila svou dráhu a vrátila se do normálního prostoru.

Fazlur za ním jásal. „Dokázal jsem to! Dokázal!“ Kea věděl, že Fazlur již vidí své jméno v učebnicích dějepisu. První vědec, který vstoupil do jiného vesmíru - třebaže jen s robotem. Zadal příkaz, který uvedl sondu do režimu automatického návratu, a otočil se na židli.

„Cos dokázal?“ ozval se nepříjemný hlas Vasoovanové. „Jsme v tom stejně jako ty, vejtahe. Jsme tým. Žejo, Murphe? Všichni dostaneme stejný podíl.“

„Eh... k tomu se ještě budem muset vrátit,“ zamumlal Murph. „Podívat se, co říkají zákony.“

Kea měl dojem, že ten starý dobrý týmový hráč by ty prémie nejraději dělil podle hodnotního zařazení. Viděl ty prohnané oči v odzbrojující přátelské tváři zesklivatět, jak Murph něco soustředěně propočítával. Určitě si říkal, tak já s Fazlurem si rozdělíme padesát procent... Což by bylo... Aha... Jaká je největší prémie, kterou kdy společnost dala?

„Nemusím si číst žádné zákony, Murphe,“ ječela Vasoovanová. „Tady platí expediční pravidla. Fazlur dostane jako vedoucí týmu dvacet. My si rozdělíme zbytek. Rovným dílem.“

„Nechcete s tím všichni přestat,“ zahromoval Fazlur. „Komu záleží na prémiech od společnosti? S těmi se jděte třeba vycpat.“

„Takže...“ ozval se Murph. „Jestli nestojíš o svou prémii, my si jí rádi rozdělíme. Nemam pravdu, Vasoovanová?“

„Přesně tak, Murphe.“

Kea jim skočil do hovoru. „Vysvětli jim to, prosím tě, Fazlure.“ To bylo potřetí, kdy se sondou prolétl tam a zpět. A přes Fazlurovo a Ruthino rameno sledoval, jak počítají a přepočítávají výsledky. Měl jakous takous představu, co právě Fazlur objevil. Ale jen velmi mlhavou.

Fazlur přikývl. Obrátil k nim svou zvrásněnou, pohlednou tvář. „Je to velice prosté. Právě jsme se sondou vstoupili do dalšího vesmíru - a přinesli zpět důkaz o jeho nejzákladnějším materiálu. Tento materiál by se v našem vlastním vesmíru mohl stát neomezeným zdrojem energie. Malá lahvička této hmoty, drazí přátelé, by mohla zásobovat energií jedno velkoměsto na dobrých sto let.“ Fazlur se uchichtl. Nato se hlasitě rozesmál. Kabina mlčela, dokud neztichl. „To jen k těm vašim přiblblým prémie,“ ulevil si.

Mlhavá představa se v Keově mozku proměnila v plné porozumění. Energie... Palivo. Pro ty se vedou války. Statisíce padly na ropných polích. Energie... zbraně. Statisíce dalších zemřely při

jaderných explozích. Moc. Bohatství. Největší dynastie byly založeny na černém zlatě. Rozhlédl se po ostatních v místnosti. Všichni to svým vlastním způsobem chápali. Lidé, kteří něco takového nechápali, do vesmíru ani nelétali. Kea pohlédl na Murpha: maska klauna. Ale nějak podivně slavnostní. Vasoovanová: její růžové rysy byly bledější, než je kdy viděl. Velký úsměv predátora. Tykadélka se jen hemžila. Ruth: zářící oči, červený jazyk olizující rty. A on sám.

Přál si, aby se mohl vidět.

„Eh... doktore..." ozval se přiškrčeně Murph. „Jak se vlastně tý... hmotě... říká?"

„Dobrá otázka, Murphe," řekl Fazlur. Kea mu nijak nevyčítal jeho poučování. „Je to protiklad hmoty v našem vesmíru. Ale nemůžeme to nazývat antihmota. Protože v tomto vesmíru již antihmotu máme. Snad bychom to měli vysvětlit těmi nejjednoduššími prostředky." Otočil se k Ruth. „Něco komerčního. Aby to rozeznal i ten největší pitomec. To vždycky pomáhá, když dělám prezentace pro představenstva finančníků."

„To je jednoduché." Pokrčila rameny. „Jestliže to není přesně antihmota... pak je to nová antihmota. Stačí jen nějak vypíchnout tu novost."

„A co třeba antihmota dvě?" navrhl Kea.

„Jak jsem řekla, je to prosté."

„Antihmota dvě... Ano. To je ono. Výborně. To upoutá pozornost." Fazlur byl spokojený.

„Mně se líbí," nechal se slyšet Murph, „že to perfektně sedí na průčelí domu. AM₂-" Namaloval symbol ve vzduchu: AM₂.

„Jak moc si tím seš jistý, doktore?" zašvitořila Vasoovanová. „Máš důkaz?"

Fazlur vstal, odvrátil se od nich a vzhlédl k obrazovce a závoji ohnivého deště na ní. „Jsem si jist. Velmi jist. A mám důkaz. Ale ten není absolutní. A v tomhle, přátelé, musíme být absolutní. Jinak..." Obrátil se zpět k nim, oheň pršel na obrazovce za ním. „Jsou tací, kteří by zabíjeli, aby mohli tento zdroj energie ovládnout. To si *musíte* uvědomit."

Fazlur si je tvrdě změřil. Jednoho po druhém. Zastavil se u Key. Richards pomyslel na Bargety, na další dynastie a jejich jmění, na to, jakou příležitost a jaké ohrožení by v AM₂ spatřovali. Problémem bylo ovládnutí zdroje. Ti, co mají, proti těm, co nemají. Ten člověk měl pravdu. Ti, kteří mají, by zaútočili prostřednictvím právníků, vyhlášek - a nájemných vrahů. Kea přikývl. Pochopil. Stejně jako ostatní.

„Pokud chceme mít nějaká práva - práva se železnými zárukami - na náš objev," pokračoval Fazlur, „musíme být schopni předložit patentovatelný důkaz. A ten patent musí být tak pevný, aby o našich právech nikdo nemohl pochybovat."

„A jak ten důkaz získáme, doktore?" otázal se Murph.

Fazlur ukázal na obrazovku. „Abychom ho získali, musíme tam letět. A zase se vrátit."

Kea v životě nezažil tak hluboké mlčení. Nikdo nic nenamítal. Žádné vzrušené dotazy: Lze něco takového provést?... Jsi si tím jist?... Co když? ... Všichni uvnitř zápasili sami se sebou. Všichni věděli, že Fazlur by odpověděl: Ano. Jsem. Nevím... Nikdy předtím jsem tam nebyl. Kea polkl. Pohlédl na obrazovku. Spatřil ten něžný ohnivý déšť, nadouvání a smršťování prostoru, stejně svůdný jako kterákoliv z žen, jež poznal.

On... To... Prostě... Musí... Vidět.

Zase ten citát: „Věci, ze kterých jsou upředeny sny."

Kea si odkašlal, až ostatní polekal.

„Myslím, že bychom tam měli letět," pronesl.

bylo to stejné jako v tom prvním vesmíru.

ale ne povědomé.

bylo to...

ne.

Nelíbí se mi to.

proč?

nevím.

je to chladnější?

ne. Ale je mi... zima.

je to temnější?

ne. Ale nic... nevidím.

co je tedy jinak?

jsem...
ztracen.

Návrat do normality. Všichni na sebe pohlédli, oslněni. Ruth se připlížila ke Keovi. Fazlur to uviděl. V očích se mu podivně zablesklo. Potom jej upoutalo cosi na obrazovce. „Jsme na druhé straně," konstatoval tiše.

Kea vzhlédl. Kamery se stáčely k zádi lodi. Ohnivý závoj byl za nimi.
Destiny / prolétla.

„Překonání diskontinuity," konstatoval Murph jasným a profesionálním tónem. „Počítám..."

Hlas Vasoovanové se změnil: „Kontrola. Souřadnice. .. x350... Pokračujeme..."

„Poloviční výkon..." přerušil je Kea. „Pohon stabilní. Všechny funkce v normálu."

„Hodnoty... senzor na levoboku pozitivní, doktore," oznámila klidně Ruth.

„Kurz pravobok devět, teď... Děkuji, Ruth. Ještě nějaká data, prosím. Tady to máme."

Fazlurovy prsty přelétly po klávesnici počítače monitorujícího příchozí data. Přikývl. Ano. Ano. Ano. A s těmito slovy se odpojil. „Myslím, že teď už můžeme letět domů, kapitáne," prohlásil slavnostně.

Murph na něj upjatě kývl. „Děkuji vám, doktore." Poté: „Vasoovanová. Nastavit kurz základna deset... Letíme domů."

Přišlo to jako bod na obrazovce, který hořel barvami/nebarvami toho podivného vesmíru.
Nekonečně malý bod.

„Murphe! Jedenáct hodin!"

„Co to do hajzlu je?"

„Nevím. Možná nějaký malej měsíc."

„Nevypadá, že by byl blízko."

„Ne. Není moc blízko. Ale možná bychom měli -"

Dvě tělesa se v prostoru přiblížila. Obě hmotná. Potenciál hmoty. A gravitační posun.

Jedno z nich bylo předmětem určité reality.

Druhé té jiné.

Protiklady se přitahují.

A co dělají dvojnásobné protiklady?

Exploze zasáhla *Destiny* / vprostřed trupu a přeťala ji jako žralok vypaseného tuňáka.

Patnáct lidí zemřelo.

Pět přežilo.

Milosrdenství bohů tohoto místa však patřilo těm patnácti.

Kea se probral. Všude jen krvavá tma. A štiplavý kouř.

Necítil bolest.

Byl otupělý.

Slyšel hlasy.

„Všichni jsou mrtví." Nářek.

„Tady jsme, Murphe! Tady jsme. Zájem."

Já také, chtěl říci Kea. Já jsem také naživu.

Nevydal však ani hlásku.

„Co budeme dělat? Ach bože, co budeme dělat?"

„Zabila bych tě, Murphe. Zabila bych tě, kdyby to neznamenal, že tu zůstanu sama."

„Musím přemýšlet. Musím přemýšlet."

„Je to tvá chyba, Murphe. Neměli jsme sem létat, zatraceně!"

Zkontrolujte poškození, chtěl říci Kea. Jeho snažení bylo zoufalé... Zkontrolujte poškození.

Cítil, jak mu tuhnou rty.

Přelila se přes něj vlna a odnesla ho pryč.

Měl žízeň.

Bože, jakou on měl žízeň.

Hlas. Ruth.

„Sakra, já nevím. Je celý polámaný. Uvnitř. Nejsem lékařka."

„A co Fazlur?" Murphův hlas.
„Co je nám po něm?" ozvala se Vasoovanová. „To on nás do toho dostal."
„Castro je na tom hůř," slyšel Kea Ruth. „Postupovala jsem podle návodu v medipříručce. Pahýl přestal krváčet, jestli je to nějaká útěcha." Její hlas byl chladný.
„Pořád mimo?"
„Je stále v bezvědomí. Díky bohu. Ten křik byl hrozný."
Vodu, pomyslel si Kea. Mám hroznou žízeň.
„Nemáme prakticky žádný zásoby," vřískala Vasoovanová. „A jen málo vody. Navrhují, abysme je oba ušetřili utrpení. A my naopak můžeme žít trochu dýl."
„To by nebylo správné," namítla Ruth apaticky.
„Ne, to by nebylo," prohlásil Murph. „Navíc, dokud jsou mimo, nic nás nestojí. Kromě vzduchu. A toho máme dost."
Vlna Keu opět sebrala a odnesla pryč.

Bolest. Návaly rýpavé bolesti.
Ale byla to snesitelná bolest. Necítil žádnou otupělost.
Stále neviděl světlo. Oči... nahmatat je... zalepené... zavřené. Suché... co? Krev? Ano, krev.
„Bože, ten skafandr páchne," zaslechl Murpha.
Uslyšel zvuk otevíraného zapínání. Cinkání padajících nástrojů.
„Dostal ses tentokrát až k pohonné jednotce?" zeptala se Ruth.
„Jo. Ani ta nebyla zasažená moc silně. A vstup k ovládání taky funguje."
„Dá se řídit?" ozvalo se zaševelení.
Kea slyšel Murpha vzdychnout. „Říkal jsem, že to nebylo moc silně zasažený. Tim myslím... že se to dá vopravit. Ale já to nesvedu. A ani nikdo jinej tady."
Kea s námahou promluvil. „Vodu."
„Hele, to je Richards," pookřál Murph.
„Co chce?" ptala se Vasoovanová.
„Vodu. Říkal vodu," odvětila Ruth. „Jdu mu pro ni."
„Hej, Murphe," houkla Vasoovanová. „O tomhle jsme nemluvili, Murphe. Naposledy jsi říkal, že nás nic nestojí. Pamatuješ?"
„Pamatuju."
Kea se najednou vyděsil, že se radí o jeho osudu. A ještě více se bál toho, jak rozhodování dopadne. Kde je Ruth? Proč se za něj nepostavila?
Na Ruth nespolehej!
„Dokážu to spravit," zaskřehotal Kea.
„On se opravdu probudil," hlesla Ruth. Čímž mínila: slyšel nás spolu hovořit.
„Co povídáš, parťáku?" byl to Murph. Žoviální. Kea cítil, že se k němu přiblížil. Představoval si, jak na něj zírá. „Ty říkáš, že to dokážeš spravit? Spravit pohon?"
Kea chtěl říci víc. Mnohem víc. Ale neměl sílu. Takže řekl jen jediné. „Vodu." Padl zpět na záda. Byla to jediné, co mohl nabídnout.
Šustot. Pak na rtech ucítil chladnou vodu. Lapal po ní, dokud neměl dost. Snesl se k němu nějaký parfém spolu s hlasem. „Ach, drahý," konejšila ho Ruth. „Jsem tak šťastná, že jsi naživu." Ucítil na tváři polibek.
Usnul.

Kea se opřel o zdravé rameno, aby lépe viděl. Druhou paži měl uvázanou k tělu. „To těsnění je dobré," řekl. „To vydrží. Tak... a teď to zvedni a uvidíš prohlubeň ve tvaru ypsilon."
Na obrazovce sledoval Murphovy ruce ve skafandru, jak následují jeho povely. Byl napasován v prostoru mezi čumákem a pohonnou jednotkou. „Mam to," hekl Murph.
„Výborně. V brašně u opasku najdeš odpovídající nástroj. Ale ještě předtím, než zvedneš kryt... musíš si připravit nějaký štít."
„Zatraceně jednoduchý," řekl Murph a pustil se do práce.
„Nemusíš si dělat starost, že z toho třeba dostaneš rakovinu," pípla Vasoovanová. „Tak dlouho nikdo nepřežijeme."
„Vtipné," procedila mezi zuby Ruth. „Ty nám ale *umíš* spravit náladu."
Kea nevnímal začátek dalšího hašteřivého souboje. „Dejte mi trochu polévky," poručil si. Ruth jej

probodla pohledem.

„Svou porci jsi už dostal," okřikla ho Vasoovanová.

„Polévku," dožadoval se Kea. Bylo mu zle. Potřeboval víc jíst. Konec diskuse. Kea pohlédl na Murpha pracujícího ve strojně. Až sundá kryt, další krok bude poměrně snadný. Hlad mu znovu zahlodal pod žebry. Připadal si, jako kdyby je měl zlámaná a ne jen naštípnutá.

Zvedl se, aby pohlédl na Ruth, záda sotva že jej udržela. Seděla v křesle. Vasoovanová je pozorovala a bavila se. „Kdo jsi, že tu poroučíš?" zavrčela Ruth. „Kdo jsi, že si dovoluješ porušovat pravidla a jíst a pít víc než my ostatní?"

„To je jedno," odsekl Kea. „Udělej, co chci - nebo já neudělám, co chcete vy." Hysterické švitoření. „Nic nedělá a chce jíst. Ten chlapík nás vydírá."

Všechna čtyři oční tykadla Vasoovanové se obrátila k Ruth. „Dej mu, co chce," přikázala. „Nebo tě dáme do polívky s Fazlurem." Ruth udělala, jak jí bylo řečeno.

Kea čekal. Murph by měl být připraven na další krůček asi za čtyři hodiny. Potom Kea vymění další kus svých vědomostí za výživu. A další. Dokud to nebude hotové. Ještě dva týdny, uvažoval. A pak uvidíme, co se bude dít.

Fazlur tři dny předtím zemřel. Zmítal se a mrskal celou věčností, aniž by se probral ke skutečnému vědomí, ale nebyl zas tak mimo, aby necítil bolest. Nikdo se ani nepohnul, aby mu pomohl, natož pak, aby jej krmil či mu dával pít. Kea se za Fazlura nepřimluvil. Proč také? Odmítli by mu pomoci. Kea svůj obchod nerozšíří o Fazlura. Murph, Vasoovanová a Ruth mají silnou pozici. Kea bude bezmocný, dokud se jeho zranění nezahojí.

Navíc z pohledu Vasoovanové s logikou predátora byl Fazlur nejpostradatelnější. „Když budeme mít štěstí a přežijem, tak ho nebudeme potřebovat," konstatovala Vasoovanová. „Aspoň ne živýho. Máme jeho důkaz. Jeho absolutní důkaz. Všechno je v jeho datovém souboru."

„Jen si přeju, aby už to měl za sebou," řekla Ruth. „Nemůžu vystát to jeho sténání. Někdy takhle hekal, když jsme spolu souložili. Prase." Kea se od nich odvrátil. Uchýlil se ke svým vlastním myšlenkám. A usnul.

O něco později se probral do polovědomí. Fazlur sténal. Ostatní vydávaly zvuky spících. Vtom zaslechl nějaký pohyb. Měkké našlapování. Ucítil vůni sladkého parfému. Sténání náraz utichlo. Opět měkké našlapování. Následujícího dne našli Fazlura mrtvého.

„Prožeňte ho recyklátorem," navrhla Vasoovanová. „A přidejte ho do polívky." Mluvila o jisté výživné omáčce produkované z jejich vlastních odpadů a ubývajících zásob rostlinných bílkovin z téměř nefunkční hydroponické farmy.

„Proč ne," řekla Ruth. „Alespoň bude jednou trochu užitečný. Z nějakého důvodu se mi to jeví jako správné."

Kea je sledoval, jak odvlékají mrtvolu z pokoje. Hlad se do něj znovu zahryzl. Uslyšel lehké krůčky. Aniž by se podíval nahoru, přijal hrnek. Napil se. Nemělo to žádnou chuť.

Ubohý Fazlur.

Závěs mezi vesmíry visel před nimi a vábil je. Kea předpokládal, že kdyby události nenabraly takový nešťastný spád, jmenovalo by se to Fazlurova diskontinuita. Rozhlédl se po místnosti. Vasoovanová. Murph. Ruth. Nikdo z nich nepřízná Fazlurovi ani kapku zásluhy. A pokud šlo o něj... nuže, měl vlastní nápady, které se teprve formovaly.

„Jsme připraveni," prohlásila Vasoovanová.

Kea se s námahou posadil. Do jeho zavázané ruky se vracel život. Sílí. Pozvolna. „A ještě jedna věc, než budeme pokračovat," oznámil Kea.

Polekaně se k němu obrátili.

„Nemějte starost. Pohonná jednotka je v pořádku," uklidnil je. „Ale chci vám všem připomenout, že až se dostaneme na druhou stranu, je to pořád ještě pět měsíců domů."

„No? A?" Byl to Murph.

„No, já jen, že teď když všechno klapne, by si někteří z vás mohli myslet, že už mě nepotřebujete. Že váš šéfstrojník je postradatelný - stejně jako hlavní vědecký pracovník." Žádné protesty. Žádné uražené zapírání. Jen mlčení. „Pojistil jsem se, abychom zůstali přáteli," pokračoval Kea. „Opravit jsem pohonnou jednotku, to ano."

Ale podstrčil jsem Murphovi jeden malý úkol navíc."

„To jako co?" dožadoval se nasupený Murph vysvětlení.

„To jako, že jsem nastavil soustrojí tak, aby se za pár měsíců zase zastavilo. A až se podělá, moji drazí společníci... budete mě opět potřebovat. To vám zaručuji.“

Kea padl zpět do lůžka. „A teď ležte, ztraceně!“
Letěli.

Týden na to zjistili, že jim uniká vzduch.

„Já za to nemůžu, Murphe!“ hájila se Vasoovanová.

„Ale měla jsi to zkontrolovat, ztraceně!“

„Taky jsem to kontrolovala. Nemůžu za to, že jsem si ničeho nevšimla. Nejsem žádnéj technik.“
Dvě její oční tykadla se otočila na Keu rozvaleného na lůžku. Jeho povinnosti si museli rozdělit mezi sebe. Kea mlčel.

„Hlavně se nezačněte znovu štěkat,“ uklidňovala situaci Ruth. „Díra je ucpaná. Fajn. Ale nabízí se otázka, zbylo nám dost?“

„Ani náhodou,“ opáčil Murph. „Určitě ne na téměř celých pět měsíců. A -“ Zarazil se. Dlouhé mlčení.

Vasoovanová to dokončila za něj: „A když tu dýcháme čtyři.“

A bylo to tady. Kea to čekal.

„Jo,“ přitakal Murph.

„Ano... chápu,“ řekla Ruth.

Všichni sborem pohlédli na Keu. Osm očí tří živých bytostí zíralo na jeho vzduch spotřebovávající maličkost.

„Pomohlo by to, ale pořád by chyběl tak měsíc.“

„Do té doby bychom na něco mohli přijít,“ nabádala Ruth.

„A co motor?“ otázal se Murph. „Ten trik, kterej na nás ušil?“

„Myslím, že lhal,“ řekla Ruth.

Kea se na ně usmál. Byl to široký, drzý úsměv z temných uliček Maui.

„Jo, ale co když ne?“ varovala Vasoovanová. Osm očí se odvrátilo. Kea se však měl dál na pozoru.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Murph.

„To je jednoduchý,“ vyjekla Vasoovanová. „Keu si musíme nechat. Potom potřebujeme tebe. A mě. Já jsem navigač -“

Kea netušil, odkud se ta sekera vzala. Byla natřená lesklou červenou barvou, jako všechno pohotovostní náradí. Měla krátkou rukojeť. A tupé ostří. Ruth ji zasekla mezi čtyři tykadla. Byla to sice malá žena, sotva Keovi k bradě, ale ťala se silou tonoucího. Sekera pronikla do mozkové dutiny Osiřanky. Násada trčela dopředu a propůjčovala Vasoovanové jakýsi lidský nos. Na podlahu odkápnula růžová mazlavá tekutina. Tykadla se zachvěla, poté strnula.

Ruth ustoupila. Pohlédla zpřímá na Murpha. „No?“ řekla.

„Stejně už mi začínala lézt na nervy,“ konstatoval suše Murph. „To její neustálý štěbetání.“

„Potraviny ubývají,“ utrousila bezděčně Ruth.

„Všim sem si. Co takhle udělat polívku?“

Snil o králích.

O říších.

První byl Menes. Prohnaný starý ďábel, který stmelil horní a dolní Egypt do první říše. Vládl šedesát let. A byl zabit hrochem.

Peršané se klaněli před Alexandrovým mečem. Zemřel v močálu. Kublai Chán, ten to udělal správně. Ten uklidnil mocné Číňany. A sešel věkem.

Romani posunuli hranice známého světa a ještě dál. Padli proti zlodějům na koňských hřbetech.

Alžběta byla dobrá. Nejlepší ze všech. Byla nejoslnivějším akrobatem ze všech monarchů. Kea nikdy nepochopil, proč svou sestru nezabila dříve. Namísto toho čelila jednomu smrtícímu spiknutí za druhým. Romantické tvrdili, že to bylo z hlubokého sesterského citu. Kea byl naopak přesvědčen, že Alžběta čekala na vhodnou příležitost.

Během dlouhých hodin po službě strávených čtením se o nich hodně dozvěděl. Jeho zájem nebyl jen tak ledajaký. Přirozenost mocných mu uhranula. Zaskočilo ho to. Ale Kea byl odhodlán věci porozumět. Takže na to šel jako správný inženýr. Rozebral každého monarchu i jeho království. A znovu jej poskládal dohromady. Občas jednotlivé části trochu přeházal, aby viděl, jak to mohlo

dopadnout. Zjistil, že říše může mít několik podob. Mohl to být trůn s korunou. Oltář a obětování krve. Armáda s doprovodnou tajnou policií. Prezidentství založené na ukradených volbách. Nabubřelá obchodní společnost. Ale jednu věc měly všechny společnou: ideál. Ideál skvělého života. Skutečného, nebo slibovaného. A aby ten ideál fungoval, musel uspokojovat všechny. Hladovějící masy nevelebí hodujícího monarchu.

V jedné lidové pověsti kdysi četl, že jeden starodávný král zacházel mezi své poddané v přestrojení, aby se dozvěděl z první ruky, jak jim zpříjemnit život. Ten král se jmenoval Raschid. Jinými slovy, bosové okrsků, komisaři a kněží přinášeli jídlo a útěchu chudákům, aby je prodali za hlasy. Robinové Hoodové - Huey Long, Jess Unruh, Boris Yeltsin - kradli slabým králům, aby si vytvořili své vlastní mocenské základny.

Diktátoři dávali přednost selekci. Kea to nazýval vládou tří G: genocida, gulagy a gandarmerie.

Přesto prese všechno... Ať již měla říše jakoukoliv formu, vše se obloukem vracelo k ideálu, který měl král na srdci, když říši zakládal.

A Kea měl AM₂.

Paže ho bolela. To bylo dobré znamení. Tak jako bolest předtím. Brzy ji bude moci používat - ačkoliv to před Murphem a Ruth nedával najevo. Měl horečku. Infekce. Na břicho měl furunkl o velikosti omelety. I to musel skrývat.

Kea zaslechl šepot v potměšilé místnosti:

„No tak, zlato. Toužím po tobě.“

„Nech mě být.“

„Už sme to spolu přece dělali. Na dalším šoustu přece nesejde, ne?“

„Nedodržel jsi svůj slib. Lhal jsi mi.“

„Nemoh sem si pomoc, zlato. Měl sem hlad. Hroznej hlad. Ráno ti dam půlku svý porce. Přísahám.“

„Přines to hned,“ tlačila na něj Ruth. „Dej mi to hned teď.“

mlčení.

Ruth se rozesmála. „Co se to s tebou děje - taťulda už si nechce hrát na hubeňoura. Co to je. *Pché. Pché.* Je hladový. Ale taťka bude sobec, že ano?“

Murph nereagoval.

Najednou Kea uslyšel, jak Ruth zalapala po dechu. A na jednu... dvě... tři... vteřiny následoval divoký, tlumený zápas. Poté zcela srozumitelné chrupnutí.

Kea ucítil, jak se uzel v jeho žaludku rozvázal. Tlak se zničehonic uvolnil. Z prasknuvšího furunklu stoupal odporný zápach. Pak se náhle dostavil chlad. A pot. Výborně.

Horečka opadla...

Probral se a nad ním stál Murph. „Vypadáš mnohem líp,“ konstatoval.

Kea neodpověděl. A nerozhlížel se po místnosti, aby hledal Ruth.

Murph se protáhl. „Mám hlad. Dáš si trochu polívky?“

„Jo,“ přikývl Kea. „Taky mám hlad.“

„Bude to trvat dýl, než sme mysleli,“ oznámil Murph. „Vím,“ odvětil Kea. Prohlížel si poslední propočty na obrazovce.

„Podělaná Vasoovanová,“ ulevil si Murph. „Zatraceně bídnej navigační důstojník. Ještě že si zpozoroval její omyl a zachránils nás.“

„To bylo vážně štěstí,“ odvětil Kea. Dobelhal se zpátky k lůžku a opatrně na ně usedl.

„Třeba to nebude tak zlý,“ uklidňoval Murph. „Třeba nás někdo najde, až se dostaneme na doslech našeho SOS.“

„To by se stát mohlo,“ souhlasil Kea.

„Ale ve spízi je jen jeden balík proviantu,“ oznámil Murph. „A to není moc, jestliže ještě strávíme spoustu času vpravou toho tvýho triku. Až to praskne.“ Přiblíble se zazubil. „Jak dlouho, si zase říkal, bude trvat ta voprava?“

„Já nic neudělal,“ řekl Kea.

Murph na něj nevěřicně pohlédl. „Ne. Kecáš... fakt?“

Kea zpevnil zavázanou paži a sevřel plastovou lžící s obroušenou hranou. Zbraň. Starý známý z dětství. Murph k němu přistoupil blíž a civěl na něj krví podlitýma očima. Kůže na něm volně visela. Tváře měl propadlé, pleť zsinanou jako smrt. „No, nevypadáš, že by ti to náh trhalo žíly,“ zahuhlal.

„Myslim to zdržení. A zvlášť pak tvý zdržení navrch.“

„Zvládneme to,“ uklidnil jej Kea.

„Nejsem z těch, vo kterejch se říká, že sou chytrý,“ řekl Murph. „Tolik vo sobě ještě vim. A nijak mě to netrápí. To chytrý nechávám chlapíkům, jako si ty. Já říkám, že potřebuješ větší pravomoce.“

Přistoupil k okraji postele. Kea viděl, jak pod svěšenou kůží na krku hrají svaly jako provazy. Podrbal se na ovázané paži. Rozvázal uzel.

„Samozřejmě, že mě napadlo, že lžeš,“ bručel Murph. „Na to ještě stačím. Nemůžeš dělat kapitána u týhle společnosti, když nejseš dost rychlej na nohách.“

„To asi ne,“ přizvukoval Kea. Znovu se podrbal. Lžička vyjela z obvazu.

„Ne. To rozhodně ne,“ opakoval Murph. Kea zpozoroval, že Murph dospěl k rozhodnutí. Uviděl záblesk v těch prohnanych očích.

Kea seskočil z lůžka, pravou rukou ho udeřil do brady a levou - ovázanou - nyní uvolněnou, bodl lžičkou. Zasáhl Murpha do hrtanu. Uviděl, jak kapitán vyvalil oči. Ucítíl, jak měkká tkáň povolila. Dostavil se proud vzduchu. Uskočil dozadu, dřív než se Murph svalil na podlahu. Vlastní ruka jej udeřila do nohy. Slyšel sípavý horor Murphova posledního vydechnutí.

Ticho.

Kea lehce kopl do Murphova těla. Žádná reakce. Keu překonala slabost. Všechno napětí z něj spadlo. Nyní bude odpočívat. Později vstane a ověří správnost kurzu. Projede si hodnoty spokojeně fungujících strojů.

Potom si udělá polévku.

Teď má jídla i pití dostatek. A spoustu vzduchu. Vlastně by měl mnohem větší nouzi, kdyby si Murph neuvědomil, že mu Kea lhal.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

New York City, n.l. 2194

LIDSTVO právě pociťovalo nedostatek hrdinů, když se Kea Richards, jediný přeživší z *Destiny I* vrátil ze základny deset na Zemi. Kea sice neměl tušení, jak mu role hrdiny pomůže s nejúčinnější zbraní, na kterou náhodně narazil, ale byl příliš mazaný na to, aby tuto kartu vůbec nevynesl. Na dlouhé cestě domů si připravil neprůstřelný příběh. O příčině katastrofy mluvil pravdu. Srážka s meteoritem. Pouze vynechal, že se udála v jiném vesmíru. A už vůbec se nezmiňoval o AM₂.

Richards se choval skromně. Vsadil na image obyčejného, pracovitého vesmírného inženýra, kterému se podařilo uniknout hrobníkovi z lopaty. Také zveličoval, „skutečnost“, že zatímco stateční vědci a obětaví členové posádky kolem něj umírali, on měl to štěstí, že si toho spoustu zapamatoval ze studií na Kalifornské technice, ačkoliv je byl nucen přerušit kvůli finančním potížím, a tyto poznatky přímo aplikoval na vzniklé krizové situace.

Přijal vysokou zálohu a spolupracoval se spisovatelem, jenž sepisoval jeho životopis, který měl být vydán na mikrokartě. Chodil na bankety, prováděl přednášky, za které si účtoval cokoliv, co jeho nově najatý agent dokázal z lidí vymámit. A s potěšením navštěvoval večírky a prezentace. Usmíval se, pozorně naslouchal mužům a ženám, se kterými se setkal, vlivným mužům a ženám, kterým dělalo dobře, že se nacházejí v přítomnosti nejaktuálnějšího hrdiny. A dál a dál lhal.

Občas se v duchu ptal, co by si pomyslel ten starý dobrý Kea Richards z Kahanaoku a z prvních dvou let studií na Cal Techu. Kea Richards před setkáním s Bargety a před dlouhými, těžkými roky ve vesmíru, na odvrácené straně bariéry třicet tři. Kašli na něj, rozkázal si. Člověk musí jednou vyrůst a oprostit se od přežitého ideálu, že život je procházka růžovým sadem plným zájmků a jehňátek.

Krom toho tu byla antihmota dvě. Klíč k osobní moci, to zcela jasně věděl. Znamenala ovšem také největší dar pro lidstvo a pro kteroukoliv další rasu, s níž se při své explozi do vesmíru setká. Richards si nemohl dovolit luxus ani teoretických úvah o etice.

Nebyl ale ještě rozhodnut, jaké kroky podnikne. Antihmota dvě. Celé galaxie laciné, surové energie. Tak jak to řekl Fazlur, taková energie by změnila všechno - vytvořila by civilizaci zcela odlišnou od toho, co tu dosud bylo. Richards nepochyboval o tom, že rozsáhlé změny, které má v plánu, povedou k lepší společnosti. A *on* už se postará, aby to bylo ku prospěchu všech. Žádní vůdčové, žádní premiéři, žádní rokefelerové nebudou profitovat z toho, co již nyní považoval za svůj objev. Ani Bargetové. Hlavně ne Bargetové. A tato energie nebude zneužita, jak se to stalo téměř se všemi podobnými objevy, od střelného prachu až po atom.

Musíš zvážit své aktuální problémy. Tím prvním a ze všeho nejdůležitějším je zůstat naživu a vždy si kryt žáda, uvědomil si. Tohle tajemství již stálo dost životů - a stojí za smrt celých světů. Richards věděl, že sebemenší zmínka o antihmotě dvě a o sektoru Alva by stačila na to, aby se mu na paty pověsili únosci s přístroji ke zkoumání mozku a zabijáci najatí těmi, kdo by mohli existenci AM₂ ztratit/získat nejvíce. Přinejmenším by proti němu planetární vlády vznesly nějaké vykonstruované obvinění.

Dobrá tedy. Bude muset se sektorem Alva zacházet jako s nějakou minou ukrytou hluboko v džungli, k níž jenom *on* zná tu správnou cestu. Nesmí se do sektoru Alva a k diskontinuitě vrátit, pokud si nebude stoprocentně jist, že ho nikdo nesleduje. Stejně tak by nebylo moudré vracet se tam někdy v blízké budoucnosti. Dřív než bude moci AM₂ vyvinout, někdo k ní musí vymyslet „držadlo“, za které by ho bylo možné uchopit. Nějaký plášť. Nějakou substanci, ať již syntetickou nebo přírodní, která bude pevná, tvárná a absolutně neutrální jak vůči hmotě tak vůči antihmotě.

Richards se hryzl do rtu.

To byl vážný problém. Zazubil se při představě zabijáků a vypalovačů mozku, kteří jsou mu na stopě. Pokračoval v analyzování a přemítání, až došel k nádherné hlavě 22 až na to, že tato byla trojnásobně uhozená: Aby mohl využít sílu AM₂, potřebuje mít sílu a bohatství, jakých lze bezpečně dosáhnout pouze použitím další síly. To byla hlava 222.

Tu třetí sílu představovali vlivní muži a ženy, kterým na cestě svou ságou pošimrával ego. Třebaže

kráčelo o bytosti, které byl odhodlán převychovat nebo zničit, až bude pomáhat lidské rase na cestě za jejím osudem. Vzpomněl si na starověké pořekadlo. Pokud nejsi součástí řešení, jsi součástí problému. A to mu napovědělo, jaký má být jeho další krok.

Úkol. Neměl v úmyslu obnovit svoji smlouvu se SpaceWays/Galio. Stejně jako nehodlal přijmout žádnou z nabídek, které se mu nyní jen hrnuly. Korporace na něm zajímal pouze faktor hrdinství. Ze stejného důvodu najímaly i gravitační hvězdy. Od Richardse by se očekávalo pokračovat v navazování kontaktů, ovšem tentokrát ve prospěch toho, kdo by jej platil. Pravda, usnadnilo by mu to cestu do síní moci. Opatrně prozkoumal různé dopisy, záznamy a vzkazy - blbosti, které dosud více méně ignoroval.

Jeden ze vzkazů byl od Austina Bargety. Má se mu v kteroukoliv denní či noční dobu ozvat na soukromou linku. Kea reflexivně zmuchlal zprávu a mrštil ji do odpadkového koše. Potom se zarazil. Bargeta? Známy subjekt. Kdosi, s kým se utkával ve svých snech o budoucnosti - ovšem na Richardsově hřišti a podle jeho pravidel. Třeba ta budoucnost právě přišla. Kea se navzdory svému slibu, že se o Bargety nebude vůbec zajímat, tedy pokud se neobjeví v hledáčku jeho lovecké pušky, doslechl, že Austin naplnil svůj někdejší slib a stal se mužem číslo jedna, když nahradil otce v roli hlavy bargetovské chobotnice.

Bargeta senior si vzal život tři roky poté, co se Keovi na Marsu zhroutil - nebo alespoň nenapravitelně změnil - celý svět. Sebevraždu spáchal za okolností podle médií značně nepříjemných.

Narovnal proužek papíru a zadumaně na něj hleděl. Možná. Pravděpodobně. Zamířil do knihovny a pustil se do pátrání. Velmi pravděpodobně.

Společnost Bargeta Ltd. byla stále jedním z největších kolosů dvaadvacátého století. Začala se však otrásat v základech. Chybně investovala. Bargeta transport, strom, z něž vyrůstaly všechny ty větve rodící peníze, napadala plíseň. Stařík nařídil výstavbu nových továren. Továren, které nikdy nezahájily plnou produkci. Schválil nový model vesmírného plavidla, takový, jaký byl již na přesyceném trhu nabízen jinými. Stroj podle všeho nepřinášel žádné vylepšení kromě nového uspořádání prostor a pro posádku a motor. Nato „odešel“ a žezlo převzal Austin.

Austin si nepočínal o nic lépe než předchozí generace, prozrazovaly Keovi obchodní zpravodaje. Bargeta junior váhal využít své pozice nového koštěte k vymetení starých chamtivců z holdingové korporace tak dlouho, že bylo nakonec málem pozdě. Potom usoudil, že mnohem zářnější budoucnost spočívá spíše v přepravě lidí než obchodního zboží, a čtvrtinu Bargetovy flotily transformoval v linkové lodě, právě když sluneční soustavou kolovala středně silná krize. Austin velmi pyšně a individuálně vsadil na přepravní trasy, které byly až dosud vždy nevýdělečné. Kea se tehdy tiše smál - smíchem, který by Bargetovi staršímu zajisté připadal povědomý.

A nyní k Austinovi samotnému. Ženatý, přirozeně. S bývalou modelkou, ještě před několika lety slečna Usměvavá s velkými řadry. Dvě děti. Vily. Cestování. Dobročinnost. Chachacha, pomyslel si Kea. Kde je nějaká špína? Á. Austin často cestuje sám. Se svým štábem. Richards zamžoural na holografii Bargety a jeho suity nastupující do vesmírné lodi. Dokonce i po retuši bylo zřejmé, že Austinovým hlavním kritériem při výběru poradců byl osobní vzhled. Našel další nepokryté drby a dokonce i nějaké holografie v těch bulvárnějších a hůře ovladatelných médiích.

To Keovi stačilo. Zavolal. Austin se rozplýval. Byl nadšen, že si na něj starý přítel, jeho spolubydlicí, člověk, který jej tolik naučil, udělal čas. Musí se sejít. Co třeba hned zítra, přitlačil schválně Kea. Ach, nějaká schůzka. Nesmyslná, nudná, ale znáš to, musím mávat vlajkou a tvářit se, jako že mě to zajímá, učinit pár skutečných rozhodnutí. Zabere to celý den. Ach tak, řekl Kea. Chápu. Počkej, mrknu se do lodního deníku (Kea zjistil, že exekové, se kterými se přátelil, milují, když v jejich společnosti používá námořnické termíny a výrazy, které by žádný počestný voják za bariérou třicet tři nepochopil, pokud je někdy neslyšel v dialogu na vidu). A sakra, nevěřil bys, jak jsem zaneprázdněný, dodal. Mám nasmlouvané schůzky na půl roku dopředu. Takže co třeba tady? McLeanův institut příští týden... ta záležitost v New Delhi... navíc jsem v jednání s nějakými lidmi o jistých zajímavých věcech, které se Tam Venku staly. Nabízí se slibné komerční příležitosti, o nichž jsem diskutoval ještě s nebožtíkem doktorem Fazlurem, které by stály za prozkoumáním. Ale my se sejdeme. Někdy určitě. Třeba až se mi podaří dát dohromady nějaký rizikový kapitál.

Austinova schůzka najednou nebyla vůbec důležitá. Takže zítra! Kea se usmál, zavěsil a jeho úsměv zmizel stejně rychle jako Bargetův obraz. Dobře ti tak, ty bastarde. Tentokrát to bude podle mých pravidel. A promluvíme si o tom, že se stanu tvým dvorním dobrodruhem.

Za ty tři dny si při několika jídlech a mnoha láhvích pohovořili o spoustě věcí. Vlastně o všem

kromě Marsu. Austin se jedinkrát váhavě zmínil o Tamaře. Byla provdaná - jak staromódní - za nějakého závodníka na transoceánských vznášedlech a ke všemu o pět let mladšího než ona. Žijí v novém pobřežním letovisku poblíž Seychellských ostrovů.

Kea přikývl. Vyjádřil svou víru, že je šťastná. Požádal, aby ji od něj Austin určitě pozdravoval, až se s ní uvidí. A vzpomínáš na to, jak jsme se zlíli a těsně před zahájením toho hloupého groundbalového zápasu, který se hrál každý Nový rok, jsme na syntetický trávník v Rose Bowl kyselinou nastříkali CAL TECH? Ach, jo. To byly časy.

Po skončení maratónu, který Keu vždy střízlivý mozek označoval za mentální coitus interruptus, měl Richards práci. Její finanční odměna, podmínky a přesný popis nebyly definovány. „Víš, kámo,“ pokračoval Austin stále tím nosovým, vysokoškolským slangem, který Kea téměř zapomněl, „my kravaťákům necháváme všechno, co je za desetinnou čárkou.“

Ve skutečnosti to však fungovalo trochu jinak. Dva dny poté se Kea objevil u Bargetovy korporace, připraven začít pracovat. Tisk, který záhadně dostal tip, dorazil na jmenování a tiskovou konferenci asi o hodinu později. Vyjednávání začala. Prováděli je stejní právníci, kteří Keovi obstarali objemnou zálohu za jeho memoáry.

Kea jim řekl, aby stříleli po hvězdách a oni tak učinili. Jeden z vyjednávačů od Bargeta Ltd. po drahé chvíli vztekle odkvačil do Austinovy kanceláře. Bargetu nějaká malá čísílka a nesrozumitelné klauzule vůbec nezajímaly. Uzavřete tu zatracenou smlouvu. Ten člověk je můj přítel. A mimoto, dodal po kratší odmlce, média mluví jen o tom, jak jsme všem sebrali vítr z plachet, když jsme ho zaměstnali. Chcete snad tvrdit, že si Bargetové nemohou dovolit největšího vesmírného hrdinu? Opravdu? Já určitě ne. Upřeně pohlédl na vyjednávače. Vyjednávač se vrátil do své kanceláře, spojil se s Richardsovy právníky, uzavřel smlouvu a rezignoval na svoji funkci.

Zpočátku cestovali Austin s Keou velmi často pospolu. Austina neomrzelo neustále opakovat, že je to jako za starých časů a Kea nikdy nevynechal příležitost dát mu za pravdu. Po půl roce si Kea říkal, že to jde velmi dobře. Začínal se setkávat se skutečnými magnáty a velkými zvířaty.

Navíc byl schopen nabídnout Bargetovi pár skutečných nápadů. Nápadů, které musely být zřejmé komukoliv, kdo nežil s čípkem ze čtyřadvacetikarátového zlata v řiti. Nápadů, které společnosti Bargeta Ltd. vydělaly několik milionů kreditů. Bargeta nabýval dojmu, že učinil velmi výhodný obchod, když Keu přibral do svého štábu - a chlubil se svým přátelům, že měl vždy cit pro zařazování správných lidí na správná místa a že Richardsovu cenu si uvědomil dávno, dávno předtím, ještě na Cal Techu. Nadešel čas pro další etapu. Dobrý švindlíř vždy osolí důl trochou opravdového zlata. Zlata, nebo čehokoliv, co kunčaft snadno rozpozná. Tentokrát byl touto solí Cal Tech.

Kea vyslídil nejrespektovanější, nejtajuplnější profesorku na univerzitě. Byla dvojnásobnou laureátkou Nobelovy ceny. Kea se ještě jako bažant podloudně protlačil na jeden z jejích seminářů. Dr. Feehelyová si Richardse pamatovala. Jak se má od té doby, co opustil její třídu?

Věřila, že dobře. Pamatovala si také, že neoplýval přílišným nadáním pro teorii, ale že měl velmi slibné výsledky v praxi. Je zdravý? Je šťastný? Možná se dopracoval k nějakému postavení na nějaké univerzitě? Kea musel zadržovat smích, ale předhodil jí nějaký věrohodný příběh o práci v laboratoři a o studiu. Důvodem konzultace u specialistky z oboru mikroanalýzy bylo, že kdosi Keovi předložil nějaký částicový koncept. Nerozuměl ničemu z toho, co na kartě stálo, a když si vzpomněl na dr. Feehelyovou, vyhledal ji. Mohla by si pro něj udělat pár minut? A nevadilo by jí, kdyby si ji Richards nahrál?

Sdělila mu, že nabídky na konzultace obvykle nepřijímá... ale pro starého studenta... Feehelyová kartu zběžně prohlédla. Zvedla obočí. Zhluboka vydechla. Znovu zvedla obočí. Uculila se. Nadzvedla obočí a vypnula čtečku. „Kdyby taková částice existovala,“ řekla, „bylo by to docela zajímavé. Váš přítel nepředložil adekvátní syntézu a jediný způsob, jak bych mohla matematicky ospravedlnit existenci takového modelu, je možný pouze za předpokladu existence nějakého nekonvenčního materiálu. Nerada bych použila populistický výraz 'antihmota', protože to by nebylo vhodné pojmenování.“

„Jak by tato částice... kdyby existovala, mohla fungovat jako čerpatelný zdroj energie?“

Zvednuté obočí. Odfrknutí. Doktorka hledala správná slova. „Znovu musím upozornit, že to není přesné, ale použiji jednu analogii z dávné minulosti. Za předpokladu - a to je také nemožné - že by se s touto částicí dalo bezpečně nakládat, mělo by to stejný efekt jako použití nitroglycerinu... víte, co to byl nitroglycerin?“

„Ne. Ale nastuduji to.“

„Jak jsem již řekla, použití nitroglycerinu jako paliva v motoru s vnitřním spalováním nabízí enormní množství energie, ale takové, kterou motor nikdy nemůže zvládnout. Samozřejmě, že to je všechno jen pro pobavení. Velmi dětinské pobavení, nutno dodat. Taková částice nemůže v žádném rozumném vesmíru existovat.“

„Děkuji vám, doktorko. Vyhrál jsem sázku. Neobtěžovalo by vás, kdybyste mi to mohla podložit matematicky?“

„No... dobrá. Ale obávám se, že vám to budu muset naučtovat, takže doufám, že vaše sázka má nějakou důstojnou hodnotu. Řekněme... oběd?“

Abstraktní popis samozřejmě vyjadřoval podstatu částic AM_2 . Kea se za posledních šest měsíců loptně dopracoval k popisu. A také věděl o motoru, který by tuto energii zvládl. Hvězdný pohon. Opět mu chybělo jediné, „klika“. A jeho případná výhra měla skutečně důstojnou hodnotu: Vesmír.

Richards by doktorce Feehelyové rád koupil něco víc než jen oběd. Sakra, klidně by jí koupil restauraci, která by pro ni po zbytek života denně vyvarovala oblíbené pokrmy a doručovala jí je do pracovny. Ale neučinil tak - koupil jí oběd ve fakultní jídelně. Odměna ani nemohla být štedřejší. Až se celá věc rozjede, jakákoliv spojitost s Richardsem či s AM_2 by pro ni mohla být osudná. A krom toho, mohla by se ocitnout v mnohem větším nebezpečí - ze strany samotného Key. Kea Richards si byl vědom skutečnosti, že až se přiblíží okamžiku uchopení moci, někteří lidé budou muset zemřít. Další pořekadlo, které pojal za své evangelium: Tři bytosti dokáží uchovat tajemství, pouze pokud jsou dvě z nich mrtvé...

S matematickými rovnicemi Feehelyové a s kopií svého abstraktního popisu Kea vyhledal Austina. Vzkázal, že mu chce ukázat něco navýsost důležité. Ale jen v soukromí. Byla to příliš, přespříliš velká věc. Začal svým příběhem. Příběhem o tom, jak těsně předtím, než *Destiny I* potkala katastrofa, doktor Fazlur analyzoval nějaký pozorovaný úkaz z vyhaslé hvězdy, v jejíž blízkosti proplouvali. A doktor začal vypočítávat jisté neuvěřitelné rovnice. Rovnice, které naznačovaly, že by mohla být syntetizována určitá substance. Substance trochu podobná tomu, co vyzařovalo z toho pulsaru. Pokud by jeho domněnky byly správné, substance mohla být syntetizována a přeměněna v ...

V tomto momentě podal Austinovi rovnice doktorky Feehelyové. Prohlédl si první stránku na obrazovce a zamračil se. „Keo, ty starý blázne,“ protestoval, „víš lépe než kdokoliv jiný, jak já se vyznám v číslech. Nemůžeš mi to vyložit po svém?“

„Chtěl jsem jen, abys mi věřil. Protože jinak bys mě šacoval na totální pako.“ Kea zjistil, že je dobré občas použít slang z Cal Techu, který měl Austin tak rád. Potom mu přehrál svůj abstraktní popis. Austin seděl ani nedutal. Na konci jen hlesl: „Ó“.

Kea si jej pozorně prohlížel - opravdu to pochopil?

Po chvíli Bargeta tiše prohlásil: „Jestliže je možné tuto částici, tuto substanci vyrobit synteticky... Ach, Keo, už chápu, proč jsi mě vyhledal. Už chápu, proč jsi byl v některých věcech tak tajuplný. Víš, Keo, cítím se jako ten... jak se zase jmenoval? Němý na hoře v Darienu? Ačkoliv jsem nikdy nepochopil, co může být tak dojemného na Connecticutu. Tohle je skutečně velká věc, Keo. Moc, moc velká věc.“

Mohl bych... mohl bych být Rutheford. Nebo spíš. Doktor McLean. Dokonce ještě víc než on, protože tohle je něco mnohem víc než nějaká antigravitace. Tohle je všechno. Nejdříve hvězdný pohon, a potom, jsem si jist, se najde i nějaký způsob, aby ta substance poháněla cokoli. Úplně všechno. Připadám si jako první člověk, který vypumpoval benzín ze země - jak se zase jmenoval. Ach, Keo, že to není žádný nezapný žert, že ne?“

Následoval téměř týden váhání - tohle bylo příliš velké, příliš důležité, aby to mohli oznámit vládě nebo konsorciu transportních korporací, jak vyžadovaly předpisy. Můžeme alespoň udělat studii proveditelnosti, ve skutečnosti nás to všechny může učinit bohatšími, než byl ten starý Řek. Jseš si jistý, Keo, že budeme něco podnikat, chci říci, že existují věci, které člověk prostě a jednoduše neměl znát, ačkoliv nijak nezastávám zpátečnictví a, pro Krista pána, víš, že se říká, že génus se generaci po generaci zhoršuje, a tohle by jen potvrdilo, že je to novinářská kachna, protože by se na mě všichni dívali jako na většího Bargetu, než byl otec, dokonce větší než první Austin, ten, po kterém jsem pojmenovaný, víš, no ten, co tuhle společnost založil...

Nakonec: „Půjdeme do toho.“

Byl ustaven speciální tým právníků a účetních. Spadali výhradně pod Keovo vedení. Stejně jako supertajná laboratoř, kterou musí postavit. Může to být dost drahé, varoval Kea. Austin byl ochoten použít až deset procent ročních příjmů Bargeta Ltd. před zdaněním. Byla postavena laboratoř a najati

nejšpičkovější vědci. Byl naplánován test v hlubokém prostoru s průzkumnými loděmi. Všichni v korporacním světě věděli, že výzkum a vývoj společnosti Bargeta Ltd. pracuje na něčem velkém. Austin měl naštěstí - pro Keovy účely - pověst naprosté nuly, takže se projekt okamžitě stal vtípem a ve vědeckém slangu byl označován jako edsel, ať už to znamenalo cokoli. Kea nikomu neprozradil, že on operaci pojmenoval projekt Suk.

Všechno zařízení i personál byly opravdové. Ve skutečnosti šlo však jen o krycí manévry. Kea věděl, že AM₂ nemůže být nikdy vyrobeno synteticky - a pokud ano, jeho cena by byla neskonale vyšší než současné palivo pro hvězdný pohon. Zarazil se. Nikdy neříkej nikdy, uvědomil si. Antihmotu dvě není možno synteticky vyrobit pouze v tomto okamžiku v historii a velmi pravděpodobně ani v žádném jiném. Nechme to tak. Krom toho, kdo by si s tím lámal hlavu, říkal si Kea. Jakmile najdeme způsob jak částice opatřit štítem, což bude znamenat i to, že máme způsob jak ochránit těžební/zpracovatelské lodě, AM₂ bude zatraceně levné. Tedy alespoň pro mě.

Tato spleť šaráda měla tři důvody. Za prvé, v budoucnosti poskytne přijatelné krytí toho, odkud substance skutečně pochází. To ale nebylo tak důležité. Za druhé, poskytlo průzkumné lodě, které byly vyslány s přesnými instrukcemi. Instrukce byly známy pouze dotčeným posádkám. Budou hledat prvek, kterému již Kea přezdíval X a který by bylo možno použít, modifikovat k vytvoření takového opláštění. Hlášení z průzkumných letů byla také pečlivě studována, zdali neposkytnou směr uvažování, který by ospravedlnil výzkum potenciálně vedoucí k syntetické výrobě takového opláštění.

Další výhodou Projektu Suk bylo, že nabízel velmi nenápadnou náborovou kancelář. Richards vybíral nejlepší výzkumné pracovníky z projektu, což znamenalo jedny z nejlepších vědců, jaké mohlo lidstvo nabídnout. Ty nejlepší - s dvěma doplňujícími požadavky. Tím prvním bylo, že takový jednotlivec musí být buďto bez závazků, může s ním cestovat celá rodina, nebo nemá styky s nikým z příbuzenstva. A druhý požadavek byl, že každý z nich musel mít nějaké tajemství. Nepotrestaný zločin. Sexuální návyky. Nepopulární politické či sociální názory v jejich domovských provinciích/planetách. Alkohol. Drogy. Či nejlépe, že to byli prostě misantropové. Pokud Richardsovo úsilí něco vyprodukuje, tito lidé budou použiti ke konečnému vývoji AM₂. Richards si jako svoji laboratoř zakoupil První základnu na planetě Deimos. Austinovi oznámil, že se tam bude provádět základní výzkum částice X. Zamezí se tak jakémukoli možnému úniku informací mezi obchodní rivaly - protože na Deimos nebude smět nikdo krom Bargetova prověřeného personálu a všechny pomocné laboratoře budou obeznámeny jen se zlomkem celého problému.

A co bylo ze všeho nejdůležitější, operace Suk posloužila Keovi jako dojná kráva. Samozřejmě, že se musel podrobovat inspekcím. Ale den, kdy by zkušený vesmírný inženýr nedokázal ukradnout firemní košili tak, aby se stále domnívala, že má na sobě slavnostní uniformu, by byl dnem, kdy vyhasne slunce. Zvláště když Operace Suk probíhala v tak extrémním utajení.

Uběhlo šest let. Jak by to řekl jeden jeho dávný přítel z těžební lodi, Kea měl více práce než jednohý člověk při soutěži v kopání do zadnice. Legrační, ale trefné.

Za prvé musel řídit Operaci Suk. Vzhledem k tomu, že byl jediný, kdo ve skutečnosti věděl, co má projekt přinést, musel pravidelně pročítat všechny laboratorní i provozní hlášení a požadovat surová data. Tím získal pověst velmi zainteresovaného manažera, stejně jako člověka uznávaného za to, že se nenechá nikým ošálit. Uznání mu však nenahradilo dostatek spánku či osobního uvolnění.

Za druhé, měl napilno s „pomáháním“ Austinovi při řízení Bargeta Ltd. Skutečnost ovšem byla taková -a Kea si dal záležet, aby si toho všichni, s nimiž se setkával, mimoděk všimli - že Kea řídil celou dynastii. Austin byl nyní považován za ještě většího nezasvěcence a diletanta, a to nejen pracovníky, ale i jejich nadřízenými. A Kea Austinovi pomáhal tuto pověst ještě upevňovat. Radil mu, aby víc cestoval. Odpočinul si od své práce. Aby se udržoval svěží. Zůstával aktivní. Když se člověk pohrbí pod všemi těmi malichernostmi, co dělám já, kdo se pak postará o to, abychom nespádli do kanálu?

Dal si pozor na to, aby zásadní rozhodnutí dělal Austin a bez námitek jej dokonce nechával činit některá velmi hloupá. Kea mohl být v práci režiséra trochu preciznější, ale věděl, jak citliví a paranoidní neschopní lidé bývají. Poslední, co potřeboval, by bylo dostat padáka. Až na to, že na této úrovni by něco takového bylo označeno za „rezignaci za účelem provozování vzrušujících koníčků osobního charakteru“.

Také podstupoval mnoho inkognito cest. Potřeboval se setkávat s mnoha lidmi z odvětví, která neměla nic společného s Bargeta Ltd. Občas cestoval pod falešným jménem a s falešnými doklady, jedním z nejoblíbenějších bylo H.E. Raschid jako pocta Burtonovi a Šeherezádě. Lidé se občas usmívali - a Richards si v duchu zaznamenal, že dotyčná osoba by stála za převýchovou.

Jeho nová přátelství a kontakty sahaly daleko za hranice obchodního světa. Politici. Někteří z těchto lidí měli zajímavá povolání, jiní dokonce stáli mimo zákon. Peníze rozhazoval štědře, ovšem mazaně. Vždy byl ochoten přispět do volební pokladny, bez ohledu na stranu dotyčného či dotyčné. Nakonec ovládal významný počet tradičních dostupných statků na Ganymede. Také vlastnil zhruba čtvrtinu celého měsíce. Sídlo, které si zde postavil, bylo spíše malým, ultrabezpečným industriálním parkem než rozlehlým panstvím zbohatlíků.

Přesně tím totiž nyní Kea byl. Nejen že ho teď Bargeta královsky platil a díky Projektu Suk měl v rukou klíče od trezoru, ale jeho noví přátelé mu dávali skvělé tipy a podněty. Kea si pohrával s trhem všemi možnými legálními i ilegálními způsoby, pokud byly dostatečně nenápadné. Jednoho dne může dojít k vyšetřování a ke spočítání škody - ale až či pokud ten den přijde, Kea bude buďto dávno mrtvý, zmizelý, nebo povznesený nad zákon.

V několika prvních měsících nového století se dostavil zásadní průlom. Jedna expedice se vrátila. Ne však z hvězd - Kea dal všanc velké částky z kapitálu Bargeta Ltd. financováním dvou expedic s hvězdným pohonem - ale ze zadního dvorku sluneční soustavy. Jen kousek za Plutem, jen kousek za třístí, jež byla kdysi považována za jedenáctou planetu soustavy. Objevili meteorit o průměru téměř čtvrt kilometru, testovali jej a přivezli ho zpět. Kapitán lodi hlásil, že i další vznášivá tělesa v tomto sektoru jsou ze stejného materiálu.

Byl to materiál X. Naprosto nereagující s čímkoli, co Bargetovy laboratoře byly schopné vyprodukovat. Ač velmi těžko, byl zpracovatelný. Nepohlcoval do sebe žádné záření, kterým se jej snažili bombardovat. Dokonce nereagoval ani s kouskem laboratorně vyrobené „konvenční“ antihmoty.

Bod tání materiálu se nacházel tak vysoko na Kelvinově stupnici, že byl vhodný pro pancéřování lodí, ale dostatečně nízko na to, aby jej mohla zpracovat hightech slévárna.

Richards, který již cítil blížící se vítězství, s jistou dávkou arogance tuto substanci nazval Impérium X. Nařídil, aby byla jistá, velmi neobvyklá loď přesunuta ze své parkovací orbity kolem Marsu do tajné laboratoře na Deimu. Tam byla od špičky až po záď potažena jen několik molekul tlustým pláštěm z nového prvku. Byla to ta stará hvězdná loď, kterou kdysi viděl, jak se vznáší na vrakovišti nad polárními oblastmi Marsu, a kterou nedávno zakoupil a v několika směrech upravil, mimo jiné i v tom, že ji za pomoci baterie počítačů mohl řídit jediný člověk. Byla již vybavena palivem - značná porce financí na Projekt Suk připadla jen na palivo pro tuto loď. A nyní do sektoru Alva, do diskontinuity a do konečného testu.

Společnost oznámila, že si Richards konečně hodlá vybrat nějaké volno. Kea sdělil Austinovi, že bude nepřítomen minimálně tři E-měsíce. Pojede na místo, o kterém by neřekl ani svému nejlepšímu příteli. Tak jak mu to Austin před necelým rokem radil.

„To jsem vážně řekl?“

„Ano, řekl. Byli jsme docela zmontovaní. Vzpomínáš. Hej, ty si přece všechno pamatuješ, ne?“

Austin se nesmál. V poslední době o Keovi dost přemýšlel. Občas mu... připadal... jako kdyby se ubíral svým vlastním směrem. Nebo se alespoň choval, jako kdyby pokračování Bargetovy dynastie nebylo tak důležité. Asi si s Keou bude muset promluvit. Samozřejmě, *byl* jeho přítelem. Ale Austin si vzpomněl na Mars a na to, jak mu otec připomněl, že lekci o tom, kde má kdo své místo, je třeba ušetřovat podřízeným zas a znovu.

Pojem nenahraditelný pracovník pro Bargeta Ltd. neexistuje. A to se vztahovalo dokonce i na členy rodiny -jen letos Austin propustil několik svých bratranců. Nikdo nebyl tak nepostradatelný - samozřejmě kromě Austina samotného.

Dva dny před svým plánovaným zmizením Richards vypočítával - na svém soukromém, samostatném a nesítovém počítači - nahodilé série orbit, kterými se dostane do sektoru Alva. Někdo zazvonil. Recepční - Kea zcela záměrně zaměstnával muže a ženy pro jejich schopnosti a pokud možno nezajímavý vzhled, což zjevně kontrastovalo s harémem Austinovy kanceláře - mu oznámila, že má návštěvu. Dotyčná se odmítá představit. Co má recepční dělat?

Zatímco s ním hovořila, s výrazem bezradnosti v tváři a přesně podle rozkazu, sešlápla pod stolem spínač kamery umístěné v přijímací místnosti a v Keově pracovně se rozzářila obrazovka. Toto nebyl první člověk, který se zdráhal prozradit své jméno, když dorazil do šéfova útočiště. Kea pohlédl na obličej. Byl docela pyšný na to, že neuběhly ani dvě vteřiny (jeho počítání), než jasným a zcela normálním hlasem řekl: „Ach ano. Ať jde dál.“

Tamara. Stále krásná. Měla na sobě byznysmanský oblek, který vypadal, jako by byl ušitý spíš pro

muže - zase jednou přišla do módy oboupohlavnost - ale s hedvábně vyhlížející blůzkou pod ním, blůzkou, jejíž barvy zářily a měnily se, jak na ni střídavě dopadalo sluneční světlo a stín. Kea věděl, že pod oblekem zcela určitě nemá nic. Znovu uviděl ten její pohled. Vezmi si mě, jakýmkoliv způsobem se ti zlíbí. Pokud můžeš. Na chvíli pocítil stav beztlíže, ale nedal to najevo. Byl by zatracen, kdyby tak učinil.

Prý ho těší, že ji vidí. Objal Tamaru jako dávnou přítelkyni. Zakázal si vnímat její vztyčené bradavky na své hrudi. Všechny telefonáty pozdržet. Něco k pití. Posadil si ji na pohovku ve své kanceláři a přisedl si k ní. Ale ne zas tak blízko. Celé roky snil o tom, že ji opět uvidí, svěřil se jí. Co dělá ve městě? Zotavuje se, odvětila Tamara hlasem, z kterého jej stále mrazilo, mrazilo jako tehdy, když mu ukazovala, co se dá dělat jen s několika kostkami ledu a s koženým opaskem. Zotavuje se z čeho?

„S manželem... už nejsme spolu.“ Pokrčila rameny. „Je posedlý závoděním, ačkoliv v poslední době nic nevyhrál. To víš, velcí hoši a jejich velké hračky. Hádám, že nikdy nedospěl, a já ano.“

No. To mě mrzí a tak podobně.

„Hodně jsem na tebe myslela. Celé ty roky. A říkala jsem si...“ Zarazila se a čekala, že Kea zareaguje na jeden z jejích signálů.

Richards s trpělivým a zaujatým výrazem čekal, jak bude pokračovat. Třeba mu stará a vážená přítelkyně hodlá předložit nějaký docela nový nápad? Tamara to zkusila znovu.

„Víš, já si *spoustu* věcí pamatuju moc, moc dobře. Oheň v krbu. Hedvábí. Smích.“ Nuceně se zachichotala a Kea se na chvíli zamračil, načež si očividně „vzpomněl“ na zmíněné okolnosti. Tamara na zlomek vteřiny naježila obočí. Tohle neprobíhá, jak si naplánovala...

„Ale hlavně jsem myslela na chyby, kterých jsem se dopustila. Zvláště pak na jednu.“

„Ano. Na to si také vzpomínám.“

„Myslím,“ řekla Tamara, nyní s očima pokorně sklopenýma k rukám složeným v klíně, „že jediné, co k tomu lze dodat, je, že jsem tehdy byla rozmazlený spratek. A že mi nějaký čas trvalo, než jsem z toho vyrostla. A že nikdy nepochopíš, jak moc mě to mrzí a jak moc bych ti to chtěla vynahradit.“

Podářilo se jí vyloudit slzu. Kea jí podal kapesník. Pokrčil rameny. „Ani já jsem tehdy nebyl dospělý. Jedna chyba vyvažuje druhou.“

Tamara chtěla něco říct, ale najednou zmlkla. Nejistě přemítala, co tou poslední větou Kea myslel. Potom pokračovala. „Alespoň že Austin nebyl tak hloupý jako já a ty jsi nám nezmizel nadobro, takže tě můžu vídat a... no že, chci říct, že žijeme ve skutečném světě. A že člověk dostává šanci na nápravu, nemám pravdu?“

Objal ji. Políbil ji. Ne sice nějak bratrsky - ovšem bez zjevné vášně. „Samozřejmě, že ano. A... víš, nikdy jsem na tebe nezapomněl.“

Kea vstal a dvorně ji zvedl za loket. „Přišel čas, kdy se můžeme poznat pořádně. Podívej. Jakmile se vrátím z této... obchodní cesty, zavolám ti. Zajdeme třeba na večeři nebo tak něco. Máme toho *spoustu* co probrat.“

Přešel zpět ke svému stolu. Tamara na něj jen zírala. Na tváři vykouzila úsměv. Opětoval ho. Pomalu došla k venkovním dveřím a otevřela je. Ohlédla se k němu. Stále se usmíval. Tamara vyšla ven a dveře se za ní zavřely. Ještě předtím, než k sobě obě poloviny dosedly a než izolace utlumila zvuk, Kea se rozesmál.

Nahlas. Byl to krutý, bezcitný smích. Smích z Marsu. Po tomto incidentu ji pustil z hlavy.

Kea Richards zmizel z lidského hájemství. On a jeho hnědá loď, kterou se ani neobtěžoval pojmenovat. Kličkoval galaxií k hvězdokupě Alva. Postupoval směrem k diskontinuitě. Na pozadí interstelární tmy znovu spatřil jiskřivé záblesky, ohňostroj dne nezávislosti na obloze bez měsíce, jak se malé kousky hmoty střetávaly s částicemi AM₂.

Nastavil svůj kurz. Skrze diskontinuitu a do toho druhého vesmíru plného tmy a barev. Při čtvrtinové rychlosti používal k navigaci systém slepého letu, který po mnoha letech dumání vyvinul - byla to inteligentní odnož navigačního systému, jaký improvizovaně použili Murph a doktor Fazlur.

V čumáku lodi měl zabudovaný detektor přiblížení. Ozval se signál. Přibližoval se k nějaké interstelární suti. Ani ne půl metru veliké. Ale bude to antihmota dvě a bude jí dost na to, aby rozmetala loď, na jejíž palubě se nacházel. Zastavil hvězdný pohon, přepnul na sekundární motory Yukawa, potom zcela vypnul příkon energie, zabrzdil a nechal se setrvačností donést ke kusu antihmoty dvě.

Pohlédl na další přístroj a pocítil naději. Ten registroval jakýkoliv předmět kolidující s pláštěm lodi a

byl dostatečně citlivý na to, aby sepnul, když na něj dopadne pozemská kapka deště, pokud byla loď zaparkovaná. Nebo vlastně ještě méně. Displej ukazoval, že jeho hvězdná loď byla po vstupu do tohoto šíleného vesmíru zasažena částicemi. Částicemi AM₂. Bez jakýchkoliv nepříznivých vlivů na loď.

Signál detektoru přiblížení měl podobu soustavného bimbání. Richards se přesunul k další pracovní stanici. Uchopil joystiky ovládání a soustředil se na nástroje. Z poklopu pod čumákem lodi se vysunula sonda. Klepeto. Další Keova modifikace. Naběrák. Opláštěný Impériem X. Dlouhé minuty pracoval s neznámým řízením. Pot z něj odkapával na ovládací panel před ním. Jestli se mýlí a Impérium X není dokonalým štítem pro AM₂, nejenže přijdou nazmar všechny roky dřiny, ale on bude dočista mrtvý, až AM₂ exploduje a promění vše v ultra-nukleární peklo.

Displeje sondy oznámily, že kus je sevřen v čelistech. Reflexivně zavřel oči v očekávání detonace, ruce stiskly držadla ovládání. A znovu se nic nestalo.

Stal se pyšným majitelem kusu antihmoty dvě. Zatáhl dlouhé rameno zpět do lodi a poklopy úložného prostoru se zavřely. Vnitřek této komory byl také pokovován Impériem X. Dotkl se ovládání a loď přešla na rychlost světla na orbitě směřující ven z diskontinuity. Byl to okamžik opravdového vítězství. Právě v tom okamžiku, dokonce ještě před zahájením výzkumu, vývoje, těžby a toho ostatního, se Kea Richards stal pánem vesmíru.

Svět Bargetů skončil necelý rok poté dvěma různými kataklyzmaty. Katastrofy se přihodily jen měsíc po sobě. První z nich zaplavila všechno vidové vysílání po celé sluneční soustavě a na hrstce osídlených světů mimo ni. Deimos explodoval. Z měsíce zůstal jen nepravidelný asteroid jako například Phobos. Něco nemožného. Měsíce se sami od sebe nehroutlí. Deimos byl neobydlený až na tři či čtyři hlídače na staré první základně. Na povrch ovšem vyplula další fakta. Ve skutečnosti byl Deimos hustě osídlen. Několik stovek mužů a žen pracovalo v tajném komplexu laboratoří v okolí staré základny číslo jedna. Vědecké pracoviště patřilo korporaci Bargeta Industries. Poplašné zprávy sílily. Pět - ne, šest - ne, čtyři sta padesát bytostí zmizelo. Za to musí někdo zaplatit.

Vidozpravodajské štáby a ostatní média se shromáždily před ředitelstvím Bargeta Ltd. Její generální ředitel, pobledlý, roztřesený muž, ze sebe soukal předem připravené prohlášení. Ano, laboratoř byla centrem jednoho projektu jeho korporace. Ne, nemůže prozradit, na čem laboratoř pracovala, jen to, že se to týkalo konstrukčního vývoje vesmírných lodí. Ne, Austin nevěděl, co se stalo. Bargetovi vědečtí vyšetřovatelé se právě pokoušejí stanovit příčinu neštěstí. Ne... žádné další komentáře. Žurnalisté našli i Keu Richardse. Ani on k tomu neměl co dodat. Žádné vysvětlení. A určitě žádný komentář.

„Co se to do háje stalo?“ ječel Bargeta.

„Nevím,“ odvětil Richards. „Před dvěma dny jsem komem hovořil s doktorem Mastersonem, ředitelem. Říkal cosi o tom, že jeden z průzkumných týmů našel nějakou novou a fascinující stopu, ale byla tak neobvyklá, že ji odmítl blíže komentovat dřív, než budou provedeny další testy, aby se nezesměšnil. Možná se během těch testů něco zhatilo.“

„Kristepane,“ úpěl Austin. „Všichni ti lidé. Nejlepší vědci. To nebyly žádné včely dělnice. Pane Bože. Pane Bože. Uvědomuješ si, co se bude dít na valné hromadě?“

Jak mám tohle vysvětlit akcionářům?“ To Kea nevěděl.

Druhá katastrofa měla interní charakter. Auditóři připravili finální hlášení o operaci Suk. Když Austin prohlížel zprávu na kartě, připadal si, jako by zíral do nějaké finanční černé díry. V projektu zmizelo osmatřicet procent veškerého jmění firmy Bargeta Ltd. - ne však pouze majetku dopravní společnosti, ale i majetku akciové společnosti. Horší bylo však doprovodné, tajné hlášení vědeckých expertů - podle všeho veškeré pokusy synteticky vyrobit Keovu X substanci selhaly a navíc při nich došlo ke zničení Deima. Všechna data se ukázala jako mylná. Kámen mudrců. Bezsplovinový spalovací motor využívající kyslíku. Studená fúze. A společnost Bargeta Ltd... Pokud ještě nebankrotovala, tak se k bankrotu blížila. Obří konglomerát byl na dně. Se štěstím mohl vydržet maximálně dva fiskální roky, pokud se nedostaví nějaký zázrak, zázrak, který nikdo na obzoru neviděl.

Austin prolistoval poslední stránku a vypravil se hledat Keu. Našel ho v jeho kanceláři. Místnost byla zcela holá, v rohu přepravky plné věcí.

„Co -“

Kea ukázal na obálku na svém stole ručně nadepsanou Austinovým jménem. Bargeta si přečetl

její obsah. Byla to Richardsova rezignace. „To všechno," spustil Kea zdánlivě stále ohromen, „je moje chyba. To já... se tak šeredně zmýlil. Žádné zlato, žádná duha."

Bargeta hledal vhodná slova, ale žádná nenacházel. Kea chtěl něco dodat, ale pak jen krátce položil Austinovi ruku na rameno. A odešel.

Bargeta přistoupil k oknu a díval se dvě stě pater dolů na Madisonskou třídu. Pro něj, pro jeho rodinu a pro Bargeta Ltd. svět skončil. Co dál? Co teď?

Prudký propad akcií Bargetova podniku a dalších spřízněných korporací následoval ještě předtím, než byla svolána mimořádná schůze akcionářů. Někdo zprávu pustil „na ulici" - a Wall Street měla své divize na všech kontinentech a planetách. Vyšetřovatelé později zjistili, že se někdo také zbavil všech Bargetových akcií den předtím, než byla zpráva interně zveřejněna auditním oddělením. Nikdy se jim nepodařilo určit původního majitele těchto akcií, neboť ty prošly neskutečným počtem rukou, než byly nakonec prodány.

Kea Richards zmizel; opustil své pozemské statky, své přátele, své ženy a svůj majetek. Bylo to podivné a odkrylo to dosud neznámou spartánskou stránku jeho osoby a fakt, že toho ve skutečnosti příliš nevlastnil. Jeho vily byly zařízené jen z poloviny, z té poloviny, ze které je mohl vidět někdo zvenčí. Nebo měl jejich zařízení v nájmu. Stejně tomu bylo s jachtami a graviauty.

Austin Bargeta se prokousával mimořádnou schůzí. Akcionáři korporace byli po přečtení zprávy stejně šokováni jako Austin. Odročili jednání na následující den. Austin ovšem na tomto zasedání nebyl. Okamžitě po odročení vzal ze svého soukromého sejfu ve zdi pistoli. Byl to starožitný 13 milimetrový automat, střelící kulky poháněné střelným prachem, který byl od nepaměti majetkem rodiny. Nedávno si nechal udělat několik desítek patron. Nyní natáhl závěr a pustil jej, čímž do komory nabil náboj. Neohrabaně si přiložil pistoli ke spánku, naposledy pomyslel na čest Bargetů a stiskl spoušť. Kulka mu ustřelila většinu přední poloviny mozku. Ale bohužel jej to neproměnilo v mrtvolu. Austin Bargeta, slepý, němý, mozek schopný pouze motorických reakcí, žil dál.

Kea Richards poslal ze svého dobrovolného exilu na Ganymede šokovaný kom. Může nějak pomoci? Má našetřeno trochu vlastních kreditů, a kdyby jimi mohl Austinovi nějak pomoci, aby se nedostal do veřejného blázince, stačí jen říci. Rodina odmítla. Možná zbankrotovali, ale určitě nejsou odkázáni na milodary. Kea zalitoval -škoda, že ten idiot neuměl líp střilet.

Kea Richards byl pomstěn. A měl pocit, že s ním i mnoho dalších. Jeho neznámá matka, která byla zoufalstvím dohnána k hrůzám dálkové linkové lodi. Otec, babička a ostatní občané Hila, kteří se utopili velmi pravděpodobně proto, že nějaká nabubřelá společnost, která měla udržovat přílivové bariéry, snižovala náklady na údržbu, aby naplnila své pokladny. Leong Suk, která nikdy nedostala příležitost poznat něco jiného než bídu od rodné Korey až po Maui. Ano, dokonce i ten ubožák Tompkins, který si určitě zasluhoval něco lepšího než strávit celý život ve vetešnictví v zapadlé ulici. Všichni našinci, které znal a se kterými žil, kteří se potili, plahočili a umírali proto, aby lidé s příjmením Bargeta mohli mít trimarány na Marsu. Kosmonauti, kteří se upili k smrti nebo zemřeli při průmyslových „nehodách", protože majitelé dálkových linek měli pramalý zájem o bezpečnostní opatření přesahující zákonné požadavky. Bargetové a jejich popravený konglomerát byli jen první. Po nich přijdou další. Mnoho dalších.

Kea byl připraven začít budovat „zbraně" k převzetí moci. Při explozi na planetě Deimos zahynul jediný člověk. Byl to jeden z demoličních expertů, které Richards najal z podsvětí Marsu, demoexpert, který evidentně nebyl takový expert, jak se chvástal. Všichni ostatní, vědci, strojníci, pomocní pracovníci a jejich drazí, byli několik dní předtím evakuováni na Ganymede, kde bude zahájena práce na skutečném úkolu. Kea Richards byl připraven na své „roky v divočině".

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Ganymede, n.l. 2202

KEA SI DAL dvacet let na to, aby se dostal na trůn - na trůn, který bude teprve muset vytvořit. Ale netrvalo to zdaleka tak dlouho - vše nabralo rychlost světla. Toto urychlení bylo částečně záměrné. Richards věděl, že má akorát tak čas vybudovat naprosto bezpečnou fyzickou, morální a ekonomickou pevnost, než se mu ji pokusí někdo sebrat. Ten „někdo“ neznamenal jen obchodní magnáty a superkorporace, ale i planetární vlády. A tak postupoval co nejrychleji. To málo volného času a odpočinku, co měl, když pracoval jako Bargetův top manažer, mu nyní připadalo jako věčnost luxusní nečinnosti.

Zpočátku to vypadalo, že se Kea Richards chce opravdu pinožít na Ganymede se svými vědeckými hračkami. Ve skutečnosti tam však byla rekonstruována jeho hvězdná loď tak, aby byla schopna přijmout pohon využívající paliva AM₂. „Palivová nádrž“ nebyla větší než Richardsovo torso a byla celá z Impéria X, stejně jako přírodní trubice a spalovací komory v motoru samotném. Při vývoji narazili na zdánlivě nepřekonatelný problém jak zajistit, aby mazivo motoru nikdy nepřišlo do kontaktu s antihmotou dvě, ale problém nakonec vyřešili.

Když tým úspěšně završil všechny pozemní zkoušky, Richards a doktor Masterson tiše nastoupili na palubu lodi. Nad hlavou jim oblohu zaplňoval načervenalý kotouč Jupiteru. Kea se s lodí zvedl na McLeanův pohon, potom přešel na motory Yukawa. V prostoru zkontroloval ultracitlivé receptory. Loď nebyla sledována. A poté přepnul na hvězdný pohon. Hvězdný pohon AM₂.

Nestalo se nic dramatického. Hvězdný pohon je hvězdný pohon a hyperprostor je nudný. Na tomto zkušebním letu nebylo nic vzrušujícího - kromě skutečnosti, že tlačítko zapínání pohonu bylo časované a pohon se automaticky vypnul ještě předtím, než z něj Kea stačil sundat ruku. Rudožlutý Arcturus a jeho dvanáct světů visely na obrazovce. Té E-noci dorazili do dalších tří hvězdných soustav. A po návratu na Ganymede vypadala „nádrž“ stejně „plná“ jako před startem.

Náklady. Nevyčísitelné. Palivo byl kousek z té hroudy, kterou Kea „uložil“ v sektoru Alva. Tři čtvrtiny této suti stále ještě zbývaly ukryté v sejfu z Impéria X na Ganymede. Sen se stal realitou. Loď byla dále upravena a přestavěna, její nákladní prostor vyklizen a odizolován Impériem X.

Kea znovu zmizel. O tři E-měsíce později se vrátil s nákladním prostorem plným AM₂. To byl dostatek antihmoty dvě na celou kariéru všech dosud postavených vesmírných lodí a ještě by zbyla energie - ale to byla jen velmi přibližná matematika - na tři E-roky provozu všech elektráren na Marsu. Kea věděl, že dříve nebo později bude muset zkonstruovat robotické těžební lodě, ve kterých bude vše z Impéria X nebo jím pokovované, poslat je diskontinuitou do toho druhého vesmíru a nechat je pracovat. Také bude muset přijít s nějakým vypínačem na dlouhou vzdálenost, komem, jehož signál by byl cílen přinejmenším stejně excentricky jako Keovy orbity při cestách do sektoru Alva.

Kea s jistým pobavením studoval pokusy takzvaných naftových šejků využít své moci nad zdroji ropy k pozměnění kultury Země. Ačkoliv mohl být tento plán zajímavý z hlediska děsivého egocentrismu, samozřejmě dojel na nereálnost, chamtivost a pokrytectví. Jestliže měl Kea vytáhnout stejnou kartu, byl rozhodnut, že to musí být ten nejvyšší ze všech trumfů. Spínač může počkat. Bylo na čase začít stavět lodě.

Kea vystoupil z ústraní a oznámil plán postavit luxusní lodě - vlastně vesmírné jachty - a létání s nimi ze Země na Mars jako službu první třídy. Záhy se rozneslo, že to má být za cenu třikrát vyšší, než stojí konvenční cesta. V barech, letoviscích a klubech pro superbohaté bláznů se tomu mnozí posmívali. To pro Richardsovy plány nestačí. Nu což. Zbankrotuje a přijde je požádat o místo, které mu s radostí poskytnou.

Lodě byly postaveny. Vypadaly spíše jako středně velké transportéry než jako luxusní osobní letouny. A vzadu za bariérou třicet tři bylo ponecháno několik volných oddílů. Konečné úpravy budou provedeny až na Ganymede. Kea měl své vlastní představy, co bude provedeno v těch malých docích v jeho sídle. Na Ganymede byly lodě opatřeny hvězdnými motory. Vybaveny palivem. A

posádkami.

Jelikož o kosmonauty se už dávno nikdo nezajímal, nikdo si ani nevšiml, že kosmopřístavy jsou pročesávány náboráři. Hledali ty nejlepší z nejlepších, takové, kteří ještě neztratili iluze a kteří ve hvězdách stále viděli životní výzvu namísto špinavé práce. Ti, kteří prošli nesmírně složitými testy, byli převezeni na Ganymede a vycvičeni. Překvapivě bylo ještě asi 15 procent z nich vyplaceno a s politováním vráceno na jejich domovské světy - psychologové zjistili, že dokonce i kosmonauti mohou mít strach z hvězd mimo „známé“ světy. Konečně byly mužům a ženám představeny nové lodě. Naučili se je navigovat, pilotovat a opravovat. A byli vysláni do kosmu. Ke hvězdám. Hledat poklady. A mimozemšťany.

Dva roky poté, co Kea vypustil první hvězdnou loď, bylo nalezeno *sedm* inteligentních - z hlediska lidského ekvivalentu - mimozemských ras. Tři z nich byly natolik rozvinuté, že byly schopny cestovat vesmírem. Žádná z nich nevlastnila hvězdný pohon. Budou ho mít. Za smluvních podmínek stanovených Keou Richardsem.

Keova špionáž trochu s obavami hlásila, že se šíří nepříjemné zvěsti o tom, co Richards na Ganymede podniká. Kea vzdychl - tajemství nelze udržet věčně. Již příliš mnoho lidí na Ganymede spatřilo navzdory všem opatřením jeho vesmírné lodě, jak se zvedly z Richardsova přístavu a prostě a jednoduše zmizely. Kosmonauti/kosmonautky vyprávějí po hospodách své povídačky. Nadešel čas pro další etapu.

Nová korporace byla založena v provincii Livonia v Clive na Anonu, kde nikdo nekladl žádné nesmyslné otázky. Licence byla opatrně napsána tak nejasně, aby nová společnost mohla dělat vše, počínaje nabarvením sama sebe na modro a tancováním proti směru hodinových ručiček za účelem teraformování Slunce. Vzhledem k tomu, jaké zákony v Livonii vládly, se jako jediné jméno na licenci objevilo jméno místního občana Yaakoba Courlanda. Za použití svého jména dostal zaplacen v hotovosti při vystavení dokumentů a okamžitě na celou záležitost zapomněl; byly to páté papíry, které toho dne podepisoval. Tehdy se Keova společnost naposledy uchýlila k anonymitě.

Pozemské vidozpravodajské štáby dostaly nabídku, zdali se nechtějí zúčastnit tiskové konference, na které Kea Richards hodlá oznámit velmi zásadní objev. Měla se konat v jednom dávno opuštěném kosmopřístavu na Long Islandu. Byla ohlášena i druhá tisková konference. Na Marsu, v přístavu v Capen City. Kea se měl objevit i zde, aby učinil zásadní prohlášení. Obě konference se konaly ve stejný den, dvě E-hodiny od sebe. Této zjevné chyby si nikdo nepovšiml. Obě konference přilákaly solidní počet účastníků - ačkoliv se neukázala ani desetina těch žurnalistů, kteří později tvrdili, že tam byli.

Kea se *zúčastnil* obou událostí. Vlastně protože měl štěstí a dostal povolení ke startu nečekaně rychle, strávil téměř celou E-hodinu v kosmopřístavu na Capen City čekáním na novináře. Oznámení znělo prostě. Jeho vědecká společnost provedla jisté vylepšení motoru pro hvězdný pohon, vylepšení, která jak tvrdili právníci, činí z tohoto motoru zcela nový vynález. Několik tisíc patentů bylo zaregistrováno v Haagu na Zemi i na Marsu. Jakékoliv zneužití těchto patentů, jakmile budou schváleny, se trestá vysokými pokutami. Kea se domníval, že pozdvižení kolem Supermotoru uspokojivě zakalí vody, alespoň na chvíli.

Poté, co Kea ukončil svoji řeč, přistálo na Marsu patnáct hvězdných lodí, které celou tu dobu čekaly v prostoru.

Každá z nich vezla náklad, jaký lidstvo dosud nespátřilo. Neznámé minerály. Drahokamy. Zapečetěné „rostliny“ z planet daleko za známými hvězdami. Ve dvou případech přistáli s lidmi mimozemšťané, o jejichž existenci nemělo dosud lidstvo ani ponětí.

Kea člověku nabídl hvězdy. Ale za jistou cenu. Nové, vylepšené motory *nebudou* nabízeny k prodeji ani nebude povolena žádná licenční výroba. Všechny dopravní prostředky s novými motory budou výhradně hvězdnými loděmi provincie Clive na Anonu. Ten malý plácek života, který lidstvo považovalo za vesmír, popadlo šílenství. A všichni šli po Richardsovi.

Vrátil se na Ganymede a ukryl se hluboko do svého bunkru. A to doslovně - pod svým sídlem měl vykopáno mnoho podzemních pater. Mohl zde přečkat cokoliv včetně nukleárního útoku - přinejmenším pokud šlo o jeho osobu a bezprostřední personál. S pobavením sledoval vývoj událostí. Všichni chtěli letět jeho loděmi. Byly pořizovány dlouhé záznamové listiny. Čekací doby byly tak dlouhé, že by bylo skoro praktičtější cestovat konvenčním způsobem. Skoro, ale ne docela. A Richards nastavil své ceny přesně takové, jaké by měly být - prozatím zavedl 30ti procentní navýšení pro zisk a dalších dvacet procent na krytí rizika.

Jeho kolegové kapitalisté supěli, právníci běhali sem a tam od soudu do hotelů a na ředitelství korporací. Situace byla prostá - Richards právě představil parní loď přátelům, kteří ještě seděli na vorech s vesly v rukou. Zdálo se, že Kea Richards má monopol. Něco naprosto ilegálního. Byly vzneseny občanské i právní žaloby.

Richards učinil prostřednictvím svých právníků jediné prohlášení. Je nevinný. Ale věří ve spravedlnost a má plnou důvěru v moudrost soudů. Bohužel mu bylo doporučeno, aby přestal létat do kteréhokoliv města, provincie, země či světa, kde tato obvinění nebudou vyřešena.

To okamžitě přivedlo na scénu bataliony hlavounů orodujících za Clive na Anonu. Jejich společnosti byly stejně pestré jako výběr lidských řemesel, ale všechny měly jedno společné - chtěly/potřebovaly posílat/přijímat něco z bodu A do bodu B za dobu kratší než věčnost. Převážná společnost a jejich narychlo vznesená obvinění zmizela.

Nastoupila však ještě těžší palba. Ze stran samotných vlád. Kea Richards byl spatřován jako hrozba. Měl sdílet tento zázrak se všemi ostatními pro dobro lidstva. Richards odmítl. Mockrát díky, lidstvo z něj bude mít prospěch i prostřednictvím Clive na Anonu. Byly na něj vydány zatykače. Jeden přišel z malé provincie Rus, druhý ze Sinaloy, obojí z místa, kde si lze vlivem a kredity koupit cokoli. Keovi právníci informovali soudy, že Kea se z obav o vlastní život žádnému z těchto zatykačů nepodvolí.

Dobrá tedy, bude zatčen na Ganymede a vydán na Zemi. Dosud nejmenovaní jedinci, kteří Keu z těchto zločinů obvinili, k tomu poskytnou ozbrojené síly. Skutečná vřava však následovala poté, co Kea zjistil, že kredity investované do politiků na Ganymede byly dobrou investicí. Politici byli poctiví, to jest, zůstali koupeni - a Richards svobodný, takže jej nebylo možno vydat. Byl sice na nějaký čas „uvězněn“ na Ganymede, ale co - měl přístup k jakékoliv lodi si vzpomněl a do kteréhokoliv místa určení, kam ji bylo možno navigovat. S galaxiemi, které se před ním otevíraly, měl Kea pocit, že bez kaviáru a šampaňského chvíli vydrží.

Jako další navrhli vládní zmocněnci právo konfiskace. Jeho lodě budou zabaveny. Kdosi připomněl, že může být poměrně složité „zastavit“ vesmírný koráb, který při čtvrtinovém výkonu hravě předstihne jakoukoliv konvenční hvězdnou loď. A jak přesně to ta která vláda navrhuje provést v hlubokém prostoru? Nakonec se povedlo přesvědčit i ty největší byrokraty, že zadržení ve jménu zákona je mezi planetami poněkud směšné, natož pak mezi hvězdami. Proslýchalo se, že jim někdo pracně nadefinoval setrvačnost.

Vládní lodě mohou být vyzbrojeny, ozvalo se znovu. To vyvolalo jedovaté reakce z Richardsova hlavního stanu. První: všechny základní meziplanetární smlouvy zakazují vojenský postup ve vesmíru. Druhá a více k věci: Keovy lodě jsou vyzbrojené. To byla pravda - Kea zakoupil nějaké malé lunární čluny, opatřil je hvězdným pohonem na AM₂, do čumáku těsně vedle bojových hlavic - také s AM₂, samozřejmě - nechal zabudovat detektor přiblížení a standardní autopilotní systém adaptoval pro potřeby těchto člunů. Každá vesmírná loď dostala jednu střelu. Nyní vypadaly jako kříženci žraloka se štitovcem. Lodě samotné byly také vybaveny dálkově ovládanými řetězovými děly umístěnými uvnitř nákladního prostoru každé lodě.

Dobrá tedy, blekotali politici. Jeho lodě budou zadrženy - zabaveny pro soud admirality - až přistanou na planetě. Nato Keův hlavní právník zcela chladně oznámil, že pokud Clive, Anon zjistí, že byl vydán jakýkoliv zatykač, firma umístí město, provincii atd. na svoji černou listinu jako již jednou v minulosti. Pokud bude použito síly, bude to politováníhodné. Jakákoliv země, která se dopustí takového scestného aktu, bude považována za nezákonnou. O nic lepší než národ korzárů. A nejen že budou vzneseny žaloby ke stále existujícímu, třebaže absurdnímu Světovému soudu, ale síla narazí na sílu. Neklidný mír přetrvával. Byl podpořen zvěstí - nikdy neověřenou - že všechny nové lodě jsou opatřené pastí, takže jakékoliv proniknutí za bariéru třicet tři se promění v katastrofu.

Našli se takoví, kteří tomu nevěřili. Protože když se jedna z Richardsových lodí zvedala z přístavu Ixion -nejvyvinutější svět v Alfa Centauri - loď, většina přístavu a část městské průmyslové zóny zničehonic zmizely v pekelných plamenech. Richardsovi nepřátelé se toho okamžitě chytili - nové motory jsou nebezpečné, měly by být zakázány a Richards potrestán. Kea měl starost -když nějaký potrhlý radioamatér přišel se skvělou zvukovou nahrávkou. Zaznamenal hovor mezi lodí a věží a každý posluchač mohl docela zřetelně slyšet, že hukot startovacích motorů ruší výkřiky, řinčení otevíraného poklopu v prostoru pro posádku, střelba a ticho. To kritikům nejen odpovědělo, ale svým způsobem je to i zdiskreditovalo. Tentokrát měl však Kea na mále.

Opatrně se probíral seznamem svého bezpečnostního personálu a najímal ty absolutně loajální

lidi, kteří měli kvalifikaci v jistých neobvyklých směrech. Ty nejvěrnější použil k osobní bezpečnosti a k ostraze svého sídla, ostatní pak fungovali jako speciální tým lovců a zabijáků. Vydali se hledat osoby, které najaly únosce. A našli je - ženu, která se svým synem stála v čele SpacysWays/Galio. Z neznámých důvodů se nějaký komerční gravičlun vymkl kontrole a zřítíl se na jejich vilu na malém soukromém ostrově Aegean. Protože SpaceWays neměly žádného žijícího dědice, bylo vyhlášeno konkursní řízení, dokud nebude situace vyřešena. Jen aby se ujistil, že to loupežným baronům a jejich gangům došlo, Kea najal další bezpečnostní personál. Jejich úkolem bylo nenápadně hlídat jeho kosmonauty. Kdokoliv, kdo by se navážel do členů jeho posádek, ať už šlo o vyzvídání v barech nebo o přepadení a únosy za účelem výslechu, byl zadržen a „velmi hrubě potrestán“.

Kea koupil další doky a nechal postavit další lodě, které vylétly ke hvězdám. Pro rozmístění kolem světů ovládaných člověkem nechal postavit jinou třídu lodí. Byly to bojové lodě s AM₂ pohonem, hlídkové lodě vyzbrojené raketami, střelami, lasery a řetězovými děly, které eskortovaly linkové a nákladní lodě z nebezpečných - tzn. obydlených - světů. Vlády měly sice zakázáno stavět bojové lodě, ale o soukromých společnostech nikdo nemluvil a to z jednoho prostého důvodu; před objevem AM₂ byla stavba vesmírné/hvězdné lodě určené k boji neskonale nákladná. Velkou část svého času strávil Kea vyvíjením nových zbraní. Jeden z jeho techniků, Robert Willy, poukázal na to, že není žádný důvod, proč by malá částice AM₂ nemohla dostat plášť z Impéria X, čímž by se z ní stala výbušná kulka, pokud byl plášť vyroben se záměrnou, na náraz citlivou vadou materiálu. Navíc byl přesvědčen, že kdyby se podařilo udělat tuto kulku dostatečně malou a použít hypervýkonný přenosný laser poslední generace, kulky AM₂ jím mohly být „odpalovány“. Kea Richards si vzpomněl na Alfreda Nobela a na jeho vynález, který měl posloužit ku prospěchu lidstva prostřednictvím efektivních, třebaže nebezpečných „dynamitových děl“, a dal Willymu k dispozici vlastní výzkumný tým a přístup k antihmotě dvě.

Vidy a živobijáky, které spíše odrážely veřejné mínění, než aby je vytvářely, jak si tehdy spousta hlupáků myslela, začaly dávat Keovi nálepku osvoboditele. Většího, než byl Edison, Ford a dokonce McLean. Kea věděl, že se ani nepřiblížili skutečnosti, ačkoliv by to mohlo vyznít jako nějaké chvástání. Jak už to uprostřed masivních změn bývá, stále nechápali rozměr totální revoluce, která se právě odehrávala. Ale oni to pochopí.

Všechno běželo na plné obrátky. Kea měl obavy, protože věděl, co může následovat, a nebyl si jist, zdali bude schopen odolat příštímu pokusu o odepření hvězd člověku.

Možná že útočný tým zapomněl na světlo Jupitera a myslel si, že budou mít pro svou akci naprostou tmu. Nebo jim to snad bylo jedno. Ale když zaútočili, nebyla tma ani ze tří čtvrtin, a Jupiter nad nimi visel jako největší pestrobarevné světlo kdy postavené. Byli to dobře vycvičení lidé a museli trénovat na modelech o skutečné velikosti nebo alespoň na vidových napodobeninách Richardsova sídla.

Alarmy se rozvřeštěly. Kea vyskočil z postele, do které se ani ne hodinu předtím vyčerpaně svalil. Ještě ne zcela probuzen se dopotácel ke skříni a vytáhl z ní tmavou kombinézu. Nedaleko visel bojový postroj s pistolí a pásem na munici. Vedle se houpala automatická karabina. Zalitoval jen, že neměl víc času, aby Willy mohl dovést svoji zbraň s AM₂ kulkami k dokonalosti, a nabil do komory karabiny jednu střelu, natáhl si boty na zip a zamířil chodbou k východu. Země se pod ním zachvěla a Kea upadl. Až později zjistil, že to byla malá, robotem řízená hlídková loď, která narazila do jedné falešné laboratoře postavené na obvodu sídla jako volavka, aby přilákala nepřátelské útoky. Kea vstal a běžel dál. Do jedné z hlavních chodeb vily.

„Pane Richardsi! Do bunkru!“ mával na něj velící důstojník ochranky. Následovala rána a údajně nerozbitný plast a slitina nosné konstrukce se propadly do místnosti. Důstojník se otočil, vykřikl a zemřel, jak do místnosti spadli dva muži v černém s rachotícími samopaly v rukou. Jeden z nich spatřil Richardse, pozvedl zbraň, rozpoznal cíl, uhnul hlavní a oba se k němu rozběhli. Kea pevně stiskl spoušť a automatika je pouhými třemi kulkami rozprášila. Takže mají výslovný rozkaz, uvědomil si. Nesmí mě zabít. To je trochu zpomalí.

Lidé od Richardsovy ochranky vběhli do chodby. Jeden z nich hodil granát do míst, kde bylo vyražené střešní okno. Další exploze a křik. Do háje s bunkrem, pomyslel si Richards. Jestli ti parchanti znají mou základnu natolik dobře, aby mohli zaútočit těsně vedle mé ložnice, určitě mají obšancovaný i ten. Z hlavního vchodu se ozvala kulometná palba a lasery rozsvítily své neviditelné rudé oči. Výkřiky.

„Jdeme ven,“ zvolal a rozběhl se k hlavním dveřím. Absurdní, absurdní pomyslel si. Vedeš své lidi

z čelních pozic, hraješ si snad na nějakého Rolanda? Ty jsi inženýr a možná hospodský rváč. Ale nikdy jsi nebojoval jako voják, protože tě to moc nezajímalo, ani jsi nesledoval živobijáky, které oslavují jejich vraždění.

Hlavní předsálí vily bylo zamořeno kouřem a palbou. Kea sledoval své „vojáky“ - většina byla vycvičena v nějakých složkách armády sluneční soustavy - jak pálí, kryjí se a manévrují vpřed. Neuvěřitelné, pomyslel si. Přesně jako ve videch. Dostavila se další myšlenka: Vyobrazují živovidy realitu, nebo všichni napodobujeme to, co jsme viděli u herců? Ale no tak, člověče! Na tyhle pitomosti nemáš čas! Zbývali čtyři útočníci, kteří se krčili za pevnými květináči kulkami proděravěného kapradí. Dopadly další granáty - stejně jsem to kapradí nikdy neměl moc rád a po tomhle bude určitě následovat obnova dekorace, neuvěřitelné, jak si mysl dokáže všechny ty hlouposti rozebrat i v takovéto situaci - a první vlna byla zneškodněna.

Prvotní útok Keovu ochranu možná zaskočil - ale nyní už převládly jejich výcvik a zkušenosti. Velké dveře, které se jevily být součástí třípatrových zdí, se rozestoupily a vyjela z nich autoděla. Byla rozestavena -podle plánu - za těmi květináči, které měly sloužit jako střelecké posty, a bubny s municí se zaklapnuly.

Venku, na rozlehlých pozemcích sídla Kea napočítal tři, ne čtyři malé lodě. Uvědomil si, že tohle není žádná druhořadá operace. Další vlna se zvedla z úkrytů a zaútočila. Průčelí Keova skoro-paláce bylo lemováno krásným, nízkým zábradlím, které pozorovatelovo oko zavedlo ke kráse samotného domu. Bylo považováno za jednu z krás, která domu zajistila ocenění v architektonických kruzích. Ve skutečnosti si jej navrhl sám Kea ve spolupráci se svými bezpečnostními experty a cílem zábradlí bylo nejen přilákat pozorovatelovo oko, ale hlavně směřovat útok agresorů. Zábradlí bylo dostatečně vysoké, aby se nedalo přeskóčit a plaňky byly od sebe tak daleko, aby neskýtaly úkryt. Nyní splnilo svůj účel a nahánělo útočníky k hlavnímu vchodu. Přímo do vražedné zóny autoděl.

Zbraně se znovu rozštěkaly a výbuchy osvítily noc. Muži a ženy stačili jen vykřiknout, než mrtví padli. Jeden raněný, zakrvácený muž se vypotácel z kouře se zbraní v ruce, a byl zastřelen. Poslední. Bez zaváhání byla auto-děla natlačena do otevřeného prostoru a zahájila palbu na čtyři lodě. Dvě z nich se rozlétly na kusy, další zlověstně dýmala a z poslední šlehal vysoké plameny.

Keova ochranka se rozdělila na tři jednotky. Jedna skupina utvořila obranný kruh kolem Key, druhá zaútočila na lodě. Jejich úkolem bylo zajistit, že útočníci jsou mrtví. Třetí jednotka začala důkladně prohledávat těla a poté, co se ujistili, že jsou zranění odzbrojeni, odtahovala je do jednoho sběrného bodu. Kea to sledoval a najednou pocítil prázdnotu. Po chvíli se objevil náčelník jeho bezpečnosti. „Pane, mám hlášení.“

„Sem s ním.“

„Na vaše sídlo zaútočilo nejméně pětasedmdesát bojovníků, ne-li více. Nevíme, kolik osob zůstalo na palubách lodí. Dvanáct z nich je stále naživu.“

„Kdo jsou?“

„Na žádném z těl jsme nenašli identifikační známky. Dva, kteří mohou mluvit, tvrdí, že jsou nezávislí vojáci pronajatí z Pretorie zprostředkovateli, kteří je již v minulosti zaměstnávali. Nikdo z nich neví, pro koho ve skutečnosti pracují. Za předpokladu, že to byl útok na objednávku, čemuž nevěřím.“

„Hledejte dál. Vydrží ti dva ranění výslech?“

„Negativní, pane. Teď ani nikdy později. Ty třiceti-milimetrové kulky je pěkně potrhaly.“

„Máte nějaký prog?“

„Zatím ne,“ odvětil zadumaně velitel bezpečnosti. „Možná jsou to žoldáci pracující pro nějakého z vašich nepřátel. Možná tajní, jejichž akce nemá nikdy vyjít na světlo.“ Kea přikývl. Mohla to být federace, pozemská vláda, rada Marsu, či kterákoliv superkorporace.

„A co se zraněnými, pane? Myslím tím, až z nich dostaneme, co potřebujeme?“ Kea zaváhal, jak se k němu přiblížil nějaký pobočník.

„Pane, dostali jsme kom od zpravodajského štábu kanálu jedenáct. Tvrdí, že dostali šest hlášení o střelbě a explozích, a chtějí vědět, co se přihodilo. Chtěli by s vámi mluvit... a poslat sem svůj tým.“

Kea usilovně přemýšlel. Jeho první reakcí bylo přivítat žurnalisty s otevřenou náručí. Má čas převléci se do županu, nasadit zmatený výraz a uspořádat konferenci na téma, Kdo by se opovážil a Proč by někdo útočil na nevinné?, a tak dále a tak dále. Rozmyslel si to. „Můžete jim sdělit, že má bezpečnost prováděla extrémně realistické cvičení. Svůj zpravodajský štáb mohou klidně poslat - Ganymede je svobodný svět - ale není záhodno, aby přistávali na mých pozemcích. A pokud jde o

mou osobu - jsem mimo planetu. Testuji novou loď. Momentálně se mnou nejste v kontaktu. Můžete jim říci, že se domníváte, že až se vrátím, rád si s nimi pohovořím, ačkoliv nemáte ponětí o čem."

Pobočník zamrkal - tupec, pomyslel si Kea – zamračil se a odběhl. Kea se obrátil k veliteli své ochranky. „Je to dostatečná odpověď na vaši otázku? "

„Anopane." Důstojník vytáhl z pouzdra pistoli, nabil střelu do komory a odešel ke sběrnému bodu raněných nepřátel.

Kea vyšel z trosek a pohlédl na Jupiter zaplňující většinu oblohy. Očima zabloudil daleko až k osídleným světům. Teď budeme čekat. Dokud někdo nezačne naříkat. A pak se konečně dozvím, kdo je mým největším nepřítelem.

Nikdy se to však nedozvěděl. Z šedivého světa žoldáků se neozvaly sebemenší zvěsti.

To jen prohloubilo Keovy obavy. Tenhle pokus mohl vyjít. A nebyl to jediný ani největší. Hendikepem útočníků bylo jen to, že chtěli Keu živého. Dříve nebo později se najde někdo, komu půjde alespoň o zachování Statu Quo - někdo z Keových lidí určitě zná tajemství jeho hvězdného pohonu.

Samozřejmě, že tajemství nikdo neznal. To by ovšem Keovi Richardsovi z hrobu nepomohlo. Potřeboval nějaký zázrak.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Clarke Central, Luna, n.l. 2211

ZÁZRAK SE DOSTAVIL na konci léta. Ze všeho nejdřív byl zpozorován lodí Calisto - Mars poháněnou motory Yukawa. Byl to nepravidelný kus kamene, ani ne kilometr v průměru. Mohl být považován za malý asteroid, ale jeho charakteristiky nevykazovaly žádnou podobnost s kameny padajícími za Marsem. Navigátor si zaregistroval dráhu meteoritu a zhruba spočítal jeho rychlost. Podal hlášení a na celou záležitost zapomněl. Hlášení bylo zaevidováno a čísla ověřena, opětovně prověřena a matematicky extrapolována. Tech v MarsNavCentral zamrkal, zaklel a znovu si celý problém prošel.

Čísla naznačovala, že tento kus interplanetární suti putuje po kolizní dráze s pozemským Měsícem, s pravděpodobností plus mínus 15%. Tech to oznámil svému nadřízenému. Jeho nadřízený, který si uvědomoval, že roční rozpočet navigačního centra má být v blízké budoucnosti revidován, komem oznámil existenci řítícího se kamene místnímu vidovému vědeckotechnickému reportérovi. A reportérův vydavatel dobře věděl, co zvyšuje rating a prodává reklamu. TITULEK: Vědci hlásí mezihvězdný meteor na kolizní dráze s Lunou! Superrychlý asteroid má za 158 E-dní narazit do Měsíce! Celá populace Marsu v ohrožení! Ohrožena i samotná Země!

Následoval chaos a šílenství jak ze strany vědců tak z médií a veřejnosti. Již dříve dal nějaký kultivovaný starožitník kamenu jméno Poutník. Jméno se rychle ujalo a jediné, na čem se všichni shodovali, zatímco normalita sluneční soustavy klesala jako kdysi hladina oceánu v zálivu Hilo. Z Ganymede Kea sledoval stupňující se údiv a obavy.

Nabízely se teorie. Byly zkoumány. Solární federace ustavila na Marsu krizový štáb a to v komplexu Central Clarke. Trvalo to asi týden, ale nakonec byl dostatek politiků ujištěn, že času a lodí pro jejich evakuaci předtím, než Poutník narazí, bude víc než dost. Následovaly proslovy a „znepokojené pozorování“. Byl vyhlášen stav ohrožení. Nic se však *nedělalo*. A co hůře, jak se pravděpodobná srážka blížila, nikdo nepřicházel ani s žádnými návrhy.

Má být Měsíc evakuován? Jak? V jeho kráterovité pustině žily více než dva miliony lidí. A co civilizace na Zemi? Měli by se všichni přestěhovat do vyšších zeměpisných poloh, neboť se předpokládalo, že Země zažije ta nejnepravidelnější a nejvražednější vlnobítí v historii lidstva? Slova, slova, slova. Činy žádné.

Kea se jen utvrdil ve svém přesvědčení, že společnost, tak jak je dosavad zřizována, by mohla souboj s kamenem zpackat. Nemělo jej tedy překvapovat, jak média volala po činech, politici debatovali, vědci honili věčně ustupující desetinné čárky a lidé panikařili. Objevili se noví proroci, kteří kázali, že lidstvo konečně zaplatí za hříchy minulosti. Lůza věděla, že svět se chýlí ke konci, a tudíž by si měli co nejvíce užít zbývajících času. Policisté a armáda měli větší strach z možných výtržností než z následků hrozící katastrofy.

Slova a zase další slova, zatímco den zkázy se nelítostně blížil. Našli se dokonce i tací, kteří tvrdili, že by se nemělo dělat *nic*. Tento jev je součástí přírody, nebo snad ne? Lidstvo se vyvinulo z katastrofy. Toto se mělo stát. Uvede jej to do vyšší úrovně existence. Odpověď na to, kdo určil, že to tak má být, se lišila putyka od putyky.

Třiasedmdesát dní.

Kea poslal pro doktora Mastersona, svého vrchního vědce. Uznával toho člověka nejen pro jeho pragmatismus, ale i pro schopnost udržet tajemství a řídit individualistické a elitářské vědce a techniky. Masterson provedl vlastní prognózy: Prog: že se Poutník srazí s Měsícem - 85 procent. Prog: že se Poutník odrazí a dopadne na Zemi - 11 procent. Prog: že se oběžná dráha Měsíce posune blíže k Zemi - 67 procent. Prog: že střet bude dost silný na to, aby se Luna kompletně roztříštila - 13 procent. Prog: že Poutník odpálí z Měsíce poměrně významné množství hmoty - 54 procent. Prog: že se jeden či více z těchto mini měsíců srazí se Zemí - 81 procent.

Následky...

Kea nepotřeboval poslouchat dál. Sám byl dostatečně zdatným vědcem na to, aby si dokázal představit, jakou radioaktivitu by způsobil velký kus Luny, řekněme o velikosti Poutníka, narazivší do Země. A když zvážil pravděpodobnost vzniku zemětřesení a posuvu tektonických vrstev? Poutník byl příslibem kataklyzmatu - ale zatím stále nikdo nenavrhl žádný postup a tak se řítit vpřed. Pravda, politici byli zavaleni řešeními od použití veškerých raket sluneční soustavy, aby Měsíc odsunuly z cesty až po stavbu obřího děla, kterým by sestřelili Poutníka z jeho vražedné dráhy. Avšak žádné z nich, dokonce ani ta, jež byla možná, nebyla uvedena v život. Studie byly autorizovány. Armáda a policie byly v plné pohotovosti.

Čtyřicet jedna dní.

Kea nabyl dojmu, že pro to jsou jen dvě možná vysvětlení. První znělo, že žije v naprosto šíleném vesmíru. Druhé pak, že je šílený on sám. Protože řešení bylo zcela zřejmé. Ale nikdo jej nezvolil. Alespoň ne zatím.

Kea se pustil do práce. Nejprve musel poslat kom na Zemi. Zuřil nad tím, jak dlouho trvalo navázat spojení, poté následoval šum hyperprostorové komunikace. Jednoho krásného dne, pomyslel si, bude muset najít nějakého elektronického nadšence, dát mu asistenty, několik milionů kreditů, nějaké AM₂ a řekne mu, aby vymyslel nějaký systém, který by umožňoval, aby jedna bytost mohla mluvit na velkou vzdálenost s druhou, aniž by to znělo, jako že oba sedí v sudu a vypadají jako trojnásobné duchy na obrazovce.

Nakonec se probil ke svému cíli - vysoce respektovanému reportérovi od vidu jménem Jon Nance. Nance byl zaneprázdněn. Svět se chýlil ke svému konci, nebo to alespoň všichni říkali, a on měl plné ruce práce. Kea mu řekl, že tedy osloví konkurenci. Co že to Kea má? Nehodlá prozradit. Ale je to něco velkého. A týká se to Poutníka. Nanceho to velice zajímalo - musí přijít něco jiného než jen hlášení o poslední hysterii či tupé nečinnosti. Richards řekl Nancemu, aby si sbalil. I s celým štábem. Kompletní záznamové vybavení, plus dvě dálkově ovládané kamery. A možnost přímého spojení na Zemi. Loď je na cestě, aby je vyzvedla.

„No to je krása,“ zvolal Nance kysele. „Budu muset uvolnit celý štáb. Odejít od stolu a nechat za sebe pracovat své supermany jen pro to, abych udělal párkrát sýýýr na producenty. Musíte mi dát něco víc.“

„To není možné,“ odvětil Kea. „Toto spojení není bezpečné a tolik vám zase nevěřím. Přesto budete mít na Kennedyho letišti loď... za dvě E-hodiny.“

„Panebože, jenom dojet graviautem na letiště mi bude trvat déle!“

„To mi zní jako osobní problém. Dvě E-hodiny. Jinak si pronajmu dokumentační štáb a vaše stanice bude muset smlouvat s ostatními o jejich pásky.“ Ukončil spojení. Potom se usmál. Masterson byl možná prognostický specialista v určitých oblastech, ale ani Kea nebyl tak špatný. Prog: že tam Nance bude s technikou i s lidmi? 79 procent. Minimálně.

Nařídil lodi připravené na jeho přistávací ploše, aby odstartovala do New Yorku. To byla jedna loď. Potřeboval další dvě. Jeden z jeho nejnovějších transportérů bude stačit. Nařídil Mastersonovi a nejlepšímu střízlivému pilotovi, kterého se mu podařilo splášit, aby se připravili. Poslal pro svou vlastní loď, hvězdnou loď, kterou spatřil před tolika lety na vrakové orbitě nedaleko Marsu. Loď, která byla jako první opatřena AM₂ pohonem. No a co? - když došlo k věci, vyhýbal se jakékoliv sentimentality. Nikdy té lodi nedal jméno, kromě nezbytného registračního čísla. Stejně bylo na čase, aby se této loď zbavil - stále častěji měl obavy, že kdyby se loď dostala do nepovolaných rukou, nějakým způsobem mohla poskytnout klíč k sektoru Alva. Pokud se Kea nemýlí, bude to pro ni důstojný konec.

Nařídil pilotovi, aby loď přemístil na prostranství vedle jeho experimentálních dílen. Na ovládání byla provedena jedna drobná úprava. Hvězdné lodě normálně nemají časové spínače. Poté sám s lodí vzlétl a doletěl do supertajného skladu AM₂. Dálkově řízený nakladač opatřený pláštěm z Impéria X vzal ze sejfu kus antihmoty dvě. Když jej Kea opatrně přebíral do čelistí své lodi, napadlo jej, že tento blok o váze necelých pěti set kilogramů by mohl být dokonce ten, který zbyl z prvního kusu AM₂, který ukořistil při panenské cestě této lodi do toho alternativního vesmíru. Byl připraven odstartovat.

Obě lodě opustily Ganymede a nastavily orbitu protínající dráhu Poutníka. Třetí loď již čekala. A jak Richards předpokládal, na její palubě byl nevrlý a rozmrzelý Nance. Rozmrzelý jen do té chvíle, než mu Kea sdělil, co má v plánu. Po těch slovech roztál.

Kea nechal jednu dálkově ovládanou kameru nainstalovat do řídicí kabiny jeho vlastní lodi, druhou do poklopu lodě, na jejíž palubě seděl Masterson. Všechny tři lodě vystartovaly Poutníkovi v ústřety.

Richards si vychutnával pocit, že se k němu ten obří rotující kámen kvapem blíží jako železniční vlak tunelem. Dost. Oznámil Nancemu, aby se spojil do New Yorku se svou stanicí. Nezbývalo mnoho času.

Nanceho loď visela v prostoru asi padesát kilometrů od zbývajících dvou. Richardsovi se to zdálo příliš blízko, ale Nance měl jiný názor. Potřeboval dobrý „obraz“ a z větší vzdálenosti by nestál za nic. Kea znovu pokrčil rameny a zamyslel se nad podstatou vidu. Jak mohli lidé vůbec dovolit, aby se jim někdo takhle navážel do vědomí, aby čichali to, co čichá reportér, viděli to co on a dokonce prožívali reportérovy vědomě řízené myšlenky? Mastersonova loď se držela ani ne padesát metrů od Richardsovy. Kea si oblékl skafandr a vypustil atmosféru lodě, takže nechal oba poklopy otevřené. Obě lodě spojoval kabel.

Nance vysílal. Jsme uvnitř oběžné dráhy Marsu, oznámil klidným, a přesto vzrušeným patentovaným tónem. Právě se máme stát svědky možná nejdramatičtějšího hrdinského činu v dějinách lidstva. Kea Richards se hodlá pokusit zničit Poutníka pomocí nové a blíže nespecifikované metody, která se týká jeho tajného motoru. A tak jak Kea reportérovi nařídil, Nance se podívil, proč se Federace o *nic* nepokusila a jen seděla na Měsíci a dloubala se v nose... (ačkoliv on to vyjádřil mnohem slušněji).

Kea byl připraven. Dálkově řízená kamera zabírala muže ve skafandru pohybujícího se po řídicí kabině. Nebylo však už vidět, jak se otevřel velký poklop ve spodní části lodi a z něj se vysunuly čelisti s velkým kusem antihmoty dvě, jako když se bohabojný sedlák snaží odehnat zlého ducha.

Aby byl melodramatický efekt dokonalejší, poradil Kea Nancemu, aby na znamení začal s odpočítáváním. Právě začal. Po pravdě toho Kea neměl moc na práci - dráha byla nastavena a navigace byla napojena na časový spínač. Za tři minuty, třicet tři vteřiny se Kea vydal ven. Sjel po laně, uťal spojení s hvězdnou lodí odsouzenou k záhubě a zavřel atmosférické zdymadlo, přičemž každý jeho pohyb zaznamenávala druhá dálková kamera. Vypnul vid - Masterson trval na tom, že nesmí být nikdy spatřen na vidu - a přešel do řídicí kabiny druhé lodi.

Jedna minuta, slyšel Nanceho hlas. Dvacet vteřin. A pak...

A nula... časovač sepnul a loď před nimi zmizela. Zmizela pod plným hvězdným pohonem. Ani ne vteřinu nato narazila do Poutníka.

Vidový nahrávač, který měl Nance nasazený jako velkou helmu a doprovodná vidkamera na palubě jeho lodi se přetížily a shořely. Kea jej varoval. Ale zvukový snímač zůstal aktivní a Nanceho komentář zůstal nepřerušen, živě vysílán přímo do ředitelství stanice v New Yorku a odtud na všechny lidské světy.

Kea sotva zaregistroval reportérovo vzrušení. Měl napilno. Chopil se řízení lodi a vyslal transportér směrem k meteoritu. K jakému meteoritu? Ke shluku štěrku ve volné formaci. Z Keovy lodě nezůstalo zhora nic.

Kea se zaposlouchal do vysílání, které stále živě přicházelo z Nanceho lodě. V životě netušil, že existuje tolik synonym pro slovo „hrdina“. Richards se usmál. Tentokrát ale opravdu tak trochu hrdinou *byl*. Zaskočilo jej, že cítí náznaky studu. Hrdina, eh? Kea, galaktický hrdina, pomyslel si pobaveně. Nyní měl jméno i prostředky. Poutník mu poskytl jeviště i reflektory pro jeho velký výstup. Chyběly už jen fanfáry. A on si byl poměrně jist, že přijdou, třebaže neměl tušení, kdo mu přijde zatroubit do ouška.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Ganymede - n.l. 2212

JEDNÍM BYL ministerský předseda společenství národů. Zastupoval velké rodiny. Další byla byznysmenka, členka představenstva zastupujícího dva tisíce akciových společností. Další zastupoval Velké peníze. Pobíral zlomkovou provizi ze dvou třetin všech elektronicky převáděných financí. Poslední byl odborářský předák tří kontinentů.

„Většina armády stojí za námi," prohlásil předák. „A když uzavřeme dohodu, ostatní se přidají."

„Je neuvěřitelné, jak nesmělí mohou generálové být," neodpustil si Kea uštěpačnou poznámku.

„Přišli by také," připojil se ministerský předseda, „ale obávali se - navzdory našim ujištěním - že by mohli být zpozorováni... Posílají však pokornou omluvu a vřelý pozdrav."

Kea se ušklíbl. „Jak jsem řekl... jsou nesmělí."

Velké peníze přešel rovnou k věci. „Ale přesto s námi. Sám víte, že bychom tu nebyli, pane Richardsi, kdybychom k tomu neměli dostatečný mandát."

„Jde o to," navázala byznysmenka, „že se blíží prezidentské volby Federace. Času není nazbyt. Potřebujeme vědět, zdali se stanete naším kandidátem."

„Musím k vám být upřímný," odvětil Kea. „Už za mnou byla i druhá strana."

Odborový předák se rozesmál. „Kdybyste se nedovtípil, že už to víme, pane Richardsi, nedovolil byste, aby náš stín překročil váš práh."

„Nejsme žádní amatéři." To byl pan Velké peníze. „Jsme připraveni podstatně zvýšit nabídku."

„Myslím, že bychom právě tady měli skončit," řekl Kea, „abych vám vysvětlil svoji pozici."

„Jen vysvětlujte," pobídl předák.

„Povím vám to samé, co jsem řekl jim. Já nic takového nepotřebuji. Jsem bohatší, než má kdokoli právo být. Je mi sedmačtyřicet let. Měl jsem v plánu žít nějaký čas klidnějším životem. Jak se říká, odpočívat na vavřínech."

Byznysmenka zatleskala. „Krásná řeč. Postaráme se, aby to poradci použili v nějakém projevu."

„Myslím, že to naši spisovatelé s chutí pozrou," pochleboval ministerský předseda. „Už vidím titulky: 'Hrdina, který zachránil civilizaci, odmítá všechny projevy vděčnosti.'"

„Na dva tři týdny to necháme kolovat médií," domýšlel předák. „Potom vytáhneme, do jaké šlamastyky pohlaváři a zákulisní hráči dostali Federaci. Než se vzpamatujeme, lidé budou žebrať, abyste je znovu spasil."

„Potom s nevolí... a pokorně... svolíte s nominací," podtrhl plán ministerský předseda.

Byznysmenka jej počastovala svým nejvřelejším úsměvem. „To jste měl na mysli, pane Richardsi? Více či méně?"

Kea se rozesmál. „Ti druzí mi věřili trochu déle než vy."

„Proto jsme také číslo jedna," opáčil pan Velké peníze.

„Číslo jedna... ale bez kandidáta," namítl Kea. „Což je stejná situace, v jaké se nachází vaše konkurence. Za těchto podmínek obě strany zabřednou do bahna bohapusté předvolební nudy. A dokonce i kdybyste vyhráli..."

Federace je v troskách. A do té žumpy jste ji dostali vy. Co s tím hodláte dělat? Jaké velké myšlenky nabízíte?"

Tato slova byla přijata zařezaným mlčením. Ale Kea považoval za nezbytné zahrát malou domů. „Současný stav Federace není žádná pohádka, přátelé. Ekonomika se hroutí. Vedete dvacet válek o různém rozsahu. Hlad. Sucha. Průmysl stojí. Inflaci popadá amok. Úrokové sazby dosahují hvězdných výšin... kdy se našel někdo, kdo by si mohl půjčku dovolit. A krom toho, madam... a pánové, vy vypadáte docela zdravě."

„Musíte mít zájem," konstatoval předák, „jinak byste se neobtěžoval s ostřením meče ještě předtím, než jsme k vám zavítali. Jestli mi rozumíte."

„Rozumím," ujistil ho Kea.
„Což nás přivádí zpět k ceně," chopil se příležitosti pan Velké peníze.
„Co bych asi *mohl* chtít?" otázal se Kea. „Mám AM₂. Což znamená, že už v podstatě všechno ovládám - od hvězd dolů."
„No tak nám to povězte, pane Richardsi," naléhal předák. „Co *chcete*?"
Kea jim to řekl. Na rozdíl od první skupiny nenásledovalo žádné hašteření. Žádné vyjednávání. Dohoda byla upečena přímo na místě.

Port Richards, Tau Ceti - n.I. 2222

Byl to mírně svažitý kopec posetý kobercem lišejníkovité rostliny fialové barvy s bobulkovitými poupaty, ze kterých stoupal každý den za soumraku opojný parfém. Kea se nadýchl a vykročil do kopce - byl sám, nepočítaje věčně přítomnou oponu bezpečnostních bytostí kolem něj. Zastavil se, aby si odpočal, než dorazí na vrchol. Zhluboka oddechoval námahou.

Kea se otočil za sebe, aby si prohlédl svůj dovolenkový tábor. Cynické dítě ulice v něm se smálo. Tábor sestával z jeho osobního příbytku - dvoupatrový stan ze zlatého plátna - a více než šedesáti menších stanů pro jeho štáb, bezpečnost a ostatní části družiny. Kea se ušklíbl. Oficiálně označil svoji cestu za prostou dovolenou pod stanem. Zasloužený odpočinek od tíživého břemene úřadu prezidenta Federace. Skutečnosti, že se rozhodl strávit dovolenou na nově otevřeném světě - pojmenovaný na jeho počest - v soustavě Tau Ceti, se dostalo velké pozornosti jeho ochočených vidových komentátorů.

„Není to příznačné," plácal jeden z nich, „že tento prostý člověk... tento obyčejný muž z lidu... prezident Kea Richards... hledá obnovu svého ducha právě ve hvězdách?"

„Většina analytiků v této cestě spatřují velikou symboliku," ozval se další. „Prostřednictvím Key Richardse civilizace posunula své hranice do velké dálky. Nyní nám prezident Kea Richards připomíná, že je mnoho dalších světů, které by stály za dobytí. Že naší budoucností je nikde nekončící hranice."

Tato cesta do příhraničí byla jen dalším kamenem zabudovaným do mozaiky legendy, kterou Kea již po deset let usilovně budoval. Legendy obyčejného člověka. Člověka, který se vypracoval vlastní pílí. Člověka, který si dobře pamatoval na úděl chudých, z jejichž řad se vybočil. Drsný génius neustále hledající nové cesty pro lepší život nás všech.

Něco z toho byla dokonce pravda.

Za deset let vytvořil komerční říši větší než kdokoli před ním. Nové myšlenky a obnovený elán zrodily průmysl, který chrлил zboží - za všem dostupné ceny. Potraviny se valily z obřích zemědělských kombinátů v objemech dosud nevídaných. Věda a vynalézavost se těšily velkému rozmachu. Hvězdné sondy překlenovaly nezměrné vzdálenosti. Terraformovací inženýři pracovali na tuctech světů, jakým byl Port Richards, které přibližovali podmínkám na Zemi a rozšiřovali tak teritorium Federace. V atmosféře svobodně plynoucích financí a myšlenek vzkvétalo dokonce i umění. Nebylo pochyb o tom, že Kea Richards je motorem, který všechny tyto věci umožnil. A AM₂ bylo palivem toho motoru. Robotický dodávkový systém byl vyzkoušen a zdokonalen. AM₂ začalo být pravidelně dováženo a ve velkém množství - s nulovou šancí na to, aby se někdo dozvěděl jeho zdroj.

Přirozeně, že měl Kea nepřátele. Mnoho nepřátel. Pozoroval jednoho ze svých strážců, jak zaměřuje detektor na pěšinu před ním, aby zjistil, zdali na ní nejsou nastraženy nějaké pasti. Svě nepřátele rozdělil do tří skupin. Na idealisty, na ty prahnoucí po moci a na šílence. Idealisty si vydržoval. Zvláště ty slabé. Svoboda vyjadřování a otevřené debaty mu propůjčovaly nádhernou patinu demokracie. Prahnucí po moci buďto koptoval, nebo je rozdrtil. A pokud šlo o šílence... Kea zahlédl, jak se další dva strážníci vyhoupli na vrchol kopce se zbraněmi ve střehu... nuže, s těmi se toho moc nadělat nedalo. Jen se mít na pozoru.

Keovo intelektuální já si dalo za cíl, že za deset let vykoná zázrak - dvě volební období v úřadu. Fazlur byl pesimista, když předvídal, že AM₂ obrátí nám známý svět vzhůru nohama. S Richardsem, který je ovládal, antihmota dvě obrátila svět také naruby. Ale samým znechucením se mu zvedal žaludek. Pozor, varoval. Když nyní ustrneš, vše bude ztraceno. Vše nabere opačný směr. Bargetové a jim podobní začnou zase řídit běh světa. A všechno se vrátí k degeneraci a stagnaci. Některé staré rodiny se na Zemi stále držely. Byla to hrstka lidí prahnoucích po moci, kterým Kea nechal hlavu na

krku. Ať si provozují své nemoderní továrny. Ať pokračují v chrlení jedů do ovzduší planety. Ať dál lámou hřbety k Zemi upoutané chudiny. Každý den se stovky dalších hlásily k migraci ze Země. Lidé nastupovali na paluby lodí s AM₂ pohonem, poskytnutých Keou Richardsem. Prchali před chaosem a mizérií, které Keovi nepřátelé nastolili, do nových světů otevřených jejich zbožňovaným prezidentem.

Jde to tak rychle, pomyslel si Kea. Tak rychle a tak hladce. Za deset let se to, co jsem vybudoval, snadno zdvojnásobí. A za dalších padesát, kdo ví? Škoda jen, že se nedožiji toho, abych mohl být svědkem tohoto rozmachu. Velká touha sevřela Keovi žaludek. Touha stejně silná jako tehdy, když Fazlur poprvé navrhl, aby vstoupili do jiného vesmíru. Bože, jak moc si přál, aby mohl vidět, jak se to bude odvíjet dál.

Uslyšel hřmění nad vzdáleným úbočím kopce. Kea si pospíšil na vrchol. Spatřil oficiální loď Federace, jak přistává do svého kotviště. Kolem ní se rozprostírala obrovská řezná rána nového kosmopřístavu, který právě na Port Richards stavěl. Byla to oficiální delegace volitelů prezidenta Federace. Přicházeli mu oznámit, že ho jeho lid žádá, aby s nimi zůstal jako jejich prezident. Ne pouze na třetí období. Ani na dalších pět let.

Kea Richards byl zvolen doživotním prezidentem.

Překvapení.

Zákulisní osoby splnily svůj slib.

Ale taková byla jejich dohoda.

Tehdy před deseti lety na Ganymede chlápek od odborů vytřeštil oči. „Jak to myslíte, doživotní prezidentství?“

Byznysmenka na něj sykla. „Dokud nebude mrtvý, pitomče. Nebo sám nebude chtít odejít na odpočinek.“ Obrátila se ke Keovi. „Nemám pravdu?“

„Tak zní moje nabídka,“ potvrdil Kea. „Jestliže to mám všechno řídit... Chci to řídit jako svoji společnost. Volby každých pět let mi budou svazovat ruce. Vždy budu nucen dívat se na situaci z krátkodobého pohledu.“

„Co na to řekla druhá strana?“ zeptal se pan Velké peníze.

„Nebyli příliš nadšeni,“ odvětil po pravdě Kea.

„Protože by to nedokázali zařídit?“ odtušil předák.

„Ano,“ vydechl Kea. „Řekli, že by to nedokázali zařídit.“

„V tom nevidím problém,“ přidala se byznysmenka. „Alespoň ne pro nás.“

„Samozřejmě bychom to nemohli udělat najednou,“ upřesnil ministerský předseda. „Museli bychom si nejprve umést cestu. Připravit si půdu.“

„Ale do konce druhého období bychom to stoprocentně zvládli,“ řekl odborový předák. „Je zatraceně populární. Jestli mi rozumíte.“

„Kdybychom souhlasili...“ odvážil se Velké peníze. „Jako vaši věrní stoupenci... a nejdražší přátelé...“

Kea se uklonil... téměř královsky... „a zanedlouho i moji spolehliví poradci...“ dodal.

Pan Velké peníze se usmál... na souhlas... „Ano. To budeme. A dopřejete nám jako svým poradcům alespoň trochu sluchu, pokud půjde o politiku AM₂?“

„Stoprocentně,“ prohlásil Kea. „Vlastně jsem se svými manažery probíral mou dlouhodobou strategii. Nadešel čas toho, čemu se říká konec monopolu. V současné době pracujeme na plánu poskytování licencí na prodej AM₂, Impéria X a modifikovaných motorů těm... správným koncernům.“ Významně na ně pohlédl. „Velmi rád vyslechnu vaše doporučení a návrhy... k jednotlivým případům.“

Místnost se neskutečně rozzářila. Z vize nového bohatství, které se dotýčným nabízelo.

„Dovolte mi, abych vám jako první řekl pane prezidente,“ pospíšil si předák. Napřáhl ruku. Kea ji přijal.

A bylo to. Prezidentství stvrzené potřesením rukou. Detaily budou později sepsány ústavními právníky. Bylo to poprvé, kdy Kea doopravdy zatáhl za udič AM₂ a vytáhl rybu. A s ubíhajícím časem se v tom ještě zdokonalil.

Kea sledoval delegaci, jak vystupuje z lodi. Čekal na ně gravičlun, který je měl dovézt do jeho tábora, aby ho formálně obeznámili s jeho novým titulem. Dnes večer budou všichni oslavovat. Zítra vyplatí několik dalších dluhopisů.

A všechno to bude jeho.

Vlastně to bylo jako nějaká staromódní svatba. Staří monarchové to chápali. Království je zdrojem tvého největšího smutku i radosti. Oženil ses s ním. Na celý život. Nyní byl Kea císařem ve všech

směrech, kromě jména. Nepocíťoval ani ždíbíček viny z toho, že si to všechno koupil za to, že si ponechal jeden z největších objevů v historii lidstva pro sebe. Čínští císařové si tajemství fungování času nechávali pro sebe po celá staletí. Co by s ním lidé dělali? Ptali se svých dvorních učenců. Nemají schopnosti ani sílu vzít na sebe zodpovědnost za jeho fungování. To by mělo být ponecháno na nás. To by mělo být jen a pouze naším břemenem.

Kea si vzpomněl na průpovědku ze svého raného dětství.

„Co je čas pro nějakého zatraceného vepře?“

Vzpomněl si na prasečí chamtivost na palubě *Destiny I*. Ruth, která zavraždila Fazlura a Osiřanku. Její skonání pod rukama Murpha. Murphovo usilování o Keuv vlastní život. Od té doby Kea silně přehodnotil svoji představu zla. Vytvořil si vlastní stupnici a objevil potřebu civilizace. Ale neměly by být tyto věci ponechány vyšší moci? Bohu? Možná. Ale Kea byl v jiném vesmíru... a vrátil se z něj. Ani v jednom z těch vesmírů však boha nepotkal. Možná že Něco opravdu existuje. Bůh na svém trůnu někde daleko za hvězdami. Ale dokud ten bůh nebude nalezen, tento svět se bude muset spokojit s Keou Richardsem.

Vydal se dolů z kopce. Když si pospíší, stačí se převléci, než delegaci přivítá. Kea přidal do kroku. Strážce vedle něj začaly udiveně poskakovat. Kea se rozběhl. Připadal si mladý... až se mu z toho zatočila hlava.

Najednou se mu v uších ozvalo zahřmění. Vzdálené, ale zároveň podivně blízké. A před očima se mu rozlila rudá mlha.

Jeho mysl křičela: „Ještě ne! Ještě jsem... neskončil!“

Kea dopadl na zem již v bezvědomí.

Vyděšený osobní strážce k němu poklekl. Převalil ho na záda. Neohrabaně nahmatl známky života. Ucítit chabý puls. Zoufale vymáčkal kód na svém komu. Za chvíli už se úbočí hemžilo vozidly a horečnatě pobíhajícími lidmi. Všichni bojovali o záchranu života jejich doživotního prezidenta.

Ganymede - n.I. 2222

„Vaši doktoři se nezmýlili,“ oznámila mu věhlasná lékařka. „Byla to mozková mrtvice.“ Jmenovala se Imbrocianová. Na poli anatomického poškození a regenerace se jí nikdo nevyrovnal.

Kea podvědomě sevřel svoji znečitlivělou levou paži. Vzpomněl si na bezmoc na palubě *Destiny I*, kdy ji měl přivázanou k tělu. Tentokrát měl však poškozenou celou levou stranu. Imbrocianová pokývla k paži. „To dáme do pořádku,“ uklidňovala ho. „To spraví nervové implantáty. Poměrně komplikované předráťování by se mělo postarat o zbytek. Ačkoliv bych vás měla varovat... že vás to určitě oslabí.“

Kea sebral síly. Teď bude potřebovat odvalu. „To mě tolik netrápí. Ale co zbytek diagnózy?“

Lékařka vzdychla. „Naneštěstí pro vás nemám ani proti němu žádných námitek. Je velká pravděpodobnost, že se to stane znovu. A nelze předpovědět kdy. Za týden? Za rok? Více? To nemohu říci. Mohu říci jen to... že je velmi nepravděpodobné, že druhý záchvat přežijete.“

Kea se chraplavě rozesmál.

„Vidím, že si příliš nepotrpíte na soucit nad lůžkem nemocného.“

Imbrocianová pokrčila rameny. „Lži stojí spoustu času,“ odvětila. „A jestli se vám něčeho nedostává, tak je to čas.“

Kea se dal znovu do smíchu. Tentokrát to však bylo na celé kolo. Vtip mu došel. Netýkala se snad jedna z jeho posledních myšlenek císařů, kteří vládli času? Ale ne veškerému času, uvědomil si. Určitě ne biologickému času.

Imbrocianová na něj pohlédla a spokojeně přikývla. „Přijímáte to dobře. Žádná hysterie.“

„Nejsem ten typ,“ odvětil Kea.

„Ne. Hádám, že ne... pane prezidente.“ Vstala, že půjde. Kea zvednul ruku, aby ji zastavil. „Mluvíli s vámi moji lidé o nezbytnosti utajení?“

Imbrocianová se oklepala. „Zdůrazňovali mi to... dost nepříjemně. Skutečně, pane. Žádných výhrůžek nebylo zapotřebí. Ať už jste prezident nebo ne, jste můj pacient. Přísahala jsem.“

„Odpusťte jim jejich zapálení pro věc,“ dodal suše Kea. Pomyslel si, že kdyby se nepřátelé dozvěděli o jeho nemoci, rychle by ji donutili změnit názor. „Byl bych vám zavázán, kdybyste zůstala... dokud se nerozhodnu, co počít dál.“

„Stále zvažujete operaci, ačkoliv je pravděpodobné, že to utrpení přijde vniveč?“ otázala se.

„Dám vám vědět," řekl Kea.

Odešla zmatena. Ne však zmatenější než Kea. Co si má myslet? Co může dělat? Nejlepší lékařka v celé Federaci mu právě oznámila, že je ztracený. Jeho poradci jej pobízeli, aby si zvolil nástupce. Míněno, jednoho z nich. Nevyslovená - avšak zřejmá - zůstávala potřeba někomu z nich odhalit zdroj antihmoty dvě.

Když teď zemřu, uvědomil si, systém.- ten perfektní systém - který sám vymyslel, se automaticky vypne. Všechny stopy budou smazány. A tajemství AM₂ zemře s ním. Takový systém byl jedinou skutečnou obranou proti jeho nepřítelům. Jakýsi štít vědomostí proti jejich nájemným vrahům. Ale jaký měl teď smysl? Bez AM₂ by se Federace zhroutila. Všechna jeho práce by přišla nazmar.

Takže? Dát jim to tajemství by bylo horší, co? Došlo by k hrozivým válkám o ovládnutí zdroje AM₂. Nesčetněkrát propočítával všechny progy. A daň smrti vždy přesáhla vrchol stupnice.

Na početí dědice již bylo pozdě. Mimoto tuto myšlenku zavrhoval již od samého počátku. O králích a jejich potomcích toho věděl příliš. Žili mizerný život a čekali na svoji chvíli. Někdy se dokonce spiknuli proti svým rodičům. A téměř vždy přihlíželi konci království, které jejich rodič vybudoval. Nebylo zapotřebí dívat se dál než na Bargety, aby viděl degradaci z generace na generaci.

Dost bloumání. Musí se rozhodnout. Kdo bude jeho následovníkem? Komu by mohl světit tajemství AM₂?

Dostavila se odpověď: Nikomu.

Musím se rozhodnout, namítl. Nemám jinou možnost.

Musí existovat ještě nějaké řešení, ozval se neodbytný hlas. Prostě musí.

Každý přece... musí zemřít... Jednou.

Ale my jsme jiní, našeptával hlas. Zvláštní. My víme něco, co nikdo neví. Zásadní věc, kterou se lišíme od kohokoliv, kdo žije... nebo kdy žil.

Kea dlouho zápasil s tímto šílenstvím - protože si myslel, že musel zešítet. Nakonec usnul. Vznášel se. Aniž by se mu něco zdálo. Pobočníci a zdravotní sestry monitorovali jeho životní funkce. Všimli si klidu jeho biotabulek.

Procitl. Svěží. Čilý. Hladový.

Poslal si pro snídani.

A poslal pro Imbrocianovou.

Zodpověděla mu všechny jeho otázky, potom si pozorně vyslechla jeho návrh. Zachovala klid. Vyvarovala se jakýchkoliv projevů netrpělivosti. „Ano. To bych mohla udělat," řekla nakonec. „Mohla bych postavit žijící tělo... lidské tělo... stejné, jako je to vaše. Jsou zde teoretické překážky, to jistě. Ale s dobrým týmem a dostatečnými fondy... by to bylo proveditelné."

„Takže to uděláte?" otázal se Kea.

„Ne. Neudělám."

„Proč ne, proboha?"

„Smrti se nemůžete vzpírat, pane prezidente. A přesně to děláte. Musíte pochopit, že celé tohle snažení je naprosto iracionální. Můžu zhotovit vaši kopii. Duplikát. Ale... nedocílím toho, aby byl nový organismus *vámi*!"

„A jaký by v tom byl rozdíl?" naléhal Kea. „Kdyby měl všechny mé myšlenky... mé vědomosti... moji motivaci. .. identické buňky... všechno, co mne činí mnou... byl bych to přece já. Nebo ne?"

Imbrocianová vzdychla. „Já jsem lékař. Ne filozof. Filozof by ten rozdíl jistě lépe vysvětlil."

„Mohu vás učinit velmi bohatou ženou," nevzdával to Kea. „Udělit vám nesčetné počty."

„Já vím," řekla Imbrocianová. „Dost na to, abych překonala své zásady. Ale kdybych se do takového podniku pustila - a uspěla bych - nemůžu si pomoci, ale nejpravděpodobněji bych si tím napsala úmrtní list. Musíte uznat, že bych věděla něco velmi nebezpečného."

„Na to jsem samozřejmě myslel," ujistil ji Kea. „Dokončit to, co mám na mysli, by vám trvalo zbytek života. Bude to velmi bezpečný, velmi opulentní život. To vám garantuji."

Imbrocianová se dlouze zamyslela. Poté řekla: „Když to neudělám, najdete si někoho jiného. Třebaže méně zručného."

„Ano, najdu," ujistil ji Kea.

„Což by mě znovu uvrhlo v ohrožení. Již teď vím příliš."

„To je pravda," konstatoval Kea suše.

„Takže bychom se raději měli dát do práce," uzavřela Imbrocianová. „Možná nemáme moc času."

Vrátilo se mu štěstí. Spolu se zdravím, které mu svými schopnosti darovala Imbrocianová. Napojení nervů bylo prosté. Rehabilitační cvičení znamenala muka. Ale stála za to.

Richards vstal ze svého křesla a přešel ke vzdálenému konci své kanceláře. Byl sám. Sledoval se v zrcadle. Byl spokojený. Jeho paralýzu po mrtvici již prozrazovalo jen nepatrné kulhání. To na veřejnosti hravě zakryl. Politikové mají dlouholetou praxi, jak tyto drobné vady zahladit. Kea si vzpomínal, že v dobách prezidenta F. D. Rooswelta si sotva někdo všiml, že je doživotně upoután k invalidnímu vozíku. Přešel zpět ke svému stolu. Uložil své pětapadesát let staré kosti do měkkého křesla. A nalil si z karafy na svém stole.

Byla to skotská.

Vychutnával si ji. Stejně jako si vychutnával těch pár chviliek odpočinku od programu nabitého povinnostmi. Znervózňel, když se dostavila bolest hlavy. Srdce se mu splašilo - je tohle konec? Ale bolest zmizela spolu se strachem. Díky Bohu, pomyslel si, že tahle starost brzy pomine. Tak nebo onak.

Imbrocianová byla téměř hotova. Všechno bylo připraveno.

Stačilo jediné jeho slovo a velké temné síly budou uvedeny v činnost. Kea horečnatě pracoval na tom, aby dosáhl svého cíle. Přesouval pracovníky. Tahal za nitky. Vytvářel a rušil úřady. Zametal stopy smrti vládních činů a výnosů. Byl mu k dispozici celý průmysl, aniž by jeden manažer věděl, co ten druhý dělá. Hvězdné lodě létaly sem a tam, kdy si zamlouval. Upředl složitou, supertajnou síť s odbočkami a zapeklými elektronickými bludišti, vytvořenými starými lišáckými špióny. Během té doby Imbrocianová a její tým pracovali stejně šíleným tempem. S celou pokladnou Federace k dispozici namísto rozpočtu.

Kea usrkl svoji skotskou a nechal se jejím teplem lechtat v žaludku.

První část jeho plánu jak obelstít smrt byla poměrně prostá. Imbrocianová zkonstruuje chodící, mluvící, myslící duplikát Key Richardse. Druhá část - kterou bude teprve třeba odstartovat - byla ještě snazší. Až děsivě.

Odvedl své myšlenky od té hrůzy. S tím se bude muset vypořádat, až ta chvíle přijde.

Třetí část jeho plánu byla nezměrně složitá. Předně všeho měl v plánu nová vylepšení starého modelu. Pohrát si s několika geny, aby jeho druhé já nebylo náchylné k nemoci a stárnutí. Až bude organismus nainstalován, proces stárnutí bude postupně zreversován. Jako cílový věk si vybral pětatřicet let. Kea měl dojem, že to byla nejlepší léta jeho života. V mnoha směrech vrcholná. Pokud bude proces rozložen na mnoho let, jeho lid si ani nevšimne, že jejich doživotní prezident ze sebe shazuje střední věk jako had kůži. Nový Kea Richards bude teoreticky schopen bez únavy či opotřebení žít po staletí. Virtuální nesmrtelnost.

„V praxi," vysvětlovala Imbrocianová, „pochybuji, že to bude možné. Organismus - zvláště pak myslící organismus - je příliš složitý. Zranitelný mnoha věcmi, jichž si nejsme vědomi. Nejen fyzicky zranitelný. Je třeba zvážit i psychologickou stránku věci."

„Mohu se třeba zbláznit," konstatoval Kea bez jakýchkoliv emocí. Imbrocianová jen přitakala.

„Také můžu být zabit," řekl Kea. „Nebo proti vlastní vůli zadržen. Donucen odhalit své tajemství."

„I to vám hrozí," souhlasila Imbrocianová.

Tyto problémy vedly ke klíčové části velkého plánu. Kea duší inženýr začal se strojem. Přesněji řečeno s analytickým přístrojem. Vybaveným výkonnými logickými programy. Dálkovými senzory monitorujícími jeho druhé já. Posuzujícími tělesný stav stejně jako vnější hrozbu. Organismus samotný bude mít ve svém nitru implantovanou bombu. Při hrozbě mučení, mozkoskenu nebo smrtícího útoku, bomba vybuchne enormní silou. A zabije vše v dosahu. Stejný osud jej potká, pokud analytické zařízení usoudí, že již není mentálně zdravý na to, aby mohl vládnout federaci. Kea to nazýval faktorem Caligula. Určitě si nepřál stát se tyranem, který vládl nekonečnému peklu.

Byl hrdý na to, že takto uvažuje. A stále je, pomyslel si, když přijel skotskou. To byl jeho tajný dar věčného království. Kdyby byl však k sobě trochu upřímnější, musel by uznat, že v definici mentálního narušení byl příliš liberální. Ale při občasných záchvatech upřímnosti si to omlouval tím, že jeho budoucí já bude potřebovat trochu svobody, aby přežilo. Bylo nemožné představit si všechny situace, jimž bude za ta staletí čelit. To, co se dnes jeví jako šílenství, může být zítra přínosem.

Stroj, který toto všechno dirigoval, byl umístěn v naprosto automatické nemocniční lodi; lodi nejen postavené více než předimenzované, s potenciometry metr tlustými, když by centimetr skýtal

životnost mnoha desetiletí, ale také se samoopravnými schopnostmi.

Ukryl ji tam, kde ji žádný nepřítel nikdy nenajde -do alternativního vesmíru. Zdroje jeho AM₂.

Nazýval jej N-prostorem.

A jen pro případ, že by jeho nepřátelé loď vystopovali, byla chráněna nejlepšími zbraněmi své doby. Bylo nepravděpodobné, že by případný útočník přežil. Nemocniční loď bude neustále připravena a bude čekat na signál, který ji přivede k plnému životu. Po takovém signálu začne robotický personál stavět dalšího Keu Richardse -aby nahradil toho, který byl právě... odstraněn. Tělesná schránka bude vypěstována za pomoci genů, které právě Imbrocianová hromadila z běžných biosfér. Mysl - souhrn dědičných impulsů podvědomí Key Richardse - bude také dokonale zrekonstruována. Až po poslední myšlenky před... smrtí.

„To bude nějaký čas trvat," varovala jej Imbrocianová. „Něco přes tři roky, než bude duplikát zkonstruován. Těchto mezer si budete muset být vědom." "

Tento problém překonal instalací výkonného knihovního počítače. Bude neustále monitorovat všechny zpravodajské a vědomostní zdroje federace. Všechna tato data budou po procitnutí napumpována do nového organismu - prostřednictvím učebních lekcí. Ale musí být opatrný. Organismus bude nový. Neunavený. Imbrocianové psycho techové mu předali příliš mnoho surových vědomostí a bez praktických zkušeností by mu mohly přinést zkázu dřív, než všechno začne.

Návrat k moci bude postupný. Po žebříčku zkušeností. S vědomím obnovovaným s každou jeho vystoupanou příčku. A v kterémkoliv bodě mohlo analytické zařízení rozhodnout, že nový organismus je v některém směru nepodařený a zničit jej... a začít znovu.

Kupodivu, nejsnazší úkol ze všech těch, které jej měly připravit na nesmrtelnost, se týkal politiky.

Protože jeho trumfem bylo AM₂.

Když zemře, dodávky AM₂ se automaticky zastaví. Uzurpátor moci nedostane víc, dokud nedojde ke Keově znovuzrození a on se nevrátí. Bude následovat chaos. Tři roky energetického sucha. Ten, kdo mu ukradne trůn, bude tak oslabený, že se sesype, při prvním doteku zmrtvýchvstavšího Key.

Znovuzrození hrdiny.

Na takové mocné legendě se dá stavět.

Kea vzhlédl ke starožitným hodinám na římse krbu. Byl čas začít.

Imbrocianová čekala.

Dopil skleničku. Postavil ji na podnos a odsunul jej od sebe. A zabzučel na Kempera - svého náčelníka štábu. Probrali spolu kroky, které je třeba učinit během jeho absence. Personál si s nevolí zvykal na jeho záhadnou nepřítomnost. Pravidelně mizel, aby si získal co největší toleranci. Občas ve svém převleku obyčejného inženýra -Raschida. Občas za několika vybranými lidmi a trochou zákulisní diplomacie.

„Co kdyby došlo k nějaké výjimečné události, pane prezidente?" otázal se svědomitě Kemper. Znal odpověď, ale považoval by za opomenutí se nezeptat. „Jak vás dostihneme? "

Richards reagoval obvyklým způsobem: „Nedělejte si starost. Nebude to na dlouho."

Když Kemper odešel, Richards vytáhl ze zásuvky prádelníku cestovní zavazadlo. Stiskl tlačítko pod stolem. V obložení zdi se otevřel panel. Kea vstoupil do tmavé chodby. Panel se za ním zavřel. Krátce nato již seděl na palubě malé vesmírné jachty, naslouchal kapitánovu hovoru s prvním důstojníkem - čekali na povolení z věže. Ohlédl se za sebe na Imbrocianovou, aby zjistil, zdali jsou ona a její tým spokojeni. Imbrocianová mu zamávala a usmála se. Byl to smutný úsměv. Kea jí také zamával. Usadil se ke startu.

Následoval šok ze startu... hukot v uších... potom stav beztlíže. Kea si pocit z letu vychutnával, jako kdyby to byl jeho poslední.

Uslyšel hlas Imbrocianové:

„Chcete sedativum?"

Otočil se k ní a pokynul jí, aby si k němu přisedla. Učinila tak. Oči měla opuchlé nevyspáním. „Raději ne," řekl Kea. „Z nějakého důvodu... nevím proč... si to chci uvědomovat."

„Chápu," řekla. „Ale na místo dorazíme až zítra. Proč si trochu neodpočinout? "

„Pokud tohle nevyjde, budu mít odpočinku víc než dost. Trvalého odpočinku."

„Ještě pořád to můžete odvolat," ujišťovala Imbrocianová. „Opravdu, nabádám vás k tomu."

„Jsem rozhodnutý," prohlásil Kea. „Nemusíte se cítit provinile."

Imbrocianová ztichla. Smetla si smítko z rukávu a řekla: „Pokud vám to nějak uleví, zítra neucítíte žádnou bolest. Nic. Nejprve vám píchnu tisíci prostředky. Takže se nebudete ničeho bát. Potom bude následovat smrtící dávka. Nadechnete se... a než stačíte úplně vydechnout, budete... mrtev."

„Vlastně znovu zrozený," dodal Kea s nucenou lehkostí. „Nebo jak by někdo mohl říci, vyměním svoji loď za jinou."

„Ale nemůžete to být doopravdy vy!" vybuchla. „Možná jen povrchně, to ano. Bude to mluvit, chodit a myslet jako vy. Ale stále to nemůžete být vy. Je to esence každého z nás, která nás činí jedinečnými. Duše."

„Mluvíte jako nějaký kazatel," poznamenal Kea. „Já jsem technik. Pragmatik. Jestli to bude chodit jako kachna... mluvit jako kachna... pak to musí být Kea Richards."

Imbrocianová zaklonila hlavu. Unavena. Poražena. Po chvíli jej poplácala po ruce. Vstala. A vrátila se na své sedadlo.

Keovi bylo opravdu srdečně líto, co nyní muselo následovat. Vytáhl svůj cestovní kufřík. Odloupl malý štítek materiálu, který odhalil prohlubeň. Teplocitlivý spínač. *Měl* Imbrocianovou rád. Navzdory svému pragmatismu byla velmi lidská: ...postižena prokletím soucitu.

Jeho náklonnost k ní byla druhým důvodem, proč se rozhodl svůj plán pozměnit. První důvod byl pragmatický. Bude nejlepší začít s maximálním nárazem. Podezřelá nehoda. Ta spustí ukazování prstem a politické čistky. Vláda se ocitne uprostřed zmatku. Jásot nad jeho zázračným návratem přehluší mnoho otázek. Některým dalším se vyhne mizivými zmínkami o skrytém nepříteli.

Zbytek vymaže prostým přepsáním historie.

Bude na to mít spoustu času.

Druhým důvodem bylo slitování. Nad Imbrocianovou. Neunesl by, jak by ji ranilo zjištění, že jí lhal. Je hrozné, když je člověk v okamžiku své smrti konfrontován s tímto pocitem. Je to horší než zrada samotná.

Věřil jí. Ale nemohl riskovat.

Nevěř nikomu, radil kdysi jeden starý král druhému. Dokonce ani mně, příteli... *Hlavně* ne mně!

Ale co. Rozhodnutí to bylo těžké. Ale jeho naprostá nezbytnost zvítězila. Věděl však, že bude po Imbrocianové navždy nosit smutek v srdci. Stejně jako bude truchlit pro ostatní. Takový je královský úděl. Jeho tíhu nyní bude muset nést.

Přiblížil prst k důlku v kufříku. Až se jej dotkne, bomba zničí loď. Všichni zemřou. Okamžitě. Kromě...

...Něj?

Najednou ho polil ledový pot. Srdce mu bušilo o žebra.

Co když má Imbrocianová pravdu?

A v čem?

Má duše?

Ano... Tvá duše. Tvá ztráta-

Kea se rozechvěl, jak se zhluboka nadechl. Vdechl. Znovu se nadechl. Zavřel oči. A pomyslel na jemný závoj ohně plápolající v kosmickém větru. Právě jím proplouval. Viděl poskakovat částice, jako kdyby byly živé.

Ted? Měl by to udělat teď?

Ne.

Ještě chvíli.

Ještě jednu myšlenku.

Kea nasál zatuchlý vzduch v kabině. Měl sladkou příchuť.

Bude navždy králem, pomyslel si.

Věčným Císařem.

Stiskl tlačítko.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

N-prostor - Rok Jedna

MUŽ SEDEĚL tiše ve svém sedadle a pozoroval barvy/nebarvy tím, co se jevílo jako okno lodi. Byl snědý, svalnatý a měl pronikavé modré oči. Měl na sobě bílou obtaženou košili a měkké bílé bačkory. Ta oslnivá světla již pozoroval mnoho... dnů... týdnů... měsíců? Ta slova mu dávala jen mlhavý smysl.

Ten pohled jej nikdy neunavil, ačkoliv ho z něj bolely oči. Bylo to stále stejné. Ale zároveň jiné. Měnicí se tvary a vzory. Probleskující útržky barev. Vždy to bylo uklidňující. Avšak dnes ne. Byl napjatý. Zmítaný touhou. V útulné kabině se dusil jako v lůně.

Dostavila se myšlenka. Pohlédl oknem ven. Ten hlas mu řekl, že je to místo, kde se dotýkají dva vesmíry. Brána. Ano, to věděl. Ale jak se to jmenovalo? Do mozku se mu vplížila odpověď: ... Diskontinuita.

Fazlurova Diskontinuita.

Prudce sebou trhl. Ucítit, jak se mu naježily chlupy na ruce. Odkud to přišlo? Od toho hlasu? Ne. Přišlo to z...

Zevnitř!

Muž vstal a dokráčel na vzdálený konec kabiny. Na stěně viselo zrcadlo. Pohlédl do něj. Spatřil tvář. Hned na poprvé mu připadala... povědomá. Jako kdyby nepatřila někomu jinému? Ano. To bylo ono. Přejel si rukou po tváři. Znovu mu ten pocit byl... silně... povědomý.

Pohlédl do očí. Spatřil cynické vrásky v jejich koutcích. Ta modř, která se tak rychle dokázala proměnit v šedivý chlad. Zasmál se. Slyšel, jak ozvěna jeho smíchu rezonuje místností.

Bože. Zní to tak krásně.

Dotkl se povrchu zrcadla a roztřesenými prsty přejel po obrysu odrazu v něm.

Téměř se rozplakal, že se v něm našel.

Potom se vzpamatoval. Odstoupil od zrcadla. Dal si ruce v bok... zapózoval před zrcadlem. Dlouho a kriticky hleděl na svůj obraz. Hledal sebemenší známky slabosti. Žádné nenašel. Přikývl. Spokojen.

Dostavila se myšlenka: Král na věky.

Zamračil se. Jak to bylo dál? Tehdy tam, když...

Vzpomněl si.

„Jsem Císař," vyslovil nahlas.

Zazubil se na svůj obraz v zrcadle.

„Věčný Císař."

KNIHA ČTVRTÁ

KRÁL V OHROŽENÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

ROZMAZANÉ, VELMI ROZMAZANÉ. Horší... potom se obraz zlepšil, jak autohledáček sám zaostřil.

Rozlehlá horská louka. Kolem ní řada kopců. Kopců posetých ústími jeskyní. Oprava, řekla Stenovi jeho mysl. Jsi uprostřed města. Trávník na louce je umělý. Stejně jako kopce. Ústí jeskyní jsou ve skutečnosti dveře do obrovských prostor. Na konci louky ruiny nějakého bývalého stavení s klenutými otvory. Zničené záměrným přistáním imperiální bojové lodě přímo na ní.

Před budovou plošina.

Oprava. Lešení.

Na něm stál muž oblečený v černé kombinéze s kapuci. V ruce měl pistoli.

Před ním stáli dva imperiální vojáci v bojovém postroji. Drželi velkou bytost se zlatou srstí.

Rozhlédnutí kolem: „louka“ plná stejných zlatých bytostí. Mezi nimi a lešením další imperiální vojáci v maskovaných zelenohnědých bojových uniformách gardy. Jejich zbraně mířily do davu.

Do obrazu mu vplula srstnatá, rozmazaná hlava.

Posun kamery a Sten se znovu díval na lešení.

Zvuky: víření bubnu.

Zvuky: uši drásající pískání.

„Ten chlapík, kerýho se právě chystaj voběsit, je pan Tangeri,“ vysvětlil Alexův hlas. „Jak asi víš, tak Cal'gatové namísto řeči pískají, a možná ti došlo, že nejsou zrovna nadšený, že jejich lídra čeká voprátka. Jsme na světě, kterej Cal'gatové nazývají svým Shromaždištěm. Je to ekvivalent našeho parlamentu. Nebo tedy spíš bejval.“

Z bojové lodi se ozval hlasitý křik.

„Není tomu moc rozumět. Náš chlápek s kamerou a mikrofonem má starodávný zařízení. Ale imperiálové říkají Cal'gatům, že to je trest za velezradu a že další tresty budou následovat.“

Ozvěna utichla a Tangeri byl otočen čelem k publiku. Popravčí okamžitě zvedl ruku a pistole vystřelila. Přední část Tangeriho lebky explodovala a tělo se skácelo.

Vojáci shodili mrtvolu dolů z lešení.

„A teď,“ komentoval dál Kilgour, „to začne bejt zajímavý.“

Pískot sílil a sílil, až přehlušil zesilovače vojáků.

„Ten maník s kamerou jde blíž.“

Změť pohybů. Lidský křik. Běh. Ječící Tangeri se srstí nasáklou krví mává imperiální willypuškou.

Zarazí se. Něco překračuje. Něco měkkého. Tělo. Rozcupovaný imperiální voják.

Đábelský hukot.

Tma.

„Bojovej vagón začal pálit z řetězovýho děla.“

Pohled na oblohu. Malý bod řítící se střemhlav k povrchu planety. PŘERUŠENÍ ZVUKU... zatemnění... tma.

„Evidentně to byl jeden z Caťgatů, kerej vzlítnul s ňákou rachotinou a clona imperiálních torpédoborců ho nezastavila. A von uzavřel férovej vobchod, při kterým vyměnil vlastní život za bojovou loď.“

Čuju, že měl recht.“

Vrátil se obraz. Plameny šlehající z velké díry v plášti imperiální bojové lodě jen kousek za můstkem.

Znovu změť pohybů. Běh. Další střelba. Poté obloha i Sten vzdechli, jak je z toho zbolelo. Černá tma.

Zase viděl. Respektive dotyčný s kamerou viděl.

Nacházel se daleko od Shromaždiště. Bylo hluboko pod ním. Bojovou loď pohltily plameny a náměstí se jevilo opuštěně. Nad místem zkázy začala kroužit mlýnice imperiálních torpédoborců. Najednou se jeden z nich proměnil v ohnivou kouli a přenos opět zmizel.

Sten si sundal vidovou helmu.

„Co se stalo s tím prvním Cal'gatou? S tím, který začal natáčet.“

Alex s vážným výrazem pokrčil rameny.

„To nemam šajn. Ale typoval bych, že ho zabili. Proč by si vod něj jinak někdo jinej bral zařízení? Jen pro tvou informaci, ten bojovej vagón byl Odessa a imperiálové přišli o dva prapory druhý divize gardy. Zvěsti, kerý sem slyšel vod Wildovo pašeráka, co pásku přines, povídají, že tam padlo skoro deset tisíc Cal'gatů. Není asi třeba dodávat, že Císařovo oficiální zpravodajství se vo incidentu ani nezmínilo."

„Takže proto hlásí posílení hlídek," zavrčela Cind. „Hádám, že vrazi, jako je garda, usilovně hledají nálepku, která neprozrazuje jejich skutečnou činnost."

„Gardisti jsou možná dost zlí sami o sobě, přestože jen plní rozkazy. Ale horší je to," hromoval Otho, „co Císař nazývá spravedlností."

Sten vstal, došel k obrazovce a zamyšleně hleděl ven. *Victory* a její eskorty visely v hlubokém interstelárním prostoru daleko od lidských světů.

„Takže zatímco já jsem oficiálně mrtvý," přemítal nahlas, „rebelie pokračuje dál."

„Jako letní oheň v ledové oáze poté, co byl zkrocen, ale ne uhašen, takže může kdykoliv znovu vzplanout," potvrdil Otho. „Tady hoří, tamhle plápolá. Tady se pokusí o boj, tam skolí kamenem imperiální hlídku na stráži."

„A jak ste sami viděli," dodal Alex, „Cal'gatové maj tuhej kořínek. Stejně jako Zaginowé. Postupem času sice Císař posbírá síly, aby tam vlítnul a srovnal je se zemí. Ale muj prog je, že mu to bude trvat nejmíň tři, čtyři dny."

Zatímco některý z tvejh spojenců usilujou vo mír, jiný zalehli na barikády nebo jen odmítají z nějakejch důvodů spolupracovat.

Navíc na Původním probíhají čistky, v gardě, v celejch vyzbrojenejch složkách, dokonce i v tom loutkovým parlamentu.

Zdá se, že nebohej Císař má vážný problémy."

Věčný Císař měl skutečně problémy. Zabil sice Stena, ale zaplatil za to mnohem vyšší cenu, než počítal. Vyhlazení mírumilovných Manabiů, rasy respektované a obdivované, vzbudilo rozhořčené pozdvižení v celé civilizaci.

Žádná z podsouvaných propagand, které se všechny točily kolem toho, že Sten na Věčného Císaře nastražil past a ten jen o vlasek unikl poté, co rebelského vůdce zabil v souboji jeden na jednoho, nezabrala.

Sten je mrtvý, Císař žije, zněl závěr.

Mnoha bytostem však bylo jasné, že Císařova nabídka k smíru a sdílení moci byla přesně tím, čím byla -návnadou v Císařově pasti.

Rebelie zuřily, utichaly, znovu se rozhořovaly a vyčerpávaly již takto přetížené složky i finance Říše.

Sten neplýtvat časem oplakáváním Manabiů, ani se neproklínal za to, že nedovolil zahájení konečné bitvy bez ohledu na důsledky. Nemohl. Byl zrazen. Co na tom? Ta pravá válka právě začala.

Neuvědomil si, že promluvil nahlas, než zaslechl Othův hlomozný souhlas. Obrátil se.

„Přesně tak," řekl Otho. „Je na čase, aby ses odhalil. Nezemřel jsi. Je čas, aby tvé jednotky znovu udeřily."

Jak Alex tak Cind zavrtěli hlavou. Alex chtěl něco říci, ale dal přednost dámě.

„Když to uděláme," otázala se Cind, „a zkonsolidujeme bojové flotily, ty, které nebyly zlikvidovány imperiálními silami nebo neprchly do neznámých částí vesmíru, co nám zaručuje, že neskončíme tam, kde jsme byli? Tváří v tvář další patové situaci, kdy všichni umírají a nikdo nikdy nevyhrává?"

To je způsob, jakým bojovali moji předkové Janičáři. A dodnes se vypráví mnoho skvělých příběhů a balad, jak jsme bojovali do posledního muže či ženy.

Velmi působivé a inspirativní pro mladé hrdiny," dodala a z jejích slov odkapávala ironie. „Ale například mně to v pozdějším věku vůbec nevonělo. A když jsem zjistila, že jsme prohráli nejen tyto bitvy - ale velmi často i celé tyto války, usoudila jsem, že to, jak by možná řekl Alex, bylo všechno na chuj."

Kilgour přikývl.

„Ta holka to řekla tak pěkně, že bych to sám nesved líp. Já bych se leda zmínil vo Cullodenu, ale to jen kvůli tady Othovi, aby měl po brífinku co hledat v encyklopedii."

Sten kývl na souhlas s Alexovým a Cindiným názorem a vzpomněl si, co řekl jeho první seržant, bojový veterán Lanzotta nastoupeným rekrutům hned první den výcviku:

„Jeden generál prý kdysi řekl, voják nemá za úkol bojovat, ale zemřít. Jestli některý z vás,

plesnivejch vejškrabků, výcvik přežijete, budete moci pomáhat vojákům na druhé straně umírat za svoji zemi. Tady v Gardě nepotřebujeme žádné terče pro děla. My z vás uděláme zabijáky, ne oběti...

„Rykor,“ zvolal Sten. „Logická kontrola.“

Psycholožka mu ze své nádrže zamávala ploutví. Truchlila pro Manabie a pana Ecu oplakávala více než ostatní. Nebo snad tihle ostatní ztratili mnohem víc přátel a milovaných jako vojáci nežli já, pomyslela si, když se pokoušela vytrhnout ze smutku, který působil, že jí po kožnatých tvářích neustále kanuly slzy.

Všechny ty roky, desetiletí, rozjímala dál, jsem pro Císaře pravidelně odváděla krvavou práci, a protože mi občas zůstalo na stole nějaké mrtvé tělo - vzpomněla na malé tělo kriminálního zmítajícího se ve smrtelné křeči - myslela jsem si, že vím, jak se vypořádat se ztrátou.

Vezmi si z toho ponaučení, Rykor. Uvědom si, že všechno, co kážeš, je možná praktické a logické, ale až zase nějakému pacientovi bude zatěžko přijmout tvoji utěšující logiku - nemysli si o něm, že je hloupý nebo tvrdohlavý.

„Pokračuj, Stene,“ vybídla jej a nutila se k pozornosti.

„Kdybych znenadání vstal z mrtvých, myslím, že bych tím získal značný počet spojenců - starých i nových - na svoji stranu. To teď vynechme. Ale je třeba se zeptat: Když zůstanu mrtvý, budou Císařovy perzekuce mých bývalých přátel o mnoho horší - zemře tak víc bytostí - než kdybych odvalil kámen?“

Rykor se soustředěně zamyslela.

„Ne,“ odvětila nakonec. „Tvá logika je přijatelná. Perzekuce a iracionální odplata, jakou Císař právě praktikuje. .. je sice hrozná. Ale otevřená válka zabíjí mnohem více, včetně nevinných.“

„Přesně to jsem si myslel,“ potvrdil Sten.

„Dobrá, vojáci. Tady je plán. Zkusili jsme zcela otevřený čelní útok a tento přístup příliš nefungoval. Dost možná je to moje chyba - nikdy jsem nebyl tím bojovníkem, který má rád polední světlo. Odlesky od brnění mi přinejmenším lezou na nervy.“

Stena samotného překvapilo, že má chuť žertovat. Fajn. Znovu se řídil tvrdou válečnou lekcí - netruchli pro své padlé příliš dlouho, nebo se za chvíli ocitneš mezi nimi.

„Tentokrát to uděláme správně. Ve tmě, v mlze, ze zadu a dýkou. A myslím, že bude nejlepší, když za tím účelem zůstanu mrtvý. Žádné další bitvy, lidí, pokud to nebude nevyhnutelné. Nyní půjdeme rovnou po Císaři.“

A tentokrát ho buďto sebereme, nebo zabijeme. Jakýmkoliv způsobem to bude možné.“

Rozhlédl se. Rykor mlčela. Otho se zamračil, potom s nevolí souhlasil. Cind s Alexem přikývli, stejně jako kapitán Freston.

„To rád slyším, hochu. Ať žijou Kudlanky a tak dál,“ řekl Alex. „To vyhovuje i mejm vlastním plánům. Rád bych totiž dostal svolení k zahájení jedny sólo akce. Chci Poyndexe.“

Alex to vysvětlil. Analyzoval ty nové, právě probíhající čistky. Někteří z postižených byli Stenovi veřejní či tajní spojenci. Jiní evidentně urazili Věčného Císaře. Ale ostatní popravy či věznění neměly žádné zřejmé vysvětlení.

„Zkoušel sem si porovnat pošetilosti jakýhokoliv tyrana,“ pokračoval Alex. „Ale počítač na mě pořád jen chrlí, abych to zkusil znovu.“

Udělal to. Odpovědí byl Poyndex. Kilgour musel připustit, že je chytrý. Ponejprv si myslel, že Poyndex přidává lidi na seznam, aby se zbavil vlastních nepřátel - tak to ostatně dělá každý šéf tajné policie, když jeho vládce potřebuje, aby se začaly kutálet hlavy. Ale Poyndex byl mnohem mazanější - s likvidací svých nepřátel neměl sebemenší problémy. Císař mu udělil velkou porci pravomocí - s licenci zabíjet své hady bez potřeby používat Císaře jako zástěrky.

Vlastní vysvětlení bylo mnohem prozaičtější. Alex byl přesvědčen, že Poyndex se snaží zařídit, aby se pro Císaře stal zcela nepostradatelným.

„Samozřejmě,“ dodal Alex, „aniž by Císař tušil, že Poyndex tají velký ambice usednout, ale to přijde, to přijde.“

Alex se dozvěděl, že byli propuštěni Gurkhové. Původně si myslel, že to bylo z Císařova rozmaru za to, že se jedna jejich četa přihlásila k dobrovolné službě pod Stenem, ještě než vyhlásil rebelii. Potom mu ale došlo, že byli odstraněni, aby je mohlo vystřídat Poyndexovo vlastní dítě, Interní bezpečnost. To bylo součástí vysvětlení, které zahrnovalo i Poyndexovo nahrazení jednotek Mercury a Kudlanek stejnou složkou.

Ale Poyndexovy manévry byly mnohem složitější, věřil Alex. Poyndex se hodlal stát jediným spojovacím článkem mezi Císařem - jeho úředníky, armádou, parlamentem či jeho lidem.

„Samozřejmě, že ten chlap je naivka," pokračoval Alex. „Dřív než se stane jediným kanálem k Císaři na trůnu, Císař mu setne hlavu. Vzpomeňte podobný případy v minulosti. Bismarck. Yezov. Himmler. Kissinger. Jhones.

Jediná šedá eminence, která nepadla, byl Richelieu. Poyndex je sice schopnej chlapík, ale určitě není žádnéj Richelieu."

To ovšem přijde v budoucnosti. Momentálně byla Poyndexova snaha Císaře izolovat poměrně efektivní. S vědomím, že Poyndex již jednou obrátil plášť, když v mezivládí vedl jednotky Mercury a nakonec se pozvedl až do rady důvěrníků, aby ji vzápětí zradil Císaři...

„Mam plán," uzavřel svůj proslov Alex, „jak si poradit s hlavama Poyndexe i Císaře.

Slovy básníka: 'Lovili, dokud nepřišla tma, ale nenašli nic, ani pírkó, ani stopu, podle čehož poznali, že se ocitli na území, kde Pekař potkal Snarka.'"

Sten pohlédl na svého přítele. Věděl, že bude konkrétnější, pouze když mu to přímo nařídí. Ale, ať si jde Kilgour za svou misí.

„A jak se k němu dostaneš?" otázal se Sten. „Pokud vím, tak ten bastard skoro nevytáhne paty z Arundelu, pokud necestuje s Císařem."

Alex se zasmál.

„Skamarádil sem se s Marrem a Sennem. I když už byli v důchodu a nedělali u Císaře, pořád se do Arundelu vobčas dostávali. Do *novýho* Arundelu. Kterej, jak tvrdí, je postavenej *přesně jako* ten starej. A tam znali každej kout a sloup ještě předtím, než ses vobjevil na scéně se svejma mapama a dokumentací."

Sten se zamračil. Arundel byla Císařova citadela na Původním světě, postavena jako trojnásobně zvětšená kopie pozemského hradu s rozlehlými stavbami a zahradami kolem a velitelskými bunkry a obytnými prostory v tunelech pod ním. Byl zničen při jednom zahajovacím útoku Tahnských válek v bláhovém pokusu zabít Věčného Císaře. Po Císařově návratu byl hrad znovu postaven.

Poté se dovtípl, když si vybavil mapu a své úkoly v roli svědomitého imperiálního osobního strážce. Vzpomněl si i na jeden útěk z vězení arundelského žaláře, jen několik měsíců poté, co odešel.

Sten přikývl.

„Jdi do toho, Alexi. Potřebuješ nějaké krytí?"

„Nic nepotřebuju, mam loď, kterou mi pučil Wild. Svýho pilota. A transport, kerej na mě čeká na Původním světě. Tam už to pak bude podle pravidla, jeden tam a dva ven."

Alex zasalutoval, poměrně dokonale, jako kdyby se on a Sten vrátili zpět do armády. Byl to velmi odhodlaný, velmi vojenský pozdrav.

A Kilgour byl pryč.

Alex odhalil jen část pravdy. Byl přesvědčen, že jeho plán proti Poyndexovi může nejlépe uspět jako sólová záležitost. Ale bylo v tom něco víc.

Ještě teď se mu ježily chlupy na zátylku.

Užíval každého dne, každé minuty, protože měl pocit, že mohou být klidně také poslední. Sepsal závěť a odkázal své statky - obrovské pozemky a zámky na Edinburghu, za předpokladu, že je Císař nestačil srovnat se zemí.

Byl připravený.

A jestli se pletu, říkal si v duchu, aspoň s sebou nevezmu Stena.

Odložil svoji náladu i tuto myšlenku stranou.

Nesmíš truchlit jako nějakýj Nor. Ještě na Zemi jsme se jim tak snadno proplížili za záda a podřízli jim hrdlo.

Odejdi s úsměvem, hochu.

Stál u dveří do svého apartmá. Když přiložil dlaň na spínač dveří, uslyšel hihňání.

Jako první spatřil Marl.

Ach bože, pomyslel si. Myslel sem si, že po mně ta holka jede, ještě když sem jí zaškoloval, a Pán ví, že je to fajnová ženská, co má sílu v kostech a mozek v hlavě. Přesně muj typ. Měl jsem s ní svý plány.

Ale Hotsco byla pohotovější, a Alex, dobrosrdečný hromotluk, teď nevěděl, co, jestli vůbec něco, má Marl říci za předpokladu, že se nemýlí v otázce oboustranné náklonnosti. I z tohoto důvodu se tak

trochu držel stranou od divize kontrarozvědky, kterou sám založil.

Marl v té kratičké sukni, nadýchané blůzce a se šálou přehozenou přes rameno vypadala obzvláště pěkně, všiml si, když se za ním zasouvaly dveře.

Stejně jako Hotsco, která měla na sobě jednu z Alexových košil a trochu parfému za uchem.

Pane Bože, pomyslel si. Tohle nebude zrovna senza.

„Dámy," vysoukal ze sebe.

Marl s Hotsco na sebe pohlédly a rozesmály se. Alex si všiml prázdné láhve a kbelíku s ledem.

„Mám dojem," spustila Hotsco, „že náš hrdina neví, kam s očima."

„Myslim," přemohl se Alex, „že budu potřebovat skleničku."

Hotsco vstala a nalila mu ze zásob v baru. Stregg. S ledem.

„Tvá kamarádka Marl se tu před pár hodinama ukázala. Vyprávěla mi o špionáži. A taky jsme si... povídaly-"

Hotsco jemně povystrčila jazyk... a navlhčila si jím rty.

„Zdá se... že máme určité společné zájmy," dodala. „To jako kromě tebe."

„A sakra," vzdychl Alex.

Nyní se pro změnu smála Marl.

„Teď, když je Sten mrtvý," řekla, „toho kontrarozvědka nemá moc na práci. Bhorové drží všechno pevně v rukách. A protože sekci velím, promluvila jsem si se sebou. Řekla jsem si, že pracuju moc tvrdě a že potřebuju pauzu."

Alex do sebe kopnul panáka streggu a zatímco se jeho jícen vracel z hyperprostoru, nalil si další.

„Marl sem přišla," vysvětlovala Hotsco, „a já jsem ji pozvala dovnitř. Je to pěkná ženská, víš?"

„Vim," odušil Alex s přídechem podezření.

„Její svět má jisté... zajímavé společenské zvyklosti. Velmi zajímavé," zapředla Hotsco. „Takové, které by mohly zajímat nás oba. "

„Opakuješ se, Alexi."

Marl s Hotsco se snažily - poměrně neúspěšně - zachovat vážnou tvář.

„Napadlo mě, že by s námi třeba chtěla letět na Původní svět. Víš, je to dlouhá cesta. No, a jí se ten nápad docela zamlouval. Takže jsem jí pomohla sbalit. Je připravena na cestu. Není to vzrušující?"

Alex se vzpamatoval.

„Jo. Jo. Klidně s náma pojed', Marličko. Sice je podle mě hloupý, myslet si, že lézt do chřtánu nestvůry je ta správná dovolená, ale na palubě si vítaná."

Marl k němu přistoupila a namísto díků jej políbila na tvář.

„Kdy startujeme?"

„Já myslel, že se vodpíchneme hned. Hotsco má natankováno a loď je připravená."

„Vážně musíme jet hned?" podivila se Hotsco. „Mluvila jsem s Marrem a Sennem... a prý nám posílají báječné jídlo na rozloučenou. Takže, co třeba někdy s ranní sménou?"

„A proč?" podivil se Alex.

Hotsco přešla k obrovské, kulaté posteli a rozvalila se na ní. Původně byla zřejmě postavena pro jednu z Císařových oblíbených kratochvílí. Protahovala se a převalovala jako nějaká potěšitelka.

„No tak," zavrňela, „je tu mnohem víc *místa*. Víc než na mé lodi. Dokonce i kdybychom k sobě srazili váleнды v mé kajutě. Nemám pravdu, Marl?"

A jediné, co ze sebe Alex vypravil, bylo další „A sakra".

KAPITOLA TŘICÁTÁ

„PRYČ S CÍSAŘEM!" křičela žena a rty se jí chvěly nenávistí.

„Smrt vrahům Manabiů!" volala další bytost - její komunikační orgán nadutý k prasknutí.

„Zabijte toho proradníka!" hulákal obří medvědí muž. „Zabijte ho."

Všichni tři patřili k padesáti agitátorům, kteří se snažili přivést dav do varu. Ne že by to bylo zapotřebí. Nějakých dvacet tisíc rozzlobených bytostí stálo před budovou parlamentu.

V šachu je držel kordon mužů od Interní bezpečnosti.

Z davu demonstrantů čnely transparenty o velikosti malých budov. Na tom největším byla obří zvětšenina Císařovy tváře. Na ní stál rudý nápis VRAH.

Zástup začal unisono skandovat: „*Pryč s Císařem! Pryč s Císařem!*"

Nad dav se vzneslo Poyndexovo graviauto. Zapnul mikrofon: „Nastupte s tanky," poručil rozvážně. „Potom aktivujte skupiny Alfa a Delta."

„Anopane," zachraptil hlas jeho pobočníka.

Poyndex s profesionálním zájmem sledoval, jak se na obzoru vynořilo devět obrovských transportérů. Útočily ze tří stran a tiskly dav proti průčelí budovy parlamentu. Hustá mračna pepřového plynu se linula z jejich věží. Když bytosti začaly křičet a šokovaně se stahovat, z úkrytů vyrazily stovky vojáků od Interní bezpečnosti a zaútočily obušky a omračovacími holemi.

U Poyndexova opasku zaječel kom. Pohlédl na něj. Popuzen. Poté spatřil blikající červené světlo. Byl to Císař.

Poyndex vzdychl. Dokonce i uprostřed demonstrace má Císař přednost.

Napojil se na svého pobočníka a předal mu velení. Otočil graviauto a vyrazil k Arundelu.

Poyndex se na setkání určitě netěšil. S takovou demonstrací za zády Císař jistě nebude tím nejšťastnějším svrchovaným vládcem.

Připravil se na nejhorší.

„Už mám těch nesmyslů plný zuby," řval Císař. „Copak neví, že prohráli? Sten je mrtev. Hlava byla oddělena od těla. Nemají jinou šanci než vykrvácet a zemřít, zatraceně. "

Ukázal na Poyndexe zlověstným prstem. „Neudrůžeš dostatečné napětí. Jen sedíš a hoviš si na *mých* vavřínech. Na *mém* vítězství."

„Rebelové už dlouho nevydrží, Vaše Výsosti," řekl Poyndex. „Je to jen otázka času."

Císařova pěst udeřila do stolu. Hora hlášení se rozlétla na podlahu. „Čas? O čase mi nic neříkej!

Moje flotily jsou roztroušené po dvou třetinách Říše. Nenajde se jediný den, aby si Zaginové nebo Honjové nebo Bhorové - nebo nějaká jiná parta nespokojenců - nenašli nějaký nový způsob, jak mě zostudit.

A co víc... tohle šílenství mě stojí spoustu kreditů. Krvácím jako píchnutý prase. A každý týden odporu těchto bláznů stojí Říši rok eventuálního zotavení."

Císař upřeně pohlédl na Poyndexe - jako kdyby byl zdrojem všech jeho nesnází.

„Myslí si, že jsme slabí, Poyndexi. Dokonce ani po tom, co jsem zatočil s Manabii, nevěří, že jsme schopní udržet kurs."

„Ještě pár vítězství, Vaše Veličenstvo," konejšil ho Poyndex, „a odpor se zhroutí. Všechny progy to naznačují."

„Kašlu ti na nějaký progy," hulákal Císař. „Mé instinkty mi říkají něco jiného. Říkají, že celá věc začala žít vlastním životem. Ta krvavá záležitost před parlamentem je jen jedním z příkladů. Předtím by se k tomu nikdo neodvážil. A jak se vlastně dostali na pozemky paláce? "

Poyndex se ušklíbl. „Za chvíli to bude uklizené, Vaše Veličenstvo. A vůdce postavíme před soud."

„Do hajzlu s justicí," zvolal zamítavě Císař. „Já jsem soudce. Já jsem porota."

Na chvíli zmlkl, ztracen v myšlenkách. Potom vzhlédl k Poyndexovi. Promluvil tak tiše, že Poyndex musel napínat uši.

„Proč mě takhle rozčilují? Já umím být laskavý. Vlídny. Zeptej se mých přátel." Císař se rozhlédl po prázdné místnosti. Podvědomě zvedl ruku - a natáhl se po komu. Zarazil se. Nebylo komu volat. Ruka ucukla zpět.

Poyndex zůstal sedět bez hnutí. Nebyl to správný okamžik, aby na sebe upozorňoval. Sledoval emoce střídající se v Císařově tváři. Ta najednou zkameněla.

Obrátil se k Poyndexovi. „Musím si pojistit své božství, a to hned," prohlásil. „Rozprášit tuhle věc jednou pro vždy."

„Ano, Vaše Veličenstvo," přizvukoval mu Poyndex připraven přijmout rozkazy.

„Půjdou stejnou cestou jako Manabiové," řekl Císař. „Chci zničit jejich domovské světy. Takže, až se jejich lodě a vojáci vrátí, nenajdou tam nic než prach."

„Ano, Vaše Výsosti." Poyndex již přemítal, jak rozkaz uvést do pohybu. Vybíral lodě, týmy a spolehlivé důstojníky, kteří vše povedou.

„Není nezbytné, aby exploze proběhly souběžně," dodal Císař. „Mezi každým planet-busterem bude dostatečná odmlka na to, aby to všem stačilo dojít."

A až s tím budu hotov, konečně budou vědět, do čeho se pustili. Poznají můj hněv. Chtějí lepší život? Fajn. Ať si ho najdou po smrti."

Pohlédl na Poyndexe. „Proč jsi ještě tady?" zavrčel. „Slyšel jsi přece, co chci. Udělej to."

„Okamžitě, Vaše Výsosti," uklidňoval ho Poyndex. Chvatně vstal, zasalutoval a přesunul se ke dveřím.

„Ještě jedna věc, Poyndexi," dodal Věčný Císař.

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„Až se zase objeví nějaká demonstrace... Vykašlete se na plyn. Použijte samopaly. Jasně?"

„Naprosto, Vaše Výsosti," odvětil Poyndex.

Císař zíral na dveře, jak se syčivě zavíraly za Poyndexem. Možná tomu člověku ponechal příliš velký prostor. V poslední době si začal všimnout všech těch lidí od Interní bezpečnosti kolem sebe. Lidé pod Poyndexovým velením.

Uvědomil si, že se dostal do izolace. Byl odříznut od všech názorů. A všichni kolem mu byli cizí. To nemůže být zdravé.

Proč něco takového dovolil? Odpověď přišla s nevolí. Strach. Ze smrti. Do hajzlu s duplikátem, který jej vystřídá. To nebude doopravdy *on*, nebo ano? Osvobození od přístroje analyzujícího každou jeho myšlenku přišlo s prokletím. S prokletím smrtelnosti.

A tak potřeboval Poyndexe a jeho lidi, aby ho hlídali. Potřeboval natolik těsnou bezpečnost, aby jí nikdo nepronikl.

Ano. Ale co když se Poyndex obrátí proti tobě? Tak jako zradil radu důvěrníků?

Rada důvěrníků si nemyslela, že se to stane. Poyndex je ambiciózní. Extrémně. Ale není z těch, kdo by toužil stát pod reflektorem. Dával přednost vládě ze stínu. Zpoza trůnu.

Přesto... je jeho cílem *vládnout*, nemám pravdu? Udělat z Císaře bezmocnou loutku?

Císař rozhodl, jaký bude Poyndexův osud. Ale teď s tím musí chvíli počkat.

Je zapotřebí prolít velkou spoustu krve. A až s tím skončí, bude potřebovat někoho, na koho svalit vinu.

A pro tento účel připadal Poyndex Věčnému Císaři jako perfektní objekt.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

„POKAŽDÉ, když objevím novou stopu," stěžovala si Cind, „myslím si, že to je ono. Že jsem toho parchanta konečně našla."

Cind nabrala do dlaní plážový písek a nechala ho padat ve slabém pramínku. „Ale potom narazím na slepou uličku a ten bastard zase vyhrává. Skoro slyším, jak se mi směje."

„Nejsi sama," ujistila ji Hainesová. „Profiltrovala jsem Mahoneyho archiv a našla spoustu skvělých stop. Ale všechny zmizí dřív, než se po nich vydám. Připadám si vždycky jako nějaký zelenáč."

„Přesto si myslím, že je to správný směr pátrání," trval na svém Sten. „Stále si myslím, že je to nejrychlejší - a nejméně krvavý - způsob, jak ho porazit. Jakmile zjistíme, kde Císař bere AM₂, pak mu můžeme jít po krku."

„Ještě nikdo to nedokázal," připomněla Cind. „Historie je plná nezdařených pokusů. Podívej se na to, co se stalo s Kyesem."

Skupinka upadla v mlčení. Leželi pohodlně na útulné pláži Nebty. Byl krásný den. Vlny jemně omývaly pobřeží. Poletující tvorové se vznášeli vysoko nad vodou a vydávali své osamělé skřeky.

Spiklencům však krása dne unikala.

Kromě jednoho z nich. Laskavého obra, který byl manželem Hainesové. Sam'l se zájmem naslouchal jejich rozhovoru, ale část jeho mysli od něj zůstávala osvobozena, aby se mohla vznášet ve vzduchu spolu s poletujícími tvory.

„Objevování je báječná věc," řekl tak trochu zasněně. „Poznáváte pohnuté příběhy o bytostech, které měly dost odvahy a při svém hledání velmi trpěly. Četl jsem ty pohádky, když jsem byl malý chlapec. Možná právě proto jsem se stal archeologem. Abych prožíval svá vlastní dobrodružství."

Sten se usmál. Měl toho zavalitého chlapíka docela rád. A naučil se mu trpělivě naslouchat. Protože Sam'l měl vždy něco zajímavého k věci.

„A prožil jsi je?" otázal se Sten.

„Ach, ano. Mnohá. Mohl bych tě s nimi nudit při víně déle, než je zdrávo. Protože to je jediné, k čemu jsou dobré... ke společenské konverzaci."

Některé mé největší objevy se vlastně nacházejí ve sklepeních muzeí. Neuvěřitelné věci. Ohromující myšlenky. Naházené na hromadách čekají, dokud se tím svinčikem nezačnou probírat nějakí znuzení studenti."

„Říkáš, že odpověď možná leží přímo před námi?"

„Něco na ten způsob," odpověděl Sam'l. „Třeba jen musíme lépe uchopit to, co již máme. Obrátit to ze všech stran. Dokud nám na to neposvítí to správné světlo, abychom to viděli."

„A kde máme začít?" zeptala se Cind.

„Proč ne přímo u samotného prvku?" naznačil Sam'l. „Antihmota dvě."

„Kdyby to bylo zlato nebo železo nebo dokonce Impérium X," reagovala Cind, „měli bychom docela dobrou představu, kde začít. Měli bychom zákony planetární geologie a tři nebo čtyři další vědy, které s tím souvisí."

„To je samo o sobě zajímavé," připojila se Hainesová. „Jinými slovy - antihmota dvě nemá v přírodě žádný protějšek."

„První možnost je," shrnula Cind, „že AM₂ pochází z nějakého místa ve vesmíru, které má být teprve objeveno. Tedy někým jiným než Císařem. Ale to je předpoklad, ze kterého vycházíme už od počátku. A nikam mě to nedovedlo kromě velmi starých a studených stop."

„A co další vesmír?" navrhl snílek Sam'l. „Alternativní vesmír? To by vysvětlovalo, proč ta struktura nemá v nám známé přírodě žádný protějšek."

„Nechci nějak chytračit," reagoval Sten, „ale nabyl jsem dojmu, že kdokoliv, kdo se zabývá myšlenkou alternativního vesmíru, je považován za podivína. A že moderní věda jeho existenci v podstatě vylučuje."

Hainesová sebou trhla. „V Mahoneyho svazcích o tom něco stálo. Moc jsem si toho nevšíkala."

„Co o tom lan říkal?" byl zvědavý Sten.

„Nic specifického," odpověděla Hainesová. „Snad jen to, že je docela zajímavé, že se Císař vždy nezvykle angažoval, aby udusil jakýkoliv výzkum týkající se teorie alternativního vesmíru. Podle Mahoneyho přistříhl křídla jistým velmi prominentním vědcům za to, že se odvážili vstoupit na toto pole."

„Možná bych se měl probudit a věnovat lanovým nesrozumitelným poznatkům větší pozornost," poznamenal Sten.

„Jako ta věc s nesmrtností?" rozesmála se Hainesová.

„Jo. Přesně tak. Možná že jedno souvisí s druhým."

„To se mi líbí," řekl Sam'l. „Jedna odpověď namísto dvou. To vždy přináší elegantní řešení."

„Kyes se po téhle stopě vydal a dostal se dost blízko," naznačila Cind.

„Nevím, odkud Císař tahá své králíky," řekl Sten. „Zemře. Vráť se. Opominu poznatek Hainesové, že tentokrát se možná nepotýkáme s docela stejným člověkem. To na nějaký čas odložíme stranou a budeme se držet toho, co víme."

Zaprvé... Pokaždé, když zmizí, je podle Mahoneyho pryč tři roky. Tentokrát, naposledy, to bylo šest let, ale to můžeme, myslím, odložit stranou jako výjimku.

Každopádně, tři roky ho nikdo nevidí ani o něm neslyší. Což znamená, že musí mít nějaký úkryt. Úkryt natolik bezpečný, že ho nikdo - tohle se mi přičí vyslovit - za dva tisíce let nenašel.

Zadruhé... Antihmota dvě pochází ze stejně bezpečné lokality. Stejně ukryté. Rada důvěrníků sama zjistila, jak dobře je ukrytá."

„Byla by hloupost používat dvě místa víceméně ke stejnému účelu," ozvala se Cind.

„Ať je Císař, jaký chce," dodala Hainesová, „určitě není hloupý."

„Takže, když najdeme jedno, mělo by nám to odhalit i to druhé," shrnul to Sten.

„Stále zvažujeme možnost existence alternativního vesmíru?" otázal se Sam'l.

Sten pokrčil rameny. „Bylo by to stejně dobré vysvětlení jako kterékoliv jiné."

„Pro naše účely je to vlastně mnohem lepší než většina věcí," řekl Sam'l. „Císař by potřeboval vchod a východ. Řekněme jakési dveře. Bránu mezi vesmíry."

„Ano?" Sten na něj prázdně pohlédl.

„Když si vzpomínám na hodiny základů fyziky," pokračoval Sam'l, „jakási brána, o které mluvíme, by způsobila poruchu v kosmickém šumu. Myslím, že se tomu říká diskontinuita."

Stenovi to došlo. „Konečně mluvíme o něčem, co lze změřit. Namísto samých neznámých a strašidelných předpokladů. Jestliže v kosmickém šumu dochází k poruchám, máme šanci to najít."

„Až na to, že nevíme, jakým směrem se máme dívat," upozornila Hainesová. „Obloha je velká. Podrobným průzkumem bychom mohli strávit hned několik věčností."

„Tím si nejsem tak jista," namítla Cind.

Všichni na ni pohlédli.

„Existuje několik míst, o něž se Kyes zajímal a ještě je neproověřil. Kyes měl vytypované oblasti, kde mohly být bezpečné domy na cestě, po které se Císař navrací. Všechny mé progy naznačují, že jeho podezření bylo správné. Všechny odpovídají profilu."

„Myslím, že bychom tvé výsledky měli porovnat s Mahoneyho archivem," řekla Hainesová Cind. „lan prozkoumával spoustu podobných směrů."

„Dobrý nápad," souhlasila Cind. Usmála se na Hainesovou. Měla ji docela ráda. A jako Stenova bývalá milenka Hainesová kladně hodnotila Cindin dobrý vkus.

„Kdyby to byla nějaká vražda," pokračovala Hainesová, „což svým děsivým způsobem vlastně je - jakmile přijdu na to, kde byl zločin naplánován - soustředila bych se na komlinky. Celé bych to prošíkovala štěnicemi. A počkala si, až podezřelý zavolá. Až by se tak stalo, stačilo by ho jen vystopovat."

„Jen k tomu tvému přirovnání, láska," řekl Sam'l a pohládl manželku po ruce. „Hádám, že bys nemusela čekat. Linka bude soustavně otevřená, za předpokladu, že do sebe všechny teorie zapadají. Císař by nutně potřeboval zachovávat spojení se svým úkrytem... a, drahá, všimla sis vůbec, že mluvím jako nějaký živobijákový polda? Nebyla by tam také otevřená linka do předávací stanice jako ta, na které Kyes evidentně došel svého konce? Takových musí být víc - Císař nemůže spoléhat na náhodu víc, než dělal řekněme Schlieman."

Sten se snažil zachovat klid. Nechtěl tu chvíli pokazit. „Za pokus to určitě stojí," souhlasil.

„Myslím, že za víc," namítla Cind. „Všechny mé instinkty mi říkají, že je to ten správný směr."

„Tak je uposlechni," nabádala Hainesová. „Instinkty jsou to, co lidi dělí na amatéry a profíky."

Sam'l vstoupil do hovoru svým typickým, zasněným způsobem. „Pořád se divím, v jakém vesmíru bychom žili, kdyby bylo možné AM₂ okopírovat a vyrábět – tak jako mnoho běžných prvků. Jak moc by byly věci jinak, kdybyste ho mohli destilovat, tak jako naši hostitelé, Bhorové, dělají stregg."

Ironicky sešpulil rty. „Ale hádám, že něco takého je pravděpodobně nemožné. Myslím tím vyrobit

AM₂ syntetickou cestou. Jeden můj univerzitní text, jestli si správně vzpomínám, tvrdil, že i kdyby něco takového bylo možné, cena by byla nesmírná."

„Mahoney si to nemyslel," namítla Hainesová.

Sten poskočil. „Cože?"

„Říkám, že Mahoney si to nemyslel. Ve svých záznamech měl spoustu pojednání o syntetickém AM₂. A to v oddílu dezinformací. Ty jsem teprve nakousla."

Poklepala si na hlavu, aby osvěžila paměť. „V jednom svazku bylo něco docela určitého. Něco, na co tě chtěl Mahoney upozornit."

Sten přitakal. Již mu ukázala několik informací s písmenem S, aby se jim Sten věnoval o to pozorněji.

Hainesová se usmála, jak si vzpomněla. „Ach ano. Něco o nějakém 'Projektu Bravo'." Pohlédla na Stena. „Rozumíš těm slovům?"

Cind pozorovala, jak se ohromený Sten stáhl. Viděla, jak mu blednou tváře. Co to má znamenat? Natáhla se a sáhla mu na ruku. Byla ledová.

„Ano," odvětil zkoprnělý Sten. „Vím, co Projekt Bravo znamená."

Všiml si Cindina ustaraného výrazu. Stejně tak Hainesové. Dokonce i neotřesitelný Sam'l se mračil.

Pokusil se o veselý tón. „Ale ještě si to musím konzultovat. S Rykor," dodal.

Jeho žaludek měl však daleko ke klidu - ano, musí se spojit s Rykor.

Ohledně jedné hrůzy.

Byl zpět na Vulkánu.

Karl Sten. Dítě rodiny Migů, které se stalo delinqem a zbývalo mu jen několik hodin života, než jej dostihnou Thoresenovi likvidátoři.

Bet byla s ním. Tak krásná. Tak mladá. A Oron. Ten podivínský génius s vypáleným mozkem, který dokázal vnímat jen přítomnost.

Před ním se vyhoupl Mahoney. Mnohem mladší Mahoney. Silný a sebejistý. Ale adolescentní Sten nevěděl, jestli mu má důvěřovat.

„Musím nutně získat dokumenty o Thoresenových plánech," řekl Mahoney. „Napíchl jsem se do centrálních počítačů Exeků a o Projektu Bravo tam nebylo nic kromě nástrah signalizujících jakýkoliv dotaz na něj."

Projekt Bravo! Už to tu zase bylo. Sten cítil, jak se mu sevřela hrud'. Vybublal z něj vzlyk.

Jen klid, Stene, ozval se Rykořin hlas... To je minulost. Je to za tebou. Už jsi to všechno oplakal. Ucítil slabé píchnutí. Po těle se mu rozlilo teplo, jak tisící prostředek zabral. Rykor manipulovala s klávesnicí. Vyvolávala obrazy. A Mahoneyho radostná tvář se rozpadla...

Jeden z Thoresenových strážců obcházel svůj rajón. Sten se plížil za ním. Rukou uchopil muže pod krkem. Řízl nožem. A uslyšel tlumený vzdych, jak nechal tělo padnout na zem. Nepociťoval žádné výčitky. Pouze podivný záblesk radosti.

...Dostavilo se znechucení sebou samým. A úplně mu zaplavilo mysl... Tolik mrtvých jeho rukou. Vraždy. Nech to být, příteli. Nech to být, připlížil se Rykořin hlas.

Ale nemohl. Muž byl mrtvý. Vyhaslý. Jako nějaký hmyz. Sten zasténal - Bože, odpusť mi to... a následovalo další žihadlo... a žilami se mu rozběhly tisící lži... A obraz přeskočil-

Byli uvnitř Oka. Thoresenův tajný trezor odhalen. Sten postříkal dotykový zámek. Pod tekutinou na nule Kelvina ocel zkrystalizovala. Přistoupila Bet s kladivem a poklepala. Kov se roztříštil. Dvířka se otevřela. Byli uvnitř! Sten ucítil to dávné vzrušení. Pohlédl na Bet a na Orona. Smál se jako nějaký maniak, že porazil Thoresena v jeho vlastní hře.

... Znovu bodnutí tisící injekce. Sten zápasil s hrůzou, která následovala. Křičel na netopýří křídla, která mu šustila v temné paměti. Tlukot jeho srdce se zvolnil. Uklidňoval ho vjem tvrdého stolu pod zády. Elektrod připevněných k hlavě, rukám a nohám. Uslyšel šplouchnutí nějaké tekutiny. Byla to Rykor, která se pohnula ve své nádrži. Ne. Neměl se čeho bát. Rykor věřil. S Rykor u mozkoskenu byl v bezpečí. Sten nechal obrazy, aby se dál odvíjely...

Cvak, cvak.

Sten sáhl do Thoresenova sejfu. Ve změti papíru a svazků imperiálních kreditů nahmatal šanon. Tlustý, červený svazek. Název: Projekt Bravo.

Obrazy se zpomalily. Cvak. Cvak. Cvak... Oron přebírá šanon. Cvak! Papíry se rozsypávají po podlaze. Cvak! A Sten je sbírá ze země. Cpe je zpět do složky. Bez ladu a skladu... A vidí... Cvak!

Ach, Bože, jeden z delinqů padá... s rozstřelenou hrudí... A...

Obraz zamrzl. Sten cítil, jak se mu zvedá žaludek. Uslyšel Rykor zamumlat, moc daleko... revers... Sten se zachvěl pod bodnutím injekce a...

Cvak!

Zpět k papírům... sbírá je... pomaleji... Cvak! Pomaleji. .. A teď je vidí. Jednu stránku po druhé. Cvak! Titulek na něj vyskočil - REKREAČNÍ OBLAST 26: SOUHRN AKCÍ... Cvak!

... Počkat. Musím zastavit. Musím se podívat. Vrátit... A Rykořin hlas zvolal, To není dobře, Stene. Nech to plavat. Pokračuj... Sten odmítl. Zápasil s tím hlasem. S tím laskavým, konejšivým hlasem. Pocit bodnutí. A teď musel bojovat s tisíci prostředky.

Sten odhrnul závoj. Posunul obraz dál. *On to ovládá, zatraceně!*

A vtom se mu vrátila agónie rekreačního Střediska 26.

Středisko.

Vzpurný hlas. Naháněči a volavky provozující své řemeslo. Potěšitelé a potěšitelky v plné práci, která vyprazdňovala kapsy Migů zpět do Thoresenovy truhly. A bylo tam toho víc. Vábivě cinkající výherní automaty. Hádky opilců. Sociostrážci vrazili do maly a obučky létaly vzduchem.

Ve středisku bylo toho dne 1 385 bytostí.

Mezi nimi -

Sten ucítil příval radosti. Byl tam jeho otec. Ámos. A matka, Frýda. A jeho bratr a sestra, Josh a Ahd. Zavolal na ně. Ale oni ho neslyšeli.

Zastav to, Stene, sykla Rykor. Ale on ji neposlechl. Nemohl poslechnout... protože věděl, co se má právě stát...

Sten zkoušel znovu zavolat na svoji rodinu. Opanoval jej strach, když se jeho hlas proměnil v šepot. Viděl je, jak vstupují do střediska. Pozoroval, jak se za nimi zabouchly silné dveře z chodby.

Stál tam jako zmrazený. Cíkal.

Další hlasy.

„Odřízněte šestadvacítku," poručil Thoresen.

Tech protestoval: „Ale vždyť je tam skoro čtrnáct set lidí-“

„To je rozkaz.“

Nálož ve spojnicích domu s Vulkánem explodovaly.

Stenovo tělo na operačním stole se začalo zmítat. Rykor u ovládnutí mozkoskenu vše bezmocně sledovala. Kdyby nyní zasáhla, poškození by bylo tak silné, že by měl Sten štěstí, kdyby to nepřežil.

Sten znovu poskočil, když uslyšel tajfun atmosféry unikající do prostoru. Stal se nuceným svědkem - lapeným do pastí sebou samým - jak...

Téměř jako ve zpomaleném filmu sbíral hurikán chatrné boxy střediska - a lidi v nich - a chrлил je dírami ven do tmy.

Uslyšel Techův hlas: „Ale no tak. Byli to jen Migové.“

Nato se ozval vrchní Tech: „Jo. Máš pravdu. Byli to jen Migové.“

Sten se rozplakal.

Rykor na něm pracovala celé hodiny a použila veškerého svého psychiatrického umění a farmakologických schopností, aby ho přivedla do stavu alespoň trochu podobného normálu.

Nakonec ho přetáhla zpět. Přes noční mýru střediska k Projektu Bravo.

A k tajemství, pro které Thoresen později zemřel.

K tajemství syntetického AM₂.

Sten se choulil pod peřinou. Pot se z něj lil, ale byla mu zima. Připadal si, jako by jej někdo otevřel páčidlem, vyprázdnil ho a zahodil.

Vzal si hrnek, který mu Rykor podávala, a usrkl hustého, horkého vývaru. Rykor stiskla ploutví tlačítko na ovládacím panelu a ozvala se příjemná hudba. Očistná hudba. Zavřel oči a dlouho se jí nechal unášet.

Otevřel je a znovu se napil. Spatřil velké, soucitné oči, jak si jej Rykor prohlížela.

Sten se ušklíbl. „Nikdy více," zaskřehotal.

„Moc mě to mrzí, drahý příteli," řekla Rykor. Její sytý hlas dodával prázdnotě slov smysl.

„Mě taky," opáčil Sten. „Hlavně... že to máme. Nejen jistotu, že je možné synteticky vyrobit AM₂... ale i recept a postup. Nejsem sice chemik, a vypadá to, že ten proces je zatraceně složitý a

nákladný. Ale co? S objemem výroby se cena snižuje."

Zastavil své rozjímání.

„A tohle točí celým tím podělaným vesmírem, je to tak? Nebo ne?"

„Jak s tou vědomostí hodláš naložit?" zeptala se Rykor.

„To ještě nevím," přiznal Sten. „Tohle mění velkou spoustu věcí."

Prosebně zvedl unavené oči. „Už nic neříkej, prosím. Potřebuji přemýšlet."

Rykor si ho zkoumavě prohlížela. Uvažovala. Je to můj přítel. Přítel, kterému věřím. Ale takové tajemství dokáže být červem, který nahlodá a zničí všechno dobro.

„Kdyby se se mnou něco stalo," řekl Sten, „máš všechny informace. Nalož s nimi, jak uznáš za vhodné."

„Dobře," souhlasila Rykor. „Počkám."

„Díky," řekl Sten vyčerpaně. Hlava mu sklesla. Rykor mu ploutví stačila ještě odebrat hrneček, než se zbylý vývar rozlil.

Spal dlouhé hodiny. Byl to bezesný spánek.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

HOTSCO NECHALA svého důstojníka řídit loď na svých podloudných přesunech směrem k Původnímu světu. Pašovala zboží na Původní svět a z něj již tolikrát, že to pro ni nebyla žádná výzva. A navíc si její palubní důstojník začínal stěžovat, že si pořídí vlastní loď, až tahle absurdní služba, kterou Jon Wild prokazoval spravedlnosti a podobným pitomostem, skončí.

Třetím důvodem bylo, že Hotsco měla na práci něco lepšího. Stejně jako Marl. A Alex. Když se přiblížili k hlavnímu světu Říše, byl vděčný za to, že je jakžtakž celý a že je těžkosvěťan.

Hotsco měla pravdu - Mariina kultura měla skutečně jisté, *velmi* zajímavé zvyky - někdy až příliš zajímavé. Je to krasavice, pomyslel si pyšně. A Hotsco také. Napadlo jej, co by si asi pomyslela maminka, kdyby je přivedl domů a představil jí je. Hmm. K tomu by bylo zapotřebí trochu příprav.

Ale co, stejně na Původním světě zhebne, připomněl si.

Když se loď *Rum Row* přiblížila k první z řady složitých obranných clon, Hotsco se vrátila na můstek.

Sten potřeboval složitě odlákávat pozornost, aby se s *Victory* protáhl na Původní svět a zachránil Hainesovou. Hotsco však ne. Snesla se dolů jako duch kolem mechanických detektorů, které se zdály být zcela zarezlé, kolem volných formací hlídek, které byly snad všude, a jednou dokonce i na dohled hlídkujícího imperiálního torpédoborce.

Snesla se s lodí do atmosféry a blížila se k půlnočnímu přístání v jednom z nejhlubších bodů řeky Wye, která protékala středem zeleného, chráněného údolí Wye. Kdyby se jejich přístání stal svědkem některý z fanatických rybářů, kteří řeku Wye považovali za voji mekku, byli by považováni za zhmotněné přízraky zla. Kilgour - který byl sám znám tím, že vrhal mušky z kousku peří a kožichu do vody, aby ukonejšil kruté lososí bohy, aniž by některou z těch třímetrových potvor někdy vytáhl na břeh - pociťoval provinění. Ale jen slabé.

Ve skafandru vyklouzl z atmosférického zámku lodi a plaval na břeh. *Rum Row* si hověla na dně řeky asi sedm metrů pod vodou. Nebylo to moc, ale tmavá anodizace snad loď zamaskuje. Samozřejmě, že kdyby nad Wye prolétla hlídková loď se senzory, kvalita kamufláže či hloubka by nehrály žádnou roli.

Ale proč přemýšlet o problémech?

Ukryl skafandr pod vrstvou trávy a zamířil přímo do Ashley nad Wye, malého města uprostřed údolí, kde doufal, že zřídí svůj bezpečný dům. Město vypadalo opuštěně. Tiché a prázdné dlážděné ulice. V jednom nárožním baru našel známky života, ačkoliv bylo dlouho po zavírací době. Zpívaly se písně, štamgasti štípali barmanky do zadnic a pivo teklo proudem. Kilgour ignoroval svoji žízeň a pokračoval dál.

Modrý Bhor byl temnělý.

Kilgour se skryl do křoví a nikým nepozorován čekal na úsvit. Jeho přítel byl buďto pryč, zbankrotoval, či ho snad zatkla Interní bezpečnost? Někde venku pytláčil? Nebo byl prostě venku...

Za rozbřesku Chris Frye, bývalý voják od Kudlanek, nyní majitel hostince Modrý Bhor, fanatický rybář a zkušený kuchař a pijan, vyšel z postranních dveří s prutem a kufříkem v ruce.

Prošel kolem keře a napružil se. Zastavil se. Něco mu nehrálo. Po chvíli zalovil v kufříku, aby se ujistil, že nic nezapomněl.

„Přestaň s tím divadýlkem, kámo," poradil mu Alex. „Jen mě zajímalo, esli si nezapomněl svý způsoby a esli najdeš mý stopy."

Frye sundal z větve stromu malou barevnou kovovou sponku a strčil ji do kapsy, zatímco Alex vylézal z křoví.

„Jdi mi do háje, Kilgoure. Tyhle reflexy jsem měl dávno předtím, než jsem přijal Císařův šilink. Co děláš na Původním světě? Ty a tvůj zrádný přítel máte být mrtví podle lží, který na mě chrlí propagandistická mašinérie, jejíž kormidelníci musí mít zjevně místo mozku hovna."

„Zvěsti vo mej smrti sou trochu přehnaný. Netušil sem, že uvěříš hovadinám, který hlásaj. Je to hodně zlý?"

„Podělaně podělaný," odvětil tiše Frye. „Kdokoliv, kdo měl něco do činění s Mercury nebo s Kudlankama, dokonce i v dávný minulosti, je považovanej za podezřelýho občana. Ještě nikoho nesejmuli, ale dost pozorně nás špehujou."

To jsem se aspoň doslech od kámošů, co se občas staví. Většina lidí tady v údolí si nepamatuje, jaký druh vojáka jsem to bejval, ale i kdyby to věděli, tak mě neprásknou. Povím ti, Alexi, sice nevím, co se to s Císařem stalo, když tu nebyl, ale něco určitě.

Věř mi, že když zastřelili Mahoneyho a Sten vykasal černej prapor, málem jsem tu zabednil dveře a vydal se za váma. Jediný, co mě zastavilo, byl pocit zbabělosti a staroby."

Prohlíželi si jeden druhého. Bylo to již mnoho let od dob, kdy spolu válčili u Kudlanek a kdy se stal Modrý Bhor úkrytem, když Sten vyšetřoval pokus o vraždu Věčného Císaře.

„Jsi zase o něco starší, tlustější a šedivější," poznamenal Frye.

„To asi my všichni, kámo," reagoval Alex. „A jak se ti líbí život hostinskýho?"

„Mám pořád otevřeno." Fryův podnik nabízel jídlo, nocleh, obědové balíčky, grilování a alk oddaným rybářům, kteří přijížděli do Modrého Bhora s kredity - ale Fryova záliba v dobrém jídle, pití a hoštění přátel zadarmo je zase rychle odčerpala.

„Předpokládám, že něco chceš?"

„Nic moc. Jen místo, kde bych moh ubytovat svý přátele."

„Kolik?"

„Dvanáct."

„Zhruba posádka malé vesmírné lodě," odtušil Frye. „Myslím, že jsem kolem půlnoci něco zaslechl. No, vítejte u králových nepřátel. Podělanej Císař. Jen jedna otázka, abych moh radostně vykřiknout a vzbudit celý tohle podělaný město. Je Sten jedním z nich?"

„Ne. Jsem z nich nejhledanější, ale já tu bydlet nebudu."

„No tak je sem přiveď. Věděl jsem, že mi poslední dobou v životě něco schází. Asi kroky kata, zaklepání na dveře a poplácání po rameni. Sakra, ale rád znovu strčím hlavu do voprátky, zvlášť za něco tak fajnovýho, jako je velezrada. Bohužel nedokážu vyjádřit slovy, jak *rád* vás zase vidím, seržante Kilgoure."

Vzhledem k tomu, že obyvatelé Ashley nad Wye obvykle dlouho vyspávali, nebyl problém nepozorovaně přemístit Marl, Hotsco a ostatní pašeráky do hostince.

Tam čekali až do soumraku. Frye je královsky pohostil a neustále se ptal, čím ještě může posloužit. Transport? Kredity? Frye měl kdesi zahrabané také nějaké výbušniny. Falešné doklady? Sakra, nepotřebuje Alex nějaké krytí?

Na všechno dostával zápornou odpověď. Co Alex neměl, mohl si ukrást.

Políbil Hotsco a Marl na rozloučenou.

„Svý rozkazy máte, že jo? Když vo mně do tejdne neuslyšíte, nebo když budete mít důvod předpokládat, že jsem vyzrazenej, nebo upadnete v podezření, slibte mi, že zvednete kotvy, jako kdybyste měli Campbella pod sukní."

Obě ženy slíbily.

Sledovaly Alexe, jak mizí ve tmě jako jeden z mnoha dělníků, mířících do centra města a na transport někam na Původním světě.

Pohlédly na sebe.

„Jak dlouho?" zeptala se Marl.

„Počkáme, dokud nepřijde mráz," řekla Hotsco.

„Dobře. A když Alexe zajmou?"

„Půjdeme za ním," špitla Hotsco. „I kdybychom ho měly vysekat ze samotného Arundelu."

Jejich dlaně o sebe jemně tleskly Smlouva byla uzavřena.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

TOHLE JE DALŠÍ šlamastyka, do které jsi mě dostal, Stene. Byla jsem nevinná mladá odstřelovačka, pomyslela si Cind. Stačilo mi občas jen trochu adrenalinu a pak, když se kulka přiblížila až příliš, dokázat, že umím sejmout kohokoliv, kdo tu kulku vyslal mým směrem a možná dostat nějakou malou medaili a prémii za to, že jsem tu bytost poslala na onen svět.

Ale to ne. Musel přijít Sten a zatáhnout mě do mnohem větších akcí. Podnikat útoky a neustále se přesvědčovat, zdali nepřítel věří v reinkarnaci. Plížit se temnými uličkami, kde neexistují žádná pravidla pozemního boje, ale jen ryzí brutalita. Vyhlásit zamýšlenou velezradu vůči nejmocnějšímu vládci v historii. Špehovat, podvádět, krást a vraždit v bahně a hnoji.

Pché.

A to všechno proto, že jsi při pohledu na toho proslulého bojovníka nabyla dojmu, že je osamělý a má pěkný zadek.

Nicméně, uvědomila si, naparujíc se před zrcadlem, nepravidelná válka má i *jisté* klady.

Jako například to, jak momentálně vypadala. Od hlavy až k patě z ní čísel blahobyť. Všechno její oblečení a doplňky si nechala vyrobit na míru poté, co podloudně přistála uprostřed světa Prestonpas.

Kilgour jí poradil, že když dostane nějakou roli, musí se s ní sžít a položit se do ní. A tak odložila svou starou kůži. Čtyřměsíční plat za něco, co by Sten jako správný muž zřejmě považoval za pěkné a prosté šatečky a nevěnoval by jim přílišnou pozornost. A pokud šlo o tu novou kůži? Podrobila se důkladnému dermatologickému ošetření, masážím a nechala si upravit účes. Pobaveně zjistila, že ačkoliv její vojenský účes nenabízel příliš možností, výši účtu to nijak neovlivnilo. Ale to byla cena, kterou platila za image zazobané madam.

Cind se zvedla se svým pronajatým sportákem Stewart/Henry, zaparkovaným mimo výhled z vily, a zamířila ke vstupní bráně.

Být boháčem, pomyslela si - jak ucítila vůni sedadel z pravé kůže a obdivovala ručně opracovaný interiér, velmi pravděpodobně z pravého dřeva - se může stát návykovým.

Ačkoliv to má i své nevýhody, musela připustit. Jako například ta malá kabelka na sedadle vedle ní. Když si do ní dáte kom, nějaké nezbytné nástroje, záznamník a ruční zbraň, už se tam nic nevejde. Uvědomila si, že hlavní důvod, proč se ti opravdu bohatí obklopují služebnictvem, je, že potřebují někoho, kdo by jim nosil soupravu mejkapu a klíče od graviauta.

Přistála s graviautem před zavřenou hlavní bránou vily. Těžká ocelová mříž s kamenným portálem. Hlásič na sloupu vedle ní se rozblíkal.

„Můžeme vám nějak pomoci?“

„Brett van Mowatt,“ řekla. „Plathův architektonický institut,“ jsem ohlášena.

„Vítáme vás,“ pozdravil neznámý hlas. „Prosím, pokračujte rovnou k hlavnímu vchodu. Někdo tam bude čekat.“

Brána se otevřela a poslala graviauto po dlouhé, klikaté šterkové cestě, kolem nablýskaného nápisu, na němž stálo SHAHRYAR, kolem precizně vystříhaných trávníků, dokonale sestříhaných keřů, kolem kamenných fontán, až k velké vile tyčící se uprostřed pozemku.

Byla okouzlena.

Její okouzlení nijak nesnižovalo vědomí, že toto je jeden z Císařových spojovacích bodů. Kyesovy propočítané údaje a Mahoneyho omezené informace tvrdily, že po celém vesmíru se nachází spousty podobných sídel, která slouží jedinému účelu:

Když Věčný Císař „vstane z mrtvých“ - trochu se rozechvěla při vzpomínce na bhorské legendy o návratu ze záhrobí, kterým nikdy nevěřila - toto sídlo se stává jeho první zastávkou. Je-li Kyesova analýza správná, zde je obeznámen se vším, co se stalo v Říši od chvíle jeho smrti/zavraždění.

Dalším překvapením, tentokrát však srdcervoucím, bylo, že jakmile má Císař pocit, že je náležitě informován, opustí sídlo - a to je buldozery srovnáno se zemí. Ten parchant, pomyslela si. Co třeba věnovat zahradu místním obyvatelům jako park? To je to samé, jako když mi Sten vyprávěl, co udělal s provincií Oregon na Zemi. Všichni pryč od řeky. Opustit své domovy, práci, životy. Tady máte peníze a neobtěžujte svého Císaře. On si chce zarybařit. Obrátila pozornost ke svému úkolu.

Najít tuto stanici nebylo s poskytnutými informacemi nijak obtížné. Profil: vila se služebnictvem

nebo její ekvivalent, jež údajně patří nějaké bohaté rodině, která ji používá jen zřídka. Přesto je vila vybavena nejmodernějším knihovním počítačem i špičkovým personálem a odebírá téměř každou technickou/vojenskou/vědeckou publikaci.

Zajímavé, pomyslela si Cind.

Základní myšlenka stojí za prozkoumáním. Připravil si téměř naprosto bezpečný systém. Bezpečný, protože jak řekl Alex, o skutečně bohaté se nikdo příliš nezajímá. Podle něj to nejlépe vystihl Ian Mahoney: „Chcete provozovat bezpečný dům, maskovat se, mít někde tým v pohotovosti - nebo nějakou další hanebnost? Pokud nejste zločinci nebo amatéři, určitě si k tomuto účelu nevyberete skladiště v chudinské čtvrti. Najděte si bohatou, pokud možno bohémskou čtvrť, kde nikdo nikoho nezná a neví, kdo přijíždí nebo odjíždí...”

Tento postup Císaři skýtal naprostou bezpečnost, protože abyste dokázali odhadnout účel takovéto vily, museli byste nejprve přijmout představu, že někdo může vstát z mrtvých.

Bylo to teprve třetí místo, které odpovídalo Cindině profilu, a zatímco ta první dvě vykazovala pravděpodobnost 50 procent, toto se blížilo k 93 procentům. Krycí příběh byl - a tu a tam na Prestonpas posloužil jako kuriózní téma živobijáků - že Shahryarové jsou mocnými obchodníky, jejichž výstřelkem je cestování nazdařbůh. Koupí statek na nějakém světě, o kterém pouze slyšeli, nechají ho plně zařídit a po další generaci ho nenavštíví. A když - nebo pokud - se tak stane, požadují naprosté utajení.

Před obrovským vchodem do hlavní budovy na ni čekala nějaká žena. Buďto byly veliké dveře nějakým způsobem vyváženy, nebo měla k ruce nějakého Bhora či těžkosvěřana, aby tu zatracenou věc otevřela, pomyslela si Cind. Žena, Analiza Ochiová, jak předpokládala Kyesova analýza, sloužila ve vile jako knihovnice. Měla to být nevinná bytost nikterak nepochybná o pravdivosti krycího příběhu o rodu Shahryarů a měla být rekrutována pro své odborné znalosti, schopnost vést poloosamělý život a pravděpodobně i pro jistou dávku naivity.

Plathův institut a jeho karty jí byly známy. Takže, ehm, jak vás mám oslovovat, vážená paní?

„Stačí Brett.“ Cind se usmála. „Tituly jsou dobré tak nanejvýš k tomu, že člověku pomohou sehnat lepší stůl v předražené restauraci. A ještě ne vždy.”

Slečna Ochiová ji pozvala dál. Občerstvení? Samozřejmě. Máme téměř vše. Je to možná osamělý život, ale určitě velmi pohodlný. Snad trochu kaffu? Ne, před odjezdem z hotelu jsem obědvala. Chvilí spolu nezávazně hovořily, poté se Ochiová otázala:

„A nyní, kdybyste mi sdělila detaily, Brett? Jsem velmi zvědavá, co vás na tomhle sídle tak zajímá.”

Cind jí to vysvětlila. Nejnovější série, kterou Plathův institut hodlá publikovat, má být o nesmírně bohatých obyvatelích planety. Nejen nějaký třpyt pozlátka a rozměry jídelen, informace o tom, z jakého světa pochází křišťálový lustr nebo jakými vzácnými minerály je vydlážděn bazén - ačkoliv tyto informace tam také budou, aby se mikrokaret prodalo co možná nejvíce - ale i o tom, jak praktické tyto paláce jsou. Každá karta bude obsahovat nejen detailní půdorys, ale i živovidové portréty každé místnosti. V souboru B budou obyvatelé nebo personál sídla mluvit o tom, jak dobře je sídlo rozvrženo a naplánováno a v souboru C najdou čtenáři analýzu architektonického experta z Plathova institutu.

Úsměv slečny Ochiové se rozplynul.

„Všechny místnosti?”

„No, nemyslím, že bychom se zajímali například o všechny koupelny, pokud nejsou něčím specifické.”

„Bohužel,” řekla žena. „Něco takového nebude možné. Pozemek... některé vnější budovy... celé první a většina druhého patra a knihovna jsou zcela přístupné. Před třemi týdny jsme tu například měli exkurzi místní zahrádkářské společnosti. Ty si můžete klidně natočit.

Ale zbytek budovy, zvláště pak obytné prostory nahoře? Ne. Rodina Shahryarova velmi přísně střeží své soukromí. To mi bylo sděleno, když jsem přijímala toto místo. Dostala jsem přesné instrukce. Takže... vzhledem k vašim plánům se obávám, že jste marně vážila cestu.”

„Můžete se spojit s rodinou? A ověřit to?” otázala se Cind. „Ach ano. Zapomněla jsem. Jsou to samotáři. Nu což. Díky bohu, že nepracuji v úkolu.”

Vstala.

„Mohu si odskočit? Potom bych se ráda jen ze zvědavosti podívala na ty části domu, které jsou otevřeny pro veřejnost. Bude to možné?”

„Prosím. Zařízení je hned za dveřmi do knihovny,“ nasměrovala ji slečna Ochiová.

Cind otevřela dveře a prošla jimi. Když tak činila, hodila na stůl před knihovnicí malý předmět, zavřela oči, skrčila se a zakryla si oči proti modrému záblesku.

Ochiová měla zlomek vteřiny na to, aby se podívala nad tím, k čemu slouží to malé vajíčko - a besterový granát vybuchl. Sesunula se na podlahu. Potrvá dvě E-hodiny, než přijde k vědomí, aniž by si tuto časovou mezeru jakkoliv uvědomila.

Cind ženu prošacovala. Žádný indikátor vitálních známek, který by spustil alarm. Několikrát s Ochiovou zatřásla, než vstoupila do místnosti, aby se ujistila, že je čistá. Žádný kom, žádné tlačítko, nic. Cind ji dotáhla za jednu malou pohovku v zasedací místnosti.

Dvě hodiny.

Se zbraní v ruce, ale zpola ukrytou, vklouzla dveřmi do rozlehlého domu.

Pohlédla na dveře knihovny. Podle údajů v Kyesově počítači, získaných výsledkem další z Císařových knihovnic, bude mít dvě stanice operačního systému. Jedna bude centrální stanicí knihovny, druhá zakódovaná místnost, ze které lze získat přístup k jistým neznámým složkám. Složkám, o nichž ví jen budoucí Císař.

Kdyby měla čas a nebyla do té doby vyražena, pokusila by se tam proniknout. Ale to nebylo účelem její mise.

Nahoru šla po schodech, aby se vyhnula použití gravizdvíže z obavy, že by tím mohla upozornit na nevídaného hosta v domě. Mířila do nejvyššího patra. Podle toho, co jí Ochiová řekla, tam bude nejpravděpodobněji umístěno to, co hledala.

Při předchozích průletech nic nenaznačovalo, že by na střeše byla nějaká anténa vysílače. Takže bude buďto v místnosti, nebo - ušklíbala se - zastrčená někde v okapech. Nu což. Nebude to první půda, kterou se bude muset plížit. Pokud ji do té doby nikdo neobjeví, pokusí se pročesat vnější budovy. Což znamenalo velkou pravděpodobnost střetu s bezpečností - při průletu viděla uniformované muže, jak obcházejí pozemky.

V momentě proběhla nejvyšším patrem vily - ověřila situaci, ukryla se, znovu ověřila situaci se zručností dobře vycvičeného bezpečnostního specialisty. Čisto... čisto... čisto...

Všechny místnosti vypadaly docela nevinně - zařízeny, jako kdyby každou chvíli očekávaly příjezd zjevně rozvětvené rodiny Shahryarů a jejich stejně početné družiny.

Čisto. Jasno.

Cind vešla do dveří vedle ohybu schodiště, rozhlédla se - pro Kholerika, tahle ložnice bude tak pro nějakou třetířadou služtičku, která navíc musí být malého vzrůstu, nic zajímavého - zpět a ven...

Zastavila se, než se dveře stačily zavřít.

Prohlédla chodbu shora dolů. Pohlédla na schodiště. Ten, kdo dělal tyhle plány, byl buď opilý nebo jinak neschopný. Nebo jsem při geometrii poslouchala ještě míň, než jsem si myslela. Zpět dovnitř. Ne - místnost byla příliš malá na prostor, který evidentně zabírala. Nebo možná, uvědomila si, je tato místnost pro někoho se *zásadním* análním problémem, protože takhle velkou toaletu nikdo nepotřebuje.

Dveře koupelny byly zamčeny. Cind vytáhla z kabelky dva ze zmíněných „nezbytných nástrojů“. Tím prvním prozkoumala dveře a zárubně. Malý „požírač štěnic“ jí sdělil, že na druhé straně nejsou žádné bezpečnostní monitory. Druhý přístroj přiložila na „zámek“ na pórové vzory - jak podivné, zamykat *prázdnou* koupelnu. Přístroj zabzučel, analyzoval kód a zámek se s cvaknutím otevřel. Heuréka.

Komunikační stanice byla velmi složitá a automatizovaná. Cind probrala seznam, který jí Freston připravil, nahrála bzučení a pustila se do práce. Vzhledem k tomu, že nebyla komunikační specialistka, nevěděla jistě, zdali má to, pro co sem přišla - ale ovládání soustavy antén bylo evidentně ukryto v jiné části budovy nebo sídla, protože to vypadalo, jako kdyby byl kom „namířen“ na příjem odněkud vysílaného signálu na pevném paprsku.

Mohlo to být i z místa Císařova útočiště.

Zkontrolovala vysílač. Byl naprosto automatizovaný a ona se bála s ním jakkoliv manipulovat. Velice pravděpodobně měla vysílačka za úkol poslat Císaři signál „Nechodte sem,“ pokud by byl účel vily odhalen.

Doufala, že našla to, co hledala, a nenechala za sebou žádnou stopu, protože měla konečky prstů a dlaně potažené plastem, takže žádné sejmuté otisky z těch pár věcí, kterých se ve skutečnosti dotkla, nebude možné. Zamkla za sebou dveře.

A nyní třešnička na dortu.

Měla stále necelou hodinu času a dosud neslyšela žádné alarmy ani návštěvníky z přízemí. Kdyby to bylo zapotřebí, vždy se mohla vrátit do zasedací místnosti a vymazat Ochiovou na další dvě hodiny.

Opustila komoru s anténami. Cind otevřela dveře knihovny. Obrovská galerie se zvedala až ke klenutému, prosklenému stropu. Regály, které se táhly od podlahy deset metrů ke stropu, byly plné karet, pásek, spisů a dokonce opravdových knih. Tak takováhle knihovna by se Stenovi líbila, pomyslela si. Možná, až tohle všechno skončí. Jestli to někdy skončí.

Hledala nějaké známky života. Nic.

Cind vstoupila. U dveří stála jedna stanice operačního systému. Tu používala Ochiová. A teď, kde je ta druhá? Ta se všemi těmi zajímavými složkami pouze ve vizuální formě.

Spatřila kabely - kabely, které znamenaly, že má někdo velký strach o bezpečnost přenosu - vybíhající z jedné zdi.

Cind opustila knihovnu a našla další nenápadnou místnost, tentokrát měla společnou stěnu s knihovnou. Odblokovala dveře a vstoupila.

Hurá, hurá, hurá, pomyslela si, když uviděla superpočítač. Nevím sice, co s ním počít, ale s chutí do toho, půl je hotovo, řekla si a usedla za klávesnici. Proboha, klávesnice, jak staromódní. To ten počítač běhá na uhlí a bude mít černobílý monitor, nebo co? Smáli by se mi, kdybych...

Stiskla mezerník. Obrazovka se rozsvítila.

SPOJENÍ NAVÁZÁNO. ZADEJTE DATUM A STANICI.

To poslední Cind hádala a stiskla klávesnici.

Datum, SHAHRYAR.

PŘIPOJENO DO OPERAČNÍHO SYSTÉMU. ZADEJTE HESLO.

A sakra.

Ehmm... Císař. Ne. Říše. Ne. Á. Počkat.

ZADEJTE HESLO. MÁTE TŘICET VTEŘIN DO SPUŠTĚNÍ ALARMU.

To jméno jí vybublalo v mysli. Pronesla krátkou modlitbu a napsala... RASCHID.

SOUHLASÍ. PŘÍSTUP DO SYSTÉMU POVOLEN.

Ani náhodou. Nemůže to být takhle snadné. Ale:

ŽÁDOST O SOUŘADNICE, SPOJENÍ S PŘIJÍMAČEM SHAHRYAR.

PROSÍM O STRPENÍ.

Kontrolka zablikala.

Jsem tam, vydechla, ale vzápětí zaslechla na chodbě kroky. Skutálela se ze židle a dva bezpečnostní techové vrazili do dveří. Měli na sobě plynové masky a chrániče, ale byly jim málo platné, protože Cind je oba střelila pod obličejové štíty, další dvě kulky nasypala do monitoru prolhaného počítače a po šipce se vrhla ven ze dveří.

Dopadla, udělala kotoul, zastřelila hlídače krčícího se za dveřmi a dvakrát vystřelila po dalším, který přicházel po schodech - minula jsem, zatraceně, ale určitě jsem mu alespoň uspíšila proces sedivění.

Cind v očekávání těžší palby zastrčila pistoli za opasek šatů, popadla pušku mrtvého strážníka - willypuška, imperiální vydání, ostudná mezera v krycí identitě, jen co je pravda - přepnula na autopalbu a vyslala dávku do dveří knihovny.

Nyní už alarmy kvílely, ječely, šlely a ozýval se křik. Cind spatřila za rohem nějakou nakukující tvář. Poslala jejím směrem dávku, další dávka vyrazila obrovské okno, mříže, dráty alarmu i sklo. Proskočila tímto nově vytvořeným východem.

Sakra, jako v nějakém podělaném kurzu infiltrace, zaklela v duchu, když přistála v keři a ucítil, jak se jí roztrhly ultradrahé šaty. Skutálela se na zem a znovu zahájila palbu.

Tak, to je na chvíli zastaví nebo aspoň zpomalí; ostatně, třebaže mají imperiální výcvik, jejich reflexy jsou pomalejší, a proč do háje nemůžu najít klíče od auta?

Našla je, když usedala za ovládání sportovního vozu Stewart/Henry... ZAPNOUT... GENERÁTOR MUSÍ NABRAT RYCHLOST... POČKAT NA CHLAZENÍ... No tak, mně je úplně fuk, že se tenhle luxusní motor ruční výroby může uvařit jako konvice s vodou... READY... READY.

Bleskový start, plný pohon a dveře spolujezdce i s částí té ručně broušené palubní desky se utrhlly, jak graviauto vzlétlo uhánějíc klikatou drahou k bráně, kde přibrzdilo. Cind vyskočila z vozu tři metry nad zemí při rychlosti dvacet kilometrů v hodině; dopadla na trávník, odkutálela se stranou a už byla

za keřem vytvarovaným do podoby nějakého hloupého zvířete. Rozběhla se s hlavou přikrčenou a využívala veškerých možných zákrytů.

Asi deset metrů před branou a patnáct ve vzduchu Steward/Henry vzplál - parchanti musí mít v té proklaté bráně nějakou protivzdušnou obranu - a zabořil se do pečlivě udržovaného trávníku.

Plot... ještě ne... počkej chvíli, holka...

No tak, ty hloupé graviauto...

Demonálože, které pro jistotu ponechala v kabině sportáku, explodovaly, takže zbořily bránu i portál a proměnily je v ohnivou kouli.

Výbuch zlikvidoval bezpečnostní systém plotu i sklo na vrcholku, které prozrazovalo nedůvěru v cokoliv elektronického. Zastaralý, ale účinný systém jako cokoliv, co způsobuje krvácení.

Nahoru a pryč.

Přesně jako v infiltračním kurzu, pomyslela si, pušku přes vrcholek zdi, převalit se na bok, seskočit a zaujmout palebnou pozici.

Nebylo na co střílet.

Zaběhla do hustého porostu a děkovala Císaři, že svá sídla nejen obklopil spoustou pozemků, ale že je vystavěl uprostřed volné přírody.

Teď poběží tři kilometry terénem do míst, kde je schovaná záloha - obyčejné užitkové gravisaně zakoupené na místním černém trhu.

Posoudila škody - na misi, ne na kostýmu či těle.

Zanedbatelné. Vzhledem k tomu, že Císař a jeho lidé vycházejí z předpokladu, že Sten je mrtev, a ona sama není pro Říši známou entitou - alespoň to tvrdí rozvědka rebelů - nejlogičtější vysvětlením bude, že se nějaký vysoce placený počítačový zločinec pokoušel o spekulativní získání informací. A pokud to někomu z Interní bezpečnosti přece jen dojde a přijme to nejhorší vysvětlení, bude jen dobře, když Císař pocítí, že je mu nějaký neznámý pes na stopě.

Alespoň jsem si vyzkoušela roli bohaté fifleny, pomyslela si Cind. Na amatérku jsem si počínala docela dobře.

Ale hlavně mám k Císaři zase o krok blíž.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

VÉČNÉHO CÍSAŘE by nepotěšilo, kdyby viděl, k jakým účelům používal Sten s Cind jeho někdejší apartmá na palubě *Victory*. Luxusní ložnice - s postelí o velikosti sportovního hřiště - byla plná mikro karet a potištěných stránek a trhaček s poznámkami.

Sten s Cind seděli na posteli a plánovali Císařův konec.

Probírali veškeré informace, které Cind shromáždila. Konečně se dobrali nějakého závěru. Chyběl jim jen jediný dílek skládky.

„Nevidím žádnou jinou možnost," řekl Sten. „Klíčem je určitě anténa pro příjem signálu na uzavřeném paprsku. To je první noha, na které celý kolos stojí."

„Což nám nabízí jediný směr," dodala Cind.

Sten se ušklíbl. „Jo. Ale k té se dostaneme pouze pomocí něčeho jiného. Té druhé nohy. Momentálně víme jen to, že Císařův úkryt se nachází někde mezi bodem A a nekonečnem."

Cind přikývla, unaveně vzdychla a položila se na postel. Zatímco jedna stránka Stenovy mysli přemítala nad problémem, druhá zabloudila ke štíhlé postavě jeho milenky. Měla na sobě těsně obepnutou Černou kombinézu, která ji zakrývala od krku až k patě. Bylo to už dávno, co spolu strávily několik hodin o samotě.

V duchu pomyslel na nemožné. Aby bylo všechno jinak. Aby mohli být spolu s Cind normálními bytostmi s normálními problémy. Namísto toho se ocital v situaci, že musel neustále riskovat život člověka, který mu byl nejbližší.

„Jsem já to ale žena bez vousů," prohlásila zničehonic žena jeho snů. Prudce se posadila na posteli. „Počkej minutku!"

„Co máš?"

Cind netrpělivě zavrtěla hlavou. Začala se prohrabávat poznámkami. „Nejsem si jista... ale když si na chvíli zamkneš pusku, má lásko, povím ti, co..."

Nedopověděla to, jak uchopila příruční počítač a začala do něj vyťukávat data. Sten poslušně mlčel a s rostoucím zájmem sledoval, jak si něco mumlá a probírá se dalšími útržky informací.

Konečně k němu vzhlédla a oči jí zářily vzrušením. „Mám to. Myslím, tu první nohu. Nebo jak se k ní dostat."

Cind se přisunula blíž ke Stenovi, aby viděl na malinkou obrazovku. „Vidíš... Ten slabý signál, který nám předtím dělal problémy? Mysleli jsme, že jsou to statické výboje. Nebo dokonce jen sekundární vlnění ze všech těch bezpečnostních zařízení. Ale podívej se. Určitě to nebylo to správné vysvětlení."

Napjatě sledovala, jak Sten vyhodnocuje informace na obrazovce.

„Možná už mi z toho přeskočilo," zapochybovala. „Možná už mám namísto mozku Kilgourův oblíbený haggis."

„Ne, ne," uklidňoval ji Sten, který rychle spustil ověřovací program. „Jsem si docela jist, že ti rozum slouží perfektně."

Usmál se od ucha k uchu. „Je to paprsek. Ano. Musí to tak být. Paprsek na jiné frekvenci a namířený zcela odlišným směrem!"

Sten se rychle připojil na hlavní logické banky *Victory* a zadal data. Za chvíli přišla odpověď. „Je to tak," potvrdil. „Žádná jiná možnost neexistuje."

Cind vítězně zajásala. „Teď nám stačí ten zázrak vystopovat do cíle... a lokalizovat bod B. Což by měla být... jak doufám... jedna z předávacích stanic, kterou Kyes našel. Doufejme jen, že to nezpůsobilo její samoliquidaci. A odtud bychom měli vystopovat tu druhou nohu - vedoucí přímo do Císařova rozkroku."

Klekla si na posteli. Zvedla svoji krásnou ruku, aby Stenovi zasalutovala. Vypadala přitom nesmírně sexy. „Pane! Žádám o svolení pokračovat ve vyšetřování."

Sten se nenáviděl za to, co nyní bude muset udělat. Bude jí muset říci ne. Jeho zamítavé stanovisko si vyžádá poměrně složité vysvětlování. Které Cind bohužel nebude chtít ochotně přijmout.

Tentokrát bude muset jít on. Sám.

Ne z lásky. Či ze strachu, že ji ztratí. No... ne tak docela, uvědomil si, když se zaměřil na faktické pohnutky k tomuto rozhodnutí.

Když se tehdy Kyes střetl s Císařem na té vyhořelé AM₂ stanici, přicházel tam s podporou celého týmu Kudlanek. Někde se ale stala nějaká chyba - a došlo k sebedestrukci stanice.

Přestože Cind byla zkušený voják, zajisté neměla tolik zkušeností jako kterýkoliv člen z Kyesova týmu plíživých bojovníků. A on předpokládal, že předávací stanice má mnohem více ochranných mechanismů než pouhou autodestrukci.

Sten strávil u Kudlanek polovinu života. A nebylo to ego, které mu říkalo, že býval nejlepším z nejlepších. Kudlankovský počítač v jeho mozku mu říkal, že je to holý fakt.

On byl pro daný úkol jediným logickým kandidátem.

Ale jak to vysvětlit Cind, aby pochopila? Jak ji přiměje, aby se na to dokázala podívat s rozvahou a bez emocí. Aby si to nevysvětlila jen tím, že ji chce její milenec ušetřit před nebezpečím?

Viděl ruměnec vzrušení. Světýlka tančící v očích. Příčilo se mu, že ji o ten pocit musí připravit.

Sten jí to vyložil.

Nejprve zuřila. Přela se s ním. Argumentovala. Naléhala. Ale on neustoupil.

Nakonec se záležitost urovnala. Nebo přinejmenším vyhlásili příměří a dohodli se, že o tom nebudou nějakou dobu mluvit.

Na základě vratké teorie, že člověk nemůže jíst a zuřit zároveň, se rozhodl nechat servírovat jídlo přímo v apartmá.

První polovinu večere strávili téměř v naprosté tichosti. Druhou nezávazným hovorem. Než se propracovali ke sklence starého dobrého portského, přešli na vážný rozhovor.

Sten jí vyprávěl o Rykor a o mozkoskenu a o Projektu Bravo.

„Stále nevím, co s tím mám dělat," přiznal otevřeně.

„Někteří lidé by to proměnili v řadu nenapadnutelných patentů," řekla Cind, „a nahrabali si na tom pořádné jmění."

„Vím docela jistě, že já to neudělám," odvětil Sten.

„To mi došlo," usmála se na něj Cind.

„Krom toho," dodal, „schopnost vyrábět AM₂ toho nemá mnoho do činění s problémem, před kterým momentálně stojíme. Hádám, že jedním z důvodů, proč jsem to rozhodnutí odložil, je, že nevím, jak tohle dopadne."

„Také jsem na to myslela. Občas se probouzím politá studeným potem a ptám se... Co když Císař zvítězí?"

Sten neodpověděl. Dolil jim do sklenek.

„Ale takové uvažování je nesmyslné," dodala. „Budťo vyhraje, nebo ne. Bhorský fatalismus občas dokáže ušetřit spoustu trápení."

Zavířila portským ve sklence. Přemítala. Sten viděl, že váhá s otázkou. Potom promluvila, aniž by zvedla zrak.

„A co se stane, když vyhrajeme *my*? Kdo - nebo co - nahradí Věčného Císaře?"

Sten zavrtěl hlavou. „To není otázka pro mě. Pokud se mě týká, tak tohle je Revoluce. Ne puč. Tohle rozhodnutí budou muset učinit jiní. Je to jejich budoucnost. Jejich naděje."

„Myslím, že jsi tak trochu romantik, když si myslíš, že to bude takhle jednoduché. Ty pro ně budeš muž číslo jedna. Zachránce. A navíc je tu AM₂. Ať už přírodní nebo syntetické. Z alternativního vesmíru nebo z továrny. Budeš mít v ruce klíče... klíče od Císařova království."

„Ta představa mě moc nefascinuje," prohodil Sten suše.

Cind položila svoji ruku na jeho. „Já vím. Proto tě také miluju. A právě proto po tobě chci, abys o tom přemýšlel. Protože až ten okamžik přijde, nebude na rozhodování příliš mnoho času."

„Zaráží mě, že jsi nenabídla žádný názor na to, co bych měl udělat."

„Jsem poslední, kdo by ti měl radit. Myslím si, že bys byl dobrý vládce? Samozřejmě, že ano. Chtěla bych tě radši pro sebe? Dvakrát samozřejmější ano."

Stiskla mu ruku. „Nezapomínej, že jsem v tomto ohledu předpojatá."

Sten se zarděl hanbou. Cind se rozesmála. „Jak roztomilé. Ty se červenáš. Tak, konečně na tebe něco mám. Velký vůdce rebelů se rdí jako malý kluk."

„To je vydírání."

„Jistě."

Vstala ze svého místa a vklouzla mu do klína. Sten měl najednou plné ruce krásné, žádostivé

ženy. Líbala ho na krku. Ožihlávala mu ušní lalůčky.

„Co mi dáš, když ti slíbím, že to nikomu neřeknu?“ špitla nezbedně.

Sten byl zaneprázdněn tím, jak rukama přejížděl po oblých tvarech a zkoumal prohlubně.

„Za chvíli ti to povím. Ale nejdřív řekni ty mně, jak se do háje sundává tahle věc?“

Uchopila ho za ruku... a ukázala mu to.

Slyšel jen zašeptání. „Tam. Stiskni... to!“

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

BOTY STRÁŽÍ dusaly hlasitěji a blíž. Alex visel jako pavouk v síti těsně nad velkými vraty, které vedly z rozlehlé výcvikové plochy v prostoru mezi vnějším a vnitřním opevněním hradu Arundelu. Trpělivě čekal s očima na svém chronometru a snažil se nevnímat mráz, který mu běhal po zádech.

Bylo to horší, čím více se přibližoval k Císařovu hradu. Ne že by narazil na nějaké konkrétní důvody k obavám ze smrti. Kilgourova individuální infiltrace byla hračka. Zatím. A podle jeho vlastní skromné definice.

Z Ashley nad Wye cestoval veřejnou hromadnou dopravou do nejbližšího města nějaké solidní velikosti. Ověřil, že na ID kartách Původního světa nedošlo za poslední léta k žádným změnám a že jeho vlastní falešné doklady jsou správné. Potom vyhledal horší čtvrť města a na šedém trhu zakoupil evidované graviauto. Nikdo mu nekladl nepříjemné otázky typu Vaše bydliště, Adresa zaměstnavatele, Důvod k hotovostní platbě, Doporučení či další, které vyžadovali konvenční dealeri.

Saně byly možná registrované, ale motor byl ve velmi zuboženém stavu - McLeanův generátor byl schopen zvednout auto maximálně tři metry nad zem a to tak, že se v patnáctistupňovém úhlu naklánělo ke straně. Nejvyšší rychlost nepřesahovala 55 km/h.

Alex musel strčit dalších sto kreditů prodavačovu bratru, aby dal stroj do pořádku. Věděl, že bratr vůz opraví jen provizorně a pravděpodobně naplní nádržky na mazivo něčím o měrné hustotě melasy - zmrzlé. Ale co? On vozidlo potřeboval pouze na jednu cestu.

Dvacet kilometrů od Fowleru, města nejbližší k imperiálním pozemkům, našel Alex smetiště jen kousek od jednoho z všudypřítomných parků Původního světa. Vážně skvělý, pomyslel si. Udělej park, vyhledej masnou pokutu za vodhazování odpadků a hned se najde blbec, kerej svůj bordel nechá deset metrů za bránou. Nicméně je to přesně to, co sem hledal. Zvedl se s graviautem zhruba doprostřed divoké skládky, přistál, rozmlátil zapalování a použitelné součástky motoru, strhnul značky, zakopal je a nechal vrak na smetišti.

Do města došel pěšky a zmizel v gethu mrakodrapů.

Kroky číslo jedna, dvě a tři byly úspěšně vykonány -dostat se na Původní svět, zajistit si bezpečnou základnu a dostat se do Fowleru. Následovala vyčkávací etapa. Bylo možné, že je od svého přistání na Původním světě sledován a že mu Interní bezpečnost povoluje lano, jen aby se dozvěděla, co má za lubem. Není to sice moc pravděpodobný, uklidňoval se, ale proč hned strkat hlavu do voprátky? Zvlášť, když je to jediná, kerou mam.

Ten pokoj si pronajal hlavně proto, že měl hned dvoje „zadní vrátka“ -jedna vedla na rezavé, opuštěné požární schodiště, které Alex tajně vyztužil, a ta druhá, vedoucí z opačné strany rohové místnosti na střechu, skýtala možnost bleskového zmizení. A navíc v bytě byla polofungující kuchyň, takže nebude nucen vycházet na veřejnost.

Po týdnu skrývání a pojídání sušených zásob, které nebyly o moc lepší než vojenský proviant, došel k závěru, že se mu nikdo nepověsil na paty. Takže, další etapa.

Dopřál si láhev drahého brandy s tím, že láhev bude muset vyhodit někde jinde, aby eliminoval sebemenší podezření, protože místní lidé byli podle všeho přivyklí konzumaci trochu jiných substancí, jako například filtrovaného průmyslového alku nebo domácí pálenky.

A pustil se do plánování.

Cílem čtvrté etapy je dostat se co nejbliž k Arundelu. Pátá etapa bude znamenat proniknutí do Císařova hradu. Šestá pak ven z něj a domů, doufejme, že rychle a hladce.

Alexův plán - jeden dovnitř, dva ven - naznačoval, že na zpáteční cestě bude mít parťáka.

Poyndexe. Byl si poměrně jist, že dotýčný vznesl proti únosu nějakou námitku a že bude vzdorovat, nebo přinejmenším hlasitě křičet.

Nic takového však Kilgour neměl v plánu, zvláště proto, že jakýkoliv povyk by pro něj mohl mít velmi nepříjemné následky, například smrt. A aby jeho celkový plán vyšel, Poyndex bude muset zmizet tiše a beze stopy. Z šéfa tajné služby se stane tajně pohřešovaný. Tuto změnu však Alex nechtěl realizovat dříve, než to bude vyhovovat Alexovi, Stenovi a plánům celé rebelie.

Jeho ambiciózní plán si kladl za úkol zmizet s Poyndexem rovnou do lodního vězení na *Victory*, kde mu bude nabídnuto to samé jako Hohnovi na *Vi*: pracovat pro ně, nebo jít na mozkosken.

Alex si byl téměř jist, že Poyndex jako profesionál, který již v minulosti obrátil kabát, nebude váhat

zdaleka tak dlouho jako Hohne.

Všechny Alexovy zdroje na Původním světě tvrdily, že Poyndex je ve všech směrech Císařovou pravou rukou. Jeho znalost Císařových tajemství může ve finálních fázích hodně pomoci.

Někdy v té době měl Alex v plánu nechat Poyndexe vyplout na svět. *To bude jen další rána zasazená Říši.*

Pak už mu bude stačit jen zavolat své kočičce...

Snažil se ignorovat písničku, která mu neodbytně zněla v hlavě slovy: „A dlouho, předlouho budou panny sedět/A s květy ve vlasech čekat na svého miláčka/Kterého již nikdy neuvidí...”

Možná ho tentokrát zabijí. Bylo to pravděpodobné.

Možná je tohle jeho poslední akce - ale co na tom? Nikdy neměl pocit, že je nesmrtelný, ani neplánoval, že sejde starobou v hedvábných peřinách. Byl však odhodlán uspět ve svém útoku na Poyndexe dřív, než se vydá na pouť na Ostrov nebožtíků.

Zamručel, když láhev dopil. Připadal si jako nějaký věstec skučící nad bublajícím kotlem na větrném vřesovišti, když vidí jen zkázu a trosky. Ševče, drž se svýho kopyta, nabádal sám sebe. Ale kdyby *byl* věstcem a jeho plány by vydržely až do ranní střízlivosti, tušil by v budoucnosti Fowleru vzednutí menší vlny zločinnosti. V tu chvíli vypnul jediné světlo ve zchátralé místnosti a uložil se k spánku.

Spal. Jestli měl nějaké sny, ráno si na ně nevzpomínal. Nevšímal si kocoviny a začal opatrně přehodnocovat opilé plány z předešlé noci. Stále mu dávaly smysl. Alex si vypil pivo a snědl talíř smažených vajec, než si šel zdřímnout, aby byl v noci čerstvý.

První loupež provedl ze sanitního vozu parkujícího za zdravotnickou pohotovostí. Kilgour prošel u Kudlanek lékařským výcvikem, takže přesně věděl, co z výbavy gravisaní potřebuje štípnout. Našel, co potřeboval, zahořekoval nad nepraktičností nástroje, zamkl za sebou dveře sanitky a vytratil se z místa činu.

Ukryl svůj lup a zkontroloval čas. Báječný, zaradoval se. Restauračky budou mít votevřeno ještě dobrý tři hodinky. Vypravil se zpět do noci a namířil si to přes celé město do jiné části Fowleru, kde okno bez mříží nezbytně neznamenal cihlu a od oka vypočítanou dráhu letu.

Je narváno k prasknutí, pomyslel si, když pohlédl skrze mřížový plotu na luxusní graviauta na parkovišti za exkluzivním podnikem. Jeden... dva strážníci a několik parkovačů. Žádný problém.

Příručním laserem vyřízl v plotu díru o velikosti jednoho Kilgour a a vydal se na parkoviště. Z šesti graviaut ukradl značky - a pět jich vrátil na místo. Ovšem na jiné vozy, než z kterých je sundal. Zadrátoval za sebou plot a se šestou značkou se vypravil do svého činžovního bytu. Prosté a čisté. Kilgour se odměnil několika pivy v nočním baru. Koupil pár rund a udělal si pár nových přátel.

Následujícího dne se jen tak poflakoval a poté, co provedl nějaké protahovací cvičení, vyšel ven jen na oběd a za drobným nákupem. Koupil sušené potraviny na tři dny, ruksak, láhev, svítilnu, maskovanou kombinézu a maskovanou celtu. Litoval, že nelze sehnat kudlankovskou fototropickou uniformu, ale to by chtěl moc. Nemohl si ji vzít s sebou, protože u sebe nechtěl mít nic, co by při případné prohlídce vzbudilo sebemenší podezření. Standardní výbava ornitologa musí stačit. Koupil si ještě nůž „pro přežití”. Malý, ale se solidní čepelí. Další zastávka ho zavedla do centra elektronických kutilů, kde zakoupil neškodné přístroje, nářadí a obvody potřebné k jejich úpravě.

Potom si dopřál jednu ze dvou slabůstek, které si pro tuto misi povolil. Našel řeznictví a zakoupil tři kila laciného, na tenko nakrájeného hovězího, sůl, čerstvou petržel a směs sušeného koření. Když se vrátil do bytu, nakrájel maso na plátky asi tři centimetry široké. Naložil je do marinády ze sojové omáčky, vody, levného červeného vína, pálivé omáčky a koření - česnek, hrstka jalovcových bobulí, máta, pepř. Česnek, bobule a koření lehce osmahl a ještě syčící je přidal do marinády. Kousky masa zůstanou den naložené.

Kolem půlnoci se vypravil do pajzlu, který den předtím objevil. Čekal tam na něj jeden jeho nový známý. Zajistil mu to, o co Kilgour projevil zájem. Nutno dodat, že měl poměrně slušný sortiment. Kilgour se hlasitě ušklíbl při pohledu na miniwillypušku, ačkoliv za jiných okolností by dal zbrani přednost před všemi ostatními. Překupníkovi však řekl: „Kdybych si začal pohrávat se soukromým áemdvojkovým arsenálem Věčného Císaře, byl bych brzo zralej pro voprátku, a já se do věčných lovišť zatím nechystám.”

To mělo překupníka mimo jiné ujistit, že Kilgour nemá v plánu žádné závažnější pustošení. Pak už mohl jen doufat, že ho kšeftsman nenapráší místním poldům jako cizince kupujícího zbraň, kterému není nijak zavázán mlčením.

Z podobných důvodů odmítl pistoli velkého kalibru a karabinu se skládací pažbou, třebaže to byly konvenční projektilové zbraně. Vybral si pistoli malé ráže, vhodnou tak pro střelbu na terč, a půl hodiny pak smlouval o ceně. „Chci to jen na blafování," zalhal.

Spokojen, že překupníka přesvědčil o tom, že je jen obyčejný zlodějíček, se odpotácel domů a do postele.

Brzy ráno následujícího dne dokončil svou první slabůstku. Vytáhl plátky hovězího z marinády, nechal je odkapat a položil je na pult. Řádně je posolil - alespoň špetku soli na každý proužek. Na to přišla sekaná petržel. Poté notná dávka zakoupené směsi koření. Tymián. Opět máta. Sladká bazalka. Paprika. Česnek. Pepř. Majoránka. Trochu kmínu, jen pro chuť. Napresoval koření do masa čepelí nože, obrátil plátky a celý proces zopakoval. Maso putovalo do polorozpadlé trouby, kterou nastavil na absolutní minimum a mezi dvířka strčil korkový špunt, aby zůstaly centimetr či dva otevřené.

Zatímco se hovězí sušilo, pustil se do práce na elektronických přístrojích, aby z nevinných hraček vyrobil skutečné zlodějské nástroje.

Dlouze si zdířiml, aby nabral energii do zásoby. Když těsně před soumrakem vstal, plátky hovězího byly suché, pokroucené a černé jako bota. Obdivoval své sušené maso. Nejsem sice takovej kuchař jako Císař, Marr a Senn, nebo dokonce náš Steník, ale tohle se bude žvejkat fajnově. Uložil sušené maso do vodovzdorného balíčku. Sbalil si a uklidil v bytě. Jestli bezpečnost tuhle díru najde, ani ta nejdůkladnější prohlídka jim nevydá žádné informace.

Jedině snad to, že si ten odporný pelech pronajal nějaký chorobně čistotný blázen.

Vydal se hledat svoji druhou slabůstku. Všechny zbytky, lahví od brandy počínaje a elektronickým náradím konče, odnesl s sebou a zahodil je do kontejneru s průmyslovým odpadem.

Našel si hodně velkou restauraci, aby si ho tam nikdo nezapamatoval a aby z něj netáhl pach z kuchyně, a najedl se. Nejprve se zásobil proteiny, ačkoliv věděl, že to není nejlepší způsob přípravy na běh, ale do hajzlu se specialistama na výživu, zaklel v duchu. Přece nebudu dlabat kasičku a žvejkat náký křoví. Tři koktejly darů moře. Dva velmi velké stejky, ultrakrvavé. Jako příloha smažené houby. Velký salát s obyčejnou zálivkou. Půl láhve vína, to pro lepší zažívání. Když dojedl, vzdychl a oznámil, že je připraven na druhý chod, servírka zvedla obočí, ale nic neřekla. Následovalo zásobení uhlohydráty. Cpal do sebe těstoviny ve všech permutacích nabízených v jídelníčku, až dokonce i on pocítil, že se mu nafukuje již beztak vypouklé břicho. Hodně pil. Vodu. Jedno vědro za druhým. Zásobení vodou.

Když skončil své lukulské hody, dal servírce spropitné hodné lorda Kilgoura - mohlo to být jeho poslední *opravdové* jídlo. Začínalo se smrákat.

Nyní byl plně funkční. Plán zatím fungoval bez zádrhele.

V exkluzivní obytné enklávě, na kterou několik dní předtím narazil, ukradl drahé graviauto, když hravě obešel alarm i blokování zapalování. Nasadil na ně registrační číslo z parkoviště luxusní restaurace a skutečnou značku auta na vůz parkující před ním. Nechť je zmatek mým epitafem, pomyslel si vznosně a zvedl se s graviautem směrem k chudinské čtvrti. To byl svým způsobem risk, protože s nezvykle pěkným autem musel zaparkovat na dobu nezbytně nutnou k vyzvednutí svých věcí a rozloučení s bytem. Jeden by řekl, že horší bydlení už snad neexistuje, ale vim, že za hodinu či dvě budu na tuhle střechu nad hlavou vzpomínat s nesmírnou láskou.

Do graviauta a pryč. Zamířil ke svému startovnímu bodu - ultraluxusní čtvrti Fowleru s velkými sídly boháčů, kteří se slézali kolem Císaře a jeho paláce, jak nejbližší to jen šlo.

Nyní mu přijdou vhod jeho složité výměny poznávacích značek, jestli si toho vůbec někdo všiml. Jestli to bylo nahlášeno a poldové ho zastaví, budou s ním jednat jako se vtipálkem a ne se zločincem. Jejich smůla, pomyslel si a přesvědčil se, že zbraň v jeho klíně je nabitá a zajištěná.

Imperiámí pozemky kolem Arundelu byly obehnané zdí a zajištěny všemi představitelnými bezpečnostními systémy. Alex zaparkoval kradené gravisaně v nejbližší ulici od zdi a hodil si své vybavení na rameno. Další ospravedlnění výměny značek. Až bude krádež auta ohlášena, ocitne se na seznamu všech pochůzkářů, protože patřilo nějakému boháčovi. Nebo alespoň jeho poznávací značka. A ta značka bude na jiném voze a mimo místo krádeže, což jen přidá na zmatku.

Kilgour potřeboval, aby tenhle drahý sporták zůstal na svém místě bez povšimnutí alespoň tři dny - a dobře věděl, že bohatá čtvrť, zvláště tak blízko Arundelu, bude hlídána. Mimo jiné chtěl tohle graviauto využít pro svoji plíživou etapu s Poyndexem zpět do Ashley nad Wye.

Zmatek našim nepřátelům, říkal si v duchu, když seděl přes ulici proti zdi a zkoumal bezpečnostní

opatření. Během dvou hodin měl Císařův systém rozkódovaný. Každou hodinu/hodinu a půl pěší strážník. Jeden senzor před zdi. Druhý na jejím hřebeni. Smotaný žiletkový drát na zdi bude elektronicky hlídáný. Měl dojem, že v koruně stromu na druhé straně viděl tři kamery. Vzdušná kontrola zhruba každou hodinu. Mezitím průjezd motorizované hlídky ulicemi.

Amatéri, ušklíbl se Kilgour. Toho nejhrubšího zrna.

Standardní zkouškou u Kudlanek bylo vloupat se během jednoho E-dne do - nebo ven z - vězení s maximální ostrahou. Tento test u oddílu zdaleka nepatřil k těm nejtěžším.

Je čas, hochu. A přešel ulici, skrze zabezpečení, přes zeď a ani ne za deset minut byl na odvrácené straně té kamery na stromě.

Pché, ušklíbl se. Nejenže je Císař cvok, ale platí si samý pitomce.

Ted' to teprve začne bejt blbý.

Mezi ním a Arundelem se nacházelo sedmadvacet kilometrů neobydlených lesů a luk.

To, co by si normálně dal před snídání klusem, mu trvalo tři dny, a čtyřikrát ho to málem stálo život. Psi. Další autosenzory všemožných konfigurací, od seismických přes UV až po pohyb a cokoliv, co bezpečnost imperiální domácnosti napadlo. Nastražené na nepředvídatelných místech. Nepravidelné hlídky. Letadla. Mohlo však být hůře. Systém oslabovala skutečnost, že Císař trval na tom, aby byla jeho bezpečnost zajišťována co nejnepozorovaněji. To znamenalo, že mrtvé zóny, vražedná pole, reflektorové pročesávání a podobné techniky byly Jeho Veličenstvem zakázány.

Alex si vzpomínal, jak se kdysi chvástal před Stenem, že něco takového zvládne ve spánku a ještě při tom potáhne kánoí. Přesně tak si nyní připadal, když s sebou vlekl McLeanem nadnášená nosítka, která ukradl z té sanitky a na která hodlal uložit omráčeného Poyndexe, což pro Alexe bude na cestě zpátky ke zdi znamenat jen několik kilo navíc.

Postupoval jen po několikametrových úsecích a v případě potřeby za sebou zametal stopu. Nespal, ale občas se ukryl pod maskovanou celtu, aby provedl nezbytná dechová cvičení a uvedl se do plné ostražitosti. Vyměšoval do potoků a prázdné balíčky nesl s sebou. Jednou se ukryl v rybníce a snažil se nalézt slibovanou útěchu ve žvýkání sušeného masa, zatímco smečka psů obcházela břehy.

Konečně spatřil černou siluetu Arundelu na pozadí červánkové oblohy. Jeho střílny mu připadaly jako nějaké oči, které se k němu upírají. A cimbuří na hradbách... raději vypnul svou obrazotvornost.

Alex ukryl nosítka v neprostupném houští. Dorazil podle plánu - bylo ráno prvního víkendového dne. Do dnešního večera se musí dostat za zdi, nebo se bude muset na další týden schovat.

Pokud to bude nezbytné, udělá to. Ale raději by se tomu vyhnul.

Mezi ním a dvě stě metrů vysokými zdmi opevnění zkoseného pod padesátistupňovým úhlem už nic nebylo. Tyto zdi ve skutečnosti obklopovaly kanceláře a skladiště početného personálu Arundelu. V pozdním odpoledni se ozval povyk a on si představoval, jak zaměstnanci paláce, kteří museli do práce i v den volna, pospíchají k pneumometru, které je „sfoukne“ zpět do Fowleru.

Věděl, že mezi nimi budou i ti šťastlivci z palácové bezpečnosti, kteří dostanou propustky.

V Arundelu zůstane jen kostra oslabené směny, plus personál s naléhavými úkoly, jež nesnesou odkladu, workoholici a kompletní štáb palácových služebníků, od kuchařů, přes pekaře a pradleny až po komorníky.

Žádný špás, pomyslel si Kilgour. Jako bývalý gardista, žoldák a Kudlanka věděl, že personál hradu je třeba brát vážně. Ale ten pitomej Poyndex je všechny propustil. A podle Marrových a Sennových slov je nahradil jinými lidmi, jejichž jedinou kvalifikací byla bezmezná láska k Věčnému Císaři.

Plus ochranka.

Ne však Gurkhové - ti již dávno odešli. Ani Pretoriáni - ti nebyli nikdy reformováni poté, co je jejich plukovník proměnil v soukromou armádu během spiknutí ke svržení Císaře. To byl ten problémový chlapík, vzpomněl si na nebožtíka plukovníka Fohleea. Bejval si takzvaným nedonošeným antifašistou. A za svou snahu tě nacpali do mlejnků na maso.

Nyní ochranku dělala Interní bezpečnost. Poyndexova vlastní jednotka. Ta staré mazáky od Kudlanek a od jednotek Mercury ničím nenadchla.

Až se snese soumrak, přesvědčíme se, esli to říkaj jen ze žárlivosti, nebo k tomu maj důvod.

Existovaly už jen dvě další bytosti, které se v hradu mohly nacházet.

Poyndex. Sten měl pravdu - své hradní apartmá/kancelář skutečně opouštěl jen velmi zřídka.

A ta další.

Věčný Císař.

Kilgour o tom přemýšlel, zatímco čekal. Nebylo by to nejsnazší řešení, kterým by Stena ušetřil dřiny, trápení a všech těch machinací? A mohl by se vůbec dostat na útočnou vzdálenost? Velmi pravděpodobně nikoliv. Když člověk začne chtít víc, připomněl si, většinou všechno zpacká, namísto aby dostal princeznu a půlku království.

Tvůj jedinej cíl je momentálně Poyndex.

S příchodem noci, poté co vypočítal prodlevy mezi leteckými hlídkami, se vyškrabal po padesátistupňovém svahu opevnění těsně pod vrchol - kterému se po vojensku říkalo hřeben. Postupoval po jeho linii až k mrtvému konci u jedné z velkých věží Arundelu, která se tyčila 700 metrů nad ním a končila zubatým cimbuřím. Alex si sundal boty a strčil je do ruksaku.

A teď mý pavoučí číslo, pomyslel si, když se bokem začal sunout na zeď. Spáry mezi kamennými bloky skýtaly. .. skuliny pro prsty a... stupačky pro palce nohou... Sunul se bokem k obřím vratům, uzavírajícím hlavní bránu do hradu.

S lezeckým vláknem a žumárama by to bylo snazší, říkal si, ale neodvážil se riskovat sháněním těchto pomůcek ve Fowleru. Navíc tahle zeď nebyla úplně hladká... Polkl zajíknutí, když mu kus kamene povolil pod rukou, noha mu sklouzla a on zůstal viset jen na dvou prstech a na palci druhé nohy. Zatraceně, slyšel ten malý kousek kamene dopadnout na přehlídkové prostranství třicet metrů pod ním. Po opevnění se to rozléhalo hlasitěji než lavina, než výstřel z kanónu, téměř stejně hlasitě jako Alexův zrychlený dech.

Zpátky na zeď. Měl sis dát pár zkušebních výstupů, hochu, než ses do tohodle pustil. Ale kde? Nahoru a dolů po zdi hlavního hangáru na *Victory*? Tak, a teď se drž.

Zastavil se těsně nade dveřmi a kousek stranou od nich. Teď si musím najít domov, povzbuzoval se. Našel opravdu pěkný. Zasunul čepel nože do pukliny ve zdi paláce, aby měl na čem stát, k tomu nahmatl krásný a bezpečný úchyt, do kterého se vešly všechny čtyři prsty. Moh bych tu tancovat.

Pohlédl na hodinky. Do střídání stráží zbejvá jen pár minut. Mý časování je dokonalý, pochválil se.

Vysoká vrata se otevřela přesně v 19:50 a začalo střídání stráží. Alex to sledoval pozorným okem profesionála. Byl to jednak obřad a zároveň bezpečnostní proces. Vypochodovala z nich celá hlídka s důstojníkem a velitelem v čele. Formace se zastavila u každého postu a hlídka na stráží ji pozdravila - pěkný, jen co je pravda, pomyslel si Alex. Pozdrav byl opětován a strážník uvolněn. Udělal k poctě zbraň, odpochodoval na konec formace a střídající voják na čele zaujal jeho stanoviště. Poté se formace s dalším dupáním a řinčením přesunula k následujícímu postu.

Alex visel vesele nad nimi - věděl, že v takové vojenské formaci se nikdo nikdy nedívá nahoru, dolů ani do stran, a to ze strachu z okamžitého vyříznutí střev rukou seržanta nebo důstojníka - a sumarizoval chyby, kterých se vojáci Interní bezpečnosti dopouštěli.

Vzhledem k tomu, že šlo o obřad, pěkné, funkční a v noci nenápadné černé uniformy Interní bezpečnosti zdobily bílé opasky, helmy, výložky a rukavice, plus ještě bílé popruhy na willypuškách. Aspoň že dali do šrotu ty přiblblý přehlídkový pušky, se kterýma se promenádovali Pretoriáni.

Musel uznat, že jsou *velmi* nenápadní. Zvláště když zaslechl klapot a uvědomil si, že jim někdo nařídil nosit okované boty. Na kamenné dlažbě to zní fakt efektně, říkal si spokojeně Alex. Tyhle pitomce musí člověk slyšet na míli daleko. Ať už míle znamená cokoliv.

Po nějaké době klapání bot, dunění pažeb pušek o zem a plácání rukavic na pažbách utichlo a stará hlídka zmizela v útrobách Arundelu.

Ne, kdepak, tohle nejní možný, bavil se Alex, tyhle přehlídkový hošani sou stejný nekňubové jako kdykoliv předtím. Rozesmál se, že málem spadl ze svého bidélka. Tyhle reprezentativní vojcové sou pořád stejná pakáž...

Ještě dvě hodiny. 22:00 a dam se do pohybu.

Nejlepší čas k zahájení útoku - nebo špionážní akce -je buďto v časných ranních hodinách nebo před úsvitem, když jsou energie v klidu a všichni napůl spí. Ovšem jen za normálních okolností.

Kilgour byl však mnohem mazanější. Pročež jako nejlepší dobu svého útoku zvolil víkend. Kdokoliv, kdo neměl propustku, musel být buďto bez peněz, samotář bez přátel, vězeň, nebo jen voják všeobecně rozčarovaný ze skutečnosti, že má dnes službu. Navíc si nadřizení o víkendech berou volno *pokaždé*, když nejsou na seznamu sloužících.

Dejte si dohromady tyto dvě skutečnosti a zůstanou vám jen ti, kteří laxně odzívávají své povinnosti.

Kilgour také moudře zvolil hodinu. První hlídka slouží od 18:00 do 20:00. Tito vojáci se chvíli předtím najedli, ale jsou poměrně ve střehu, když už ne z jiného důvodu, tak proto, že důstojník

stráže provede své povinné obchůzky právě při jejich směně. 20:00 - 22:00. Druhá hlídka. To není špatné, ale stále ještě trochu brzy. Všude kolem se pořád pohybují nějakí lidé. 22:00. První stráž třetí hlídky. Jsou najedeni, trochu si poseděli a poklábosili na strážnici nebo navštívili kantýnu, jestli na základně nějakou mají - Arundel ji měl, a podávalo se tam pivo a víno. A pak už přichází čas pěkně po vojensku odpochodovat na svůj post a myslet jen na to, že o půlnoci vás vystřídají, načež se odeberete na strážnici, kde budete ve čtyři hodiny vzbuzeni k nástupu na další kolečko před úsvitem. Výborně.

Kilgourovou největší obavou zůstávalo, že hoši od Interní bezpečnosti budou stejně rafinovaní jako Gurkhové. Pravda, ti používali stejné postupy, když střežili hrad, a potrpěli si na stejnou obřadnost, ačkoliv přehlídkové uniformy nosili jen při slavnostních příležitostech. A svou službu brali velmi vážně už jen proto, že si ve služební kantýně kupovali pouze čaj a sladkosti. Ale Gurkhové měli svůj vlastní, výjimečně drsný přístup, charakteristický pro ty malé mužičky z Nepálu. Ti se dovtípili, že jejich postup při střídání stráží je snadno vypočitatelný a dá se ho využít. A tak za nablýskaným panoptikem střídání stráží vždy číhala celá četa po zuby ozbrojených, krvelačných bojovníků.

Interní bezpečnost se o této praxi evidentně nikdy nedozvěděla. Kromě vojáků, které Alex pozoroval, tam už žádní nebyli.

A tak když ve 21:50 *dusot bot zesílil a přiblížil se*, měl Kilgour co dělat, aby se hlasitě nerozesmál. Z vrat vyšla třetí hlídka - Alex slyšel zmatené kroky těch, co navštívili kantýnu - a zahájila své kolečko. Formace se vrátila se zívajícími vojáky druhé hlídky, které zajímalo jen to, kam složí hlavu.

Kilgour se spustil ze své sítě, dopadl na nástupiště a prošel vraty za hlídkou těsně předtím, než se stačily zavřít. Ocítl se uvnitř arundelského paláce.

To byl moment maximálního nebezpečí. Ano, moment, a to doslova, protože neměl v plánu zůstat viditelný o mnoho déle.

Jako úhoř se plížil za hlídkou. Před nimi stála strážnice a schody vedoucí dolů, do víceméně formálního žaláře hluboko pod ní. Alex *doufal*, že formálního - to jest, opuštěného. Jednou tam byl uvězněn s většinou Gurkhů, ve zmatku Hakonova puče.

Žalář byl od počátku jeho cílem a on se k němu úspěšně blížil, uvědomil si a překvapila ho vlastní povznesená nálada. Ve skutečnosti ale pociťoval stejně silný, ne-li silnější strach ze smrti jako předtím. Čelil stále většímu ohrožení, ale z nějakého důvodu se cítil silný. Silný a dokonce veselý. Už je mi jasný, proč my Skotové nosíme narozdíl od Britů sukně. Voni s vážnou tváří vojákujou, zatímco my zpíváme a tancujeme.

Nu což. Jen do toho, smrti.

Strážnice. Četo... zastavit, stát... Zbraň k noze... Nést... zbraně. Vlevo vbok, pochodem vchod. Hlídka vstoupila dovnitř, následovaná důstojníkem a velitelem stráže. Krátce poté zaplul do strážnice i Kilgour.

Hlaholení, splachování toalet, klapání pušek zasazovaných do stojanů, rozvinování matrací, hlasitý hovor mladých mužů a žen po dvou hodinách přecházení sem a tam po vojenském způsobu.

Nikdo z nich si ani nevšiml muže v maskované kombinéze, který se mihl kolem otevřených dveří a proběhl chodbou. Chodba končila pevnými dveřmi ověšenými spoustou složitých zámků. Složitých, ale zastaralých. Poradit si s těmi třemi, které byly zamčené, mu netrvalo ani minutu, další minutu mu zabralo, aby je narafičil tak, že vypadaly stále stejně bezpečně. Alex byl uvnitř a na schodišti vedoucím dolů do lochu.

Zavřel za sebou dveře a zajistil je klínkem. Nazul si boty a vydal se dolů. Kamenné schodiště bylo ošlapané, jako kdyby po něm kráčely generace vězňů a jejich hlídačů.

Kilgour si baterkou posvítil na místnost hned pod schody. Přesně jak si to pamatoval, ačkoliv paměť dokáže být zrádná. Ale Marr a Senn přísahali, že Arundel byl zrekonstruován *přesně* takový, jaký byl před jaderným útokem. Dveře do velké cely byly pootevřené - tady se nebude muset babrat se zámkem.

Takže, esli si správně vzpomínám, Steník tehdy vylez ze zdi někde tady... a stisknul tohle.

Stěna se nehlučně rozestoupila.

Alex vstoupil dovnitř.

Toto bylo „tajemství“ Arundelu, ačkoliv ne zas tak velké tajemství. Sten je odhalil před mnoha lety, když sloužil jako velitel ostrahy. Arundel byl prošpikován tajnými chodbami. Vedly z imperiálních komnat do ložnic, do sklepení, do vězení a dalších zdánlivě nesmyslných míst na hlavních chodbách. Tunely jim oběma učarovaly v jiných dobách a za jiného Císaře. Správný hrad musí mít tajné chodby,

a Císař, který se nechal takto romanticky inspirovat, jim byl velmi sympatický.

Nyní je tyto tajné chodby dovedou o krok blíž Císařovu zničení - tedy pokud mají Marr a Senn pravdu.

Alex postupoval po točitém schodišti, krčil se v chodbách s nízkým stropem a v duchu si vybavoval pečlivě naučený plán interiéru hradu. Potřeboval najít chodbu, která vedla k řadě ložnic.

Kilgour opět pocítil změnu nálady. Mohla to způsobit klaustrofobie z představy kilotun kamene, tma a nedostatek prostoru. Měl pocit, jako kdyby na něj někdo čekal.

Tam. Nahoře.

Třikrát objevil senzory a zneškodnil je, ale jinak bez problémů postupoval zdmi jako krysa a míjel všemožná bezpečnostní opatření a hlídky uvnitř Arundelu. Krysa, která se stejně jako každý zkušený špion držela *blízko* u zdi, když stoupala po schodech a procházela chodbami. Nejen kvůli krytí, ale i proto, že prkna vržou.

Zatuchlý vzduch?

Ne. Najednou docela čerstvý.

Alex začal hledat ventilaci. Nic než šedé kameny, nebo nějaký syntetický materiál, který se mu podobal. Ačkoliv Alex měl dojem, že rýhy po kopání ve zdech jsou opravdové.

Vzduch byl stoprocentně čerstvý. Alex poklekl a přiložil dlaně na zem. Tady to táhne. Kolem tohoto velkého kamene. Kámen sloužil jako propadliště. Velmi pravděpodobně aktivovaný tlakem. Vytáhl minci z kapsy a vsunul ji do štěrbiny. Pustil ji. *Cink... cink... cink...*

Dlouhý pád dolů.

Hladomorna?

Alexe napadlo, že by mohl na poklop lehce šlápnout, ale uvědomil si, že by k němu mohl být připojen ještě nějaký alarm. Nebo...

... by tam mohlo být plno.

Kilgour raději pokračoval dál. Ty pitomče, vlezeš do katakomb a hned vidíš hladomornu, krysy a slepý vězně, který tam někdo před desítkama let uvrhnul. Určitě je to jen náhoda vodpadní jáma. Možná inspekční poklop. Nebo to tam Císař nechal dát jen kvůli autentičnosti.

Jo, jasně. Je takovej puntíkár, že dělá díry v jeskyni tam, kde je kromě něj nikdo nenajde, aby pak vocaď vytáhl svou oblíbenou holčinu nebo hošana.

To určitě. Co si to pořád nalháváš, ty idiote.

Vystoupal po dlouhém schodišti a otevřela se před ním podstatně větší chodba, než ty, kterými sem proklíčkoval.

Tak tohle bude asi podlaží, kerý hledám. Alex se však chtěl přesvědčit. A znovu mu to nedalo. O patro výš jsou Císařovy soukromé komnaty. A v nich bude Císař.

Pokud se tedy neskrejvá jako fretka dole v bunkru, v katakombách, kerý vedou až dolů k pekelným bránám.

Co ho takhle jen zkontrolovat? navrhla nevinně jeho mysl.

Někde tady, radil mu náčrt v hlavě, by měla bejt velká klenba a mramorový schody vedoucí přímo k muži číslo jedna.

Žádná klenba tam nebyla.

Jen neprostupná zeď.

Alex se jí dotkl na několika místech, aby se ujistil, že to nejsou další tajné dveře. Nebyly.

Jo, takže ne *všechno* bylo postavený tak, jak to bejvalo. Ten šílený, paranoidní parchant, pomyslel si, ačkoliv se mu v podstatě ulevilo. Zabránilo mu to v podlehnutí té neodbytné touze vyřešit vše jedním šíleným útokem na srdce nepřitele.

A tak pokračoval za cílem, který si na začátku vytyčil.

Alex našel jeden z panelů - zřejmě určený k pozorování - který se otevíral do hlavní vnější chodby. Nepatrně jej pootevřel... a pohlédl dovnitř.

Áá. Dva chlapíci od Interní bezpečnosti stáli každý po jedné straně dvoukřídlých dveří. Od Marra a Senna věděl, že na celém patře bylo všechno vytrháno a přestavěno. Bydlel tam pouze Poyndex.

Alex se usmál.

S úplně jiným výrazem než předtím, když visel nad vchodem do hradu.

Nyní to byl skutečný škleb tygra.

Poyndex zaklel, ale jen pro sebe. Své zklamání nedal najevo stejně jako jiné emoce. Vystoupil z programu, který měl spuštěný, a vrátil se na začátek souboru.

Bolela ho hlava. Oči měl jakoby plné písku.

Měl by počítač vypnout a jít do postele. Nebylo sice tak pozdě, ale mezi normální práci Interní bezpečnosti vkládal dvacetihodinové pracovní dny, Císařovy neustálé telefonáty a potom tahle nová mise, kdy mají na všechny hlavní rebelské světy shodit planet-bustery.

Zas a znovu rozebíral Císařův hrůzný plán.

Zpočátku mu připadal absurdní. Ne absurdní, opravil v duchu sám sebe. Přímo wagnerovský, ve smyslu Götter-dámerungu. Jako ten pozemský tyran, jak se zase jmenoval? Ach ano. Nějaký Adolf Paretický. Ale to bylo nemožné. Věčný Císař *nemůže* být šílený. Samozřejmě že ne.

Mlhavě si vzpomínal na jednoho instruktora z mládí, který jim vyprávěl o nějakém diktátorovi z minulosti, jenž svrhl starého bose a svým pobočníkům dal za úkol přepsat ústavu tak, aby legitimizovala jeho uchopení moci. Diktátor odmítl první návrh s tím, že nová ústava nesmí nikterak překážet použití teroru státní moci jako legitimního nástroje. Bylo to označeno jako teror shora. Takže nějaký precedent k takovému postupu by tu byl.

Problém byl v tom, že si nepamatoval jméno diktátora ani jestli byla jeho vláda dlouhá a vražedná, nebo krátká a krvavá... a on určitě neměl čas na nějaké sáhodlouhé vyhledávání.

Při opětovném zvážení však Císařův plán připadal Poyndexovi chvályhodný. Má být ten skomírající plamínek rebelie, která by nyní, když je její „osvoboditel“ mrtev, měla být nazývána spíše anarchií, uhašen téměř okamžitou aplikací síly? Ostatně Machiavelli radil svému princí, aby nechal najednou setnout hlavy všem svým nepřátelům, jakmile se dostane k moci.

Ne že by chtěl Poyndex někdy pochybovat či dokonce neuposlechnout toto nové imperiální nařízení. Sloužil věrně. Možná ne Císaři, ale určitě své nové vizi, že je možné žít věčně. Žít věčně... a vládnout?

Seznam byl sepsán. Hlavní svět Cal'gatů. Šest Honjských světů. Sedmnáct územních center Zaginowů. Bhorský hlavní svět Vi. A tak dále, a tak dále. Soupis čítal celkem 118 světů určených k likvidaci.

Bylo to proveditelné - Říše měla dost bojových lidí a naprosto loajálních vojáků, kteří bez mrknutí splní rozkaz zničit celou planetu.

Problém však spočíval v tom, že Císař chtěl, aby byly všechny planet-bustery shozeny téměř současně.

Podle kterých hodin, napadlo Poyndexe, a podle kterého kalendáře? Místního? Zuluského? Původního? Upřímně řečeno, měl by to dát za úkol admirálu Andersovi a jeho plánovacímu štábu. Válečné loďstvo je sice možná trochu velké a nepružné, ale lidé s logistickým výcvikem by měli vědět, jak to zařídit, aby lodě dorazily do cílové soustavy včas, ale ne zase příliš brzy, aby nevzbudily podezření. Císař však trval na tom, že to bude zcela utajená operace, což znamenalo, že o krvavé lázni má vědět pouze Poyndex a vybraní lidé od Interní bezpečnosti.

Poyndex vstal od svého víceúrovňového, kovového pultu. Ten a s ním i další elektronická zařízení ostře kontrastoval se zdobnou dřevořezbou a hedvábnými tapetami jeho apartmá. Ale co na tom? Snad to jednoho krásného dne, až tohle všechno skončí, nechá předělat. A tentokrát podle vlastních představ a ne podle nějakého imbecila, který si myslí, že starý styl je nejkrásnější. Až bude čas, až bude čas.

Ale času nebylo nikdy nazbyt.

Asi by se měl něčeho napít, aby získal trochu cukru do krve.

Poyndex přešel k malému baru a pohlédl na láhve. Skotská, kterou Císař miluje a Poyndex ji nemůže ani vidět. Ta odporná substance zvaná „samohonka“ a její ještě horší společník, bhorský stregg, který Císař údajně kdysi píval. Poyndex ho jednou ochutnal a pěkně to s ním zatřáslo. To může pít jedině ochlasta nebo nějaký ET. Sáhl po karafě z broušeného skla, obsahující ovocné brandy z jeho domovského světa, což byl jediný likér, který Poyndexovi chutnal. Jednou či dvakrát za měsíc.

Ne. Ani to nebylo ono.

Otočil se ke dveřím do své ložnice. *To je to, co doopravdy chce.* Lehnout si. Spát. Den, týden, věčně.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že se ve dveřích krčí nějaký muž. Muž, jenž měl na sobě

podivnou maskovanou uniformu. Měl začerněnou tvář. Pistolí s dlouhou hlavní mířil Poyndexovi doprostřed hrudi.

„Ani hnout," špitl ten člověk. Za normálních okolností by Alex použil ohromující výkřik - ale venku stáli ti hlídači.

„Nedýchat, pokud ti k tomu nedám rozkaz," pokračoval, když vstával a pomalu se sunul vpřed, aniž by uhnul očima či hlavní z Poyndexe.

„Ty jsi Kilgour," snažil se Poyndex zapříst hovor ve snaze a naději, že se mu podaří zastřít svůj šok. Záblesk pýchy - nepocíťoval žádný strach.

„Jo."

„Jste si přece vědom toho, že má smrt běh Říše nezastaví."

„Myslíte?" Otázal se Kilgour se zdvořilým nezájmem. „To ani nemam v plánu. Nečeká tě dlouhý spánek, tedy jestli neuděláš nákou hovadinu, jako třeba že začneš křičet.

Takže nejdřív vodstup vod toho baru, votoč se ke mně zády, poklekni, a dej ruce za hlavu. Pohyb!"

Poyndex se otočil. Už chtěl uposlechnout, ale najednou se zarazil.

„Ted' mě něco napadlo," řekl. „Jestliže tu nejste kvůli osobní vendetě... je Sten stále naživu? Nařídil tuto operaci? "

„Řek sem," opakoval Kilgour stále téměř šeptem, „že máš padnout na kolena, kámo. Pohyb -"

Poyndex začal klesat na kolena... a zvedat ruce k zátylku. Alex se k němu natahoval druhou rukou s připravenou uspávací injekcí. Poyndexova ruka však vystřelila směrem k baru.

Rychlost Kilgourových reflexů ho však zaskočila.

Těžkosvěťan upustil injekci, zaťal pěst, vymrštil ji.

A zasáhl cíl. Poyndexovu pravou stranu krku. Rána byla hlasitá. Poyndexovi zůstala hlava v nepřírozeném úhlu... a tělo padalo vpřed. Alex jej zachytil za límec, než se stačil zřítit na otevřený bar, a opatrně jej položil na koberec.

S vědomím, že plýtvá časem, zkontroloval tep. Převalil Poyndexe na bok a zvedl mu víčko. Dokonce mu bláhově přikládal ucho k ústům v naději, že ucítí slabý dech.

Nic.

Ty idiote, zuřil na sebe v duchu. *Umíš* to přece mnohem líp! Zbláznil ses? To se nedokážeš ovládat? Na tom přece nesejde, že tenhle chlápek voddělal lana Mahoneyho nebo že Císařovi pomoh zabít kdo ví kolik dalších?

Seš amatér, říkal si opovržlivě. A chtěl vstát.

Potom zahlédl to tlačítko zabudované ve spodní části baru. Podíval se pozorněji. Na Čele baru nic. Tam. Nad ním. Odnímatelný panel, tak jak mu to ukazovali ve výcviku. A co bude za ním? Kanón? Plynový ventil? Elektrická síť? Napojená na sirénu? Ať už to bylo cokoliv, znamenalo by to katastrofu.

Takže votázka zní, *vopravdu* sem reagoval ukvapeně... nebo sem koutkem voka zahlíd ten spínač? Hov-najs, řekl si. Rezolutně odmítal uvěřit v nějaký šestý smysl. Vzápětí si ale uvědomil, že poprvé od té bezesné noci strávené na hradbách Othova zámku, když byla Cind jmenována, aby promluvila za Bhory, z něj spadl ten pocit blížící se záhuby.

Pro Stuartovce, vzdychl. Nosil sem v duši tu smrtelnou hrozbu, potácel se jako rekrut na pochodu. A vona nakonec zmizí s Poyndexovo špinavou duší.

Chceš snad naznačit, smál se v duchu sám sobě, že jsi *cítil*, že to je nákej dluh smrti? A že buď ty, nebo Poyndex ho bude muset zaplatit? Di do háje, napomenul se. Na duchy a skřítky z Vysočiny neni čas.

Tou *skutečnou* votázkou ted' je, co si počne selka, když převrhne džber s mlíkem a paňmáma nemá v domě kočku?

Má tu přece mrtvolu.

Hodil si Poyndexovo tělo přes rameno, zamířil do ložnice a zpět odsouvacím panelem ve zdi do tajné chodby.

S pocitem neprůstřelnosti rychle cupital k tomu velkému kamenu. Takže, esli je to náká past nebo je to napojený na alarm, jsem doma zadarmo. Hodil Poyndexovu mrtvolu na kámen.

Ten se propadl a tělo se zřítilo do tmy.

Žádné sirény. Žádné cupitání stráží, kdyby to byl tichý alarm.

Jen žuchnutí. Ticho. Další žuchnutí. Další ticho, ještě delší. Nakonec šplouchnutí, jak Poyndex dopadl na dno. Kilgour se znovu podivil, co na dně té šachty asi je? Posvítíl svou malinkou svítilnou do tmy. Nic.

Dotkl se kamene a ten se plynule vrátil na své místo v podlaze, aby počkal na další váhu, která na něm přistane.

Že by šachta na vodpadky? Nebo nákej kanál?

Alex zavrtěl hlavou.

To se nikdy nedozví.

Zamyslel se nad tím, co se právě stalo, a po krátkém rozjímání zamyšleně přikývl.

Jaký bude výsledný efekt za předpokladu, že Poyndexovo tělo nebude objeveno? Alespoň nějaký čas? Co to bude znamenat pro Interní bezpečnost a předně všeho pro samotného Císaře?

Přinejmenším zděšení, odpověděl si Kilgour. Vlastně jediný, vo co si přišel, tím že si dal Poyndexovi věčnej pohov, je tvůj původní snovej plán dát ho na mozkosken.

No, nebyla to špatná práce, řekl si nakonec. Nejseš takovej vůl, jak sis ještě před pár minutama myslel.

Připustil, že si zasluhuje pivo a panáka. A možná nákou tu procházku při měsíčku s Marl a Hotsco.

S romantickými myšlenkami v duši - a žízni jak trám - zamířil domů.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

STVOŘENÍ SI STENA prohlíželo svýma obrovskýmá očima. Trvalo to celou věčnost. Sten se v leže na dně oceánu ani nepohnul. Iři metry nad ním se lámaly vlny a tříštily se o skalnatý ostrov.

Živočich měl trojdílné tělo s tvrdými, kloubnatými trny trčícími všemi směry. Vypadal nepřátelsky, ale Stenovi připadalo nepřátelské cokoli přes metr a s klepety. Zvlášť když to bylo ani ne dvacet centimetrů od jeho obličeje.

Po chvíli ale to, co mělo stvoření namísto mozku, dostalo jakési hlášení o situaci: Jsi největší tvor v tomhle oceánu. Ne, nejsi. Existuje něco mnohem většího, než jsi ty. Sedí to přímo před tebou. Jsi predátor. Dokážeš zhltnout cokoli, co se nachází v tomhle oceánu. Ne, nedokážeš. Pokusil ses zhltnout sousto z této bytosti. Tvá klepeta sousto neuštípla. Toto je neznámá situace. Jsi v bryndě. Měl bys někam odejít, někam, kde není tohle stvoření.

Obří „trilobit“, nebo jak jej Sten označil, zakomíhal nohama a zmizel do povlávajícího chomáče řas.

Výborně. Sten se vrátil ke svému mentálnímu brífinku, než vyrazil divoce k hladině. Ne snad, že by pro Stena ten členovec představoval nějaké nebezpečí - zvlášť když měl na sobě vesmírný skafandr. Ale s těmi klepety zobajícími do průzorového štítu se tomu dalo jen těžko věřit.

Paprsek vysílaný z vily, který jim málem unikl, dovedl *Victory* daleko od velmi zběžně prozkoumané části vesmíru. Po světelná století se nesetkali s žádnou soustavou ani objektem.

Ale najednou se objevila sluneční soustava. Tři světy, jeden měsíc a slunce. Ne mrtvá soustava, na níž byla předávací stanice, kterou objevil Kyes a která při jeho návštěvě provedla autodestrukci. Tady se právě utvářel život.

Sten zůstal s *Victory* na periferii sluneční soustavy z obavy, že přetrhne tenkou nit, jak se tomu stalo již tolikrát předtím. Pak budou muset najít další z těch luxusních sídel a pokusit se zduplikovat Cindin úspěch. Nebo budou muset sledovat ten druhý paprsek daleko do neznáma. Pravděpodobně by netrvalo více než jeden či dva životy, aby objevili ten hrnec zlata na konci téměř nekonečné duhy.

Freston se znovu vrátil ke své původní specializaci, ke komunikačnímu pultu. Velmi sebejistě zaručil Stenovi, že paprsek z vily dopadá na druhý svět od toho slunce.

Sten přeložil Frestona, Frestonovy komunikační specialisty, Hannelore La Ciotat a sebe sama na *Aiofe* a znovu na torpédoborec naložil takloď řízenou La Ciotat.

Aiofe se velmi pomaloučku přibližovala ke světu. Byl opravdu velmi mladý. Kontinenty se pomalu potápěly, moře se stávala mělčímí a rozlévala se po světě. Nejlepším popisem bylo stádium kambria, alespoň ho tak informovala Cind, když mu navrhovala, že by si jednoho krásného století mohl ve volném čase udělat základní geologický kurs.

Hledali usilovně.

Vizuálně, elektronicky, aktivně, pasivně. Teprve po celém E-týdnu Freston na něco narazil. Zachytil cosi z pobřeží jednoho malého subkontinentu na jižní hemisféře. Tam dole něco bylo, něco, co vypadalo uměle. Ale jakýkoliv povrchový sken, ať již infračervený nebo osciloskopický, jim tvrdil, že oblast je jen další skalnatý výčnělek stále sterilní pevniny.

Freston se pokusil simulovat na *Aiofe* stejný paprsek, jako byl ten vysílaný z vily v délce necelé vteřiny. Zachytil odraženou radiaci. Jeho teorie tvrdila, že antény, nebo více antén, byly v tom místě nějakým způsobem implantovány do povrchu. Schopny přijímat, vysílat nebo předávat.

Sten o tom chvíli přemýšlel. Měsíc, který Cind navštívila, byl vyhloubený, opatřený anténou, skrytým obydlím, energií a zásobami. Císař byl natolik mazaný, že nevolil pro každou předávací stanici stejný typ světa -ale zdálo se, že bude používat podobnou konstrukci pro všechny tyto stanice a z bezpečnostních důvodů umístí většinu stanice pod zem.

Nebo pod vodu.

Freston se tomu zasmál - proč by chtěl někdo zvyšovat rušící faktor ještě o nějakou tekutinu, nemluvě o usazeninách, koryších a tom ostatním? Sten přikývl - pravda. Stanice - jestli je tam, kde se domnívají - bude jen na pobřeží.

Nato Freston triumfálně odhalil druhou část své informace.

Několik hodin po soumraku zahájil důkladný termický sken oblasti. A teprve to mu něco přineslo. Něco, co by muselo zajímat případného hledače a co by dotýčný musel hledat na velmi malé ploše.

Skály dlouho udržely teplo. Mnohem déle než vzduch. To Frestonovi nabídlo velmi zajímavé

obrazy, zvláště pak když je počítačově zesílil operátor s notnou dávkou představitosti. Tady... linie skryté antény v místech, kde materiál, ze kterého byla anténa vyrobena, udržel teplo ještě déle než kámen. Zde, oblý bez zesílení neviditelný obrys. Velký. Freston se domníval, že to jsou vrata hangáru - obrys vyprodukovaný chladným vzduchem propouštěným štěrbinami mezi zárubní a vraty. A tady - hrozilo, že Prestonův úsměv mine uši a spojí se mu v týle - dveře. Lidské velikosti.

Stenovi stačilo dostat se k tomu vchodu, vykourat, jak přelstít zámek, a voila.

Voila, pomyslel si Sten cynicky, a starej se, jak velká je ta bomba, co je uvnitř. Freston si odfrkl. Přece od něj nemůžou čekat, že zjistí úplně všechno. Je přece jen obyčejný, mizerně placený kapitán.

Sten se zasmál a vyhodil ho. Posadil se, aby domyslel zbytek svého infiltračního plánu. Přístup z prostor pod vodou nabízel chybějící část. Poslal pro La Ciotat, políbil Cind a vyrazil.

Takloď vstoupila do atmosféry po dráze věrně napodobující pád meteoru. Velkého meteoru, ale s tím se nedalo nic dělat. Plácnul do vody těsně za horizontem, ale mimo dosah jakýchkoliv senzorů na subkontinentu. La Ciotat poslala svoji loď hluboko pod hladinu a mumlala cosi v tom smyslu, že kdyby chtěla pilotovat ponorku, byla by reinkarnována jako delfín. Nebo jako Rykor.

Asi kilometr od pobřeží se těsně pod hladinou zvedal útes. Sten poručil La Ciotat, aby s takloď zaparkovala za útesem.

Vystoupil z atmosférického zámku a zahájil svou dlouhou cestu k pobřeží. V živobijáku by malé reakční trysky skafandru fungovaly ve vodě i v gravitaci báječně a poslaly by ho jako kluzáka k setkání s bůhví čím. Ale dokonce i s McLeanovým pohonem skafandru naplno zůstávala hmota hmotou. Sten se sunul k pobřeží vznešenou rychlostí přívozu, což mu skýtalo spoustu času k rozhlížení.

Jestli byla pevnina nahoře pustá, moře určitě ne. Koberce řas. Rostliny jako dlouhé stuhy. Nějací malí krabi. Hlemýždi. A trilobiti, od těch sotva viditelných až... po ty dost velké na to, aby Stenovi připomínali stonožku zkříženou se škorpiónem.

Jak dno stoupalo, vypnul pohon a zalehl. Na těch třech metrech konfrontoval svoji budoucnost, a než zmizel, i největšího trilobita ve vesmíru.

Zatím nezaslechl nic, co by naznačovalo, že spustil nějaké alarmy, kterými bude přenosová stanice jistojistě vybavena.

Výborně. Takže na něj pořád čekají. Přál si, aby dokázal vytušit, jaké tyto pasti nebo past mohou být. Nikdo nemůže být tak citlivý - Císař by určitě nechtěl zpomalit svůj návrat kvůli nějaké nečekané palbě, kterou na něj stanice zahájí, až se spustí nějaký tepelný spínač. Nebo se zblázní pohybové detektory při slabém otřesu země. Složitě přístroje se občas zblázní z vlastní chytrosti. Stejně jako Císař nechtěl strávit půlku života komplikovaným zneškodňováním nějaké opravdu vychytralé ďáblůviny - vzpomínal si, jak Císař proklínal hlavolamy a metal jimi přes celou místnost jen chvíli poté, co je vzal do ruky... ještě když sloužil...

Drž se svého úkolu.

Tato past bude velmi pravděpodobně něco, z čeho si Císař nebude muset dělat starost, ale něco, co by jakéhokoliv narušitele rozmetalo na velmi malé kousky. Zámek na bázi oční rohovky? Otisků? To těžko, jestli měl systém zůstat spolehlivý po celá staletí.

Sten vylezl na břeh a brouzдал se příbojem na suchou zem. Skála. Nic než skála různých odstínů šedé a černé. Tmavý písek na okraji moře. Pláž téměř půl metru široká. Sten něco spatřil a poklekl. Na chvíli zapomněl na svůj úkol. Tam na pevnině omývané příbojem rostl kousek zeleně. Život. Nějaká rostlina, pomyslel si. Řasa? Nevěděl. Vrať se do moře, řekl si v duchu. Ani nevíš, co právě začínáš.

Vstal a vykročil k výběžku, kde bude umístěna stanice. Senzory skafandru mu oznámily, že vzduch lze dýchat, ačkoliv obsah kyslíku je nízký. On ale zůstal ve skafandru. Opět z opatrnosti. Nemyslel si, že ke spuštění autodestruktivního mechanismu bude sloužit infračervený paprsek - nicméně vesmírný skafandr by něčemu takovému zabránil.

Zem byla najednou docela rovná. Sten se přikrčil za velikým kamenem a zapnul displej helmy. Zkoumal mapu promítanou nad průzorovým štítem.

Tamhle budou ty dveře. Šikmá, jednolitá skála. Sten se přesouval tak plíživě, jak jen to objemný skafandr dovoľoval. Do nejbližšího úkrytu vzdáleného třicet metrů. Přiložil k průzorovému štítu dalekohled a podrobně zkoumal skálu před sebou. Dvakrát se zarazil, oči jako by viděly něco, co tam bylo nebo nebylo.

Plné zvětšení, zorné pole měl asi třicet centimetrů široké. Tam a sem, sem a tam. Jako když

pozorovatel prohlíží mozaiku krajiny a hledá maskovaného nepřítele.

Á. Dokonale kulaté. Což se v přírodě vyskytuje jen velmi vzácně.

Klíčová dírka.

Ve skále zhruba v místech, kde by měla být klíčová dírka... pro bytost o velikosti Císaře.

Takže Stenovi už chyběl jen klíč.

Přecházel otevřený prostor jako těžkopádný pásovec. Očekával explozi. Nic.

Poklekl ke klíčové dírce a odplomboval měšec. Po delším uvažování ještě na palubě *Victory* si uvědomil, že klíč bude na celé operaci tím nejsnazším. Věčný Císař nemohl při svém návratu na trůn putovat po vesmíru s nějakým kódovaným hexaklíčem. Sten by to tak alespoň nenaplánoval, kdyby musel tento paranoidní systém sám ustavit. Takže to muselo být něco, co by Císař mohl získat nebo vyrobit v přijatelně krátkém čase. Klíč navíc nesměl využívat žádný exotický systém, který by se mohl stát nedostupným nebo překonaným, než se vládce stačí vrátit.

Sten vzal standardní elektronický šperhák jednotek Mercury. Kulatý, eh? Našel snímač odpovídající velikosti. Připevnil jej na analyzér, zasunul do klíčové dírky a chtěl si zacpat uši, ačkoliv snímač byl z naprosto netečného Impéria X. Analyzér zabzučel a oznámil mu, jaký kód dveře otevře. Sten sejmul snímač a zapojil ho do vysílače. Stiskl tlačítko VYSLAT...

... a dveře vyjely nahoru, Sten úlekem uskočil. Spatřil schody padající do tmy. Počkal, dokud se mu znovu nerozbušilo srdce. Vyndal z měšce svítilnu a vleže na zemi, pro případ, že *tohle* je ten spínač, poslal do chodby paprsek. Nic. Pohlédl dolů. Jen schody.

Sten nastavil paprsek svítilny na co největší rozptyl a vykročil po schodech dolů. Centimetr po centimetru. Každý krok trval věčnost, postupoval vpřed jako kdysi dávno na Vulkánu...

... a potom to našel.

Nebo si to myslel.

Žádný infračervený paprsek, detektor přiblížení, pohybové senzory... to nebylo ono. Věčný Císař byl inženýr. Dobrý inženýr. Takže jeho ochrana bude založena na velmi prostém principu: V jednoduchosti je dokonalost.

Sten došlápl s větší jistotou. Udělal další krok. A další.

Dveře za ním zapadly. Sten sebou trhl, ale ne příliš - čím dál tím víc si byl jist, že má pravdu. Rozsvítilo se světlo. Na zdi byl standardní monitorový panel. Informoval ho, že atmosférický systém se zapnul a právě v bunkru nastavoval E-normální stav. Na panelu byl odpočítávací displej. Na počítadle stála 0. Sten kolem něj prošel, když vtom koutkem oka zaregistroval, že na počítadle naskočilo 1.

To *bylo* ono.

Stál před dveřmi. S dlaňovým spínačem.

Sten jej zmáčkl a dveře se otevřely.

Uvnitř byly obytné prostory. Malé, ale dobře zařízené.

Za nimi dveře.

Sten jimi poklidně prošel.

Místnost byla obrovská. Plná přístrojů. Komy a ovládací pulty.

Dokázal to! Byl naživu... a uvnitř přenosové stanice.

Pokud během několika vteřin nic nevybuchne, Stenova oslnivá prozíravost se nemýlila:

Císař by zřejmě udělal něco, čeho by se nikdo jiný neodvážil. Co by to asi bylo?

Přijít sólo. To by nikdo jiný neudělal. Kdokoliv, kdo byl dostatečně chytrý a odvážný, aby se takto přiblížil k srdci moci, by měl spojence a podřízené. Nevěděl, kde ten senzor je - na stropě, v podlaze, nebo ve zdech? Mohl to být jeden, dva, tři, mohla jich být spousta.

Kristepane, pomyslel si Sten a zamrazilo ho. Kdyby se Kilgour nevydal na tažení proti Poyndexovi... byl by ho vzal s sebou. Dokonce i zabijáci od Kudlanek si raději nechávají krýt záda a Sten s Alexem byli dlouholetí přátelé.

Projde jeden... projde druhý...

A tahle oslnivá místnost se promění v roztavené trosky.

Pohlédl na klíče ke království. V místnosti se nacházely čtyři sekundární pulty. Hlásící se stanice, teoretizoval Sten. Tři z nich ukazovaly identické hodnoty, čtvrtý byl samá nula. To bude stanice, kterou Kyes nebo Kyesovi muži objevili a svým objevem zničili.

Uprostřed místnosti stál kulatý řídicí pult. Displeje a kontrolky.

Sten se ničeho ani nedotkl, když zařízení pozorně zkoumal. Většina tlačítek nebyla popsána -

jediný operátor to nepotřeboval, zvláště když celý systém navrhl. Ale značky byly dostatečné na to, aby dokázal odhadnout, k čemu měl panel sloužit.

Toto *bylo* tajemství vesmíru. Stenovi přeběhl mráz po zádech.

Odtud mohl Věčný Císař zapínat a vypínat „proud“. Nařizovat těm obrovským robotickým konvojm, aby doručily AM₂ do překladiště, které určil. Zvýšit množství AM₂ v tom kterém skladišti. Jeho rozhodnutí bude zkopírováno na třech dalších přeživších přenosových stanicích.

A odtud bude jeho povel vyslán ven. Ven do vesmíru. Někde tam daleko se nacházela diskontinuita. Stenovi jen stačilo spočítat souřadnice vysílání a poslat je Frestonovi na *Victory*. Obyčejná triangulace s paprskem z vily určí polohu diskontinuity.

„Dobrá,“ špitl Sten, nevědom si skutečnosti, že promluvil nahlas. „Dobrá, ty parchante. Je po všem.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

VÉČNÝ CÍSAŘ se řítíl chodbou své kanceláře. Dlouhá, široká hala byla plná stráží. Na jedné straně stály gorily od Interní bezpečnosti. Na druhé speciální jednotka přestárých gardistů.

Za opaskem měl pistoli a ruku ve střehu na její rukojeti, když je míjel. Při sebemenším náznaku nebezpečí byl připraven tasit a pálit.

Ani jediný pár očí se s ním nesetkal pohledem, když spěchal do relativního bezpečí svého apartmá. Všichni byli zaneprázdněni tím, jak nechápavě zírali na druhého. Atmosféra byla tak hustá podezřením, že pouhé kýchnutí by odstartovalo plnohodnotnou bitvu.

U dveří čekal jeho komorník. „Co tady děláš, Bleicku?“ zavrčel Císař. „Neposlal jsem pro tebe.“

Bleickovy lišácké oči se zaleskly nenadálým strachem. „Přišel jsem pouze podat hlášení -“

Císař nečekal, až domluví. „Prohledejte ho!“

Bleick vystrašeně cosi zablekotal, když ho čtyři strážci - dva muži od IB a dva vojáci - povalili na podlahu a podrobili ponižujícímu šacování. Následoval důkladný sken, aby se ujistili, že nemá chirurgicky implantované nějaké vražedné zařízení.

Když skončili, Bleick se roztřeseně vyhrabal na nohy. „Hluboce lituji, Vaše Výsosti, pokud moje přítomnost zavdala sebemenší příčinu k vašim obavám.“

„Sklapni, Bleicku,“ okřikl ho Císař. „Můj rozkaz byl jasný. Nikdo se ke mně nesmí přiblížit neohlášen.“

„Ale já myslel -“

„Řekl jsem ti snad, že smíš mluvit?“

„Ne, Vaše Výsosti.“

„To je tvá slabost, Bleicku. Snažíš se předjímat myšlenkové pochody, namísto abys poslouchal rozkazy.“

Císař se natočil stranou, aby měl na očích jak Bleicka tak i chodbu.

„Dobrá,“ řekl. „Když už jsi tady, můžeš mi povědět, co jsi měl na srdci.“

„Jde jen o Poyndexe, Vaše Veličenstvo.“

„Jen? Jen? Co to s tebou do hajzlu je, člověče? Můj vrchní velitel bezpečnosti zmizí z paláce na Původním světě a ty si klidně řekneš *jen*. Pro lásku boží, to ti nedo -“ Znechuceně se zarazil. „Ale nač těch keců. Dobrá. Vyžvejkní se. Unavuje mě dělat někomu terč na mé vlastní chodbě.“

„Anopane. Jen jsem přišel ohlásit, pane, že jsem právě dokončil vyčerpávající studii toh...“ Bleick zpozoroval, že Císař nemá daleko k dalšímu výbuchu a raději vypustil několik vypočítavých obrátů. „Ehm... Nikdo z personálu jej už nějaký čas neviděl. Opakovaně jsem prověřil deník každé místnosti v hradu. A osobně jsem dohlížel následným výsledkům personálu.“

„A kdo vyslýchal *tebe*?“

Opět ten polekaný výraz. „Eh... Mě, pane? No... Nikdo, Vaše Veličenstvo.“

Císař pokynul dvěma strážím. Od Poyndexova zmizení jim nařídil pohybovat se vždy jen ve dvojicích, aby vždy jeden člověk od IB dohlížel na jednoho imperiálního gardistu - a naopak.

„Odvedte ho dolů k výsledku. A pořádně ho skřípněte. Chci si být jist, že s Poyndexem neuzavřeli nějakou dohodu.“

Bleick zděšeně vykřikl. „Ale, Vaše Veličenstvo. Svoji věrnost jsem za ta léta jistě dokáz -“

Svalnatá ruka jej plácla přes sanici, aby umlčela ty nesmysly, a Bleick byl odveden.

Císař se otočil ke svým dveřím. Podrobil se kontrole otisku palce a oční duhovky. Poté zadal kód, který znal jedině on. Dveře se otevřely. Znovu se rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že mu nic nehrozí, načež uchoпил pistoli a vstoupil dovnitř.

Dveře se za ním zasunuly. Byl sám. Císař opatrně zkontroloval nové senzory, které si nechal nainstalovat. Jeho napětí trochu povolilo. Zajištění zůstalo neporušeno. Nikdo nepronikl do kanceláře, zatímco byl pryč. Císař zasunul pistoli do pouzdra.

Přešel ke stolu a vytáhl láhev skotské. Nalil si sklenku. Ale než se napil, vytáhl malý, tyčkový přístroj z kapsy. Ponořil špičku do tekutiny. Na konci této tužky se rozsvítilo hráškově zelené světlo.

Nápoj byl bezpečný.

Kopl ho do sebe a sesunul se na židli. Císař byl na pokraji vyčerpání. Vytáhl injekci a přitiskl si ji k

paži. Následovalo slabé bodnutí, zabrnění v žíle a najednou mu poskočilo srdce. Tělo zaplavila narkotická energie.

Ruka se mu třásla, když se natahoval po láhvi, aby si dolil. Císař se ušklíbl. To byla nevýhoda amfetaminů.

A hned další byla paranoia, uvědomil si. Na rty se mu prodrál tichý smích. Také měly mírně hysterický nádech, který mu lezl na nervy. Musí si na to dát pozor. Být velmi opatrný. Postarat se, aby se mu v hlavě odehrávaly jeho vlastní myšlenkové procesy a ne něco vyvolaného farmacií.

Na druhé straně, jak kdysi řekl ten muž, dokonce i paranoikové mají své nepřátele.

Věčný Císař se opřel v křesle, aby analyzoval svoji situaci.

Právě se vrátil z exkurse po výslechových místnostech. Rty se mu zkroutily odporem při vzpomínce na pachy krve, strachu, zvratků a tělesných odpadů. Pouze hlasité bolestné výkřiky mu skýtaly pocit uspokojení. Ne že by se v podobných věcech vyžíval. To ne. Ostatně, to by byly symptomy šílenství.

Uspokojení pramenilo z toho, že viděl skutečné úsilí vyvíjené za účelem vyřešení záhady Poyndexova zmizení. Také zdůraznil svým vyslyšajícím, že je stejně důležité odhalit jakékoliv spiknutí se zmizením související.

Již nyní měli tucet či víc doznání. Některá z nich se dokonce mohou ukázat jako pravdivá.

Přešli mu pásku hysterického žvatlání Baseekerové. Prozradila na sebe, že nevěří v Císařovo božství. Přiznala, že její jedinou motivací byla chamtivost a odhalila, že ji za tímto účelem získal Poyndex. Takže pracovala přímo pro něj.

Jistě se najdou další. Brzy se dozví o rozsahu Poyndexových aktivit.

Pochyboval, že v nich nějak figuruje Bleick. Avšak Císař nehodlal nic riskovat. Samozřejmě, že ten člověk bude po výsledku nepoužitelný pro jakoukoliv další funkci v paláci. Bude si muset najít jiného komorníka. Nu, což. To byla cena, kterou byl Císař ochoten zaplatit.

Vyprázdnil svoji skleničku. Odsunul láhev stranou. Počká, než si nalije další.

Bylo na čase dát si krizi do perspektivy.

Poyndexovo zmizení nabízelo několik vysvětlení -všechna děsivá:

1. *Poyndex je mrtev. Zabit nepřítelem.*

2. *Byl unesen.*

V obou případech existovala možnost, že byl mučen a vyzradil vše agentovi či agentům rebelských jednotek. Což znamenalo, že bylo odhaleno jedno z Císařových nejstřeženějších tajemství. A to doslova, vzhledem k tomu, že Poyndex asistoval při odstranění bomby z Císařových útrob. A toto malé tajemství mohlo nakonec vést až do sektoru Alva.

3. *Poyndex se zčistajasna rozhodl přeběhnout na druhou stranu.*

4. *Poyndex byl již delší dobu spřažen s Císařovými nepřáteli a prchnul, protože se obával, že jeho zrada bude záhy odhalena.*

5. *Pokud jsou body 3 a 4 pravdivé, je pravděpodobné, že má Poyndex spolupracovníky přímo v Arundelu.*

Interní bezpečnosti se jednoznačně nedá věřit. A protože se Poyndex vplížil do tolika dalších oblastí, nedalo se věřit žádné další větvi imperiální armády. A znovu hrozba pro Císařova tajemství.

Nejzřejmější skutečností ze všech - ne možností - bylo, že:

7. *Arundel, nejbezpečnější zařízení Říše, byl infiltrován.*

V souvislosti s tímto obecným bodem zahlodala další otázka. Možná nepatřila na seznam. Ale on ji tam tak jako tak dá.

8. *Do jednoho z jeho konspiračních domů také někdo vnikl. Vila Shahryar.*

Celkové hlášení o incidentu k němu právě dorazilo. Nepřátelský agent byl vysoce profesionální. To bylo poprvé, kdy do jeho útočiště někdo pronikl, ať již šlo o zloděje nebo kohokoliv jiného. Agentka byla také dostatečně profesionální na to, aby bez újmy utekla poté, co zneškodnila jeho bezpečnost.

Nicméně, zpráva jej ujistila, že se jí nepodařilo získat jakékoliv užitečné informace.

Ale počkat! A co to heslo, kterým se pokusila vniknout do počítače?

Raschid!

Jak to jméno znala? Císařova tajná identita?

Poyndex?

Možná. Ale pouze pokud se s nepřítelem spojil již v minulosti. Krom toho, jak by to jméno Poyndex znal?

Ne. Vysoce nepravděpodobné. Stejně jako bylo nepravděpodobné, že byl Poyndex dlouhodobý

zrádce. Informátor. Nic z mužova profilu tomu nenaznačovalo. Určitě hrál vlastní složitou mocenskou hru, ale Císař si byl nyní jist stejně jako předtím, že Poyndexovu touhu po moci bohatě uspokojovala role nejdůležitějšího člena Císařovy suity.

Mohli mu rebelové nabídnout víc?

Ani náhodou, pomyslel si Císař. Krom toho, Poyndex byl z těch, kteří raději shrábnou hotovost a úvěr nechají plavat. A budoucí sliby ze strany rebelů by pro něj musely být tím nejhorším úvěrem ve městě.

Byl tu ještě jeden fakt hovořící proti Poyndexově zradě: Plán shazování planet-busterů nařízený Císařem. Sto osmnáct planet se všemi svými obyvateli bylo určeno k likvidaci.

Kdyby byl Poyndex spřažen s rebely, tyto planety by byly varovány a jejich bezpečnost by poskočila na maximum.

Rozvědka jej ujistila, že nic takového se nestalo. Všechny transmise a doprava z těchto soustav probíhaly zcela normálně.

Výborně.

Takže Poyndex nebyl zrádce.

Vsadil by na to vlastní život?

Ano, vsadil.

Tento logický závěr zároveň vylučoval možnost, že byl Poyndex unesen. Nebo že něco při mučení vyzradil. Protože, opět, zamýšlené oběti by byly varovány.

Výborně!

Císař si za odměnu nalil skleničku.

A jak naléval, něco ho napadlo. Chvějící se ruka se roztrásla ještě silněji a on skotskou rozlil. Vztekle praštil láhví o stůl tak silně, že se roztrásl. Whisky se rozlila po stole.

Nevnímal to. Stejně jako si nevnímal kusu skla, který svíral v dlani.

Vila Shahryar!

Jeho konspirační dům.

Jaký by byl nejhorší scénář v případě, že mise té agentky byla úspěšná? Co mohla zjistit, přestože nepronikla do počítače?

Byl tam vysílač s transmisí na pevném paprsku. Sám o sobě mnoho neznamenal. Ale nepřítel mohl odhalit nějakou druhou stopu. A ta stopa by jej dovedla k jedné z přenosových AM₂ stanic.

Z tohoto bodu by bylo snadné zaměřit sektor Alva!

Ale prosím tě, posmíval se sám sobě. To je hloupost. To je jen velká spousta předpokladů. To by vyžadovalo profesionální úroveň, jaká se v Říši téměř nevyskytuje. Kdo by to mohl doká-

Další sžíravá myšlenka.

Sten by to zvládl.

Ano. Osobně, nebo by takovou misí pověřil některého ze svých velmi schopných kamarádíčků. Například Alexe Kilgoura. Nebo tu bhorskou ženu - jak se zase jmenovala? Ta jeho milenka.

Mohla snad ona být tou ženou ve vile?

Ne. To bylo absurdní.

Nebo ne?

Ale...

Sten byl naprosto nejlepší, kterého kdy měl ve svých službách. Předčil dokonce i toho starého bojovníka a zvědmistra Iana Mahoneyho. Jako nepřítel svoji smrtící efektivitu již mnohokrát potvrdil.

Sten by dokázal kdykoliv proniknout do Arundelu.

Pravda.

Ale Sten je mrtvý.

Nebo snad ne?

Bylo by šílenství věřit něčemu jinému.

Nebo ne?

Další sevření žaludku. Do hrdla mu stoupla žluč. Jaký má vlastně důkaz, že je mrtvý? Nemá tělo. Ani žádné svědky.

Ano. Ale za daných okolností byl útěk nemožný.

Nebo ne?

Najednou ho zamrazilo. Chlupy na zátylku se mu zježily jako trní na poušti.

Najednou si byl naprosto jistý, že je to všechno klam.

Sten žije.

Císař se zhluboka nadechl. Co s tím bude dělat?

Věčný Císař poprvé za celé to dlouhé období své vlády nevěděl, co si má počít.

KNIHA PÁTÁ

KONCOVKA

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

„VŠECHNY SYSTÉMY svítí zeleně. Vstup bude proveden za dvacet vteřin...”

To je okamžik, se kterým je konfrontována každá myslící bytost. Když je morální příkaz v rozporu s přežitím ve stínovém světě, který se nachází mezi rozhodnutím a akcí.

Ten okamžik může být stejně jednoduchý jako volba mezi lží a sebezničující pravdou.

Může být také stejně složitý jako volba mezi utrpením mnohých a morálními a legálními závazky hrstky.

Teologové tomu říkají „svobodná vůle”.

Pro tento okamžik neexistuje žádný vědecký termín, ačkoliv zdravotní techové umí dokonale vystopovat vliv tohoto vnitřního souboje na organismus.

U lidí hormonální a adrenalinové žlázy začnou vylučovat své mocné sekrety do organismu. Orgány jako srdce a plíce zrychlují svoji činnost. Tlak krve a tělesná teplota stoupají. Hladina kyslíku v krvi vylétne vysoko nahoru, zvláště ve svalstvu a mozku. Buňky, které bojují s infekcemi, připravují své chemické zbraně k odražení útoku. Při extrémní reakci se vyměšovací orgány v křeči vyprázdňují - aby snížily pravděpodobnost infekce pro případ, že by bylo tělo penetrováno. Kůže se napne, aby byla při střetu se zbraní tvrdší a hladší. Potní žlázy se otevřou a začne se z nich lít pot, jak ochlazovací systém těla poskočí do plné pohotovosti. Pot také funguje jako mazivo mezi údy a trupem těla. U muže se napne povrch šourku, varlata se částečně zasunou, aby představovala menší, tužší terč.

To říká věda.

Sten by to však označil za pouhý a nefalšovaný živočišný strach. Osamělý se choulil na malém můstku taklodi a zíral na palubní monitor. Pozoroval vesmírný, ohnivý déšť. Sten v životě neviděl nic jako sektor Alva.

Z reproduktoru taklodi zachraptěl hlas: „*Průnik bude proveden za deset vteřin...*”

Jeho matematický mozek - ta strana, která obsahuje i poezii a hudbu - oceňovala tu krásu. Spatřovala zázrak v nejzazší disharmonii běsnících energií v místě, kde se dotýkaly dva vesmíry.

Ale jeho duše viděla jen díru do horoucích pekel.

„*Průnik bude proveden za devět vteřin,*” ozval se hlas z reproduktoru.

Sten sledoval malou kometu pádící k diskontinuitě. Chapadla, z nichž sršely tisíce jisker, se po ní natáhly. Uchopily ji. Kometa se rozprskla s takovou divokostí, že pixely na monitoru explodovaly bílou září.

Uklidnil se. Sáhl hluboko do svého nitra a uchopil strach zvenčí. Převracel jej sem a tam, zkoumal ho ve světle své racionální mysli.

„*Průlet bude proveden za osm vteřin,*” pokračoval hlas.

Sten se nebál, že bude sdílet osud komety. No... upřímně řečeno... trochu ano. Takloď - stejně jako všechno, co by mohlo být vystaveno surovým antičásticím toho druhého vesmíru - bylo potaženo Impériem X při bleskové zastávce na Vi. Za Vlčími světy se totiž nacházela obrovská ložiska této substance.

Teoreticky by měli být schopni prolétnout diskontinuitou bez jakékoliv újmy. Již skrz ni poslal sondu a ta se vrátila nedotčena.

Takže... čeho se bát? Císařových bezpečnostních opatření? Psů, kterým dal za úkol hlídat jeho poklad? Ne.

Sten si uvědomoval, že cokoliv, s čím se setká, bude chytré a zuřivé. Ale on ty psy již v minulosti přemohl a věřil si, že je překoná znovu.

„... *sedm vteřin...*”

Co tedy? Sten vyslal svou mysl za sondou. Snažil se představit si sám sebe na druhé straně. V naprosto jiné realitě. Zuřivá obluda na něj otevřela obří rudou tlamu. Není vítán. Nepatří tam. Všechno... každá miniaturní částice... tam bude jeho nepřítelem. Dokonce i v jeho představivosti byla tato nenávisť intenzivní.

A on bude... zcela... osamělý

Více než kdy nějaká lidská bytost mohla pocítit. Kromě jedině.

Věčného Císaře.

„... *šest vteřin...*”

A skutečnost, že to stále může vzít zpátky, jeho strach ještě rozpalovala. Zbabělec plížící se jeho nitrem nařikal ve své díře. Žadonil, aby to otočil. Proč to musí být na něm? Ať to udělá někdo jiný. A když to nikdo neudělá, tak ať jdou všichni do hajzlu. Může utéci a ukrýt se někde, kde ho Císař nikdy nenajde. A když ho vystopuje, Sten se mu postaví jako muž muži. Co na tom, jestli tím prohrají svůj boj? Co na tom, jestli budou všichni ztraceni?

Možná zemřou.

On zemře.

Ale aspoň nebude muset do toho hrozného místa.

Stačí jen stisknout ten správný spínač a celý proces se zastaví.

„... *pět vteřin*... ”

Ruku měl položenou těsně vedle něj.

„... *čtyři vteřiny*... ”

Jeden nepatrný pohyb může ten hlas umlčet.

„... *tři vteřiny*... ”

Zbabělec v jeho nitru ječel: „Ještě není pozdě!”

Prsty ho svěděly.

„... *dvě vteřiny*... ”

Mahoneyho hlas k němu doplul až z hrobu: „Udělej z ďábla pěst, hochu. A udeř!”

„... *jedna vteřina*... ”

Sten sevřel pěst. Tím stiskem mu úplně zbělely klouby. Bojová panika.

„*Průlet bude nyní zahájen*, ” oznámil hlas.

Sten měl oči přilepené na monitoru, jak se takloď přiblížila k bránám do horoucích pekel.

byl malý...

žalostně malý...

a oni mě všichni chtějí...

zabít.

nechci tu zemřít...

prosím.

nikdo mě tu.. .nezná.

nikomu na mně...

nezáleží.

mé oči jsou...

hořké.

a vnímám chuť barev...

na jazyku, někdo...

někdo mě sleduje.

kde?

mám strach.

kde je?

tam někde.

kdo je to?

mám strach.

kdo je to?

nevím.

sleduje mě...

a.. .já...

jsem tak...

malý.

Sten se vyzvracel do kbelíku, který si předem postavil vedle sedadla. Roztrhl balení s osvěžujícím polštářkem a chladivým ubrouskem si otřel tvář a zátylek. Vypláchl si ústa streggem a vyplivl ho do kbelíku.

Potom pozvedl láhev k ústům a napil se. Dlouze.

Stregg mu bublavě vřel v žaludku. Ale udržel ho v sobě. Napil se znovu. Cítil, jak se oheň rozhořívá. Bylo to teplé, příjemné a povědomé. Jako krb.

Sten vstal ze svého sedadla a důkladně se protáhl. Ucítil, že se uzel rozmotal a krev mu zpívá v žilách. Poté si dal kompletní kudlankovskou rozcvičku. Půl hodiny oslepujících pohybů a divokého baletu.

Vstoupil do malého sanitárního zařízení a vysprchoval se vodou o teplotě hrozící popáleninami prvního stupně. Následovala ledová sprcha, po které se mu srdce rozbušilo jako o život a tisíce jehliček jej bodaly po celém těle.

Oblékl si čistou lodní kombinézu, udělal si kaff a vrátil se na můstek s kouřícím černým šálkem v ruce. Rozvážně zkoumal data přitékající ze senzorů lodi. Centrální řídicí modul mrkal a bzučel, jak se počítač pásal na příchozích informacích. Jednou za čas škytl červeným světlem, když zažíval složitější části.

Sten přikývl. Výborně. Napil se kaffu.

Připadal si docela normálně.

Za pár chvil bude počítačový průzkum dokončen. Budou dešifrovány základní zákony tohoto vesmíru. Lodní počítač předefinuje svoji vlastní realitu.

A Sten a jeho loď již nebudou slepí.

Usadil se do sedadla a čekal, pil kaff, v duši měl čisto, ale na nic nemyslel. Oči upíral k překotnému proudu informací, jako kdyby jim ve skutečnosti rozuměl a mohl vyčíst smysl z něčeho, co se pohybuje takovou rychlostí.

Sten si pro sebe utrhoval kus tohoto nového vesmíru jediným způsobem, kterým to dokázal. Což znamenalo rutinou. Byl to starý vojenský trik. Zrodil se neustálými změnami postů vojáků. Bez ohledu na vzdálenost od domova či bizarnost obyvatel mohl být pocit cizosti překonán zavedením rutiny. Malé věci. Známé věci. Sobecké věci. Jako mýt se a upravovat. Šálek horké, hořké kávy se začátkem směny. A chladné, nezúčastněné hodnocení mise, která má být vykonána.

Potom si člověk vyhrnul rukávy a pustil se do toho s vědomím, že je to ke splnění úkolu nezbytné. Větší a komplikovanější zodpovědnost spočívá na bedrech vašich nadřízených. Prostě jen udělejte svoji práci a zachovejte si čistou hlavu.

Sten se zaklonil a uvolnil se. Konečně našel ztracenou hlavu. Cítil se osamělý.

Usmál se, když pomyslel na Cind. A na vřelou náruč, do které se vrátí, až svou misi dokončí. Na útěchu její náruče. Ano, a také její pronikavé myslí. Způsob, jakým si vždy dokázala najít cestičku kolem problému, ho dostával.

A Kilgour. Jeho baculatý, téměř celoživotní kamarád a druh ve zbrani. Člověk, kterého bylo dobré mít za zády. Jakýkoliv problém, který Cind zarážel, proti jeho prohnanému skotskému mozku neobstál.

Po nich Sten pozval Otha a Bhory. Aplaudoval, když napochodovali Gurkhové. Potom Marr a Senn. Hainesová a Sam'l. A jeho ostatní přátelé a věrné posádky.

Všichni jako by defilovali jeho fantazií. Žertovali. Plácali ho do zad. Líbali ho nebo mu potřásali rukou.

Počítač zacvrlikal a ztichl. Sten na něj pohlédl a spatřil blikající nápis „Ready“.

Znovu se napil kaffu a postavil hrnek na stůl. Prsty přelétl po ovládacím pultu. Vyslal povel.

Vzhlédl k obrazovce. Prázdnost začalo zaplňovat světlo.

Netrpělivě se předklonil, aby se podíval na tenhle nový vesmír.

Už se ho vůbec nebál. Protože již nebyl sám.

Našel to!

Našel Císařovu třináctou komnatu!

Rozsah provozu mu připadal větší... ale svým způsobem menší... než očekával.

Velké AM₂ tankery se pohybovaly sem a tam v suti staré, zničené soustavy. Na suti samotné - rozbité planetoidy či malé měsíce - jeho sondy ukazovaly velké těžební stroje dobývající základní hmotu tohoto vesmíru. Menší letouny naložené rudou poletovaly mezi tankery sem a tam. Jakmile byly tankery plné, odlétly - na dlouhou pouť do toho druhého vesmíru a zpět.

Byl to obrovitý, složitý systém - všechno fungovalo automaticky - vykonávající vůli vzdáleného Císaře.

Částečně ho zklamala velikost ve srovnání s gigantickými těžebními provozy, které viděl na svých cestách. Tenhle „lom“ by se vešel někam do rohu takového komplexu a ještě by tam chrastil.

Nemohl uvěřit, že něco tak malého má již po mnohá staletí takový silný vliv na vývoj civilizace. Ale celá Říše vlastně stála na jedné malé částici z cizího vesmíru.

Druhá věc, která jej zaujala, byl věk lodí a strojího zařízení. Všechny dokonale fungovaly a plnily své úkoly, jako kdyby právě sjely z výrobní linky. Vypadaly však jako nějaké modely zapůjčené z technického muzea.

Byly to všechno velké, masivní stroje s ostrými hranami a pohyblivými částmi.

Hlavně ho ale polekalo - a to ze všeho nejvíc - že jeho směrem zatím nebyl vyslán jediný výstřel, jediná raketa.

Sten se s taklodí protáhl kolem tankeru a zalétl hlouběji do těžebního komplexu.

Jakmile to spatřil, Sten přešel do extrémně kradmého režimu. Vypnul veškerou energii, jež nebyla nezbytně nutná, zmaximalizoval ochranné štíty na všech frekvencích, senzory přepnul do pasivního stavu a interní provoz stlačil na pouhý šum. Potom se po velmi krkolomné dráze „plížil“ vpřed. Zdálo se, že ho nezaznamenal jediný nepřátelský senzor. Stejně tak nenašel ani jediný nastražený drát, o který kdyby zakopl, by alarmem upozornil na své přiblížení.

Když nabyl více jistoty, vypnul štíty a zahájil aktivní hledání. Stále žádná reakce. Nakonec se objevil na otevřeném prostranství - všechny střílny jeho lodě otevřené a naježené zbraně připravené zahájit palbu. Ale těžební kolonie dál pokračovala ve své robotické otročině, aniž by mu věnovala sebemenší pozornost. To bylo velmi podivné. Proč by Císař ponechával svůj poklad nestřežený?

Možná proto, že si byl jist tím, že ho nikdo nikdy neobjeví. Ostatně, ležel v jiném vesmíru. Ve vesmíru, o němž byli ještě donedávna všichni přesvědčováni, že neexistuje. *Nemůže existovat.*

Sten se při těchto myšlenkách mračil, polovina jeho mysli zaneprázdněna měsícem, který kolem něj prolétl na obrazovce... Oukej. Přijme tuto logiku.

Ačkoliv, kdyby to byla Stenova skrýš - jakkoliv neobjevitelná - od zdi ke zdi by ji opatřil signalizačními dráty a pastmi. Ve výcviku u Kudlanek do něj natloukli zdravou dávku paranoie. Nevěř na náhody.

Sten pomyslel na Císařovu bizarní povahu a cítil se ještě klidnější. Bylo to jednoduché. A Císař měl jednoduché věci rád. Když je systém jednoduchý, znamená to, že se hůř hrouť.

Jeho mysl udělala jeden velký krok vpřed. Jednoduchý systém bude mít také jedno řízení. Což znamenalo, že těžební provoz byl řízen z jednoho velínu. Další krok - Císař si s největší pravděpodobností zřídil své obytné prostory ve velínu. Nezabere to mnoho prostoru. Sten si byl jist, že Věčný Císař bude pokaždé sám. Neznal živou bytost, které by tohle tajemství mohl světit.

Výborně, výborně. Protože to znamenalo, že k tomu, aby zastavil dodávky AM₂ do Říše, Stenovi stačilo, aby vypátral toto řídicí středisko a vyhodil je do povětří. Do hajzlu s těma Císařovo prokletýma očima!

Na obrazovce se objevila velká bílá loď. Byla starší než duchařské příběhy jeho otce. Vesmírný prach spřádal své archaické linie. Viděl banky senzorů a antén, o kterých měl jen mlhavé informace z historických karet v pilotní škole. Spatřil další přístroj, jehož funkce mu málem unikla.

Účel střílen už mu ale uniknout nemohl. Ať byly archaické nebo ne, Sten je okamžitě rozeznal. Věčný Císař nebyl tak docela neozbrojen.

Překvapilo ho však, že byly otvory střílen zaizolovány.

Sten měl ruku připravenou na tlačítku, které mělo vyslat dva Goblíny střemhlav k lodi. Jediná známka nebezpečí a on je rozstřílí na kaši, nebo co v tomto vesmíru namísto ní existuje.

Je tohle to správné místo? Je tohle hlavní řídicí středisko? Císařův nejtajnější konspirační dům?

Sten loď sondoval. Byla naživu, ale na velmi nízké inteligenční úrovni. Byla v ní atmosféra. Fungovala. Ale po životě ani stopy.

Sten vzdychl a po tisíci litoval, že sem nemohl letět s *Victory* a s její posádkou. S jejich zkušenostmi a s ultramoderním senzorickým systémem lodi by tu bílou loď mohl rozebrat atom po atomu.

Domníval se, že tohle je ten pravý cíl. Ale nebyl si jist.

Sten by musel vstoupit na palubu a prošetřit to.

Zkoumal bílou loď a hledal nějaký vstup. Myšlenku, že by se s lodí spojil, zavrhl. I to, že použije některý z hlavních vstupních poklopů.

Císař má rád jednoduchá řešení. Pasti jsou jednoduché. Což znamenalo pasti ve spojovacích a vstupních prostorách.

Téměř mu unikl otvor vzadu poblíž motoru. Sten na něj zaostřil, dokud jeho hrubé hrany nezaplňily obrazovku. Bod nárazu meteoritu. Díra vypadala relativně čerstvě. Ne víc než několik let stará. Do

lodi evidentně narazila masa AM₂ nebo explodovala blízko vnějšího pláště.

Stena zajímalo, jak velkou škodu výbuch asi nadělal. Bylo to vysvětlením zavřených střílen? Důvodem, proč loď fungovala tak omezeně? Štěstí stálo na jeho straně. A do háje s Othem a s těmi jeho „pouhými třemi druhy štěstí“: hloupé, slepé a špatné. To první Stenovi bohatě stačilo.

Prozkoumal díru. Měl dojem, že má ještě větší štěstí, když zjistil, že je dostatečně velká, aby mu posloužila jako soukromé dveře do lodi.

Dostat se k ní nebude žádný problém. Alex s Othem opatřili kompletní skafandr s doplňky tenkou vrstvou Impéria X.

Takže kdyby se na cestě tam a zpět střetl se zbloudilou částicí AM₂, neexploduje.

Sten začal sumarizovat, co bude potřebovat: V duchu již odhadoval velikost nálože, které by k likvidaci lodě bylo zapotřebí, kdyby se ukázalo, že je to skutečně Císařův velín.

Bude si muset vyrobit nějaký demoliční balíček. S jedno či dvouhodinovým časovačem. Žádný problém. Až na to, do čeho celé zařízení umístí. A jak ho tam dostane? V náručí, jako nějaké mimino?

Potom si vzpomněl na tornu, kterou Alex nechal opatřit ochrannou vrstvou Impéria X. Neměli moc času a Sten byl netrpělivý.

„A k čemu je do hajzlu tohle?“ ptal se Sten. „Mam si to snad nasadit na hlavu, až se začne střílet, nebo co?“

„Nemůžeš vědět,“ vysvětloval trpělivě Alex, „esli s sebou nebudeš potřebovat něco táhnout, milej Steníku.“

Sten to nechal být, než aby se hádal.

A teď měl díky Alexově prozíravosti do čeho uložit své výbušné zařízení. Naprosto slepé štěstí. Druhé na Othově seznamu. To rád přijímá. Žádný problém.

Vznesl se do toho šíleného vesmíru, nevnímaje barevnou záři, která se mihotala za průzorovým štítem a řídil se navigačním systémem skafandru.

Štěstí zůstalo při něm a on bez vážnějších incidentů dorazil k bílé lodi. Netrvalo mu ani dvacet minut, než díru rozšířil natolik, aby se do ní i se svou výbavou vešel.

Jakmile se ocitl uvnitř, jeho hlavním nepřítelem se stalo dočasné zmatení. Design lodi byl příliš starý, příliš neznámý na to, aby se v něm orientoval. Připnul si boty k pracovní plošině - v díře těsně pod pláštěm lodi - a kymácel se ze strany na stranu. Strkal svou tužkovou svítilnu do otvorů šachet, které ústily na plošinu.

Nakonec se zorientoval. Podivné, jakou váhu má to slovo v jiné realitě. V jiném vesmíru. Sten ze sebe setřásl tu mučivou myšlenku. Směrem pro něj byla šachta, kterou zvolil. Ta, o níž byl přesvědčen, že vede do strojovny. To byla jediná definice, kterou potřeboval. Ty ostatní si nechá na dlouhé filosofské večery, až bude sedět u skleničky s přáteli.

Strojovna byla v troskách. Pokroucený kov a kabely byly důkazem toho, kolik škody srážka s meteoritem natropila.

Nebyla tam žádná atmosféra. Ale gravitace lodi fungovala - stál pevně na nohou a přitom měl magnety bot vypnuté. Hodnoty na obrazovce jeho přilby vykazovaly známky mechanického života za strojovnou. Nenaznačovaly žádné nebezpečí. Žádné známky obranného systému, který by Stena monitoroval.

Sten odhadoval, že náraz meteoru - a výsledná explozivní reakce AM₂ při střetu s odhalenými cizími částicemi - loď pouze poranily. Reagovala zredukováním funkcí na minimum. Toto minimum pravděpodobně zahrnovalo těžbu a přepravu AM₂.

Za předpokladu, že to je Císařova velící loď. V což Sten stále věřil.

Loď byla pravděpodobně schopna provést opravu, ale rezervovala si energii nezbytnou k udržení těch nejdůležitějších, minimálních funkcí.

Jinými slovy byla velmi zaneprázdněná, pomyslel si Sten.

Najednou si uvědomil, že poškození, na které se díval, mohlo mít něco do činění s tím, co bylo v nepořádku s Císařem.

Co to zase říkala Hainesová? Že Císař je stejný. Ale není stejný. Že je to on, ale je jiný.

Možná že meteorit narušil nějaký proces. Někaký... Zavrtěl hlavou. To byly bezúčelné spekulace.

Ty si nechá na ten vzdálený večírek s přáteli.

Pokračoval dál.

Sten se sunul chodbou, čím dál tím více udiven složitostí bílé lodi. Nyní, když překonal dvě zdymadla řízení poškození a ocitl se za zónou poškození, atmosféra a teplota byly E-normální. Helmu i rukavice měl sundané a připnuté na postroji. Zhluboka nadechoval a zbavoval plíce zatuchlosti ze skafandru.

Vzduch byl čerstvý a něčím slabě voněl. Borovice? Ano, nebo něco hodně podobného.

Ano, tohle je Císařovo doupě. Byl velkým milovníkem přírody v její ryzí podobě.

Sten šel dál hlavní chodbou. Myslel si to vzhledem k velikosti a k modré čáře namalované v jejím středu. Všude, kam se podíval, viděl další menší chodby, sbíhající se k této. A všude byly dveře. Mnoho dveří. Některé vedly jen k mase kabelů a elektronických přístrojů. Jiné do skladišť plných zařízení a součástek. Našel dokonce i opravnu robotů, kteří po lodi pobíhali.

Sten ustoupil stranou, jak se kolem něj jeden prohnal, když mávaje svařovacím prutem pospíchal za svým úkolem.

Chodba najednou vyústila v atrium s vysokou klenbou. Vstoupil na velikou hydroponickou farmu, plnou exotických rostlin, ovoce a zeleniny.

Všechno věci, které chutnají Císaři.

Sten se držel modré čáry, dokud se pěšina opět neproměnila v chodbu.

A ta mu otevřela cestu do rozlehlé místnosti. Byla cítit desinfekcí a nemocniční čistotou. V řadě vedle sebe stály velké sudy plné nějaké neznámé tekutiny. Světlo v místnosti bylo podivně jasné... a teplé. Viděl kovové stoly a chirurgické nástroje s úchyty pro lékařské roboty. V té místnosti se mu dělalo nevolno. Pokračoval dál.

Vstoupil do řídicího centra lodi. Bylo plné archaického zařízení. Vše dokonale fungovalo, jako kdyby byla loď poprvé spuštěna.

Nyní si byl absolutně jistý.

Tohle je Císařovo řídicí centrum. Jeho hlavní stan. Stačí vyhodit tuhle loď do povětří a dodávky AM₂ se zastaví.

Sundal z ramene demobalíček a položil je na zem. vedle ventilátoru.

To bylo stejně dobré místo jako kterékoliv jiné.

Zvědavě se rozhlédl. Byl udiven tím, co Císař dokázal. Sten věděl, že teprve nyní je schopen plně ocenit sofistikovanost celého systému.

Jak to udělal?

Sakra! Jak vlastně vůbec začal?

Na konci chodby uviděl Sten dveře. Stál na nich nápis Knihovna. Možná že tam najde nějakou odpověď. Klíč k záhadě Věčného Císaře.

Prošel chodbou až ke dveřím. Ty se syčivě rozestoupily a on vstoupil dovnitř.

Když se za ním zavřely, překvapeně zjistil, že tam nejsou žádné banky mikrokaret. Ani police s knihami. Jen několik stolů a židlí.

Je to doopravdy knihovna?

Za ním se ozval hlas.

„Šach mat," zvolal Věčný Císař.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

„POSTUP ZNÁŠ," řekl Věčný Císař. „Ani hnout. Ať už rychle, nebo pomalu."

Hovořil lehkým tónem. Sebejistě. Sten však neudělal tu chybu, aby se domníval, že je to *příliš* sebejistě. Zůstal nehybně stát.

„A teď... Sundej skafandr. Velice pomalu, prosím."

Stenovy ruce se chopily zapínání. Chvilí nato byla ze skafandru hromada u jeho nohou. Nyní měl na sobě pouze lodní kombinézu.

„Odkopni ho," nařídil Císař. „Pořádně ho nakopni."

Sten kopnul do skafandru a ten odletěl do rohu.

„Přejdi na druhý konec místnosti," nařídil mu Císař.

Sten šel. Zastavil se, až když se nosem dotýkal zdi.

„Teď se můžeš otočit."

Sten se otočil. Jeho bývalý šéf seděl jednou půlkou na stole a blaženě se usmíval. Zbraní ve své ruce mířil přímo na Stena.

Volnou rukou sáhl po láhvi skotské stojící na podnose. Aniž by spustil oči ze Stena, si nalil.

„Promiň, že ti nemůžu taky nabídnout," omlouval se Císař, „ale jsem si jist, že mou nezdvořilost chápeš." Napil se.

Sten chápal. Kdyby dostal sebemenší příležitost, proměnil by cokoli, co by mu někdo podal, ve zbraň. Kus papíru by bohatě stačil. Sklo by bylo ještě lepší.

Jeho kudlankovské smysly nastartovaly, jakmile uslyšel Císařův hlas. Dech a tep se zpomalily. Svaly se uvolnily, ale byly připraveny okamžitě reagovat. Mysl mu pracovala jasně, vnímala veškeré předměty v místnosti.

Oči měřily vzdálenost mezi ním a Císařem. Bylo to trochu daleko. Ale dalo se to.

Proč je ještě stále naživu, netušil. Ani ho to příliš nezajímalo. Plně se soustředil na to, aby to tak zůstalo.

„Uvědomuješ si, doufám, že mi budeš muset říci, kdo všechno o tomhle ví. A rozmístění jejich jednotek."

Sten pokrčil rameny, ale nic neřekl.

„No, ale já se nebudu obtěžovat nějakým mučením," dodal Císař. „Z úcty k našemu někdejšímu přátelství. Ostatně, mám k dispozici naprosto funkční mozkoskener. Je sice starší. Občas trochu nešetrný k životně důležitým buňkám."

Znovu se napil. „Ale není se čeho bát. Když to z tebe udělá vegetáka... umřeš jako vegeták."

„Gratuluji," odvětil Sten. „Zdá se, že jste myslel na všechno."

Císař se kysele usmál. „Pché. Už žádné 'Vaše Veličenstvo' ? Nebo 'Vaše Výsosti' ? To už pro svého starého nadřízeného nemáš žádné uctivé oslovení? "

„Tohoto návyku nebylo těžké se zbavit. Jakmile zmizela ta úcta."

„Není zapotřebí nějakých laciných urážek," durdil se Císař.

„Nikdo nikoho nechce urážet. Je to holý fakt. Otevřeně vyslovený."

Císař se rozchechtal. „Nebudeš tomu věřit, ale chyběl jsi mi. Neumíš si ani představit, jak hloupý a neschopný lidi teď kolem sebe mám."

„Slyšel jsem," opáčil Sten. „Zvláště ten váš člověk -jak se zase jmenoval? - ten co řídil ty hochy v maskáčích úderových oddílů?"

„Poyndex," řekl Císař. „*Jmenoval* se Poyndex. Mimochodem, díky, že jsi mi s ním pomohl. Pořád jsem se nemohl rozhodnout, jak se ho zbavit."

„Není zač. Budu vaše poděkování tlumočit Kilgourovi."

„Chápu, že si myslíš, že budeš. Chceš to co nejdéle protahovat, co? Oddalovat nevyhnutelné, dokud se ti nenaskytne příležitost."

Sten neodpověděl.

„Jestli tě ta představa baví," dodal Císař, „tak prosím... pokračuj. Jsi mým hostem. Apropos... to ani nepochválíš mé výdobytky?" Pokynul volnou rukou k interiéru lodi... „Ostatně, investoval jsem do něj spoustu úsilí a přemýšlení."

„Moc pěkný," konstatoval suše Sten. „Jenom škoda toho meteoritu."

Císař se zamračil. „Pravděpodobnost jedna ku trilionu, věřil bys tomu. Ale brzy to bude spravený."

Sten zaznamenal, že s ním Císař mluví hovorově, tak jako kdysi, když byli přáteli.

„Tak proto se všechno podělalo?“ popíchl Sten.

„Ne, to ne. Jistě, nějaký těžkosti byly. Ale celkově vzato myslím, že došlo ke zlepšení.“

„Jste teď se sebou mnohem spokojenější?“ hádal Sten.

„Ano. Ano, jsem. Zbavil jsem se... jistých... slabostí.“

„Například té bomby ve vašich útrobách?“ vypustil Sten další střelu.

Císař reagoval polekaně. Potom se zasmál. „Takže i tohle jsi vyčmuchal?“

„To nebylo moc těžké. Opět můžete poděkovat Kilgourovi.“ Sten zpříma pohlédl na Císaře. „Stejně jako nebylo těžké dopátrat se toho ostatního. Samozřejmě, že nám hodně pomohl Mahoney. Ian už měl téměř všechno rozluštěné.“

„Chybí mi,“ špitl téměř neslyšně Císař.

„Vsadím se, že se to týká i mnoha dalších,“ utrousil Sten ironicky.

Císař ho zaskočil svou odpovědí. „Ano. Ale ze všech nejvíc Mahoneyho. Byl to můj přítel.“ Upřel na Stena podivný pohled. „A kdysi... jsem si myslel, že ty taky.“

Sten se hlasitě zachechtal. „Takhle vy nakládáte se svými přáteli?“ posmíval se. „Dáte je na seznam mrtvých a pak je jednoho po druhém odškrtáváte?“

Císař vzdychl. „Být mnou je těžší, než si myslíš. Pro mě platí jiná pravidla.“

„Jo, já vím. Větší obraz. Dlouhodobý pohled. Legrační je, že jsem vám to kdysi žral. Nebo jsem to alespoň nezpochybňoval.“

„Věř mi, že vážně neexistuje jiný způsob, jak řídit běh věcí,“ vysvětloval téměř naléhavě Císař. „Dělal jsem to pro dobro všech. Jistě, bylo tu utrpení. Ale život je utrpení. A když to všechno zprůměruješ několik tisíc let zpátky, dobrých časů bylo mnohem víc než těch špatných.“

Natáhl se pro skotskou, napil se a zase sklenku odložil. „Přál bych ti vidět, jak to vypadalo předtím, než jsem... začal.“

„Než jste našel AM₂?“ zeptal se Sten.

„Jo. Předtím. Měl bys vidět, jaký pitomci řídili svět. Proboha, kdyby nebylo mě, civilizace by se pořád ještě skládala z pár hvězd a planetárních soustav.“

„Dám na vaše slova,“ připustil Sten.

Císař se zarazil a vyřeštil na něj oči. „Ty si myslíš, že jsem blázen, co? No tak. Ven s tím, já se neurazím.“

Sten odpověděl bez ohledu na to, jestli je to urážlivé nebo ne. „Nemyslím - já to *vím!*“

„Možná jsem kdysi... opravdu byl,“ připustil Císař. „Ale už nejsem. Od té doby, kdy meteor požehnal téhle lodi. Jakmile jsem si uvědomil... že něco ve mně je jiné. Úplně jiné! A nesrovnatelně lepší.“

„Lepší než u *starého* modelu?“ odtušil Sten, když si vzpomněl na místnost se sudy s biologickým materiálem a chirurgickými nástroji.

„Hádám, že by se to tak dalo říct. Řetězec se přetrhl. Bylo na čase začít znova. S čerstvými myšlenkami. Vybudovat nový řád. Samozřejmě, že je třeba přinášet oběti. Bez obětí nikdy nic dobrého nevzniklo.“

„Pokud to nejsou vaše vlastní,“ namítl Sten.

„To si doopravdy myslíš? Ty si vážně myslíš... že já netrpím?“

„Chlápek, co mačká spoušť,“ namítl Sten a ukázal na pistoli, „nikdy netrpí tolik jako člověk na druhém konci.“

„Jsi hroznej cynik.“ Císař se zachechtal. „Asi ses moc dlouho motal v mé přítomnosti. Ale fakta jsou fakta. Můj... předchůdce... nechal věci spadnout do žumpy.“

Dovolil, aby se Tahnové vymkli kontrole. A rada důvěrníků! Jak moh těm bláznům nechat takovou moc, do hajzlu? Byla to slabost, to ti povídám.

Říši bylo dovoleno, aby příliš ztloustla. Zlenivěla. Je na čase oholit ji na kost. Postavit ji zase na ty správné nohy. Říše se v ničem neliší od jakéhokoliv podniku. Pravidla kapitalismu vyžadují pravidelnou restrukturalizaci.“

„Ale šéfové korporací se obvykle neprohlašují za bohy,“ kontroval Sten.

Císař se ušklíbl. „Nebud' pitomec, Stene. Obraz už začínal rezivět. Potřeboval prosvětlit. Krom toho vláda božího práva má dávnou tradici.“

„Takže vy vlastně nevěříte, že jste bůh?“

Císař pokrčil rameny. „Možná ano. Možná ne. Nicméně když jsem to naposledy ověřoval, nesmrtelnost jeho definici odpovídala.“

„Bohové nevylézají ze sudů," řekl Sten.

„Vážně? Možná jsem mylně informován. Ale vzhledem k tomu, že ses setkal s tolika bohy, skláním se před tvými zkušenostmi.“

Císař se znovu napil a postavil sklenku zpět na táč. „Ty se toho sice nedožiješ, ale slibuji ti, že všechno *bude* lepší. Tím se můžeš utěšovat.“

„Lepší než co?" zavrčel Sten. „Jste jen nová vráska ve staré, ošklivé tváři. A já jsem pro tu tvář vyprovodil do hrobu spoustu dětí. Sakra, vždyť já sám jsem naplnil celé hroby. A pro co? Pro dvacet či třicet století lží?“

Vy si myslíte, že jste jedinečný. Největší Císař největší Říše v historii. Ale z mého pohledu - z pohledu ubohého smrtelníka, který tu může strávit jen několik let - nejste o nic lepší... či horší než kterýkoliv jiný tyran.“

„Velice podnětný rozhovor," pochvaloval si s posměchem Věčný Císař. „Je to už dlouho, co jsem měl s někým takhle upřímnou konverzaci. Mrzí mě, že neexistuje jiný řešení. Vážně mě to moc mrzí.“

Pozvedl pistoli. Stenovi se v hlavě rozezněly všechny alarmy. Počkat! Co mozkosken? Měl jsem mít víc času.

„Usoudil jsem," oznámil Císař, když zaznamenal jeho zmatení, „že by bylo moc riskantní, odvádět tě někam z téhle místnosti. Takže, abych moh mít naprostou jistotu, budu teď muset učinit jednu z těch obětí, o kterých jsem mluvil... že tě zabiju hned.“

Přitáhl prst na spoušti.

V tu chvíli se ozval nějaký hlas: „Oběma organismům na palubě lodi se nařizuje, aby zůstali na svém místě.“

Sten zůstal stát s otevřenými ústy. Co se to do hajzlu děje? Viděl Císařovu tvář. Byl zmatený... a vyděšený. Ale dál mířil zbraní na Stena.

„Analýza záměrů a charakteru těchto organismů byla právě dokončena," pokračoval hlas. Muselo to být řídicí středisko lodi.

Císařův analytický stroj.

„Příkaz Primárního organismu, aby byla povolena přítomnost narušitelského organismu, byl shledán mylným, takže byl anulován. Cizí organismus je nepřítel. A měl by být zabit.“

Báječně, vzdychl si Sten. Buďto zemřeš výstřelem z pistole, nebo tě zabije tahle pitomá loď. Jaký je v tom rozdíl?

„Primární organismus byl taktéž shledán vadným," pokračoval hlas lodi. „Byl prohlášen za chybný. A i on bude usmrcen.“

Sten zpozoroval, jak Císař poskočil ještě větším úlekem. Pistole klesla k zemi.

To byla pro Stena první a jediná pauza.

Skočil po Císaři.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

STEN SE V LETU sbalil, ramenem se svezl po palubě, což jej poslalo kotoulem stranou od Císaře, zatímco ten na něj vystřelil a AM₂ kulka vypálila okousanou díru v palubě a kov se rozprskl na všechny strany. Sten nohama napřed narazil do Věčného Císaře a poslal jej k zemi. Císař začal padat, ale neustále mířil pistolí. Sten vykopl nohou a pistole vylétla protivníkovi z ruky. Císař se dvakrát překulil a stál na nohou. Zápěstí instinktivně připravené k bloku, jak Sten vysunul nůž z předloktí a sekl. Blok zastavil Stenovu ruku s nožem a on ztratil rovnováhu, kterou mohl získat zpět jen tím, že na chvíli podřepí.

Znovu vyskočil... a Císař se vrhl zpět přes stůl, převalil se přes něj a už stál zase na nohou.

Finta... úskok...

Císař oběma pěstmi současně udeřil do stolu a plast se roztrhl. Stenů v nůž se zaleskl ve vzduchu... a po Císařově předloktí začal stékat první pramínek krve.

Císař ucouvl a popadl úlomek stolu téměř čtyřicet centimetrů dlouhý a ostrý jako břitva. Držel jej nízko u pravého boku. Sten se odvážil pohlédnout mimo Císařovy oči. Všiml si, že svůj střep drží jako zkušený bojovník s nožem.

Hučení lodi. Šoupání nohou, jak se jeden druhému pokoušel dostat do boku.

Sten si uvědomil, že Císař manévruje... a došlo mu, co je jeho cílem. Pistole. Císař sekl po Stenovi a Sten se zaklonil... aby se útoku vyhnul... pokusil se o pohotovou odpověď, minul a zaujal výchozí postavení.

Císař uhnul očima a prozradil tím svůj další útok, a Stenova ruka už nebyla tam, kde před chvílí. Pomalé, pomyslel si Sten. Je vidět, že už ses dlouho nepřipletl do žádné rvačky.

Stejně jako ty, Stene.

Pokusil se o odvážný trik, když přehodil čepel z pravé ruky do levé - a Císař zaútočil. Sten málem ztratil nůž, ale včas se stáhl a proklínal se za své hloupé představení. Znovu sekl po Císařově zápěstí, ustoupil, sekl, čepel odřízla dlouhou plastovou třísku a Sten bleskově sáhl na palubu, aby z ní sebral pistoli, když vtom Císař pod rukou vrhl svůj střep. Plast se Stenovi zasekl do ramene, takže ve svalové křeči stiskl spoušť. Kulka minula a letěla někam nazdařbůh, zatímco pistole mu zpětným rázem vypadla z ruky a...

Tma.

Hlas byl vyrovnaný. „Usoudil jsem, že vniknuvší organismus je pro mé poslání nebezpečnější než ten úchylný, který byl vytvořen. Jeho likvidace bude upřednostněna.“

Kristepane. To bolelo. Sten si vložil nůž mezi zuby, stiskl jimi opracovaný krystal a vytáhl si dlouhý střep z ramene. Příval bolesti. Položil plast. Otřel krev prsty. Osahal ránu. Krvácí? Ano. Zle? Ne tak, aby si z toho musel dělat hlavu. Na chvíli. Bolest?

Sten zamumlal mantru, kterou do něj natloukli, už když byl rekrutem u Gardy, a jeho tělo na bolest zapomnělo. Natáhl se před sebe. Pomalu šmátral prsty po palubě a hledal pistoli. Nemohla být daleko.

Na druhé straně místnosti se ozvalo klapnutí.

Laserové zapraskání vzduchu, jak někam dopadla kulka. Vysoko nalevo.

Stenovy prsty něco nahmataly.

Rukojeť pistole.

Do hajzlu. Takže Císař měl ještě druhou zbraň.

„Zůstaňte na místě,“ oznámil hlas. „Lokalizoval jsem narušitelský organismus. Připravte se ke střelbě.“

Rozsvítila se dvě oslnivě bílá světla a Sten dvakrát vystřelil.

Exploze a znovu tma.

Císař opět vystřelil trochu opožděně, protože kulka dopadla tam, kde Sten stál před několika vteřinami.

Dobrá, ty parchante, pomyslel si Sten, a soustředil se na to, kde byla ta světla. Poslal tím směrem pět střel, přičemž padl k zemi a kutálel se.

Jestliže Císař opětoval palbu, Sten to nevěděl, protože místností otráslo hromobití a spustily se alarmy. Sten měl dojem, že slyšel výkřik. Podivný hlas, který patřil lodi? Císaři? To nevěděl. Vyvalil

se dým. Vyšlehlý plameny. Světla se stroboskopicky rozblíkala. Panel se začal zavírat; Sten do něj vyslal střelu a dveře se zkroutily.

Vydal se za Císařem ve snaze zastavit ho dřív, než se dostane k bůhvíjakému nepříjemnému překvapení, ke kterému spíchal. Zastavil se, nadal si do bláznů a vydal se zpět pro svůj skafandr. Navlékl si ho, ale helmu a rukavice nechal připnuté k opasku. Než zavřel zapínání skafandru na hrudi, přiložil si k paži medisoupravu a krabička klapala a klapala, jak do rány pumpovala tisíce a dezinfekční prostředky. Postříkal si zranění tekutým obvazem, poté se zapnul.

Nepospíchej. Pěkně s rozvahou, nabádal sám sebe. Lepší dát mu trochu náskok, než do něčeho spadnout.

„Lodí," hekal a připadal si jako blázen.

Hlas mu neodpověděl.

Sten vyslal další dvě kulky do největšího kráteru ve stěně. Další alarmy a záblesk plamenů a sykot hasebního systému.

„Lodi Já ti neublížím," lhal Sten. „Můžeš pokračovat ve své misi."

Monotónní odpověď: „Neodpovídá programu. Organismus jiný než mnou vytvořený je považován za nepřátelský a musí být zničen. Bude aplikován základní program."

Přistoupil k pokroucenému panelu dveří a chtěl do něj kopnout, aby ho otevřel. Zarazil se, zaklel, že to pořád nemá v hlavě v pořádku, zvedl židli a prohodil ji plastem. Výstřel a AM₂ kulka panel odstřelila. Uvědom si, že jsi to mohl být ty.

Vyslal dvě střely chodbou, jenom aby vyvolal zmatek, a vstoupil do ní. Chtěl se rozběhnout za Císařem, když ho něco napadlo.

Zamířil zpět do rozbitého apartmá a vystřelil pět pečlivě zaměřených kulek do prohlubující se díry ve zdi. Kov se roztrhl a kouř se vyvalil do další místnosti a ta se zavřela s dalším Dýýý Dýýýý Dýýý alarmu...

Tenhle znal. Byl to standardní lodní signál - *V lodi díra/únik atmosféry*.

Zalehlo mu v uších, jak loď ztratila vzduch. Sten sáhl po helmě. Už ji měl na hlavě a chtěl zaklapnout obličejový štít, když se tlak vrátil do normálu. Loď se začala sama opravovat. Přesvědčen, že dal lodi něco, s čím se na chvíli zabaví, se rozběhl chodbou za Císařem.

Žádné z místností, které prohledával, nerozuměl o nic víc než té první. Některé byly malé, ale plné pultů a zařízení. Jiné velké a zcela holé.

A právě v první z nich se ho loď pokusila zabít, když se McLeanův generátor vypnul a Sten se vznesl ke stropu a poté se gravitace znovu aktivovala. Nepočkala jsi dost dlouho na to, aby mě ten pád zabil, pomyslel si Sten, když dopadl jako kočka na všechny čtyři. Nazdařbůh vypálil dvě kulky přímo do paluby. Alespoň že si nemusel dělat starost o munici - zásobníková trubice obsahovala pět set jednomilimetrových kulek AM₂ v plášti z Impéria X.

Střela propálila podlahu jako plechovku a Sten pohlédl dolů do další úrovně. Rychle v duchu provedl 3D prog. Císař bude pravděpodobně někde dál na palubě, na které jsem já, takže kdybych se mohl dostat tam dolů a obejít ho zespoda...

Sten proskočil dírou.

„Narušitelský organismus se momentálně nachází na nižší palubě," oznámil hlas. „Postupuje ke zdravotní stanici."

Do hajzlu. Rozhlédl se kolem, jestli neuvidí nějaký displej, na který by mohl střelit. Nic.

Oukej. Špatný nápad. Brzo bude tam, odkud vyšel. Vstoupil doprostřed chodby, díra v palubě nad ním a loď znovu zaútočila změnou své gravitace, takže Sten padal „nahoru" k díře, kterou se sem dostal. V pádu však vyhodil besterový granát. Uslyšel jeho *clink* o strop chodby. Padal dírou do patra, nyní dvacet metrů nad/pod ním a zachytil se botou za střešinu ve stropu, načež se gravitace vrátila do normálu, jak granát vybuchl.

Sten čekal - ale žádný hlas nekomentoval jeho návrat. Fungoval snad na něj granát rušící orientaci v čase? Nepravděpodobné. Co teď. Císař mohl být kdekoliv ve své polygonní lodi. Někde bude mít ukrytý vesmírný letoun - pravděpodobně tam, kde budou lodě, které používá pro první cestu svého návratu.

Tohle je jeho hřiště, ne tvoje. Přesně tak. A on ho bude muset bránit.

Tudíž:

Vrať se ke svému původnímu plánu. Pokud tedy nechceš hned teď vypnout dodávky AM₂.

Řídící místnost je... Sten se znovu zorientoval... o jedno patro výš. A kousek zpátky. Uděláme to jednoduše. Z lodi si nedělej hlavu - jen jí nedovol, aby tě nahnala na velká prostranství, a může si

hrát svou hru s přitažlivostí třeba celý den. Jestli je to to nejhorší, čeho je schopna, není to tak velké nebezpečí. Sten se podívil, proč v lodi nejsou zabudovány nějaké kulometry nebo něco - potom si uvědomil, že loď neuvažuje dost sebevražedně na to, aby střílela do svého vlastního „těla“. Ale přesto mu to vrtalo hlavou - tahle poslední bašta má velmi špatnou obranu.

Pár vteřin nato zahájila loď svůj první skutečný útok.

Chodba byla dlouhá a uzavřená, pravidelně rozmístěné kovové dveře vedly do neznámých oddělení. Sten byl přesvědčen, že někde tam na konci najde schodiště vedoucí na řídicí palubu. Uslyšel zvuk, jako kdyby se zavíraly stovky zámků. Potom zpozoroval, že vzdálená stěna koridoru se k němu přibližuje. Stejně jako ta bližší, zjistil, když se ohlédl. Takže musím ven tímhle poklopem... který je zamčený. Stejně jako další dva, které zkusil. Poklekl, obouruč uchopil pistoli a poslal po jedné kulce do každého rohu přibližující se zdi.

Výbuch, kouř, plameny... ale nic jiného. „Píst“ se ve válci sunul dál.

Impérium X. Použité jako plášť pancíře. Proč ne? Když ho má někdo dost...

Tušil, že pohybující se zdi nejsou nesmyslnou noční můrou nějakého živobijáku - velmi pravděpodobně měly za úkol pomáhat lodi při samoopravném procesu. Uzavřít poškozenou část a poslat do ní robotické mechaniky.

Takže loď jen improvizovala a učila se přeměňovat svůj potenciál ve zbraně. Sten rozstřelil panel dveří, když už se pohyblivé stěny nacházely několik metrů od něj, a skočil do kajuty. Byla prázdná. Venku, na chodbě se obě stěny zastavily těsně po stranách dveří.

Pat. Loď tu Stena velmi pravděpodobně nechá sedět po zbytek života. Vzduch houstl, všiml si. Loď musela vypnout proudění vzduchu v koridoru. Mohl zaklapnout průzor skafandru, což by mu dalo dalších, kolik? Šest E-hodin, než mu dojde vzduch?

Fajn. Takže vylez ven tak, jak ses dostal dovnitř. Přešel ke dveřím, udělal ze sebe co nejnepravděpodobnější terč pro odražené střely a jednou vypálil do vzdálené zdi.

Následovala exploze a střepy kovové stěny zacinkaly v místnosti. Kráter. Ale ne díra. A výbuch sežral další kyslík. Sten se rozkašlal v oblaku kouře. Jak dlouho bude trvat prostřít se tou zdí, i kdyby si uzavřel skafandr? Nevěděl, ale určitě déle, než by ho oddělal nějaký odražený železný střep.

Mohl by se ven prořezat svým nožem? Možná, kdyby měl dost času a dost velkou páku. Nepravděpodobné.

Tam nahoře. Potrubí ventilace.

Moc malé.

Ale ještě než to v duchu dopověděl, měl v ruce nůž a odřezával mřížku.

Potrubí bylo opravdu malé. Tam se nemůže vejít. Pohlédl do něj. Čelem se dotýkal vrchu, bradou spodku. Nejenže nebylo širší než na délku předloktí, ale téměř okamžitě zahýbalo o 90 stupňů.

Stenovi se potily ruce.

Poručil své mysli, aby zmlkla a svlékl se do naha. Pistoli měl stále připravenou. Kdyby něco, vždycky se můžeš zastřelit.

S hlavou natočenou na stranu se nasoukal do potrubí ventilace. Jedno rameno nasunul vpřed, dlaně šmátraly po nějakém chytu na hladkém kovu, tahal, tahal, kopal nohama, které zůstaly v místnosti za ním. Popotáhl se o tři centimetry vpřed. Potom další tři. A další. Další.

A zasekl se.

Hrud' se mu v panice nadula. Zastav to, uklidňoval se. Nemůžeš se tu zaseknout. Vždyť se kdykoliv můžeš vrátit zpátky a začít znovu. Vždycky se dá vylézt odtud, kam se dá vlézt.

To byla jen filosofická lež.

Nemrskej sebou. Neupadej do hyperventilace. Vydechni. Zavř' se. Znovu vydechni. Plíce jsou prázdné. Ztraceně, ne, nejsou! Když to teď projedeš, tak Císař zvítězí... do hajzlu s Císařem, zavrtěl se jako červ a byl ve ventilaci, za ohybem a sunul se, sunul těsným průduchem. Nad ničím nepřemýšlel, jenom se sunul pořád dál, oblečení a skafandr před sebou. Potrubí ústilo do většího, takže už mohl ohýbat kolena a zvednout hlavu. Potom se znovu rozšířilo a znovu a to už byl na čtyřech a ruce i nohy jej nesly vpřed jako nějakého medvěda a nakonec se dokonce mohl napřímit. Tohle je jako na Vulkánu, když jsi byl delinq a nebylo to tam tak špatný, co? Už jsi byl přece v těsnějších dírách. A nejsi už na místě? Chceš řídicí kabinu, ne?

Sten rozložil svou mentální mapu. Souhlasil. Našel mříž s prázdnou místností na druhé straně, odřízl ji a skočil dovnitř.

Jídelna. Stoly. Tamhle kuchyňka.

Vtom to zaslechl.

Znělo to jako nějaký hlas.

Sten se rychle oblékl a tiše se sunul za hlasem.

Byl to Věčný Císař.

Stál uprostřed velké, holé místnosti. Před ním byl mělký bazén, nyní prázdný. Vedle něj nějaký holý podstavec.

Vzdálená zeď byla monstrózní obrazovka, masírující smysly barvami/nebarvami N-prostoru.

Císař stál zády ke Stenovi a ruce měl prázdné.

S kým to mluvil? Se sebou? S lodí?

Sten pozvedl pistoli, ale zarazil se. Nebylo to kvůli nějakému scestnému smyslu pro fair play - v životě zastřelil mnoho svých nepřátel zezadu a bez varování.

Ale...

„V mém konci," říkal Císař, „je můj začátek."

Sten sebou trhl. Císař se rozesmál, ale neotočil se.

„Samozřejmě, že je tu otázka: 'Bude nějaký další začátek?'" pronesl Císař téměř obřadně. „Nebo se příští výtvor zvrtné zpět do té dlouhé řádky změkčilců, kteří předcházeli mému zplození?

A dokonce i kdyby loď znovu zplodila toho správného, co by následovalo? Byl by... byl by můj... možná bychom ho mohli nazvat mým synem... schopen sám najít cestu zpět? Byl by schopen vyříznout si ten budík, aniž by explodoval, jako jsem to udělal já?

Tak jako tak" - a uprostřed svých slov se otočil, přidřepnul jako správný pistolník a Sten si uvědomil, že je to past, Císař bleskově sáhl pravou rukou k opasku, vytáhl zbraň a reflexivně zamířil...

Sten vypálil a projekce se zamihotala, jak hologram zmizel a zpoza rohu vyšel skutečný Císař, blízko, příliš blízko, se skutečnou pistolí připravenou ke střelbě. Sten jej odblokoval nohou a Císařova paže narazila do stěny, bolestný výkřik a jeho vlastní pistole nějakou záhadou zmizela, načež z pouzdra v paži vjel do ruky nůž a čas se najednou nepřírozeně zpomalil:

Sten vysunul pravou nohu vpřed, jen těsně nad zemí. Nalezl pevný postoj půl metru před levou nohou, zatímco ta se precizně obrátila palcem ven a přisunula se k druhé.

Ruka s nožem se zvedla a letěla vpřed, právě když ji pravá uchopila v zápěstí, sevřela ji. Sten se prudce otočil v bocích, odrazil se a vši silou se vrhl vpřed jako jehla útočící na svůj cíl.

Nůž se vnořil Věčnému Císaři do hrdla. Otevřená ústa. Z nich řinoucí se krev.

Sten se vrátil do svého postoje, jak Císař potácivě couval, couval a pak padal, padal nekonečným časem a prostorem, až jeho mrtvé tělo žuchlo na zem.

Sten udělal dva kroky vpřed.

Císař měl ve tváři výraz nezměrného údivu.

Ten postupně přešel v prázdnotu.

A poté se tvář, která nařídila tolik smrtí, zkroutila ve smrtelném šklebu - ale Sten v něm viděl úsměv. Oči, které zažily tolik let a spatřily tolik zla, už neviděly nic a jen tupě zíraly na strop síně.

Nebo možná viděly všechno.

Čas se zase normálně rozběhl a Sten se dal do pohybu. Skočil po pistoli a v dřepu střílel na všechny strany jako šílenec. Do toho prázdného bazénku, do obrazovky a do střílen, jak si nyní uvědomil, pečlivě rozmístěných po celé síni.

Konec...

... pro Císaře už nikdy nebude žádný nový začátek.

Ze zdí šlehalý plameny a v místnosti vířil mnohobarevný kouř.

Lod' kvílela.

Pohotovostní alarmy... zdeformovaný kov... sebedestruující kybernetika a elektronika...

Možná.

Ale loď ječela dál.

A Sten se rozběhl do řídicí místnosti.

Sten kontroloval ukazatele zaměřovačů na celém trupu lodi. První sem... druhá tam...třetí sem... čtvrtá sem... pátá tam... šestá tam... sedmá namířená sem.

Jedna v záloze.

Odpálit až...

...první nálož vybuchla, oznámila mu obrazovka, demobalíček v místnosti, který Sten nastavil na zpoždění patnácti E-minut, když prchal k díře po meteoritu a ke své lodi.

Jeden výbuch a robotické těžební lodě, někde v dáli bezmyšlenkovitě zpracovávající AM_2 , se zastaví. Ale mohou být přeprogramovány a znovu ovládnuty, pokud si to někdo bude přát.

Později.

Sten zaťal prsty do tlačítek raketometů a ozval se disharmonický akord pekelného ohně.

Sedm nukleárních střel typu Goblin XII vylétlo z odpalovacích trubic taklodi a ignorující nesmysly, které jejich senzorům oznamoval zmatek N-prostoru, zacílily na loď představující Císařův život a smrt.

Stenova loď byla příliš blízko, když zasáhly cíl.

Všechny jeho obrazovky se vypnuly, přešly na sekundární obvody, znovu se vypnuly a potom, možná proto, že byly nastaveny tak, aby počítačově zesilovaly výjevy z N-prostoru, zůstaly dlouhé vteřiny prázdné.

Nakonec jeden zobrazující radar ožil a přizpůsobil vstup zesilovacímu programu.

Barvy/nebarvy.

Nic víc.

Vypadalo to, jako kdyby ten obří dekahedron nikdy neexistoval.

Věčný Císař byl pryč.

Sten dlouhé, předlouhé minuty zíral do prázdna a možná si přál, aby se mnoho věcí nikdy nestalo, možná se jen chtěl ujistit, že se loď v prázdňém prostoru znovu nezhmotní.

Nakonec se vrátil k řízení.

Zadal kurz návratu a na plný pohon zamířil k diskontinuitě.

A domů.

Bylo po všem.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

ČTYŘI OBRAZOVKY VAROVALY: Nejvyšší priorita - nutno vzít okamžitě na vědomí. Tři další blikaly NALÉHAVÝMI - OSOBNÍMI ZPRÁVAMI pro Stena, používajícími přístupový kód, který dostali jen Cind, Alex a pan Ecu.

Všechny - a ostatní komy mimo Stenovo apartmá v Othově hradě - chtěly v podstatě to samé v jiném provedení: Stena. Stenovu přítomnost, Stenovu radu. Stenovu prognostiku, Stenovy rozkazy, Stenovy návrhy, Stenovy vyslance.

„To nikdo nechce nic dělat sám?“ podivil se Sten. „Chci říct, Císař je mrtvý, jděte do toho, lidi.“

„No Zaginové sou docela čilí,“ poznamenal Alex. „Dostali sme vod nich jednostrannou deklaraci nezávislosti. Má bejt předložená Imperiálnímu parlamentu, jestli se ještě někdy sejde. Kopie, kerou ti jen pro informaci poslali, doprovází taková osobní zprávička. Říkaj, že děkujou, a kdyby ses přej někdy vocitnul v jejich části vesmíru, v *neoficiální funkci*, máš se určitě stavět na frťana.“

„Je to jako zanícenej tesák,“ postěžoval si Otho. „Bolí a bolí a potom vypadne. A tvůj jazyk pořád šmejdí v tý díře a podivuje se, kam se ten tesák poděl, a možná mu tak trochu chybí.“

V místnosti byly jen další dvě bytosti - Cind a Rykor.

Ale mělo jich tam být víc:

Mrtví: Mahoney, Pan Ecu. Ostatní, kterých bylo nepočítaně, co Stenovi sahala paměť, vojáci, civilisté, dokonce i bandité a kriminálníci, kteří zemřeli pro tu masku svobody, která ve skutečnosti zakrývala škleb tyranie.

Žijící: Hainesová. Její manžel. Marr. Senn. Ida. Jemedar Mankajiri Gurung a ostatní Gurkhové. A jedna dávná žena jménem Bet.

A stejně jako všechny tyto bytosti viděl předtím, než vstoupil do diskontinuity, stály před ním nyní v této síni.

Čekaly.

„Cind,“ podivil se Sten. „Co budou dělat Bhorové?“

„Už nehodlám být jejich mluvčí,“ oznámila Cind. „Chci cestovat. S přítelem.“ Usmála se na Stena. Její úsměv byl plný příslibu.

„Bhorové mou rezignaci přijmou. I kdybych si měla nechat narůst vousy, abych si je mohla uříznout.“

Pokývla přes místnost. „Umím si představit, že se jejich mluvčím opět stane tady Otho.“

Otho zavrčel. „Možná. Ale jen na chvíli. Viděl jsem víc vleklých smrtí politiků, než by jeden mohl přát svému nejhoršímu nepříteli.“

Možná si vybavím pěknou loď, jako za mlada. Teď se budou obchodníkovi otevírat obrovský příležitosti, když máme svobodu namísto Říše.

Možná se dokonce vydám hledat ty tvý podivný lidský přátele. Myslím, že si říkali Rómové, nebo tak nějak? Víš, že nikdo z nich nezůstal na Ví? Zmizeli, ještě než ses vrátil z toho jinýho vesmíru... a ani slovem se nezmínili o svých budoucích plánech.“

Sten překvapeně mlčel. Ida, pryč? Aniž by řekla sbohem? Nezůstala, ani aby viděla, jestli ti dobří zvítězí. Vzpomněl si na její slova, které kdysi utrousila přes rameno: „Svoboda nemůže být vykonávaná vymejšlením zákonů a stavěním plotů...“

Otho vstal. „Nebo se možná dam na vyšívání,“ řekl.

„Ale dost už, u Kholerika. Jsem hladověj, žíznivej a trochu naštvanej. Vypráskám tvůj neschopnej štáb a sdělím jim, že když si přeješ mít svý soukromí, neexistuje jiná alternativa.“

Otho odešel a pár vteřin nato Sten slyšel hlasité vrčení. Všechny obrazovky se vypnuly.

Ale on v duchu stále viděl jejich naléhání.

Najednou byl zcela nevysvětlitelně rozzlobený.

„Co vlastně, do háje, chtějí? Abych se prohlásil za nového Věčného Císaře? Tyran je mrtev a oni chtěj znovu strčit hlavu pod železnou botu?“

„Někteří z nich si přejí přesně to, co říkáš,“ kvitovala jeho výlev Cind. „Svaly zleniví, když nepracují. A je vždycky lepší nechat rozhodovat někoho jiného, nemám pravdu?“

Já to vím. Mým předkům stačilo jen poslouchat -absolutně - svého janičárského generála. Ten jim

říkal, kdy mají jíst, spát, koho mají zabít a kdy mají zemřít. Pokud uposlechli - absolutně - byli odměněni a po své smrti měli své místo zaručené.

A to bylo všechno," dodala.

„Vy ste na ty naše spojence až moc tvrdý," namítl Alex s vážnou tváří. „Někdo přece bude muset stát nahoře, ne? Aby dohlídl na všechny ty změny a na transformaci. Trůn nemůže zůstat prázdný, i kdyby mělo jít jen vo dočasnou, údržbářskou vládu. Nebo jo?

No, když už sme u toho, kdo bude rozdělovat AM₂?"

Opět antihmota dvě, nebe a peklo, bohatství a smrt.

V Rykořině nádrži to šplouchlo. Pozorovala Stena svýma velkýma, soucitnýma očima. Ale neprozradila nic ze společného tajemství, které před ním skrývali.

„Být údržbářem," zamyslel se Sten, všechna zlost pryč. „Co? Myslíte, že bych měl vojákovat dál? Alespoň dokud někdo nepřijde na to, kdo by měl všechno řídit? Možná dokud nedáme dohromady nějakou koalici, nad kterou chtěl dozorovat pan Ecu."

„Pro většinu bytostí," navázala Cind, „by to bylo nejpohodlnější řešení. Hrdina zabije draka... a pomůže lidem žít jejich životy nanovo."

„Jako v živobijáku," utrousil Sten cynicky.

Cind pokrčila rameny. „A proč myslíš, že jsou tak populární? "

„Jak to vidíš ty, Rykor?" zeptal se Sten.

Rykor přemýšlela a mrskala přitom vousy. „Logicky. Psychologicky přijatelné, jak řekla Cind. Určitě na to máš zkušenosti. Kolikrát jsi jako velvyslanec ve skutečnosti suploval celou vládu hvězdokupy? Víím, že ses neobtěžoval žádat Císaře o souhlas s každým svým rozhodnutím."

Ano, uvědomil si Sten. To nedělal. A většinou řídil běh událostí s jistou mírou úspěchu, pomyslel si pyšně, za předpokladu, že se mu do cesty nestavěli idioti. Idioti, kteří nechápali, co se mělo dít, ani to, že to bylo v jejich nejlepším zájmu.

Kristepane. Nikdo by nezpochybňoval žádná jeho rozhodnutí. Žádný velitel. Ani generál. Dokonce ani Věčný Císař.

Nikdo.

Šance napravit spoustu těch křivd, kterých byl za ta léta svědkem, křivd příliš velkých či příliš vzdálených, aby se jim tehdy postavil.

Měl by na to čas - Sten by si mohl snadno vycvičit diplomatický ekvivalent generálního štábu, který by mohl realizovat jeho politiku.

Všichni ti diktátoři, kteří museli být v zájmu toho většího obrazu podporováni. Všechny ty zločiny, které mu pragmatismus velel ignorovat. Všechny ty bytosti, které okrádaly a vraždily slabší, bytosti, které Sten neměl šanci konfrontovat a zničit.

Říkejme tomu údržba.

Jestli si přejete.

To by nebyl špatný způsob jak vesmíru *skutečně* prokázat službu, co? Zvláště po těch dekádách krveprolití a vražd.

Také by to byl příklad pro ty, co přišli později, že někdo může chvíli vládnout, a potom, když jeho podřízení dospějí, ustoupit stranou. Předat otěže.

„Řekněme, že bych souhlasil," navrhl Sten. „Pardon. To jsem neformuloval nejlíp. Řekněme, že až se rozplyne dým, že po mně spousta světů bude chtít, abych jednal jako nějaký, co? 'Regent' není to správné slovo. 'Manažer'? To je hádám to správné slovo."

„Najde se jen pár soustav, jestli vůbec nějaké, které budou namítat," prohlásila rozhodně Rykor.

„Takže. Kdybych to udělal, kdybych se rozhodl sloužit ještě několik let, dokud nepřijde ta správná chvíle a lidé si neuvědomí, že si musí vládnout sami... zůstali byste se mnou? "

Rykor se převalila ve své nádrži, aniž by odpověděla. Poté: „S radostí ti budu radit dál, tak dlouho, jak jen to půjde."

Sten si poznamenal její odpověď.

„Alexi?"

Baculatý muž na něj velmi dlouho hleděl.

„Máš mý slovo, šéfe," řekl nakonec. „Nechám se znovu nalejt jako tvá silná pravá ruka. Ale přide chvíle, kdy budu muset vdejt na vodpočinek, to tě musím varovat."

Dva.

„Cind?“

„Já zůstanu,“ odpověděla bez váhání. „Pokud budeš jen tím údržbářem. Pokud zůstaneš Stenem.“
Tři.

Takže to tu bylo.

Sten znovu spatřil úsměv na Císařově mrtvolné tváři. Ledové prsty mu přejely po páteři a jeho napadlo, jestli tento moment nevysvětluje ten pokřivený úsměv.

„Jen mě napadlo,“ řekl Sten, „jestli někdo někdy ví, kdy přijde čas odejít? Nebo,“ dodal upřímně, tak jak to jen uměl, „pokud pokaždé, když je někomu nabídnuta koruna, si ten dotyčný myslí, že to dělá pro dobro vesmíru?“

V síni zavládlo ticho, hrobové ticho, stejně tiché jako ledová, mrazivá noc venku.

„To nevím,“ řekl nakonec Alex. „To je filozofie, a do té se žádnéj skotskej voják nesmí pouštět, páč by ho vyhodili z hospody a nechali by ho chlastat chcanky s Britama.“

Ale mam jeden takovej příběh. Říkejte mu třeba podobenství, esli chcete.

Byl jeden chlápek, co si chtěl pořádně něco dokazovat, jo? A jednou se doslechne, že nejlepší a nejdrsnější lovení je na Zemi. Na malým vostrůvku, stejně zmrzlým, jako je Vi.

Lov na medvěda. Víš, Cind, to je -“

„Já vím, co je medvěd. Už si jím mnohokrát nazval Otha. Pokračuj.“

„Dobrá. Takže, de do lesa s puškou a vostrým vokem. No a za chvíli zmerčí medvěda. *Pic-bum-prásk*, vystřelí a medvěd se svalí.“

A von se rozběhne za medvědem, ale ke svému velkému zklamání - medvěd nikde.

A najednou mu někdo zaklepe na rameno, a von to medvěd! A ten medvěd zavrčí a povídá: 'Esli chceš zvostat naživu, padni na všechny čtyři a já na tobě vykonám vodpornej sexuální akt.'

No a milej zlatej lovec začne hekat a naříkat, ale co naplat, medvěd má silný tlapy a drápy. A tak padne na kolena a...

No, a když se vrátí zpátky do tábora, je sám ze sebe zhnusenej. Zvedá se mu z toho kufr a je na pokraji sebevraždy. Ale potom si řekne, že musí dostat kůži toho medvěda!

A příštího rána znovu vyjde do lesa a netrvá dlouho a von vidí svého medvěda. A tak *bum~bum~prásk*, pálí do něj a medvěd znovu padne k zemi.

A lovec se za ním rozběhne s vědomím, že je pomstěnej... ale zase žádnéj medvěd.

Klepy, klep na rameno... a kde se vzal, tu se vzal, nad ním se tyčí medvěd!

A ten medvěd povídá: 'Esli si chceš zachránit život, tak se teď hezky svlíkneš, votočíš se ke mně zadnicí a já na tobě vykonám vodpornej sexuální akt!'

A ten chlápek nadává, supí, ale medvěd má silný tlapy a taky velký zuby. A tak si milej zlatej lovec stáhne kalhoty a...

No a je to. Je hotovo. Lovec se doplouží do tábora. Cítí se hůř, než kdyby byl Campbell. Připadá si jako ten nejnižší z nejnižších. Sebevražda je to nejlepší řešení, kerý ho napadá.

Ale ještě před ním... musí zdechnout ten medvěd! Vo tom nejní pochyb.

A tak se následujícího rána ještě za úsvitu vydá do lesa. A *znova* vidí toho medvěda. A tak zvedne pušku. A znovu *bum-bum-prásk* a medvěd leží.

A lovec se k němu znova rozběhne.

A ten podělanej medvěd je zase fuč.

Klepy, klep na rameno.

A lovec už ví, co uvidí. Votočí se a zase medvěd!

A ten medvěd se na něj podívá a řekne: 'Chlape, ty sem ale nechodíš kvůli lovu, co?'

Sten tupě zíral na Kilgoura, který se po kratší odmlce vlídně usmál.

„Takže,“ řekl Sten.

Otočil se.

„Rykor. Můžeš pověřit nějaké inženýry, aby z nahrávky mého mozkoskenu dali dohromady popis Projektu Bravo? Něco jako příručku na syntetickou výrobu AM₂?“

„To bych mohla.“

„To je má první žádost. Zavoláme si nějakého střelce - možná tu reportérku, Ranett, co z ní Císaři naskakovaly pupínky - a necháme ji, aby ty informace pustila do vesmíru.“

Chci, aby to bylo v co největším počtu vidostanic, živobijáků a novin.

Zadruhé. Požádej Otha, aby přinesl pásky z mé cesty z taklodi. Ty by měly nabídnout dostatečnou triangulaci k diskontinuitě a k Císařovu pokladu.

Ty také zveřejněte. Ať každý, kdo má zájem o AM₂, ví, kde ho může najít."

Rykor se zamrskala ve své nádrži.

„V duchu s tím souhlasím," řekla. „A osobně vím, že pro jednu bytost jménem Sten je to dobré řešení. Ale když zvážím, jaký to bude mít dopad na masy -"

„Nemůžu myslet za ně," hájil se Sten. „Já se stěží umím postarat sám o sebe.

Já můžu říct jen... Tady máte své AM₂. Tady jsou klíče od království. Každá bytost se může stát králem. Ať si udělají vesmír takový, jaký ho chtějí. Ráj nebo poušť.

Pro mě to není. Já nehodlám hrát žádného Boha. Ani teď. Ani nikdy jindy."

Sten měl pocit, že slyšel mumlání všech těch bytostí, mrtvých i živých, které se nacházely v síni. Souhlasné? Zklamane? Ale byli pryč. Navždy pryč.

Sten se ohlédl na Alexe.

„Myslíš si, že mi někdo odepře *Victory*?"

„To si nemyslím, hochu. A vždycky se najdou volové, jako třeba Otho, kerý ti budou chtít sloužit. Eště je budeš muset vodhánět."

„Dobrá tedy. Takže se vás znovu ptám. Jestli zůstanete se mnou."

„Budu potřebovat pár tejdnu volno, šéfe, abych moh svý mamce představit dvě fešný dívčata. A zařídit vo-hlášky, za předpokladu, že se mi podaří ukecat faráře. Nemoh bych dostat měsíc?"

Sten přikývl.

Alex se rozzářil. Přešel ke dveřím, kde čekala Rykor.

„Ach, hochu. To bude bájo. To bude bájo. Sou celý *galaxie*, kerý ještě neznaj ten vo puntíkatejch hadech."

A on i Rykor byli pryč.

„Nechal sis mě na konec," promluvila první Cind.

„Ano. Nechal."

„Budeš se mě taky ptát? "

„Jistě. Máš na příštích pár století nějaké neslučitelné plány?"

Cind neodpověděla.

Políbila ho.

Vzala ho za ruku... a došli spolu síní ke dveřím na balkón. Otevřeli je a vyšli ven do jasné, mrazem zvonící noci.

Nepocítovali žádný chlad.

Hleděli do dálky a ještě dál, k neznámým hvězdám, které se rozprostíraly do nekonečna.

Jakés takés vysvětlení

Nápad napsat Stena jsme dostali již před mnoha lety. Velmi tomu dopomohla skutečnost, že v té době jen velmi málo lidí psalo takovou science fiction, na které jsme vyrůstali a líbila se nám - k naší velké radosti se tento stav v poslední době hodně zlepšil.

Hlavním důvodem však bylo naše všeobecné rozčarování.

Science fiction se odjakživa z nějakého neznámého důvodu až příliš nechávala unášet společenským a politickým fašismem. Domníváme se, že převážně z neznalosti.

Naše podráždění nejlépe popsal Damon King v klasické sbírce esejů, *In Search of Wonder*, když se vehementně opíral do A. E. van Vogta, pozoruhodného to scientology a mlžiče:

„Na van Vogtových příbězích, které se téměř vždy odehrávají v budoucnosti, mě ohromuje, že nejčastější formou vlády je v nich absolutní monarchie; a dále, že monarchové v těchto příbězích jsou konstantně vyobrazováni kladně, (jeden z jeho hrdinů) 'benevolentní diktátor', chcete-li.

... Nebudu tu říkat, co si myslím o člověku, který miluje monarchie... stejně jako nepovažuji za relevantní, že tyto příběhy byly napsány a publikovány v době, kdy jak van Vogtova země tak i naše byly ve válce s jednou diktaturou...”

„...Absolutní monarchie je forma vlády, která se vyvinula proto, aby splňovala feudální ekonomické podmínky kdekoliv, a která všude zemřela s feudalismem... Moderní pokusy aplikovat podobné systémy na vyšší kultury velmi přesvědčivě prokázaly svoji neúspěšnost... Není od van Vogta jako soukromého občana žádným zločinem, že si přeje, aby tomu tak nebylo; ale u autora už omezenost zločinem je...”

To je prostě pravda.

Druhá citace je mnohem známější:

John Emerich Edward Dalberg, Lord Acton, ve svém dopisu biskupovi Mandellovi Creightonovi, 1887:

„Moc má tendenci korumpovat; absolutní moc korumpuje absolutně.”

Stejně pravdivé.

A tak nám připadalo absurdní, že science fiction, navzdory svým hlasitým proklamacím, že předvídá budoucnost, ve skutečnosti až příliš plýtvá energií nasáváním z prázdné slupky falešné minulosti.

Proto... *Sten*.

Použili jsme všech šokujících a cynických znalostí o tom, jak funguje politika a ryzí moc, nabytých za čtrnáct aktivních let v žurnalistice.

Rozhodli jsme se, že vytvoříme říši, která bude dost velká a dost stará na to, aby obsáhla všechny naše bizarní představy o té skvělé, neprobádané, komické postavě: lidské rase. Na tuto říši jsme se dívali očima obyčejného člověka z dělnické třídy, který byl těmito nezvyklými událostmi zastižen.

Měl být jen dost chytrý, pohotový, a - to bylo nejdůležitější - mít dostatečně velký smysl pro humor, aby přežil. A aby vyrostl v kladného hrdinu. Nebo alespoň v naši představu hrdiny.

Bude to dlouhý příběh, shodovali jsme se. Jeho vyprávění se vejde do osmi knih. Bude to román o osmi částech.

Odhadovali jsme, že k jeho napsání budeme potřebovat zhruba milion slov.

Dnes jsme toto číslo dovršili.

A náš příběh končí.

Allan Cole a Chris Bunch

Konec Říše

Z anglického originálu

EMPIRE'S END

přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus

jako svou 173. publikaci

Plzeň 2002, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 245 Kč

ISBN 80-86481-22-0

Sten

**PŘÍBĚH
OSOBNÍ
MSTY**

**KONEČNĚ VÝBUŠNÉ FINÁLE
STENOVÝCH DOBRODRUŽSTVÍ**

**NESMRTELNOST VĚČNÉHO CÍSAŘE
SE CHÝLÍ KE KONCI**

PROŽIJTE se Stenem jeho závěrečnou honbu za pokladem, kdy on a jeho druzi vystopují zdroj Císařovy moci: antihmoty dvě.

OBJEVTE tajemství minulosti Věčného Císaře: Kdo je? Odkud přišel? A jak se stal nesmrtelným?

SLEDUJTE, jak se loajální Sten stane zrádcem a obrátí se proti Věčnému Císaři, aby zachránil sám sebe... a Říši!

9 788086 481227